

УЧИТЕЛЬ СИЛЕНКО

його родовід,
життя і Віра
в Дажбога

С. Силєнко

УЧИТЕЛЬ СИЛЕНКО

«Протилежності в розуміннях Бога
звеличують духовне життя Людства»

«МАГА ВІРА»

УЧИТЕЛЬ СИЛЕНКО

його родовід, життя
і віра в Дажбога
С. Лисенко

“The Differences in the Conceptions of God
enrich the Spiritual Life of Mankind”.

“МАНА ВІРА”

SPIRITUAL TEACHER LEV SYLENKO

The Founder of the Society of Ukraine
Native monotheistic Faith (RUNVira)

His genealogy, biography, belief in Dazhboh
by S. A. Lysenko

RUNVira, P. O. Box 147
Spring Glen, NY 12483, USA

Україна, 252150, Київ-150
РУНВіра, А/С 827

UKRAINE
USA, CANADA, ENGLAND, AUSTRALIA, GERMANY

10996 рік Дажбожий

Мел Силенто

Соборний Храм – Святиня Матері України
стоїть біля Нью-Йорку, США

Учитель Силенко. Наш рідний пророк, навчає: «Чим більш релігія благородна, тим більш вона толерантна. Протилежності в розуміннях Бога звеличують Духовне Життя Людства. Ніяка релігія не має права домінувати над іншою релігією, так як ніякий народ не має права своєю свідомістю поневолювати свідомість іншого народу»

У золотоносний вересень, коли наша родюча Земля щедротно обдаровувала людей життєдайними плодами, над Дніпром у білій глиняній хатині народився Пророк Силенко, Засновник нової монотеїстичної Релігії (РУНВіри)

Хто Він? Звідки Він? З якого Роду походить? Який шлях Його життя? «Хто Він? Учений? Новоявлений месія?.. Але саме Він, Лев Силенко, заснував нову конфесію під назвою РУНВіра» («Аргументи и Факты» (в Придніпров'є), 29 лютого 96 р.). Якими силами Він володіє і які сили володіють Ним? Який зміст його концепції Єдиносущого Господа? Такі запитання у численних листах ставлять українці й неукраїнці.

І нарешті вийшла у світ давно очікувана монографія С. Лисенко, написана з науковою вимогливістю, основана на документах, фактах і даних, узятих з офіційних листів культурних і релігійних діячів різних поглядів і віровизнань, які ставляться неприхильно і прихильно до Учителя Силенка.

У книзі багато джерел, поданих з часописів, книг, англomовних біографічних видань, енциклопедій та інших довідників, виданих в Україні і країнах Діаспори. (Матеріали, на основі яких написана монографія, зберігаються в Архіві при Соборному Храмі Святині Матері України).

Автор ґрунтовно засвоїла Святе Письмо «МАГА ВІРУ», «Святе вчення» та інші книги Учителя і достойно переповідає Його Науку, даючи їй правильну інтерпретацію. Монографія велична силою правдивості описаних подій. Твердження суворо обґрунтовані, форма викладу дохідлива.

З вірою в Єдиносущого і Всеправедного Господа благословляємо вихід у світ надзвичайної книги «Учитель Силенко. Його родовід, життя і Віра в Дажбога», потрібної для обслуговування вірних РУНВіри, для утвердження Духовної Незалежності Народу.

Священна Рада
Соборного Храму Святині Матері України.
Оріяна, спрінг Глен, Нью-Йорк, США.
Київ, Україна.

10996 року Дажбожого.

ЗМІСТ

1. «Учителю, добре, що Ви є»	5
2. Який Він, і яке Мого ставлення до Оточення	11
3. Чому Заратустра, Будда, Конфуфй, Юшия, Магомет відійшли від багатобожжя	17
4. Світ Його дитинства	21
5. Він походить з роду запорожця Богдана Сили	28
6. Він рано почав думати як доросла людина	34
7. В оточенні рабів і їх гнобителів	38
8. «Вибач, рідна столице моя»	44
9. І так Снленкове життя було врятоване	49
10. У ямі між мертвими Він лежав мертвий і воскрес	52
11. Перед Дажбогом обітницю склав	57
12. «Треба поставити пам'ятник князю Святославу Хороброму»	61
13. «Доню, з мамою не бійся умирати...»	69
14. «Він зумів очарувати людей нашого табору»	73
15. «Я за волю України готовий іти на ешафот»	80
16. «Я хочу Вас усіх оборонити»	83
17 Його щиро вітають у Торонті	90
18. Замах на Його життя	93
19. Силенко в країнах Центральної Америки	97
20 І один у полі воїн	102
21. Вихід часописів «Рідна Віра», «Самобутня Україна»	108
22. Хто є добрим українцем	116
23. «Шукаючи виходу, ідуть до Силенка»	119
24. Деканат оголошує анатему Силенкові	123
25. «Не треба в Дажбога просити хліба насущного»	126
26. Меандри і українське літочислення	130
27. «Гість з Храму Предків»	134
28. У Силенковій вірі в Дажбога немає ідолопоклонства	138
29. «Лев Силенко розбудив приспані уми»	141
30. Культ рабства не може бути релігією	145
31. Отриманий офіційний дозвіл на будову Соборного Храму Святині Матері України	148
32. Перший Собор ОСІДУ РУНВіри	153
33. Потягом з Мюнхена до Атен	156
34. У Константинополі — колиці греко-ортодоксії	160
35. У Вавилоні Він досліджує історію Сумерів. У бібліотеці Британського музею	163
36. «Володіє енергією надлюдини»	167
37. У Департаменті санскриту в Делі (Індія)	171
38. Чандігар (Панжабе)	175
39. У Варанасі (Бенаресі)	177
40. «Таймс оф Індія» про Лева Силенка	179
41. В індузької еліти помітне збайдужіння до політеїзму	181

42. Як Він писав «Мага Віру»	183
43. «Він посланий Дажбогом — Святим Духом України-Руси	190
44. «Двоєвір'я пригноблює духовні сили народу»	193
45. Учитель освятив землю, на якій будуватиметься Святиня	197
46. Таємне видання «Мага Віри»	199
47. «Та віри чужої не смійте вторгати»	204
48. Ставиться основа Соборного Храму Святині Матері України	206
49. Пророк Силенко і архиереї віри Христової	207
50. Є люди будівники, а є — рушники	212
51. «Я не можу відректися від себе»	216
52. «...Немає української православної церкви».	
Що сказав Добролюб Лимар тиждень перед смертю.	218
53. «Прийшов, щоб їх розбудити»	221
54. За незалежність емблеми України-Руси	223
55. «Переоцінка Духовної Варгости»	227
56. «Ні, це не «Віра Предків наших!»»	229
57. «Силенкова віра в Дажбога входить у свідомість.	
Української інтелігенції	233
58. Віра оправдана природою і наукою	236
59. «Що є з їх народу Пророк»	240
60. Чи найбільший Пророк жидівський Мойсей народився і жив в Ізраелі?	244
61. «Не шукаймо себе там, де нас немає»	249
62. 28 травня 1992 р. Статут Громад вірних РУНВіри	
зареєстрований в Уряді України	255
63. Ні, РУНВіра не міфологія	257
64. 21 серпня 94 року відзначено 30-ліття проповідування РУНВіри	261
65. «Ми силенкияни».	263

1. «Учителю, добре, що Ви є»

У «МАГА ВІРІ» читаємо слова, натхнені Великою Душею:

«У безмежних зоряних просторах, як непомітна піщинка на березі моря, загубилася наша прекрасна Земна планета. У її чарівній колиці виколисується тайна Майбутнього. Може, вона, знесилена непередбачливим умом дітей своїх, вибухне, знову стане палаючою зорею?..

І тоді в космічне горіння перетвориться дихання сучасного Людства. О Дажбоже мій, падіння і вознесіння помічників (внуків) Твоїх відбувається на Твоїх невидимих безтілесних долонях!» — такі поставали у Нього роздуми, коли Він у зоряні ночі сидів самотній, замріяно дивився на небо. Думами сягав у простори Всесвіту. Він вважає, що Людство, живучи на чарівній планеті Земля, недбайливо ставиться до неї. Наносить велику шкоду полям, рікам, повітрю.

«Ми, внуки Дажбожі, тисячу літ тому здійснили помилку. Ми виступили проти милостивої Матері Природи, проти природньої суті «Я» людського. Ми зреклися рідної Духовности, яка була проявленням нашого буття, яка була найвладивішою для нашого тіла, для нашого підсоння, для нашого темпераменту, для наших чуттів, для нашого магнітного поля.

Ми помилилися. І сьогодні не тільки помилку виправляємо, а й по-новому осмислюємо Минуле і Сучасне, щоб відважніше, щоб кмітливіше відчинити двері Майбутнього». «МАГА ВІРА».

Лев Силенко, вникаючи в суть життя свого Народу, інтуїтивно відчув, що Його рідний Народ під тиском ворожих сил зійшов з рідної дороги життя. Століттями живе як блудний син. Бачачи це, Пророк глибоко в душі відчуває біль, святе обурення.

У Святому Письмі «МАГА ВІРА» читаємо: усе, що на планеті Земля, підвладне вічним змінам — такий закон Космосу. Людство йде вперед і багатіє новими здобутками цивілізації і культури. Йому потрібна Переоцінка Духовних Вартостей.

Переоцінку тепер здійснює Він, Лев Силенко, потомок Заратустри і Будди. Заратустра і Будда були прямими нащадками (великими синами великої Скитії).

Лев Силенко звістив нову релігію (нову не тільки в Україні, а й на усьому Європейському континенті). Він збагачує духовність Європи новим розумінням Бога, досі на планеті нашій незнаним. Він Сонячний Гість.

«До Народу прийшов я у гості,

Погостюю і знов відійду.

Душу чулу, і мислі, і кості

На Жертовник Вітчизни кладу», — пише Він у книзі «Гість з Храму Предків» («Мага Врата»).

Погостює і відійде у Світло. Та світлодайні мислі, ним об'явлені, житимуть в тисячоліттях. Він увібрав у своє Єство кращі духовні скарби Людства, їх переосмислив. І показав для Людини шлях Нового Духовного Народження.

Силенковий шлях спасенний тому, що у ньому немає забобонів, шаманських навіювань, темної містики. Немає того, що тримало Людство тисячоліття у тьмі неучтва.

Силенкова віра в Дажбога йде в парі з найсвітлішими здобутками науки. Його концепція Єдиного Господа Дажбога збудована за законами Всесвіту, якому підпорядкована Людина нашої прекрасної Планети.

У журналі «Київ» (ч. 2, 1994) Він пише: «Я вірую: Дажбог Свідомість Світу. Людина постала з Свідомости Світу. Свідомість Світу — самоволодіюча Всевишня Сила. Дажбог — Світло, Безмежність, Вічність, Гравітація, Самонаснажуюча (вічна, незнищима) Дія (Енергія) несвідомого і свідомого буття».

Наше слово «свідомість» постало з санскритського слова «свадамая», що значить «самоволодіння», «самоствердження». З двох слів, поширених у «Ведах», «да» і «ба» на світанку нашої історії було оформлене величне слово «Дажбог», тобто Датель буття.

Лев Силенко влітку 1964 року почав на ротаторі видавати журнал «Рідна Віра» (накладом 950 примірників) у Вінніпезі (Канада). Він (у спогаді) зазначає: «Є рідна мова, є рідна хата, є рідна школа, але досі ніхто і ніде не сказав, не написав, що в українців є Рідна Віра. Це тому, що в українців віри чужі, принесені з Римської імперії, з Азії».

З назви журналу «Рідна Віра», який ширився в Діаспорі, постали терміни Рідна Віра, рідновіри, рідновір, рідновірський, які тепер часто стрічаємо в газетах, журналах і книжках в Україні.

У 1966 році Силенко почав у Чикаго видавати часопис «Самобуття Україна», в якому, зокрема, написано, що Україна ще не має української інтелігенції, і в цьому причина її несусвітнього горя. Українці з дитячих літ виховані у школах чужої духовости, чужих інтерпретацій історії України, не мають ні чіткої української свідомости, ні виразного українського способу мислення. В українців поняття Бога, релігії, моралі і культури пригноблені іноземними поняттями.

Є переконання: духовні вартості тієї чи іншої релігії в житті людей відіграють важливу роль. Учитель Силенко в своєму вченні проявляє релігійну толерантність, зазначаючи: чим більш благородна релігія, тим більш вона толерантна. Релігія, яка навчає вірити в Бога і милосердно ставитися до людей, правдива релігія. Але це не значить, що людина повинна шукати релігію, приглядаючись, яка краща. Усі добрі матері добрі. Та найкраща мати рідна. Зі всіх добрих релігій найкраща релігія рідна. І так каже індус, сповідуючи індуську віру, юдеєць, сповідуючи юдейську віру, японець, сповідуючи японську віру. Але так ніколи не скаже сповідник інтернаціональної релігії, бо в нього немає національної моралі. Він вибрав чужу релігію і каже, що вона найкраща, бо він її вибрав. Релігія в достойного сина Народу — це рідна мати. Хіба матір можна вибирати і казати, що з різних матерів вибрав найкращу?!

Пророк каже: «Неморально від рідної релігії відрікатися і поклонятися іноземним святошам. Коли рідне недосконале, зроби його досконалим. Коли воно бідне, зроби його багатим. Не будь приймаком у храмі іноземних розумінь Бога, моралі, культури. Будь майстром свого «Я». Чим більш толерантна релігія, тим більш вона досконала. Хто сильний, той не боїться слабшого за себе. Усі слабкі і недосконалі релігії жорстокі, нетолерантні, вони бояться тієї чи іншої релігії, в яких є світліші і могутніші ідеали, благородніше розуміння Бога».

Учитель Силенко своїми мислями звеличує Єство Людства. Він є Його світлим

Генієм.

Більшість українських інтелігентів в історії релігій світу мало орієнтується. Вважає, що така релігія, як юдейо-християнізм, є мірилом всіх вартостей (ніби інших релігій на планеті Земля немає). І тому до кожної релігії ставиться з упередженням, байдуже або просто глумливо, мовляв, пережиток, забобонність.

Є багато світлих умів, які в християнській релігії бачать анти науковість, забобонність. У Святому Письмі «МАГА ВІРА» (у Сімох Законах Правильного Життя) подано нове розуміння релігії і її призначення. Українське розуміння Бога нічого спільного з юдейо-християнізмом не має.

Учитель Силенко каже: «Я вірую: Дажбог — Правда, Любов, Милосердя. Я в Дажбогові, і Дажбог у мені. Немає віри вищої за Правду, Світло, Любов, Милосердя. Дажбог Єдиносущий і Всюдисущий, і тому Він не потребує амбасадорів (менших, більших богів чи демібогів). Крім Дажбога немає бога».

Пророк Силенко звіщує: «Дажбог — Всевишня Многопроявленість. Дажбог діє як жіноча суть в жіночому світі. Дажбог діє як чоловіча суть у чоловічому світі. І це відноситься до тваринного і рослинного світів на планеті Земля.

Дажбог Святий Дух України-Руси. Один, так як одне сонце в небесах, так як одне серце в людини, так як одна мати в дитини. Дажбог життєтворне Світло, ми в Світлі і Світло в нас. Немає віри, вищої за Світло. Ми — діти Дажбожі. Україна — Храм Дажбожий, наша рідна хата. Любити Дажбога — значить любити духовну незалежність Народу, любити Вітчизну правильною, благородною любов'ю».

Учитель навчає: любов до Дажбога повинна бути діюча. Треба не тільки співати пісень про ріки, поля, небо, а й дбати про їх чистоту, непорочність. Від їхнього здоров'я постає здоров'я дітей України.

Коли Силенка запитали, чи в РУНВірі є ідолопоклонство, Він відповів: «У РУНВірі немає ідолопоклонства. Хіба Святий Дух, Правда, Любов, Воля, Милосердя мають образ, стать? Господь Один, а релігій багато тому, що є багато неоднакових богорозумінь. Є богорозуміння індуське, юдейське, юдейо-християнське, японське, китайське, арабське. У РУНВірі є українське богорозуміння. Всевишній Господь нікому народові не заборонив мати рідне розуміння Господа і називати Його рідним іменем.

Українці мають світлу душу. У РУНВірі розуміння Бога світле, божественне. І так як юдеї називають свого Господа по-рідному Саваот, а араби по-арабському Аллах, так українці мають назву Господа рідну — Дажбог.

Українці, визнавши Святе Вчення рідного Пророка, перестають бути духовними сиротами. Приймаками у храмах чужих релігій. Українці, як пише «МАГА ВІРА», стають майстрами свого духовного «Я».

* * *

Рідний Пророк народжений у степах України, вийшов з лона свого Народу. Він добротний, як добротна многостраждальна душа України. Він своєю душею обіймає душу Людства. Каже слова, які перед Ним не казали Пророки Азії (юдеї), творці догм римського католицизму чи візантійської ортодоксії: «Всі релігії на світі, які проповідують віру в Господа і навчають людину любити людину, правдиві віри.

Та є рідна мати, і є чужа мати. Є Рідна віра, і є Чужа віра. Неморально до рідного повернутися спиною, а перед чужою духовністю стояти на колінах «со страхом і трепетом». Неморально чужу матір любити більше, ніж рідну».

Милосердний і Всеправедний Господь Дажбог, якому силенкиняни поклоняються, нікого не карає пеклом і нікого не розсолоджує раєм. Пророк каже, що пекла під землею немає і раю на небесних просторах немає. Рай і пекло є в душі людини. Людина, живучи в розкошах чи бідності, має рай в душі, якщо вона добродійна, милосердна. Добрі вчинки, нею здійснені для Вітчизни й людей, облагороднюють її. В її душі рай — щасливий спокій, світлі хвилювання, у неї правильне мислення. І люди їй милі.

«МАГА ВІРА» пише: «Життя варте того, щоб його любити і не затруювати його чорними хмарами зла і ненависти. Світло походить від Світла. Добро походить від Добра».

Учитель Силенко каже: «Є пекло в душі тієї людини, яка, живучи в розкошах чи бідності, знедолює себе злочинами, жадністю, забобонністю, сліпим егоїзмом. Її злі вчинки, її неправильне ставлення до себе, до ближніх і до життя знищили рай в її душі, знищили спокій, і вона страждає. І це страждання їй не дає можності відстояти себе і боротися з різними недугами і життєвими перешкодами. Вона не має змоги ні правильно мислити, ні правильно хвилюватися. І світ і люди їй неприємні».

З Силенкового Святого Вчення бачимо, що людина сама себе знещасливлює нижчими жаданнями і сама себе ощасливлює вищими жаданнями. Пророк дає такі визначення:

«Нижчі жадання: обмовство, об'їдання, пияцтво, заздрість, неточність, обманство, зрадливість, неорганізованість, дратівливість, злодійкуватість, бруд, улесливість, лицемірність, лінивість, байдужість, нетерпимість, сліпе самолюбство, забобонність, ворожбитство, жорстокість, служіння чужій духовності, свавілля, нарікання на долю, погоду, світ. Хто не здібний сам в собі поневолити нижчі жадання і причини, пов'язані з ними, той не здібний бути людиною вільною, шляхетною, успішною, світло-віруючою. І коли народ складається з таких синів і дочок, не буде він господарем у своїй хаті».

Учитель Силенко навчає: «Ми повинні стати народом, який свідомо наполегливо покращує своє ество і своє оточення. Ми повинні починаючи з дитячих років себе збагачувати навиками, які мають вищі жадання: вірність, точність, цілеспрямованість, зосередженість, організованість, відважність, працьовитість, ощадність, тактовність, акуратність, мило-сердність, співчутливість, діловитість.

Коли народ складається із самодисциплінованих синів і дочок — великий він. Він коваль своєї долі, незалежний господар у своїй хаті».

Учитель Силенко має вдачу тих, які творять династії, імперії. Та Він покликаний до вищих духовних висот. Він творець Держави Духа — Засновник нової релігії (РУНВіри).

Він, Пророк, здійснює Переоцінку Духовних Вартостей. Звіщує Заповіді:

- 1. Розумій і люби Бога по-рідному.**
- 2. Не поклоняйся чужоземним поняттям Бога.**
- 3. Самовдосконалюй розум, душу і тіло.**
- 4. Вір у себе.**
- 5. Люби родичів своїх.**

6. Виховуй дітей своїх у душі Рідної Віри.
7. Шануй духовність Предків своїх.
8. Шануй свята Рідної Віри.
9. Не самозабувайся на чужині.
10. Не обмовляй.
11. Живи для добра Вітчизни.
12. Будь правдивим свідком.
13. Обороняй свої скарби і не привласнюй чужі.
14. Не люби ворогів Народу твого. Не будь рабом.
15. Не лишай в біді приятеля свого.
16. Не зневірюйся.
17. Люби дітей свого і чужого Народу.

У Святих Заповідях бачимо благородство, милосердя, вірність Батьківщині. Людяне ставлення людини до людини.

Лев Силенко пише в «МАГА ВІРІ», що не можна почування доброї людини ображати, кажучи їй «не крадь», коли вона ніколи нічого не крала і не має у своїй вдачі нахилу до крадіжок. Очевидно, коли у спільноті багато крадіїв, то для них заповідь «Не крадь» потрібна, хоч злодії тому є злодіями, що вони на жодні заповіді не звертають уваги.

Щоб Святі Заповіді, які є в РУНВірі, успішно втілювалися в щодення, Пророк дав Сім Законів Правильного Життя:

1. Правильне Мислення:

- а) Воля
- б) Мета
- в) Відвага

2. Правильне хотіння:

- а) Любов
- б) Справедливість
- в) Послідовність

3. Правильне виконання:

- а) Відповідальність
- б) Точність
- в) Дисципліна

4. Правильне ставлення до Себе й Оточення. Повноцінне «Я»:

- а) Незалежне «Я»
- б) Небайдуже «Я»
- в) Узгоджене «Я»

5. Правильне Харчування:

- а) Якісна Пожива
- б) Національне Вариво
- в) Обрядність

6. Правильна Любов:

- а) Ненависть і ощадність

- б) Співпереживання і Жертовність
- в) Духовна Краса і Вірність

7. Правильна Віра:

- а) Природне Народження
- б) Блаженне Розуміння
- в) Правильне Призначення

Сім Законів Правильного Життя потрібні як хліб і вода. Свідомо їх впроваджуючи у щодення, родиться нова людина. З людей, які здібні самі себе впорядковувати, створиться новий народ, народ з будуючими навиками.

У «МАГА ВІРА» (48-й День, сторінки 1225 —1293) подані Сім Законів Правильного Життя повністю. У журналі «Наука і суспільство» (Київ) у числах 2, 4 за 1991 рік, і в числах 10, 11, 12 за 1991 рік, і від числа 1-го до 12-го за 1992 рік скорочено були поміщені Сім Законів Правильного Життя.

Понад дванадцять тисяч листів прийшло з міст і сіл України до США на Оріану (Спрінг Глен, Нью-Йорк), де стоїть Соборний Храм Святині Матері України. Оглянула короби, в яких лежать листи, складені по областях.

Учителі, студенти, письменники, робітники, селяни запитують, де і як можна придбати Святе Письмо «МАГА ВІРА», просять прислати фотографію Учителя Лева Силенка. Запитують, де і в якій родині народився.

Учителі пишуть, що вони у школі викладають учням основи Сімох Законів Правильного Життя. І просто благають вислати літературу РУНВіри, зазначають: дуже сумно, що досі «МАГА ВІРА» недоступна для багатьох в Україні.

В листі інженер В. С. зі Львова пише: «Скільки витрачено душевної енергії, часу, коштів на видання книжок впродовж декількох століть, у яких осуджується уніатство як зрадництво «батьківської віри православної». І навпаки — скільки витрачено душевної енергії, часу, коштів на видання книжок впродовж багатьох століть, спрямованих проти греко-православ'я. І скільки ця сварня завдала нашому народові душевних ран, роз'єднань, викликала ненависть українця до українця. І людей так втомила ця ворожнеча, під'юджена архиереями чужовір'я, що вони хочуть відійти від юдейо-християнізму в ім'я спокою на душі, в ім'я національного щастя. Куди йти, де шукати спасіння?

І возрадувались душі українські: в Україні і по всьому світові прокотилася вістка, що прийшов рідний Пророк звістити українцям українське розуміння Єдиносущого і Всеправедного, Милосердного Господа з ім'ям Дажбог».

І часто в листах можна прочитати такого змісту слова: «Учителю Лев Силенко, добре, що Ви є. Нам тепер стало світліше на душі. Сама дійсність, що Ви є, дає нам силу. Є РУНВіра, яка зріднює нас, полтавців, киян, лемків, буковинців, гуцулів, січославців, одеситів, львів'ян. Світлий, Богом нам посланий Учителю, добре, що Ви є».

Листи роблять велике враження. І я подумала: «Люди, стрічайте Гостя. Стрічайте Рідного. Він несе Вам спасіння. Його почування і мислі керовані світлими таїнами Космосу. Він благословенний Всюдисущим, Всеправедним і Всемогутнім Дателем Буття — Дажбогом».

2. Який Він, і яке Його ставлення до Оточення

Ідучи вулицею Нью-Йорка, Учитель глянув на дитину десь п'яти років, яка йшла позаду матері. Дитина зупинилася, усміхнулася до Нього. І Він усміхнувся до дитини. Я сказала Учителеві: «Це ж чужа». Він відповів: «Діти — найкращі люди. Я люблю їхню безпосередність, їхні обличчя радують мене, бо не бачу в них лукавства. Дорослі повинні вчитися у дітей щирості, світлого погляду на світ».

У «Біблії» юдейські Пророки, і в тому числі Пророк Ісус, якого юдеї відкинули, не навчають юдеїв любити дітей чужого народу.

Пророк Силенко любить дітей, незалежно якої вони раси чи племені, і в Його Заповідях читаємо: «Люби дітей свого і чужого народу» (Заповідь 17-та).

Учитель Силенко любить красу. Бачить її в природі, у красивих людях. Цінує чепурність, акуратність, скромність, вміння людини елегантно підібрати кольори одягу: спокійні і вгармоновані.

Який Він?

У паспорті Лева Силенка написано, що Він має ріст 170 см, блакитні з сіро-зеленим відтінком очі. Він родився у степовій Україні. І колір Його очей нагадує колір цілинного степу, де ростуть євшан-зілля, волошки, шовкова трава.

Силенко пише у поемі «Гість з Храму Предків» («Мага Врата»):

«Ум родився мій з чистого злата
Українського світу-ума.
Земле вічная, нене багата,
Не один я, а Ти є одна!

Не один я, що кров твою маю
І волошковий колір очей,
І напій животворний черпаю
Із твоїх вічно юних грудей».

Волосся у Нього темно-русяве. Такі очі і волосся мала Його мати.

Він стрункий, Його вага 62 кілограми. У Нього високе чоло, прямі густі брови, глибокі очі, ледь помітні вилиці, короткий прямий ніс, середньої величини губи. Зовнішній вигляд Учителя мені нагадав опис грецького історика про те, як виглядав князь Святослав Хоробрий. Він також мав середній зріст, русяве волосся і невеликий прямий ніс.

Учитель ходить у світлій одежі, переважно білого, синього та пшеничного кольорів.

Силенко милосердний як людина. Його милосердя природньо проявляється поза Його волею як властивість Його Єства.

Учитель не виявляє прихильності до людей тугодумних, хитруватих, лукавих, ледачих. Він просто не чується добре в їхньому оточенні. Каже, що такі люди Його втомлюють.

На основі спостережень бачу: до кожної людини Учитель ставиться з увагою і

батьківськими почуваннями. Не має значення, хто та людина — освічена чи неписьменна, молода чи стара, бідна чи багата.

Глянувши на людину, Він може відчути, що її турбує, що її радує. І людина не на сповіді, а так, ніби на сповіді, розповідає Учителеві про таємниці своїх особистих клопотів, успіхів. Знає, що Учитель про це нікому не скаже. Учитель переймається горем кожної людини, хоче допомогти порадами, старається добрим словом покращити її настрій.

Він любить бути на самоті. Каже: там, де шум і крик, не народжуються високі мислі.

Юнаком опинившись на Чужині, Він довгі роки прожив далеко від Батьківщини. Та Чужина не змінила Його вдачі і не вплинула на формування Його поглядів на себе, на свій Народ, на Світ. Його серце не здібне залюбитися в чуже, забувши рідне. Він, мандруючи по багатьох країнах Світу, на народи і їхні землі дивився очима Українця. Він понад усе любить Україну. На чужинах журився, що не може вільно йти по селах і містах своєї Вітчизни.

У поемі «Гість з Храму Предків» Силенко пише:

«Хто я є? І які вчив науки? —
Люд питає. — Де правду черпав?»
Я учив сам себе. Сміх і муки
Українські душею пізнав.

Сонце, небо, прекрасна планета,
Де Вітчизна моя — моя кров,
М'ні дарили натуру поета,
Для душі скарб нетлінний — любов.

Вчення хитрі, глибокі, як море,
Я роззброїв, натура така:
Хто злі страсті в собі переборє,
В того доля гірка — не гірка.

Хто я є? І які вчив науки?
Хто гострив мої мислі і де?
Я від вас рятував, вчені круки,
Ум і серце моє молоде.

Учитель згадує: «Коли я був молодим, мені нерідко снилось, що йду зеленою долиною, потім піднімаюся і лечу, як птах. І так легко лечу, без перешкод. Тоді до мене в гості приходила небесна легкість. Усе тіло і душу мою охоплювала божественна енергія, дивне натхнення. Я не знаходжу таких слів, щоб це світле почування передати. І це не тільки в сні. Бувало, йдучи, мені здавалося, що я не доторкаюся до землі: тіло моє таке легке, приємною наснагою осяяне.

Не часто до мене приходило таке почування, але воно завжди було моїм найкращим

гостем тоді, коли я писав МАГА ВІРУ».

Силенко не любить розповідати сам про себе. Каже, що це нагадує хід по дорозі вже пройденій.

Коли Учителя запитали, якого Він року народження, усміхнувшись, Він сказав: «Я вічний, Вічність не родиться. Я жив у Трипільському селищі над Дніпром 6000 літ тому. Я брав участь у походах володарів Антії-Скитії-Руси, у походах царя Святослава Хороброго. Мій Народ вічний. Я жив, живу і житиму в Народі. Народ в мені. І я в Народі».

Він безпосередній у спілкуванні. У Його реченнях слова добірні, зігріті теплом Його вразливої душі. Він уважний слухач. Терпеливо кожному людину вислуховує. У «МАГА ВІРІ» є поучення: «Тільки той уміє бути добрим промовцем, хто вміє бути добрим слухачем».

Учитель розмовляє з кожною людиною спокійно, переконливо. Я була присутня під час зустрічі Учителя з професором-істориком з Києва В. Уляничем. Лев Силенко розповідав Уляничу про Скитів і їхню військову стратегію, про Геродота, який неправильно передав у своїй книзі імена скитських володарів, а також імена богів.

Наприклад, Геродот пише, що у Скитів була богиня Табіта. Грецький історик записав, на думку Силенка, ім'я богині неправильно. І цим дезорієнтував багатьох дослідників скитської історії.

Силенко стверджує, що у Скитів була богиня Тапіта (богиня родинного тепла, вогнища). Грекові було тяжко передати правильне написання скитських імен.

Учитель говорить про Скитів як про своїх рідних Предків, яких Він повернув в історію свого народу. Вони на гураганах історії були загублені, тому був перерваний корінь декількатисячолітньої історії Оріяни-Скитії-Руси.

У Його помешканні дорогих меблів немає. Лише необхідне: довгий дерев'яний стіл, збитий з дощок, декілька стільців, три великі, на всю стіну, стелажі, заставлені книгами.

На стіні у Його помешканні у рамці під склом є пучок зілля з українського степу, колоски, у вузлику земля, привезена з Трипілья. Є кілька картин з краєвидами Дніпра, Трисуття в обрамленні сонячного проміння, велика мапа світу і поруч мапа України.

Учитель каже, що ніяких матеріальних благ, хатніх вартостей, ніякого рухомого чи нерухомого майна Йому не потрібно. Усе це тлінне і не приваблює Його. Щаслива та людина, яка не є прив'язаною до матеріальних розкошів.

У Нью-Йорку Учитель зупинився біля Юніон Скверу: на п'єдесталі застиг у русі Магатма Ганді, який тримає високу палицю в руках, і тільки коротке одіння прикриває Його тіло. Силенко стоїть у задумі кілька секунд, дивлячись на пам'ятник, потім каже: «Велика душа Магатма Ганді міг появитися в Індії, яка майже вся вегетаріанська. У індусів розвинене почуття милосердя. Коли голодував Ганді, дітки до Нього йшли зі шматками хліба і просили Його, щоб Він не відмовлявся від їди. Індуські люди страждали стражданням Ганді, обожнювали його вірність Матері Індії».

Українці, ставши християнами, занедбали пошану самі до себе. Обожнюють синів чужих народів, наприклад юдейського, московського, а до страждань рідних синів ставляться збайдужіло, з недовір'ям і часто — із зневагою. Бачу цю неморальність, і сумує душа моя».

Сказавши ці слова, Силенко йшов далі і побачив на лавці голубку (у Нью-Йорку багато у парках голубів). Він присів, дивиться на голубку, а голубка дивиться на Нього. Він каже: «Ти така гарна і мила, мені неприємно, що в цю хвилину я не можу дати тобі крихти хліба».

Є люди, які, йдучи вулицею, ні на кого і ні на що не звертають уваги. Учитель Силенко на людей, які течією проходять мимо Нього, дивиться, як на книгу, яку Він читає. На обличчях впізнає вдачі і настрої людські.

Є чимало у Нью-Йорку бездомних людей. В основному вони є тихими і добрими. Немає у них агресивних настроїв. Силенко звернув увагу: по вулиці йде сива середнього віку людина, зігнута, несе на плечах різні торбинки — всю свою життєву необхідність: одяжину, посудину, одяло та інші дрібниці. Видно, людина відмовилася від тієї допомоги, яку дає американський уряд бідним людям. Спить там, де його застане ніч.

Запитала: «Учителю, які у Вас постали роздуми, дивлячись на цю людину?» Він відповів, що ця людина поставила душевний спокій понад усе. А там, де спокій на душі, — блаженство. Сучасна цивілізація стомлює людей, виснажує душевну енергію, робить насильство над мислями, над незалежністю людського «Я». І людина чинить протест: байдужіє до всіх і до всього. Є якісь хиби у змісті сучасної цивілізації. Тому треба зробити переоцінку її вартостей.

* * *

Лев Силенко є Людиною всесторонньо обдарованою. Ще будучи школярем, Він любив малювати краєвиди. Учителі вірили, що з Нього виросте добрий художник. Він писав вірші, оповідання, п'єси. Був режисером шкільного драмгуртка, який сам організував, добрим декламатором.

Коли прибув до Канади, написав два кіносценарії і один з них продав кінопродюсерові Б. Солукові, а другий Б. Берестові в США.

Кінематографічна діяльність Силенка була недовготривалою. Він зняв фільми (16-міліметрові) чорно-білі і кольорові: «Годинник б'є 12», «Слідами українських піонерів», «Пісня Мазепи», «Тропічна кантата» (кінорепортаж з життя країн Центральної Америки), «Серце матері» («Дитина і дві матері»). Він написав сценарії до цих фільмів, був режисером-постановником, кінооператором, монтажистом і продюсером. Діяльність Силенка з ділянки кіномистецтва відзначена у книзі «Історія українського кіно», виданій в 1962 році Науковим Товариством ім. Т. Шевченка в Нью-Йорку. Автор книги Борис Берест, відомий в Діаспорі діяч в галузі кінематографії, пише: «Талановитий письменник і запальний публіцист, непересічний поет і плодотворний кіносценарист Лев Силенко (Орлигора) за короткий час на голову переріс як самого себе, так і своїх колег-фільмарів. Вже тепер можна констатувати факт, що Силенко виявився найплодотворішим постановником і режисером українського кіно поза межами Батьківщини. Він, продукуючи свої фільми, особисто очолював увесь технічний і мистецький процес. Силенка називають піонером Вільної Української Кінематографії в Канаді» (с. 190—192).

Маючи талант драматурга, режисера, Він створив величаві обряди РУНВіри, які подані в «Священній Книзі Обрядів».

Лев Силенко любить музику бадьюру, енергійну, неохоче слухає пісні чи мелодії

журливі, сентиментальні. Каже, що така музика без потреби розслаблює душу тоді, коли вона потребує зцілення і бадьорости. Йому подобаються пісні, виконані соло. Він має добрий голос, але співає тільки сам для себе. Святинним пісням, які Він написав, дав мелодії (тексти пісень поміщені в Катехизисі «Навчання. Пісні. Молитви»).

Є письменники, поети, які будь-коли де надруковану статтю чи вірш зберігають в архіві як якусь цінність. Лев Силенко в багатьох газетах, журналах, книжках друкував свої вірші, оповідання, публіцистичні статті, рецензії на книги. Але майже ніколи нічого надрукованого не зберігав. Щоб все це зібрати, треба переглянути, починаючи від 1947 року, архіви газет «Свобода» (США), «Український самостійник» (Мюнхен, Німеччина), «Народна воля» (Піттсбург, США), «Новий шлях» (Торонто, Канада), «Український голос» (Вінніпег, Канада), «Визвольний шлях» (Лондон, Англія), «Канадійський фермер» (Вінніпег, Канада), «Батьківщина» (Торонто, Канада), «Українське народне слово» (Піттсбург, США), «Гомін України» (Торонто, Канада), «Українські вісті» (Новий Ульм, Німеччина), «Українське слово» (Париж), журнал «Київ» (Філадельфія, США) та інші видання.

Щоб всі ці матеріали зібрати і видати, був би не один том.

Глибокодумний, зосереджений і цілеспрямований Учитель Силенко завжди на перше місце ставить Святість РУНВіри, а потім особисті справи. У інтерв'ю з головним редактором «Молодь України» Володимиром Боденчуком Він сказав: «Особистого життя я не мав і не маю. Мріяв одружитися — мати гарну дружину, милих діток. Та в душі відчув, що світла духовна сила Дажбожа кличе мене, Силенка, всю енергію життя віддати для утвердження Незалежної Духовности Народу. Мої мислі, почування не всім зрозумілі.

Очевидно, коли б я мав дружину, дітей, був би зобов'язаний жити для них і цим ослабив би свою працю для РУНВіри».

Коли Боденчук запитав: «Бачу, Ви зовсім самотній?», Учитель відповів: «О, ні — я не самотній, я дуже багата людина: усі, хто визнають мою віру в Дажбога Єдиносущого, Милосердного, мої рідні духовні діти, і в ім'я їхнього щастя я живу» («Молодь України», 4 серпня 1994).

Учитель Силенко не тільки устійнив Сім Законів Правильного Життя, Він сам їх втілює в щодення. Він вимогливий сам до себе. І це Йому допомогло написати «МАГА ВІРУ», заснувати ОСІДУ РУНВіри.

Розмовляючи з науковцями, лікарями, композиторами — знайомими Учителя, чула, що Силенко природньо володіє шостим почуттям, якого не існує у звичайних людей. Йому властива висока орієнтація в обставинах, оточенні і пізнанні людських характерів. Є в Нього велика сила збудження і водночас велика сила гальмування, Він свідомий майстер свого Єства.

Одного разу я почула від Учителя такі слова: «Я не можу жити не працюючи. Бездіяльність мене втомлює і викликає почуття страху: марно прожитий день навіки викреслений з життя. Працювати, прямуючи до мети, значить продовжувати свій вік, бо тільки там є життя, де є творча дія. Усі люди бездіяльні самі себе позбавляють світлого кола життєдайної радості. Красиво прожив роки той, хто у праці відчував приємність і світле натхнення».

Він має дар швидко знайомитися з людьми і викликати довір'я в людей. З кожною людиною знаходить тему для розмови з різних ділянок життя: від побутових тем до високих матерій науки.

Я спостерегла: коли Учитель йде вулицею міста, часто незнайомі люди вітають Його, Він чемно відповідає. І це, може, тому, що хода Його впевнена, і в людей створюється враження, що йде поважний впливовий чоловік.

Він все своє життя читає, і, здається, немає такої години, щоб не читав.

До харчів ставиться невибагливо: їсть мало, стримано. Споживає харчі прості, які мають натуральний смак і запах, є свіжими і без жодних присмаків: переважно городину, фрукти. Рибу, м'ясо їсть рідко. Алкоголю не вживає, каже, що горілку треба пити тільки як лік, а не шукати в ній приємності. І тютюну Він ніколи не палив.

Учитель каже, що життя на планеті Земля дуже гарне. Не треба його перетворювати в страждання. Не треба об'їдатися, обпиватися. Не треба затроювати душу сварнею, заздрістю, робленням кривд ближнім своїм. Не треба стомлювати себе голосними і порожніми суперечками. Життя на планеті Земля справді прекрасне: і сонце, і небо, і ріки, і гори... І треба вміти з ними жити, єднатися з чаром Матері Природи.

Лев Силенко любить життя, але в Нього немає сліпого замилювання життям.

Він каже: «На планеті Земля я гість. Прийшов із Вічності Дажбожого Світла. Погостюю і відійду у сяйво Світла Дажбожого. І в Царстві Духа Предків буду щасливим, що життя, яке дав мені мій Народ, я не змарнував. Усе, що мені дав Народ, я повернув Народові».

Він вважає, що Царство Духа Предків — це Вічність народного Єства, в якому закодоване Минуле, Сучасне і Майбутнє Народу України-Руси.

3. Чому Заратустра, Будда, Конфуцій, Іошия, Магомет відійшли від багатобожжя

*Я прийшов з Храму Предків, з Трипілля,
П'ятдесят мандрував я століть.
Бачив війни, і мир, і привілля,
Оріянські шляхи — їхню кміть.*

Лев Силенко, «Гість з Храму Предків»

Перші духовні вогнища на планеті Земля не тільки постали над Дніпром, а й, змінюючи форму і зміст, поширилися на всіх материках. Йшли тисячоліття, розквітала, ниділа, занепадала і знову оживала духовність Трипільських потомків. Предки Пророка Заратустри, Пророка Будди та інших творців великих духовних революцій походять з Дніпра.

Він, Силенко, Син Дніпра, праправнук запорожця Сили, потомок Скитів, каже: «Щоб успішно йти в Майбутнє, треба правильно знати Минуле. Знати Світ народження і формування духовности людського ества». Він у «МАГА ВІРІ» обґрунтовано стверджує, що на берегах Священного Дніпра оформився тип Білої Людини, її образ і її мова. Самоутвердилася хліборобська Трипільська культура. І постали перші розуміння Бога.

І з Оріяни-України шість тисяч літ тому виходили роди і племена на Південь — на долини Тигру, Єфрату, на Північний Захід Індії — на береги Інду і Гангесу. І на Захід Європи — на побережжя Егейського моря, в Пелопонес і Крит, на береги Тибру, Рейну, на узгір'я Скандинавії.

Він, Лев Силенко, світовий мандрівник. У країнах Америки, Азії, Європи уважно приглядався до стилю життя народів. Цікавився їхнім походженням, їхнім коренем і їхніми вдачами. Заглиблюючись в історію Людства, Він переконливо бачив, що коріння народів Білої раси оформилося над берегами Дніпра. І підтверджують це книги, видані в Англії, Франції, Італії та інших країнах.

Правда, в книгах (в більшості) зазначена не Україна, а «Південна Росія» чи «територія на північ від Чорного моря», і подані назви рік — Дніпро, Десна, Прип'ять, Дністер, Дінець, є схеми-мапи, на яких чітко зображена територія сучасної України.

Лев Силенко пішов у гості до Трипільців, безпосередніх Предків своїх, які запалили Перші вогнища культури і цивілізації Індоевропейських народів. Загадкові надприродні сили єднали Його з Трипільцями.

Він каже: «Я маю їхній образ, їхні очі, їхні кості, вдачу їхнього Єства». І ця Його зрідненість з Предками освячена божественною святістю. Він у своїй душі відчув дихання Предків. І чув їхні слова: тата (тато), пава (повітря), вар (вар), вода (вода), ката (хата), каласа (колесо) і сотні інших слів, які й сьогодні, як пише «МАГА ВІРА», живуть у мові Українського Народу.

Пророк звіщує: «Хто хоче мене позбавити Майбутнього, той прагне в мене відібрати Минуле. Моє «Я» живе в «Я» моїх Предків. Я є в Минулому, Сучасному і Майбутньому».

З таких Його помислів, світоглядних почувань можна зрозуміти, чому Він став

Засновником РУНВіри — нової релігії в Європі.

Знаємо: у всіх народів первісні релігії були політеїстичними — мали сотні і більше богів, легенд, казок, у яких освячена забобонність. І так повинно було бути, бо Людство переживало період свого духовного дитинства, шукало відповіді на сотні запитань, відчуваючи страх перед магією того чи іншого божества. Уявлення про світ, знання первісної людини відповідали рівневі розвитку суспільства.

У «МАГА ВІРІ» читаємо, що більше ніж 2500 літ тому на планеті Земля пройшла хвиля могутніх духовних революцій, які змінили Життєвий Шлях Людства. З роду Оріяньського (Скитського), прибулого до Персії, вийшов Спітама Заратустра. Він відійшов від багатобожжя, яке сповідували Іранці (Перси). Він бачив у багатобожжі причину, яка гальмує духовний розвиток Народу, тримає людей у тьмі забобонства.

У той час перси в основному були мандрівними пастухами. Заратустра вважав, що треба персам розвивати хліборобську культуру, відійти від багатобожжя і визнати віру в Єдиний Світлий Розум (Агура Мазду). Заратустра казав, що людям потрібна світла мета, і їх має зріднювати, об'єднувати, зміцнювати і звеличувати віра в Єдиносущого Бога Агура Мазду.

У Індії, як це бачимо в «Упанішадах», постало поняття Брагми, як Всемогутнього Бога. У Китаї Конфуцій ширив нові закони моралі, релігійних почувань людини. Цар Іошия у Юдеї скасував віру в багатьох богів і племенного бога Авраамового, Ісаакового проголосив єдиним богом з ім'ям Саваот, (Читай «Святе Вчення» Учителя Силенка, Суть перша, 6; «Біблію», 1 кн. Мойсея, 31, 30—35; Пророк Єремія, 10, 5; 2 кн. Царів, 21, 21; 23, 5—16).

Відомо: первісні юдеї вірили, що є Вівця (богиня), і вони її називали Рах-еля і їй поклонялися. Звідси походить ім'я Рахеля, Очевидно, у юдеїв боги відображали світогляд пастухів, бо юдеї на початку своєї історії були мандрівними козопасами, вівце-пасами. З життям хліборобів ще не були ознайомлені.

У «Біблії» зазначено: «Скільки бо городів у тебе, Юдеє, стільки й богів у тебе» (Пророк Єремія, 11, 13), і кожен юдеєць кадив своєму божкові, божків іншого юдейця сусіда не визнавав. Многобожжя роздрібнювало плем'я юдеїв і сіяло між ними ворожнечу. Тому самий інстинкт племенного порятунку підказав кращим синам Юдеї об'явити віру в єдиного Бога Саваота (Єгову). І навколо віри в Саваота об'єднати усі юдейські роди. (Детально про вчення Заратустри, Будди і про розвиток юдаїзму Лев Силенко пише в «МАГА ВІРІ»).

Скит (принц) Кутама (Гаутама) Будда побачив, що віра в сотню богів, яка є в Індії, тримає народ в полоні забобонів. Доля тієї чи іншої людини, мовляв, залежить від примх того чи іншого, більшого чи меншого Бога чи демібога.

Будда закликав індусів відійти від багатобожжя і взагалі перестати вірити в богів, бо вони нічим не покращують долю людини. Він казав, що коли боги добрі, всесильні і опікуються людиною, то чому людину постійно обсідає горе, хвороби, болі, страждання?

На думку Будди, краще, коли людина свідомо сама буде покращувати вдачу свого ества, а не шукатиме при допомозі віри в численних богів спасіння. І брагмани осудили Будду як безбожника, бунтаря. Будда був твердо переконаний в тому, що його вчення

правильне. Його підтримали перші послідовники, які відійшли від віри в багатьох богів

Багатобожжя (політеїзм) — нижча форма релігії, яка була 5—6—7 тисяч літ тому і яка й тепер є між племенами у джунглях Амазонки чи в інших відсталих закутках нашої планети. І вже 2500 літ тому передові світочі Людства Заратустра, Конфуцій, Будда, Іошия, Магомет та інші відійшли від багатобожжя, утверджуючи між своїми народами концепцію Єдиного Бога.

Першим великим Реформатором, який у світі релігії утвердив монотеїзм, був Спітама Заратустра. Він у Персії (Ірані) скасував багатобожжя і звістив віру в Єдиносущого Господа Агура Мазду.

Заратустрове поняття монотеїзму мало вплив на утвердження монотеїзму в Юдеї.

В історії юдеїв є три неоднакових розуміння Господа Саваота. Перше: Саваот (Єгова) є одним з численних богів у стародавній релігії юдеїв, були бо боги Азазель, Рафайл та багато інших (і про це пише «Біблія», зазначаючи, що в Юдеї кожне селище має своїх богів).

Друге розуміння Саваота: цар Юдеї Іошия 2600 років перед Христом, щоб об'єднати юдейські селища і міста, проголосив віру в Єдиного Господа Саваота, Бога народу юдейського, скасував між юдеями політеїзм.

І третє розуміння Саваота, Бога народу юдейського, об'явлене Ісусом у «Євангеліях».

У Силенковому «Святому Вченні» читаємо:

Христос у християнському світі один. Але є три сотні християнських сект. Кожна з них інакше інтерпретує вчення Христа. Одні секти визнають, що Ісус є Богом. А інші вважають, що Христос був тільки Помазаником, і народжений він так, як і кожна людина: вони не визнають непорочного зачаття і не зуть Марію богородицею. Є римо-католицьке розуміння Христа, є греко-католицьке, греко-православне, є лютеранське та інші розуміння Христа.

У арабів є два розуміння Господа Аллаха. Перше розуміння визначене в багатобожній арабській релігії. Аллах у ній є одним з головних богів, яких у Арабії було близько 360. Пророк Магомет скасував багатобожжя і об'явив нове розуміння Аллаха, яке визначене в «Корані». Отже, є розуміння Аллаха поганське, тобто політеїстичне. І є розуміння Аллаха монотеїстичне, Магометове: крім Аллаха немає бога. В українців є два розуміння Бога. Перше: тисячу років тому Дажбог був одним з численних богів в багатобожній вірі України-Руси. Це була релігія нижчої форми, як і кожна релігія політеїстична, тобто багатобожна. І друге розуміння: Пророк Лев Силенко є першою в історії Людиною, яка звістила українське розуміння Єдиносущого Господа з ім'ям Дажбог. Дажбог Всюдисущий і Всевічний. Він не потребує амбасадорів у формі більших чи менших богів. РУНВіра — релігія вищої духовної довершености. У РУНВірі є абсолютний монотеїзм.

* * *

На початку 30-х років нинішнього століття в білій глиняній хатині, критій соломною, у золотоносний вересень, над Дніпром, в родині Оріян (хліборобів) (2500 літ після Заратустри і Будди) народився потомок Скитів, Засновник нової європейської релігії, в

якій визначена нова концепція Господа з ім'ям Дажбог.

Він (Лев Силенко), Посланик Дажбожий. У Його Єстві втілені найсвітліші ідеали Учителів Людства — Заратустри, Конфуція, Будди, Ісуса, Магомета, Гуру Нанакі та інших світочів. Він їхні вчення осмислив і на благо Людства показав Шлях Нового Духовного Народження.

Він натхнений Дажбогом, славить Дажбога. Вірує: Дажбог — Світло, Любов, Милосердя, Гравітація, Правда, Святий Дух. Він каже: Дажбог в мені, і я в Дажбогові, крім Дажбога немає бога.

Хто читає «МАГА ВІРУ», відчуває: Пророк керований світлом Всесвіту. Його душа обняла болі Людства, так як обіймає добра мати новонароджене дитя. Він прийшов тому, що така воля Господня. Він не міг не прийти. Не міг прийти раніше чи пізніше. Він прийшов напередодні нового ходу історії Його Вітчизни і всієї Європи. Він несе своєму народові Спасіння — Сонце Святої Віри (РУНВіри), віри в Єдиносущого, Всеправедного, Милосердного Дажбога.

І перші відчули Його могутній прихід вороги волі народу України-Руси. І заметушилися темні сили зла і ненависти. Вони хотіли умертвити в зародку народження Нової Української Духовности (РУНВіри). Вони почали Пророка очорнювати, як у давні часи це робили шамани — противники Заратустри. Вони хотіли умертвити Силенка ще в молоді Його роки, відчуваючи в Ньому велику непереможну силу. (І про все це розповідаю в наступних розділах).

РУНВіра своєю духовністю репрезентує духовність народів Європи, в ній є основа нової європейської релігії (самобутньої). Загниваюча Римська імперія, рятуючи свої шкурні інтереси, прийняла семітську релігію 1700 літ тому, щоб скріпити своє робовласницьке панування. І цим вона стримала розвиток Європейського духовного Генія, загнала Його на вогнища священних інквізицій, у тьму Середньовіччя. Народи Європи, пригноблені духом неєвропейської релігії, не могли Людству дати свого Будду, Заратустру.

У 972 році на березі священного Дніпра був підступним ворогом убитий світлий лицар народів Європи хоробрий цар України-Руси Святослав. І над нашою землею появилися чорні хмари незгод і страждань. І затужило наше небо. Засумувала квітуча земля.

Князь Володимир зрадив віру свого батька Святослава, у рідному Києграді став на коліна перед зайдою — грецьким архиєреєм, і започаткував на Київській Русі многовікове рабство.

Минуло 1000 літ. І прийшов до народу Господом посланий рідний Пророк, І звістив, що Європа не має європейської Духовности. Аллах і Саваот є зайшлими в Європі Богами.

Там, над Дніпром, де 5 тисяч літ тому почалася історія Духовности Індоевропейських народів, має засяяти сонце нової європейської Віри. І тому, що ця Віра народилася в душі потомка легендарного Трипілля, вона названа Силенковою вірою в Дажбога — Рідною Українською Національною Вірою (РУНВірою).

4. Світ Його дитинства

У родині Терентія і Олени Силенків було троє синів. Через десять років їхнього подружнього життя народився первісток. Дід Трохим назвав внука Левком. А баба-повитуха Оксана і піп дали йому ім'я Івась. І повитуха додала — Пасічниківський. Вона гордилася, що походить з роду Пасічниківського. Піп сказав: «27 вересня день народження Іоана Златоустого, може, й Ваш син буде златоустом?»

Силенко, ставши дорослою людиною, з пошани до свого діда, більше полюбив ім'я Лев, ніж Івась.

Через два роки після народження Левка народився Гриць, який маленьким захворів на кір, простудився і помер. Після Гриця народився Василько. (Василь Силенко тепер живе у місті Олександрія з дружиною Лідєю і донькою Оленою).

Світ Левкового дитинства є таким же світом, як і в багатьох інших дітей. Але справа не в світові, а в тому, як дитина своїми очима, слухом, розумом, нюхом, дотиком сприймає світ, який її оточує. І як цей світ віддзеркалюється в Єстві дитини.

Малий Левко був дитиною, яка зворушливо реагувала на все почуте і бачене і все старалася по-своєму осмислити.

У «МАГА ВІРІ» у Першому Дні «Спасибі Вам, Мамо і Тату, спасибі за любов!» Учитель Силенко оповідає про світ свого дитинства (на прохання приятелів подаю без змін).

«...Маючи дванадцять років, я вже знав, що таке гірка чаша життя (голод, холод, притаювання переконань), та я ніколи на життя не нарікав. Я вірив, що і в голоді, і в холоді, і у в'язниці треба жити, бо жити хочеться: жити — значить боротися, за життя. Родичі вчили мене: «Не нарікай на погоду, на сонце, на людей, на світ. Не нарікай на життя, що воно не таке, як ти собі бажаєш, зроби сам, щоб воно було кращим, вір у себе і, прямуючи до мети, перемагай усі труднощі. Не нарікай! Ті, що нарікають на долю свою, на людей, на життя, на маму, на тата, зветься недолітками. Не дозволяємо тобі плакати, бо хочемо гордитися тобою. Не дозволяємо тобі любити тих, які є ворогами нашими. Не старайся, щоб тебе любили всі, бо будеш всіма зненавиджений. Ти маєш тиху дитячу вдачу — значить будеш або вівцею, або — левом. Не бійся колючої стерні; тим, що вміють по ній ходити, вона м'яка, як подушка. Не бійся ні води, ні вогню; ті, що вміють цими силами володіти, тим вони не страшні. Ми тебе не б'ємо, і про це люди знають, і нас ти не бий клопотами своїми. Живи, сам думаючи про себе: як постелиш, так і спатимеш. Знаєш, ми позбавлені «права голосу», ми викинуті на «смітник життя» — ми названі «ворогами народу», нас вигнали з хати, з села. З татом люди боялися говорити, бо він сказав: «Сталін є господарем у Кремлі, а я на рідній землі».

3. ЛЮБЛЮ РАДІСТЬ, і тому розповім Вам про роки мого щасливішого дитинства, яке я мав до семи років. Пригадую, мати казала: весь мій рід ждав мене. Коли моя мати носила мене в лоні своєму, вона чулася найщасливішою в світі жінкою. Їй дуже хотілося бути матір'ю, її дитячі роки були заповнені любов'ю до дітей. Стрінувши то там, то там маленьку дитину, вона бігла до неї і ласкала її. Усі знали, що вона любить дітей. Її сестри любили її. Її батьки любили її. Її свекруха була відомою в селі повитухою, знала, які

поради давати невістці.

Мій батько любив пісню. Парубкуючи, казав: «Хлопці, заспіваємо». І в селі ті, які хотіли з нього легко покепкувати, казали «хлопці, заспіваємо». Він не гнівався. Він, стоячи вечором з парубками між вербами біля річки Рать (річка Рать тече долиною села Богоявленське), співав свою улюблену пісню:

Я сьогодні щось дуже сумую,
про козацьку долю згадав.
І про славу свою не забуду,
що колись я, мов сокіл, літав.

Вдарять дзвони у слухну годину,
і підемо в останній ми бій!
Ти воскреснеш, моя Україно,
в повнім блиску і славі своїй!

З піснею він жив.

І з радості, що скоро буде батьком, він піснями розважав свою любов дружину Світлану (Оленку), яка була тихою спокійною жінкою, залюбленою у вишивки, які вміла сама видумувати: вся її хата була уквітчана вишитими рушниками. У звичайній селянській хаті білій, критій соломою, в якій було багато сонця, веселих кольорів, радості і любови, усі були залюблені в життя.

4. РАНОМ СЕЛО БОГОЯВЛЕНСЬКЕ РОЗБУДИЛИ ДЗВОНИ: піп Афанасій скликає людей до церкви на велике свято християнське, а біля хати Терентія Полікарповича Силенка повно людей, ніхто до церкви не поспішає. І Терентій Полікарпович не йде до церкви відзначати Воздвиження Чесного Хреста. Сьогодні, 27 вересня (ранком, в неділю на Воздвиження Чесного Хреста), він став батьком, воздвигнувся на світ син-первісток. І приятелі принесли дари (квіти, вишнівку, паляниці). І сміх — побратим Оксентій віз на ярмарок дині і кавуни, та, почувши, що в побратима Терентія син народився, завернув з дороги і все, що на возі, передає як дар, кажучи: «Та щоб ріс син здоровий, як ось ці свіжі, росою вмиті дині та кавуни!»

5. УЧИТЕЛЮ, І В СЕЛІ БОГОЯВЛЕНСЬКЕ ВИ БУЛИ ОХРЕЩЕНІ?

— Я був освячений за скитським (козацьким) обрядом. Оповідала мати, що вже було холодно. Вода в мідяному котлі замерзла, лід макогоном потовкли і мене голого занурили з головою в крижану воду. Вихопивши з води, поклали на теплий кожух, весь я від такого освячення ніби пробудився, зарум'янився. Мати казала: «Ти тоді побадьорішав і став дуже рухливим». І, щоб я міг зігрітися, мене закутали. Гості стояли біля кожуха, на якому я лежав у сповиточку, і кидали гроші, «щоб був багатим». А дід Трохим (батько моєї мами) стояв переді мною на колінах і, не звертаючи на людські поговори, молився до Дажбога. Усі знали, що він язичник. І всі терпіли діда за його веселу добру вдачу, за його любов до людей і Матері-Землі.

6. І ОПОВІДАЛИ МАТИ, дід Трохим брав мене на руки і йшов за село. На скитській могилі, де ростуть маки, волошки і чебрець, він учив мене міцно стояти на ногах. І гуторили сусіди, що перед початком цієї науки дід урочисто скидав шапку, клав її під коліна, піднімав руки до неба і сам (своєю душею створену молитву) промовляв. Потім святковим тоном обіцянку складав: «Предки, до Вашої землиці святої, з якої Ви вийшли і до якої на вічний спочинок відійшли, і яку Ви пристрасно любили і нам її, як скарб життя, передали, сьогодні торкаються п'яти мого нового внука! Озветься хай в його серці Ваш Добрий Дух. Воля хай Ваша і ясновидюща обачність стануть світлом у храмі його світорозуміння і світовідчування! Обіцяю зігріти його серце добром і любов'ю до Вас, о Предки!»

7. ДІД ТРОХИМ УМІВ розвивати мою уяву. І я відчував: біля мене присутні ті, що породили мене і сотворили образ народу мого. І в образі народу мого я бачив свій образ. І люди села Богоявленське не знали таїни моєї любови до них: я в їхній усмішці бачив мого щастя. Мене тішило оточення — там хтось будує хату, сусід пасе корову, дівчина Віра сидить на вишні і співає, на високій груші кує зозуля, гудиння вилізло на клуню. І на стрісі виріс великий гарбуз. Вечором у ставку скидаються коропа, на вгороді кумкають жаби, на подвір'ї пахне сіном, тато біля повітки клепає косу, а мама готує вечерю; і все мені подобалося, і я завжди мав усміхнене обличчя.

О незабутні дні дитинства! І хоч до крови колола стерня мої ноги, коли я ніс у глечик воду до матері, яка на рідній, не своїй землі збирала колоски, до болю солодкий був цей перший труд. І хоч задушливий був дим у хаті тоді, коли не хотіли горіти в печі мокрі дрова, але тяжко його забути. Тяжко забути біль, після якого приходила радість і висихали сльози. Тяжко забути тата, якого чекісти на ріллі біля плуга револьверами побили (він не хотів відмовитися від рідної землі) і закривавленого зв'язали на возі. І він, від'їжджаючи, прощально дивився у мою сторону. І усміхався, щоб я не плакав, а я в його усмішці бачив біль, глибоку душевну гіркоту і любов до мене. І сьогодні мені тяжко вирвати з душі перші дитячі вражіння, вболівання, радощі. Здається, я ніколи не був дитиною — рано в моїй душі народилася любов до рідного і ненависть до тих, які катували мого родителя.

8. ПАМ'ЯТАЮ, ДІД ТРОХИМ БУДИВ МЕНЕ НА СВІТАНКУ. Він над вухом (щоб ні мама, ні світ людський не почув) говорив: «Вже починає благословитися». Він умивав моє обличчя криничною водою. І краплями освіжав потилицю і собі і мені. І ми, ніби на якусь врочистість, ішли попід житами на могилу Предків. Дід усміхався. Він був міцний, як дуб, і добрий, як дитина. Ми інколи вдвох так сміялися, що сльози появлялися на очах. І дід говорив: «Буде, буде вже,; бо під серцем колотиме». А сам він сміявся на весь світ, і всім було весело біля нього. Його біла як сніг борода виглядала кращою, як у святого Миколи Чудотворця на порепаному образі, що висів на покуті.

Я вірив усім іконам, що рядами висіли у дідовій хаті, обкутані вишитими рушниками від жердки до мисника, але рідному дідові моя душа вірила більше. Ікони були мовчазні. І люди на них намальовані суворі, чужі, не наші, і всі в убраннях іноземних. Дід же був рідним для мене, і я відчував його теплі руки, і коли він гладив мене по голові, то вони пахнули хлібом і корою сухого дуба.

Коли баба (моя баба Марія) годинами простоювала на колінах перед «чудотворними іконами» св. Варвари, св. Георга, св. Миколая, дід спокійно на свою неписьменну і добру подругу дивився. Вона тішилася богами. Він терпів — шляхетне було в нього терпіння. З почуттям душевного огірчення, сідаючи за стіл обідати, він ложкою показував в сторону святого Георга і повторяв слова відомого письменника'. «Хто не пізнає самих таки греків у цих грецьких богах?»

9. Я З ДІДОМ УЖЕ НА СКИТСЬКІЙ МОГИЛІ. Сходить вогненне сонце. Небо, ніби на помах магічної палички, починає співати. Святкує храм світу, і я святкую в ньому. І бачу — волошки починають сонцем умиватися, горить мак. І дід притишено говорить, що у могилі вічним сном сплять Предки — найславніші богатирі світу. Вони вигоюють рани, біля ран лежать злотом куті мечі. І прийде час — пробудяться богатирі, і тоді на безмежних просторах України нова історія людства почнеться.

І сонце горіло на дідовій бороді, він задумано дивився вдаль, він ніби старався проникнути в душу восходящого сонця, ніби там щось бачив таке, що лише йому дано право бачити, він ніби розглядав якісь величні обрії тієї «нової історії». Я дивився то на діда, то вдаль — хотів вловити зв'язок, який єднав діда з таємницею майбутнього.

10. ДІД СИДІВ НЕПОРУШНО, ЯК ОРЕЛ НА СКАЛІ. І, не міняючи пози, починав на сопілці грати сумних пісень. Мелодії, мабуть, черпав із давно забутих народних джерел, із відгомонілого світу Предків, із соку пшеничних стеблин, бо мені здавалося, що і зелені хвилі, і небо, і я творили ритм одного дихання, одну пісню життя. І я полюбив мову сопілки. Дід казав: «Слухай, це їдуть чумаки, а це думу думають козаки в неволі турецькій. А це: смуток великий, як Дніпро, і широкий, як світ, — зайшлаки з перевертнями топлять у Дніпрі святого Дажбога, а Він виринає і пливе-пливе по ріці рідній, перевертнями оганьблений. Він тоне, ой, то не Він тоне, то тоне душа України, ой, то образ наш тоне, воля наша тоне, слава наша тоне, ой, видибай, Боже, видибай, Боже, без Тебе життя буде негоже! Ой, чужиною з чужини привезений Бог чужий на престол Русі сідає і перевертнів благословляє. Нерідний Бог, як нерідна мати, ой, сиротами будемо ми, сиротами світу, чужинцями будемо на рідній землі, і ум наш змаліє, і душі наші збідніють, і чужа воля запанує над нашою волею».

11. І КОТИЛИСЯ СЛЬОЗИ по глибоких дідових зморшках, перлинами котилися по бороді і падали на могилу Предків, і горювала його добра душа. І я, будучи ще дитиною, не міг зрозуміти його душевного горя, та, бачачи його сльози, теж плакав. Дід цілував моє тім'я і говорив: «Сльози умивають душу, і вона робиться чиста, як небо святе. Ти ніколи не забудь, що твій рідний Дажбог утоплений. Не забудеш?» — «Ні». — «Отож. Нерозумні втопили рідного Бога. Бога признали Небогом і втопили. Це так, ніби признали людину, що вона нелюдина, і втопили. Я тобі зробив з дерева козака, ти його втопиш? Отож. Хочеш від діда пам'ятку мати, бережеш. А вони втопили красу душі своєї, образ свій споганили.

Мій покійний прадід був волхвом — він жив більше як сто літ, він мені казав, що було Дажбоже Явлення біля Раті, в гаю, і тому й село наше назване БОГОЯВЛЕНСЬКЕ. Я тобі таїну цю кажу, а ти вмри з нею, понеси її до Предків своїх. І нікому не кажи, бо наш народ знетямів, осміє тебе. Мене попи не любили, ішли з кропилом, то хату мою обминали, а тепер нові попи прийшли. І мають вони не хрести, а зірки на головах, і також мене

обминають. Вісімдесят мені минуло, і роки старі мене рятують від кайдан. Дай мені свою ніжку!» І дід поцілував мою п'яту і сказав: «Твоя, внуче, п'ята для мене рідніша за всі чужі святощі, які воцарилися навістражданій душі народу нашого. Твоя п'ята від моєї п'яти походить, значить і хода буде одна!»

12. НЕ БУЛО В СЕЛІ ЛЮДИНИ, яка б пройшла мимо мого діда, не скинувши шапки, і він, як Захар Беркут, відповідав: «З Дажбогом ідуци». І люди хотіли від нього почути це дивне, древнє, незвичне слово, від якого ніби дихало людським довголіттям і тайнами життя. І діди (його ровесники) звали його «віщуном древних времен». І це розвивало в душі моїй почуття гордості, пошани і довір'я до діда, який був моїм мудрочоловим учителем. І хоч дід усім людям на землі бажав щастя і Спокою, сам він не мав щастя умерти в оточенні своєї великої родини. Весь його рід вивезли з Богоявленського в Сибір. А діда... лишили. Кому він потрібний... Він, одягнувши білу полотняну сорочку, зібрався, як на свято, і пішов на кладовище, щоб біля могили дідів своїх почати умирати. Стривожилася місцева влада, його вночі вивезли, як небажану в селі людину, на станцію Олександрія. Комуніст Сура сказав: «Діду, на кладовищі немає місця для живих, іди геть!»

13. І МІЙ ДІД ПОЇХАВ НА КАВКАЗ. Довідавшись, що його син Іван (Півняк) замучений опричниками Сталіна в станиці Кушівка (на Кубані), він попрошався з невісткою Марією і пішов, спираючись на ціпок, у гори... туди, де орел карає Прометея. Як тільки згадую діда, в думці моїй постають такі слова: «Діду-Учителю мій, Ти навіки лишився у горах Кавказу.

Не можу покласти степових волошок на твою могилу, бо не знаю, де вона є, а може — може, твоє серце там орел карає, п'є твою живучу кров?.. За добру твою душу і за світлу твою науку я в день мого народження (27 вересня) на чужій чужині вшановую ім'я Твоє і сповіщаю, що Ти живий у моїй душі, зерна Твоєї таємної науки я довго хоронив у душі моїй, та більше таїти не можу! З Твоєю духовною печаттю утверджую і голошу науку Рідної Української Національної Віри.

Ти, пам'ятаю, оповідав, що в молоді роки на коні об'їхав весь Кавказ, бував ти в Греції, в Іраку, ти бачив чужі світи, чужі релігії, чужі обряди і звичаї. І коли ти з довгих мандр повернувся в рідне село, ти перш за все відвідав могилу прадідів, ти поцілував землю, яка прикриває серця їхні, і сказав: «Немає на світі, Предки мої, нічого для мене дорожчого і святішого, як ця святиня, в якій Ви спочиваєте. Мандруючи, я носив біля грудей у шкіряній торбиночці на мотузочці крихти землі з могили Вашої. І не чувся на чужинах самотнім. У крихтах землі рідної я чув дихання Ваше, Предки мої, я бачив образ Ваш і відчував убоління і опіку Ваші, і чув я шум степів, і освіжали мене хвилі Дніпра, і пахли ті крихти землі хлібом рідним, і бачив я, як моя русокоса дівчина по росі йде на вгород огірки полоти. І коли в Стамбулі примусили мене показати, що таємне зашите у торбинці біля серця, я їм показав крихти землиці рідної, і поцілував її, і турки похилили голови, оторопіли і довго мовчали, потім дали мені смаженої баранини, і старший між ними сказав: «Гой, хто так вірно любить рідну землю, не буде оскверняти нашу. Ти будь нашим гостем, і ми тебе покажемо біля мечеті».

І сьогодні я думаю: чому в моєму народі занедбаний культ предків, культ дідів-патріархів народних? Чому немає літопису родовідного? Чому внук нічого не знає про

свого прадіда? Чому він не цікавиться тими, які його родили, виколихали у колиці своїх чарівних мрій? Чому праправнук соромиться свого походження? Чому праправнук не бачить у тих, які його народили, нічого рідного, дорогого, мудрого, священного, славного? Тому, що в правнука шляхи мислення неправильні, духовість спотворена, родові почуття збідніли.

14. УСІ ДІТИ (І ОСОБЛИВО ХЛОПЧИКИ) люблять воювати, навики далеких предків властиві їм. І я пригадую: десять хлопчиків (і всі вони дошкільнята) стають вершниками: вони сідають верхи на сухі соняшникові стебла, всі вони мають батого, вони летять вулицею села, піднімаючи таку пилюгу, що й вікон не видно. Старі бабусі на їх махають кулаками, звать їх «шибениками», кажуть, що «предположено війні бути, діти у війну бавляться». Армія влітає на подвір'я, біжить стежкою між картоплинням, кукурудзою і вибігає у степ, прямує до «скитської могили», яка видніється тут же (за селом). І, незважаючи на те, що я ростом між воїнами майже найменший, мені випадала роль бути командиром, і коли я тепер думаю: чому було так, приходжу до переконання: я був так пристрасно захоплений «війною», що сліпо летів у найгустіший бур'ян, будяччя, ярки, я знаходив приємність тоді, коли перемагав на дорозі багато перешкод.

Ми ховалися між кущами маслини, які росли на степовій межі (за городом садиби Михайла Карюка), причаювалися у пшениці, густій лободі, обвішавши голови травою, щоб ворог не міг помітити. Ми мали розбити армію колючих будяків, яка стояла над дорогою, пририта пилом. На мій крик «Вперед, ура!» армія моя летіла, як ошаліла. Бійці, заплутавшись у бур'яні, падали, дехто сідав і плакав: колючка в ногу залізла. Ніхто на «ранених» не звертав уваги. Летіли ворожі голови будяків, дерев'яні шаблюки шуміли, коні «іржали», ламаючись під ногами.

15. ПІСЛЯ БОЮ, ВСІ СТОМЛЕНІ, спокійно і з почуттям переможної солодкої втоми, ми йшли до ставка, скидали все, що на собі мали, і покоряли «безодню», яка нам сягала по пупа. Після освячення водою я запрошував всіх воїнів до мого садка, це частинно тому, що мої родичі до такого «вторгнення» ставилися не вороже. Нічого не кажучи мамі, я зі своїм ад'ютантом (Івасем Карпенком) виносив з хати півхлібини, всім воїнам (маючи на увазі ріст кожного) давай обід, відломлюючи хліб через коліно. На наказ «вперед» всі ми лізли на вишні. Сидячи на вишнях, їли хліб з ягодами і вишневим клеєм. Пташки щедро оспівували нашу «хлібовишневу» трапезу. І коли з хати йшла моя мати, фартушиною щось прикриваючи, в сторону садка, мої воїни зняковіло притихали, дехто думав, що там під фартушиною прихована качалка. І мати (моя виrozumіла мати) говорила: «Спокійно злазьте, щоб гілля не поламати. Тут сідайте коло «півників», вареників вам принесла. Тата й досі немає, мабуть, їдучи з базару, до тітки Палажки заїхав, там і обідатиме. Добре жуйте, шлунок зубів не має. Не спішіть».

16. ЗГАДУЮЧИ КАРТИНИ ДИТИНСТВА, я роблю висновок — мої родичі завжди до мене ставилися як до дорослого. І всі мої дитячі забави вважали справою серйозною. Ми одного разу рішили вдосконалити свою «стрільбу»: поставили нову цеберку і почали, вибігаючи на копицю сіна, кидати в дно долото, дно було продірявлене. Тато, помітивши це, нічого не сказав, взяв відро і всіх нас запросив допомогти напоїти коня. Він стояв біля коня, ми мали з криниці носити воду, набираємо повне відро, і поки принесемо до коня,

вода майже вся витече.

І тато спитав: «Молоді люди, чи ви любите коня? Дивіться, якими вірними очима він на вас дивиться, готовий ниву орати, щоб ви хліб мали, і він такий, що всюди вас може повезти, щоб у вас ноги не боліли. Хоче води напиться, а ви його відро продірявили». Всі воїни похнюпили голови — жаль коня, продірявлене відро, ущемлення совісти. І один воїн всіх нас виручив словами: «Дядьку, простіть, ми більше не будемо. Ви не скажете моєму татові? »

Тато відповів: «Ні, я також був таким воїном, як всі ви, і знаю, що таке війна. Ідїть!» І всі ми пішли берегом над Раттю аж до греблі, вирішили між корінням верб ловити раків.

17. ОПОВІВ ДЕЩО З ДИТИНСТВА МОГО і в душі чую зворушення: пригадав росяні стежки, перші радощі і клопоти — пригадав себе і рід свій. І сьогодні, де б я не був, у серці моєму, як святее святости, живе образ Мама і Тата. І в душі я горджуся, що вони навчили мене любити працю, перемагати труднощі. Вони привили в мені почуття самодисципліни і самовідповідальности, почуття борні і замилювання до краси чистої, святої, і виростили в душі моїй непідкупну любов до Вітчизни, спасибі Вам, Мамо і Тату, спасибі за любов!»

5. Він походить з роду запорожця Богдана Сили

Є люди — молоді і старші — які гордяться своїм славним походженням. Учитель Лев Силенко ніколи, ніде, ні перед ким — ні усно, ні писемно — не хвалився своїм родом. Він згадує, що його мати була напівграмотна, батько був хліборобом. Але, на його думку, вони були людьми з вродженим почуттям гідності, були людьми світлої совісної душі. Ніколи нікому не завдавали ні тілесної, ні моральної кривди. Не мали ніяких спадкових хвороб. Були людьми розумово і тілесно здоровими, красивими і чепурними. І коли тут йде мова про його рід, то тільки тому, щоб задовольнити прохання людей, які запитують у листах: з якого він роду походить?

У «МАГА ВІРІ» читаємо, що дванадцять тисяч років тому над берегами Дніпра, і особливо там, де сьогодні стоїть град Кия, жили наші далекі Предки. Вони були на той час найбільш поступовими людьми. Винайшли лук, стрілу, уміли розпалювати вогнище, ловити звірів, зі шкір шити одяг. І вже тоді вони мали обряд поховання, первісні релігійні уявлення. Біля померлого клали квіти, харч. Творився культ Предків. Археологи, історики вважають, що вони були першотворцями мови і культури людей Білої раси.

Ще в дитячі роки Левові Силенкові його рідний дід Трохим прививав любов до старовини. І з особливою чутливістю оповідав про рід Силенків і Півняків, доводячи, що вони були з роду знаменитих запорожців.

Відомі такі дані: найбільш віддалена на захід Запорізька стоянка (паланка) була над річкою Інгульцем з назвою Усівка. Її заснував із своїм побратимом Богданом Силою славний запорожець Ус.

У Санкт-Петербурзі у 1914 році була видана книжка «Малоросійський гербовник» з малюнками Г. Нарбута. На сторінці 165-й цієї книжки є опис герба дворян Силенків: щит, на червоному полі меч і стріла, на шоломі три страусових пера. Печатка Прокопа Силенка датована 1711 роком. На ній напис: «Прокоп Силенко, суддя полковий Стародубський».

У 1775 році Запорізьку Січ зруйнувала Москвинська орда. Землі Усівки були разом з поневоленими людьми передані воєначальникові Катерини II. У 1784 році москвини перейменували Усівку на Олександрію над Інгульцем (на честь свого самодержця Олександра).

Частина запорожців пішла за Дунай. Хто не міг, став кріпаком. Запорожець Богдан Сила, один із синів Прокопа Силенка, в бою з вторжниками-москвинами був тяжко ранений. Він з своєю родиною переїхав з Усівки 15 кілометрів у сторону маленької річки Рать, де вже стояло декілька хатин. (Старі люди говорили, що біля цієї річки запорожці Богдана Хмельницького мали з польською військовою частиною велику рать. Між людьми також була оповідь, що над річкою Рать звіститься «Боже явленіє»). Тут почали селитися люди, і село з самого початку мало дві назви — Ратьківка і Богоявленське. Попів драгувала оповідь про «Боже явленіє», і вони назвали в селі церкву Богоявленською, щоб народним оповіданням дати зміст церковний.

З роду запорожця Богдана Сили постали в селі Ратьківка родини Силенків. Полікарп Семенович Силенко мав за селом хутір, де стояв журавель і хатини. Він з синами освоїв 40 гектарів цілинної землі. У Полікарпа було четверо синів і одна донька. І один із синів мав

ім'я Терентій. Він був кмітливим юнаком, і селяни називали його «майстром на всі руки».

Предки запорожця Павла Півня жили в селі Ратьківка на схилах балки, як кажуть селяни, споконвіків. Його правнук під час перепису був записаний як Степан Півняк. Степан чумакував, а постарівши, став пасічником на панщині. У Степана Півняка був син Трохим. Трохим одружився з дівчиною Марією Литвин (були перекази, що в селі жила литовська родина, а в неї був зятем швед офіцер, прадід якого залишився ще з часів гетьмана Мазепи). У Трохима Півняка і його дружини Марії був син Іван і три доньки — Палажка, Надія, Олена.

Терентій Полікарпович Силенко одружився з Оленою Трохимівною Півняк. Він отримав від батька Полікарпа одну десятину, а одну десятину йому дав тесть Трохим. Ще дві десятини він орендував у сусіда. Був працювитою людиною, мав спокійну вдачу. У селі його любили, як доброго співака, який знав багато народних пісень.

Русокоса дівчина Олена Півняк була дуже сором'язливою, до школи ходила тільки півроку, а потім перестала ходити. Сказала своїй мамі Марії: «Не піду більше до школи, учитель кричить на дітей, я боюся». Мати Марія відповіла: «Будеш вишивати рушники». І Оленка стала вишивальницею.

Коли їй виповнилось вісімнадцять років, до неї прийшли свати від Терентія Силенка. Терентій сказав Оленці: «Оленко, приймай сватів. А як відмовишся, то піду до твоєї подруги Оксани, і вона напевно прийме». І Оленка подумала: «Не йди до Оксани».

Олена любила Терентія, бо він складав пісні і вмів до них записувати мелодії на ноти, читав їй «Кобзаря» Шевченка, оповідав про книжки П. Куліша, Марка Вовчка та інших письменників.

Терентій Силенко був високого росту, струнким, мав темно-русяве волосся, зелено-сірі очі. Олена була ростом невеличка, круглолиця, мала русі коси і сині очі. Вона, ставши невісткою, жила в багатій родині Силенків. Догоджала свекрусі: прала, ткала, снопи в'язала, скотину доглядала. Та найбільше любила вишивати і співати жалісливих пісень. І приходила до своєї рідної матері поплакати, що свекруха скупа і недобра, сама робить від світанку до ночі, і їй не дає й години перепочити.

Свекор Полікарп Силенко любив хвалитися: «Та колись та був на Запоріжжі славний запорожець Сила, ну а вже його сини стали Силенками».

Терентій і Олена були людьми любленими в селі за їхню добру вдачу, працювитість і милосердя. Олена ніколи від свого чоловіка не чула образливого слова. Їхні батьки і діди були людьми високоповажними в селі. І такими ще й досі пам'ятають їх в селі старі люди. Вони були хліборобами, пасічниками, чумаками.

У 1929 році Полікарп Силенко був названий куркулем, хоч він найманої робочої сили не мав, обробляв землю разом з чотирма синами, їм помагали невістки. Був вигнаний з родиною з хати, і з дружиною поїхав на працю на Донбас; На шахті Катик працював землекопом.

Дід Трохим Півняк з сином Іваном і невісткою Марією також виїхав з села. Поселився на Кубані у селищі Кушівка, де жили приятелі Трохима — потомки запорожців.

У січні 1931 року родина Терентія Силенка з маленькими синами Левком і Васильком була вигнана з хати, як «підкуркульська, що чинила опір масовій

колективізації». Терентій вночі виїхав з села, бо приятель тайком повідомив, що його з родиною буде вивезено в Сибір. Мати Олена з малолітніми синами залишилася в селі. Її прийняла до себе її тітка, бабуся Чумачиха.

Коли виганяли родину Терентія Силенка з його хати, мати Олена плакала, малий Василько не розумів, що діється. Левко тримав обома руками, притискуючи до грудей, «Кобзаря» і «Букваря». Троє представників сільради Силенків виганяли з хати, і один з них помітив, що Левко не хоче виходити з хати. Він у нього вирвав з рук книжки, а Левка чоботом штовхнув у сніг. Левко був дуже вразливим. Він на все життя запам'ятав цю образу, яку йому заподіяв знаний в селі комуніст Сура.

Синові Левкові мати Олена любила оповідати про добре серце свого мужа Терентія. Казала, що він ніколи ніяку людину не скривдив. Був співчутливим до людей.

«Сину, я була молодою, працювитою, стидливою. У всьому догоджала свекрусі. І мені хотілося їсти, але я не відважувалася зі столу взяти кусник хліба. І твій тато це помітив. Коли я працювала на городі, він мені тайком приносив хліба. Я смачно їла, і так, щоб свекруха не бачила. Тато казав: «Оленко, скоро матимемо свою хату. Життя у нас буде веселіше».

«Мій брат Іван, твій дядько, вирішив мати свій вітряк. Терентій став його спілником, як майстер на всі руки, побудував вітряк, на великому круглому камені зробив ривчачки. Став мельником. А потім купив молотарку. Влітку працював на цій молотарці на різних подвір'ях, сам снопи подавав. А потім купив шеретовку. Днями і ночами біля неї працював. Але це вже був початок страшних часів. І до нього приходили сільські гультаї. Глумливо питали: «Що тут куркуль робить?» Батько рік пошеретував. Почали людей зганяти в колгосп. Приходив до нас комуніст Сура, щоб батько записався до колгоспу, і казав: «Не запишешся, розкуркулимо».

«Наш батько мав м'яку згідливу вдачу, але казав: «Та я спішити не буду». А потім, сину, як знаєш, нас вигнали з хати. На Донбасі біля села Олексій Орлівка, що є біля станції Сердита, тато в радгоспі працював, подавав снопи в молотарку», — оповідала мати Олена.

У селі Ратьківка шаліла колективізація. Лунали заклики «Знищити куркуля як ворожий клас!». Ім'я Левка Силенка було замазане на дошці кращих учнів першого класу. Левко ішов додому і так гірко плакав, що за сльозами світу не бачив. Мати, як завжди спокійна, ніколи синові не показувала хвилювань, розпачу. Тихо сказала: «Терпи, сину, влітку поїдемо на Донбас, де нас люди не знатимуть, може, буде легше».

Левко навчався в Олексій Орлівці в другому класі. Двоюрідний брат Клименко йому сказав, що бачив на червоній дошці прізвища відмінників, де є й прізвище Силенко (у цій школі ніхто не знав, що Левко «син куркуля»).

Левко мав вдачу самотника. Він знаходив найбільшу приємність, просиджуючи довгі години над книгами. Коли діставав якийсь гріш, то біг до книгарні, клав на прилавок копійки і казав: «Дайте якусь книжку». Він читав все, що потрапляло до рук, і вже починав писати вірші і оповідання, які читав мамі.

Левко відрізнявся від однолітків своїм уважним ставленням до всього, що його оточувало. Зосереджено спостерігав за людьми, приглядався до явищ природи.

Він був тихим, спокійним, сором'язливим хлопчиком. Учителька ніколи не робила

Левкові зауважень. Коли б учителька зробила йому при учнях зауваження, він би переживав із найбільшим стражданням, соромився б учительці глянути в очі.

У 1932 році у селі Олексій Орлівка Терентій Силенко був несподівано арештований, як куркуль, що переховується. Він не мав при собі жодних документів. Повідомлення про нього було прислане з Ратківки до радгоспу на Донбас, де він працював.

Терентій Силенко перебував у в'язниці у місті Катик. Звідси арештованих виводили на примусові роботи. Олена дванадцять кілометрів носила передачу своєму чоловікові: у горщику пшоняний суп.

Втомлена, вночі повернулася і на порозі впала. Левко поміг мамі стягнути чоботи. Від голоду у неї були пухлі ноги, тяжко було роззутися. Усі були на волосині від голодної смерті. Її, як дружину куркуля, позбавлену права голосу, не приймали на працю. Вона продавала шахтарям свої вишиті рушники, сорочки і купувала дві-три склянки пшона.

У другому класі вчителька давала учням вірші: хто краще вивчить, буде на святі Червоної армії декламувати перед учнями, учителями, батьками. Левко, незважаючи на свою тиху і сором'язливу вдачу, коли виходив на сцену декламувати вірш, проявляв велику відвагу, говорив голосно і чітко. Глянувши на присутніх (на перших лавах сиділи учителі, військові начальники, батьки учнів), він, роблячи жест, декламував: «Брешуть вороги прокляті, бо цього не буде! Тільки право робітниче по всім світі буде».

Кажучи «вороги прокляті», він мимохіть зупинив жест на двох офіцерах НКВД. Секретар парткому, який тут сидів, сказав, показуючи пальцем на Левка Силенка: «Это будет великий большевик-оратор».

Ніхто не знав, що тато «великого оратора» перебуває у в'язниці, як ворог народу. Левко став популярним у школі, був старостою класу. Кожний учень купував у нього квиток на обід. Учні були переважно дітьми шахтарів, і гроші вони мали. А Левко копійки за душею не мав. І несподівано розбагатів. Бо діти, купуючи квиток, не хотіли брати здачі.

Жінки інженерів запрошували Олену до помешкань, щоб вона їм помагала в хатній праці. І вона після роботи приносила харчі для Левка і його меншого братика Василя.

У середині місяця березня вночі у вікно постукав тато. Олена відчинила, він тихо сказав: «З допру групу арештантів гнали до лазні, і конвоїр непомітно шепнув: «Терентію, тікай!»»

Вранці найняли у сусідів конячину і воза. Із села Олексій Орлівка вирушили до станції Сердита. По дорозі віз поламався. Усе вивантажили під тином. Тато з матір'ю шість кілометрів носили речі на плечах до Сердитої. Левко з братиком сидів біля речей.

Родина приїхала в Олександрію. Батько Терентій не мав жодних документів. Ніхто на роботу його не приймав. Але в нього була дорога смушева шапка, за цю шапку секретар сільради села Ворошиловка (Богоявленське) дав йому справку, що він середняк. Терентій почав працювати на шахті бурого вугілля. Левко почав ходити до Першої зразкової школи (десятилітки).

Олена жила з синами в Олександрії. Терентій в неділю відвідував родину. Харчування було бідне. Левко любив їсти гірчаки (молочаї) та цвіт білої акації. Він ходив декілька кілометрів на шахту, де тато на шахтарській кухні ділився з ним своїм обідом.

Вертаючись до Олександрії, Левко йшов полем і вирішив на колгоспному полі

вирвати кілька морквин. Тут він був спійманий. Плакав, казав, що більше не буде. Його відпустили до мами.

На шахті приятель шепнув Терентію, щоб він тікав, бо з села прийшла довідка, що він «замаскований куркуль». Терентій попрощався з родиною і зник. Без документів працював бондарем у радгоспі біля Нової Праги недалеко від Олександрії.

Мати Олена восени з Левком і Васильком повернулася у село Богоявленське. У селі чимало стояло порожніх хат, в яких люди повмирали з голоду цієї зими. Хата, з якої вигнали Силенків, як розкуркулювали, вже була повалена, руїни заросли бур'яном.

Левко, повернувшись у рідне село, зрадів. Восени біля хат повно гарбузів. Помідори червоніють на городах. У хаті, що була порожня, поселилася Олена з синами. Поруч була хата бабусі Чумачихи. Чумачиха часто стояла біля воріт: виглядала Левка з школи. Уже на столі стояв борщ. «Та ти найбільше любиш моркву, тут маєш, і в школу візьмеш», — говорила Чумачиха.

Цього літа було багато дощів. На городах добре вродило. А в Олені нема нічого ні в хаті, ні біля хати. Та світ не без добрих людей. Ті дали відро кукурудзи, а ті картоплі, буряків, капусти.

Маленький Василько залишався в хаті, мати з Левком йшла в поле. На стерні шукають колосків. На іншій ниві оглядають стебла кукурудзяні: можна знайти забутий качан.

У добру погоду Олена з Левком на межі поля згрібають сухий бур'ян і на плечах несуть, складають під хатою.

«Прийде зимонька, усе снігами замете. Без харчів і топлива можна в хаті померти. Он у тій хатині жила вдова з дітками, і минулої зими усі померли з голоду», — каже мати Олена.

Олена виходила з помешкання і дивилася, в якій хаті йде дим з димаря, щоб позичити жару, бо в неї немає сірників. Підпалювала бур'ян у печі.

Левко бере жменю підсмаженої кукурудзи і йде до школи. Ввечері, повернувшись з школи, він має обід: трохи кукурудзяної каші і половина печеного цукрового буряка, добрий солодкавий обід. У сусідів є ступа стара-престара, ще з часів кріпаччини. І Олена приходить до них робити кукурудзяну крупу,

У лютому 1935 року, вночі таємно повернувся тато. У хаті радість, усі посідали на печі. «Тато і мама — вони обоє такі рідні», — думає Левко, дивлячись на їхні обличчя. Мама на рушникові поклала хлібину: тато приніс. Хліб їдять як щось дуже смачне. У хаті давно хліба ніхто не бачив.

Тато дав Левкові «Кобзаря» і «Енеїду». Левко почав читати вірші, які він написав, щоб тато і мама сказали, чи добре написано. Несподівано Левко спитав: «Татусю, чув, люди кажуть, хто прочитає «Біблію», здуріє. То правда?» Батько відповів: «Я читав «Біблію». Ця книга написана євреями для євреїв і про євреїв. У ній нас немає, чужа вона для нас».

Вранці ходила Олена до рідної сестри Палажки. Палажка дала документи свого чоловіка Клименка, який два роки тому помер в ЗУГРЕСі. Був теслярем. Терентій узяв одну довідку, а всі інші документи повернув.

Що ж є? Терентій в радгоспі в Новій Празі записаний як «дядько Бондар». Йому сказали, що він робітник добрий, але без довідки не можуть тримати на роботі. На третій день вночі Терентій пішов до Нової Праги і почав там працювати під прізвиськом померлого Клименка.

6. Він рано почав думати як доросла людина

Мати Олена сказала синові: «Ми залишилися знову самі, тато далеко від нас. Братик Василько тебе слухає, і я буду радитись з тобою».

У Левка, від восьми років починаючи, не було веселих дитячих років. Він бачив, що не може так, як всі його ровесники, бігати по вулиці, безжурно сміятися. У них є родини. І в хатах кращі достатки. Він ні до кого з них не може дорівнятись. Відчув самотність. Йому здавалося, що він відповідальний за себе, за маму, за брата.

Закінчився шкільний учбовий рік. Школярі збираються йти в радгосп на працю десь вісім кілометрів від села. Усі повинні в сільраді довідку взяти. Левко між ними наймолодший, ростом найменший. Та, може, і його приймуть на роботу?

Секретар сільради Обертас (він одружений з двоюрідною сестрою Левка), даючи Левкові довідку, написав: «син куркуля, позбавленого права голосу». У радгоспі ніхто не питав у школярів про довідки, і Левко порвав цей принизливий папірець.

Дуже рано школярі йдуть в поле. Поле рівне, широке, як море. Кожний школяр веде коня, в сапалку запряженого. За сапалкою йде доросла людина. «Чому такий малий на працю прийшов? Швидше, швидше! Ось бачиш копистку. Я тебе!» — кричить на Левка напарник, що йде за сапалкою. Гнівається, що Левко коня не підганяє.

Левко у сльозах. Ще ніхто в житті на нього не кричав, бо він такий, як мама вчила: слухняний, шанує старших.

Високий чоловік, що йде за сусідньою сапалкою, зупинився, підбіг і: «Чого кричиш на дитину? Не лякай, бачиш, плаче». Крикливий напарник замовк. Ощасливився Левко: думав, що весь світ проти нього, а тут знайшлася людина, яка стала в його обороні.

У неділю школярі після десятиденної праці йдуть на відвідини до родичів у село. За працю їм буде заплачено у кінці місяця. З ними йде й Левко. Він мамі і братові Василькові несе кусник хліба — 200 грамів. А їсти так хочеться. Від кусника відщипує крихти і несе до рота.

Прийшов додому. Дав мамі круглий, як м'ячик, общипаний хліб.

Мати Олена сказала: «Ти аж синій. А ноги!»

Він цілими днями йшов підбігцем за конем. Од твердих грудочок появилися на ногах пухирі і полопалися. В умивальні і туалеті дошки посилені вапном. Вапно пристає до ранок на ногах. Левко не міг вночі спати. А ранком знову підбігцем за конем.

Не в одного Левка у ті часи було таке життя. Багато дітей в 33-му померли у муках голодної смерті. І дитинство Лева Силенка, і початок його юности не можуть викликати жалю чи співчуття. Але згадується про все це тому, щоб люди знали про раннє життя рідного Пророка.

Мати помила Левкові ноги, ранки обклала листками подорожника.

Улюбленою його їжею знову стали молочаї (гірчаки), яких всюди було багато. Ловив Левко вудкою біля греблі, що коло школи, рибку. І вже суп з кропу, бурячиння ставав смачнішим.

Прийшов з Москви новий закон: хто не мав найманої робочої сили, тому повертається право голосу. І до села без страху повернувся Терентій Силенко. Був він з

родиною прийнятий до колгоспу.

У час молотьби він жваво і вміло подавав снопи в барабан молотарки. Мав він таку вдачу: кожній людині усміхався, приємним словом дарував привітний настрій, кожного підбадьорював. Усім хотілося з ним привітатися, бути в його товаристві.

Люди голосно заговорили: «От куркуль Силенко, так працює! Для всіх приклад! В ударники його!»

Парторганізація вирішила: куркуль не може бути прикладом для колгоспників. І послали його одного копати глину в ямі для цегли. Тут він уже не може дістати в обідню пору черпак кулішу. Яма ця була горбом за мостом біля школи. Левко приносив татові суп з різної зеленини.

Терентій сидить на купі глини і їсть суп так акуратно, ніби щось дуже смачне. Щоб і крапля із ложки не впала. Левко сидить поруч — встромив очі в книжку. Терентій запитує: «Що за книжки?» Левко відповів: «У Михайла Карюка узяв. Це література шостого класу. Є гарні вірші. А це “Комуністичний Маніфест» Маркса».

Терентій: «Тобі до шостого ще далеко. Чому читаєш?»

«Я все люблю читати», — відповів Левко.

«А що Маркс пише?» — питає батько.

Левко перегорнув сторінки і відповів: «Ось тут Маркс пише, що пролетарі не мають батьківщини».

Терентій ледь усміхнувся і спокійно: «Шевченко був пролетарем, а як він любив свою батьківщину, Україну. Порядна людина любить свою землю, батьківщину, та й не тільки людина. Ось у нас під стріхою ластівки гніздечко мають. Щороку прилітають до свого житла. У них є батьківщина».

Терентій піднявся, уважно оглянувся навколо і: «Про все, що тобі кажу, нікому не говори».

Левко: «Як я був маленький, дідусь часто оповідали про Дажбога і також казали: «Нікому не говори».

Терентій відповів: «Сину мій, недобре, що ти математики не любиш. Маєш вдачу мрійника. Знай, слово — велика зброя. І тому людей за слово карають. Дажбог — це Слово, в якому живе наша душа. Утопили Дажбога — скривдили душу нашу, ув'язнили, пригнобили і поневолили духом іноземного божества. Замкни свою душу. І мовчи, коли любиш тата, маму, брата і себе».

Левко сказав: «Татусю, якщо Дажбог душа наша, то хіба можна забути душу... Ви так гарно глину копаєте. А хліба немає. Не журіться, виросту і зроблю свою армію. Боронитиму гнаних і голодних, як Кармелюк. Житиму в Чорному лісі. А те, що мене вб'ють, я не боюся».

«Сину, ще раз кажу, за такі слова смерть тобі і всім нам. Не читай Маркса. Ти ще голопуцьок, читай казки», — відповів батько.

Левко став замкнутим хлопцем. Мовчазним і самітнім. Весь потонув у читання книжок. І думав: тато правду кажуть, бо люди в селі говорять, що того і того дядька забрали, вивезли в Сибір, як ворога народу, і слід по ньому пропав...

Восени 1937 року з сільради принесли повістку до хати, що Силенка Терентія

викликають в район. У хаті не було й кусника хліба. Дружина Олена, випроваджуючи сина до школи, на сковорідці присмажила кукурудзу і дала жменьку синові і своємулюбому чоловікові Терентію. І цього ж дня від сільради Терентія Силенка міліціонер повіз в місто Олександрія.

Коли Левко повернувся зі школи, мати сумно сказала: «У нас вже тата немає. А, може, повернеться?» Через тиждень Олена ходила в Олександрію. У НКВД сказали: «Ваш муж отправлен в исправительно-трудовые лагеря без права переписки».

І більше ніколи і ніхто не бачив Терентія Полікарповича Силенка. Були слухи в селі, що хтось десь його стрічав в Магадані в таборі. Але ці чутки не підтверджені.

Втрату батька Левко глибоко переживав. Не стало людини, якій би можна сказати все, що маєш на серці. Активісти з комсомолу йому в школі казали: «Твій батько ворог народу. А ти куркульський пасинок. Як виростеш, будеш відправлений в Сибір». Левко, чуючи ці слова, мовчав. Ніби це не відносилось до нього. Він рано почав думати як доросла людина.

Михайло Клименко, начальник воєнізованої пожежної команди в ЗУГРЕСі (на Донбасі), приїхав з жінкою в гості до матері Палажки. Загостив й до тітки Олени. І Левко показав йому свої вірші й оповідання. Він читав і сказав: «Будеш відомим поетом. Тобі треба допомогти». Дав Левкові десять карбованців і пішов.

Олена сказала: «Аж дивно, він же партійний, і не побоявся зайти до тітки куркульки».

Прийшовши зі школи, Левко починає читати. Олена, прокинувшись вночі, крізь сон каже: «Сину, лягай уже. У лампі гасу мало. Не буде чим засвітити». І Левко прикрочував гніт так, щоб тільки літери було видно, і продовжував читати.

У школі була бібліотека: велика шафа, наповнена книжками. І коли прибували з району нові книжки, учитель Левка кликав на допомогу: Левко переписував в каталог книжки.

На Левка зробила велике враження книга Джека Лондона «Мартин Іден». Його захопила наполегливість Ідена в прямуванні до мети. Головний герой цього твору перемагав голод, тяжку працю, прагнув бути письменником. Мартин Іден став ідеалом для Левка. В цей час він прочитав також книжку про Руаля Амундсена. Видатний норвезький полярний мандрівник і дослідник став для нього взірцем загартованої людини, прикладом вольовости, витривалости.

Левко матері казав: «Ніякі труднощі в житті не будуть для мене страшні. Нарікати на долю не буду. Знаю, не склоню чола перед катами, які забрали в мене мого тата, мого друга, добру людину».

Левко не мав під руками книг з життєписом великих українців, яких би він міг вибрати як свій ідеал. Тому він захоплювався героїчними образами, переважно історичними, про які він читав у книгах зарубіжних письменників.

Мамі Левко таємно говорив: «Виросту, стану Кармелюком. Визволю тата з тюрми і всіх людей, що сидять по таборах Сибіру». Мама відповідала: «Були такі, та їх вже немає. Загинули на Соловках. Ти знову тривожиш мою душу своїми намірами?»

Левко виходив за село на Скитську могилу. Уявляв, що колоски — це живі люди, і

виголошував палку промову. Не маючи приятелів, живучи самотником, він ошчаслилював себе мріями.

Однокласниця, яка сиділа біля нього за партою, сказала: «Ти добре вчишся, вірши пишеш, гарно декламуєш. Але ніяка дівчина не захоче з тобою одружитися. Бо ти син куркуля».

Левко відповів: «А я й не думаю одружуватися. Буду сам». Але в душі він відчував, що одна дівчинка йому подобається.

Першого травня село йде демонстрацією з гаслами і прапорами. Колона людей стає перед будинком сільської ради. Тут виступають діячі села. Новоприбулий директор школи звернувся до Левка, щоб він від імені учнів школи промовляв до людей. Левко умів добре будувати речення, чітко висловлювати думки. Говорив голосно, хоч був низького росту і дуже худим.

Люди звернули увагу не на парторга, не на голову сільради, а на чотирнадцятилітнього Силенка.

Сусід Грицько Ковальцівський (його донька Галя вчилася в тому класі, що й Левко) сказав Олені: «Шкода мені твого сина. Він може стати знаменитою людиною. А от тому, що Терентій перебуває в Сибіру, перед ним усі двері до успіху будуть зачинені. Добре, щоб він, досягнувши 16 років, оголосив у газеті «Колгоспник Олександрійщини», що відрікається від свого батька, ворога народу».

Мати Олена переказала цю розмову Левкові. Він відказав: «Я люблю тата, він така добра людина. Коли довідається, що я від нього відрікся, у нього болітиме серце. І я не буду щасливий. Хіба добрий син відрікається від доброго тата? Ні, я виросту і поїду в Сибір тата шукати».

Мати, почувши це, відвернулася, почала витирати сльози фартушиною.

Левко хоч і був хлопцем з непересічним розумом, і це відчували всі, але й йому були притаманні почування однолітків. Трапився такий випадок. Прибіг сусідній хлопець до Левка і каже: «Уночі був мороз, вода замерзла, на льоду сидять качки».

Левко був молодшим, і побіг за старшим Іваном на город до ставка. Обидва бігли по льоду.

Було це в обідню пору. Сонце припікало: лід під хлопцями тріщав. Ось-ось два герої проваляться і підуть під лід. Та Левко, не розгубившись, голосно сказав: «Лягаймо!» Хлопці, лежачи на животі, доповзли до берега, хоч під ними вгинався лід, з-під якого виходила вода.

Вони спаслися. Люди бачили, що двоє хлопчаків в небезпеці, і вже бігли на порятунок.

Дорослі казали, що Левко розумно поступив, що ліг на лід, і цим урятував життя собі і своєму сусідові Іванові Карпенкові.

7. В оточенні рабів і їх гнобителів

Влітку 1938 року в газетах поміщалися оголошення про набір студентів на навчання.

Левко хоче стати студентом Харківського технікуму журналістики. Але в оголошенні зазначено: треба бути комсомольцем. Отже, це не для Левка.

Учитель йому радить стати студентом Дніпропетровського художнього технікуму. Запевняє, що він має талант художника. Левко вагається: не вірить, що має справді велике покликання до малювання, хоч малюнки в нього виходять кращі, ніж в інших учнів.

Педагогічний технікум в Олександрії, куди хотів би поступити Левко, також потребує довідку про соціальне походження. І тут диво. Кременчуцький бібліотечний технікум усіх приймає: не вимагає посвідки про соціальне походження і не зазначає, що треба бути комсомольцем.

Лев Силенко восени 1938 року стає студентом Кременчуцького бібліотечного технікуму. На зборах студентів, які були прийняті до технікуму, директор чомусь згадав тільки Силенка, зазначивши, що він на «відмінно» склав вступний іспит.

У технікумі з села Ратківка-Богоявленське (а тепер Ворошилівка) Левко один. Усі студенти — це діти з навколишніх сіл, міських майже немає. Усюди чути тільки мову українську.

Левко швидко заприятелює з бібліотекарями книгозбірні технікуму. Левкові дозволено заходити до середини, де рядами стоять великі стелажі з книгами. Він інколи помагає складати книжки на полицях. Помітив: російськомовних більше, ніж українських. Найкраще оправлені твори Леніна, Толстого, Пушкіна. Є багато дореволюційних видань, на яких видніється двоголовий орел.

Левко думає: те, що дозволяється москалям, українцям забороняється. Правду пише Шевченко: москалі чужі люди, роблять лихо з вами. Силенко відчуває гнів, обурення, і цей гнів ніби готується в його душі. Він не має з ким його розділити.

Перед Новим роком були вибори до студентського комітету. Левко виступив з промовою. Зазначив, що усім треба успішно навчатися: кожний перш за все сам відповідає за успіхи в своєму житті. Його промова усім сподобалася (студентам і учителям). Він був вибраний до студентського комітету, очолив його культурний відділ.

Левко має талант оратора. І це відчуває кожний, хто його слухає. На уроці української літератури він говорив про зміст Шевченкової «Катерини». Оповідав натхненно, захоплено, вживав добірні слова, гарно будував речення. Студенти притишено слухали. Навіть у сусідньому класі, який був відділений розсувною стіною, стало тихо. Левко розповідав 30 хвилин. Учитель, ставлячи оцінку «відмінно», голосно сказав: «Отак треба говорити!»

Між учителями технікуму незгода. Ширяться чутки між студентами, що учителька Магдалина Школьник (парторг) і учитель Мойсей Наумович (математик) критикують учительку Кравченко за те, що вона приятелювала з ворогом народу — учителем, буржуазним націоналістом, який два тижні тому був арештований.

Кравченко викладала українську мову. Мала товсті русі заплетені коси. Любила ходити в синій блюзці. Студенти не знали, що для парторга це асоціюється з українським

кольором. Кравченко з неприхованою любов'ю ставилася до предмета, який викладала. І так мило, м'яко, як артистка, кожне слово вимовляла. Нагадувала студентам мову рідної хати. Їй було десь сорок років.

Студентам Кравченко сказала, що з Силенка виросте поет. Левко з сорому почервонів, бо в його сторону всі оглянулися.

Після уроків Левко любить залишатися в класі, читає на самоті якусь книгу. Він любить тишину. У гуртожитку в залі, де стоять рядами п'ятдесят ліжок, галасливо.

У клас зайшов учитель, його прізвище призабуте. Сів на парті біля Левка, оглянувся навколо. Тихо сказав: «Тепер з сіл приходять довідки про соціальний стан студентів. На запитання технікуму у довідці з твого села написано: «син розкуркуленого, вивезеного в Сибір». Та ти цим не переймайся. Ось у газеті «Соціалістична Полтавщина» є твій гарний вірш «Вийду в поле я, в поле шумливе, вітер жито гойдає густе». Наш технікум цим гордиться».

Учитель прихильно глянув в очі Левкові і пішов.

Левко взяв свого Байрона і задумано йшов до гуртожитку.

Через тиждень до технікуму загостив студент Петро Жиленко і запитав: «Хто в технікумі пише вірші? Я студент Київського річкового технікуму. Тепер на практиці, мій корабель стоїть тут, у порту». Він познайомився з Силенком.

Два поети почали один одному натхненно читати вірші. Так, вони поети, а яку поетичну вартість має їхня поезія, це вже справа інша. Студент киянин сказав: «Як будеш у Києві, зайди до мого технікуму, він майже біля порту. Я тобі покажу Київ».

Кінець учбового року. Студенти їдуть у села до батьків. Левко залишається. Не хоче їхати в рідне село, бо секретар сільради Обертас прислав у технікум листа, що він син куркуля, позбавленого права голосу. А цей же Обертас є зятем тітки Палажки, яка є рідною сестрою його мами. Як йому в очі Левко дивитиметься?

Гуртожиток на літо замикається. Але будинок технікуму на вулиці Леніна відчинений. На першому поверсі, в класі, вирішив жити, ніби потай, Левко. Він спить просто на столі, під голову кладе книжки. Може, хтось про це знає, але його на вулицю ніхто не виганяє. Удень він ходить у міську бібліотеку, бере з собою шматок хліба.

Подвір'я технікуму викладене камінням. Поруч стоїть будинок, подібний на барак, в якому дві прачки і чоловік щодня щось перуть (простині та інше). Одна прачка зайшла до Левка і сказала: «Ось тут адреса, це дала учителька Кравченко. Вона десь від'їхала. Піди до цієї великої крамниці, яка тепер робить інвентаризацію, там тобі дадуть роботу».

Левко вісім днів працював у крамниці. Мав можливість купити хліба і халви: до цього часу він їв тільки хліб з водою, і так щодня.

Учитель математики Мойсей Наумович, мабуть, мав розпорядження згори «зрізати» Силенка. Він поставив Левкові з математики, як він закінчував перший курс технікуму, оцінку «незадовільно». Щоб перейти до другого курсу, треба було скласти іспит з математики. Силенко цей іспит склав безперешкодно восени і був переведений до другого курсу. Але стипендії йому не дали. Відчувалася в парторганізації технікуму прихована неприхильність до «сина розкуркуленого, позбавленого права голосу».

Восени, як в технікумі почалося навчання, Левко захворів. Лікар оглянув і сказав,

що хвороби немає, але весь організм виснажений, ослаблений, і ліків на це немає.

Левко поїхав до тітки в Олександрію, а потім пізно ввечері прийшов у село до мами й братика Василя.

Мати Олена побачила худючого і розплакалася.

Два тижні Левко їв печені солодкі гарбузи, варені (вже перестарілі) кукурудзяні качани, свіжі помідори, моркву, смажене насіння гарбузове. І знову наче на світ народився. Він майже щодня ходив за село. Сам сидів на Скитській могилі неперушно. Весь обважнілий думами.

Коли повернувся до технікуму, студенти побачили, що Левко видужав, бо перед цим на уроках під час переклички вигукували: «Хворий!»

Студент Сало (він на третьому курсі), одягнений в гарний багатий костюм, сказав Левкові: «У бібліотеці, що біля Дніпра, хочу з тобою бачитися. Напишеш, ніби від мене, листа до моєї дівчини. Це буде таємниця. Я заплачу. Таємно кажу, що є донос на тебе. Поясню при зустрічі».

У бібліотеці Сало сказав: «Напиши мені поему-листа до Нелі. Щоб її серце повернулося до мене, щоб вона відсторонилася від Остапенка. Пиши, що я буду славним комуністом, матиму великі успіхи, і вона зі мною буде щаслива. А з Остапенком бідуватиме, бо є поголоски, що в нього є підмочене соціальне походження».

Сало сказав, що студент Швець зробив донос на Лева Силенка, що він у бібліотеці у секретному відділі таємно читав твори буржуазного націоналіста Бориса Грінченка. Між учителями є роздвоєння: одні кажуть, що про це треба повідомити в НКВД, інші зазначили, що треба перевірити, поговоривши із студентом Швецем.

Через тиждень біля студентського гуртожитку до Силенка підійшла студентка Ірина з третього курсу. Гарно одягнена і добре відживлена. Сказала: «Моїх батьків розкуркулили, вивезли в Сибір, я живу з бабусею». Левко глянув на красуню спокійно. Не промовивши жодного слова, пішов геть. Думав: «Її підіслали органи НКВД». Це була перша й остання зустріч з нею.

У грудні були вивішені списки: яка група студентів куди їде на практику. Левко здивувався: невелика група кращих студентів їде на практику в Харків у бібліотеку імені Короленка, у списку цієї групи він прочитав і своє прізвище.

Свідомі, достойні українці були стероризовані Москвою. Вони боялися один з одним зустрічатися, обмінюватися думками. Але є диво, яке затаює в собі якусь загадкову зрідненість. Українець без слів відчував українця. І між ними витворювалася прихована взаємоприхильність. Перед від'їздом Силенка до Харкова учителька Кравченко, яка згодом була заарештована за націоналізм, шепнула Силенкові, щоб він з Харкова до Кременчука не повертався. Бо, мовляв, Силенко має вплив на групу студентів, які запідозрені в буржуазному націоналізмі.

Лев Силенко полюбив Харків... Голодне місто: хліба у крамницях немає. СРСР виснажений війною з Фінляндією.

Мешканець Харкова знає, що, ставши на горі, можна побачити частину міста, яка має назву Журавлівка. Якщо спуститися дерев'яними сходами вниз, то можна побачити першу хатину праворуч. В ній жив Левко і ще чотири студенти. Всі вони сплять на

розкладачках. Вночі не можуть заснути, холодно.

Студент бібліотечного інституту запросив Левка до студентської їдальні, яка знаходиться у відомому у Харкові «Гіганті». Левко купив шматок хліба і склянку чаю. Уважно приглядається до студентів. Переважно чути московську мову, рідко долинає українська мова. Є гарно одягнені хлопці і дівчата, є й бідно. Сталося так, що він почав з студентами розмову. Йшла мова про Сосюру, Рильського, Яновського.

Коли до гурту підійшов студент Пахомов і почав говорити по-московському, українська мова затихла. Усі перейшли на мову ката України Петра І. Силенко продовжував говорити по-українському. Але Пахомова запитав; «Так як же ти й говориш не вмисш по-здешньому?» Усі знітилися. Пахомов відповів: «Мова Пушкіна общепонятная». Силенко сказав: «Теплий кожух, тільки шкода — не на мене шитий...» І пішов геть.

Силенко стривожений повернувся на Журавлівку. Не спав цілу ніч. А ранком на базарі продав одяло, купив квиток і поїхав до Києва, де живе його приятель, студент Жиленко.

У Києві у річковому технікумі сказали, що цього студента тепер немає, він плаває десь по Дніпру.

Левко повернувся на залізничний вокзал і тут на підлозі спав. А вдень шукав якоїсь праці. Він був голодний і виснажений. Не мав копійки за душею.

На вокзалі стояв і дивився на людей, які сиділи або лежали біля своїх клунків. До нього інколи підходили старенькі бабусі з олівцем і листком паперу. Просили, щоб він написав листа до їхніх синів, які були в армії. Написаним листом вони були розчулені, давали Левкові хто карбованець, хто 50 копійок.

Вночі усіх виганяють з вокзального приміщення надвір, люди стоять під стіною вокзалу — старі і діти. Тремтять від холоду. Між ними стоїть і Лев Силенко. Міліціонери оподаль відкрили люк і почали, як з нори, хапаючи за лахміття, витягати дітей.

Стоять худючі хлопчики і дівчата. Їм десять, дванадцять, чотирнадцять років. Невмивані, на них порваний одяг, трясуться від холоду. «Це вуркагани», — чує Силенко. Одні кажуть: «їхні батьки померли з голоду або вивезені в Сибір». — «Та це ті, що втекли з приюту», — говорять інші.

«Вони мої брати і сестри, їхня доля — моя доля. О рідний діду мій Трохиме, думаю про тебе і чуюся несамітнім.

О Дажбоже, Єдиний і Милосердний Господи мій, я живу в жахному оточенні рабів і їхніх гнобителів. Тільки Ти, Дажбоже, є моя надія, з Тобою я є сам собою, і на самоті я не чуюся самітнім на рідній землі», — такі слова в думці говорив Лев Силенко, бачачи навколо себе рабське життя людей.

Ідучи вулицею Хрещатик, він бачив розгодованих і добротню одягнених командирів Червоної робітничо-селянської армії. Бачив, як у автомобілях проїжджають большевицькі пани, червоні барони. Дивився на них з ненавистю. І з милосердям до рідних людей.

Він ходив по вулицях. Шукав якоїсь праці. «Праця є. Он там треба рів копати. Приймаємо тебе. О! То ти не маєш прописки. Бездомний. Праці не можемо дати», — і так всюди йому відповідали.

Він вчором повертався на вокзал і задуманий стояв, дивився на людей, які сиділи або лежали на кам'яній підлозі.

Несподівано у зал вокзалу зайшло декілька родин галасливих циганів. Метушливі, зріднені, енергійні люди. Силенко зосереджено дивився на них і думав: «Цигани знають, що вони є циганами, усюди відстоюють і по можливості проявляють свій циганський шлях життя. А мої люди є заляканими рабами, бояться мови рідної матері, бояться виявити любов до матері України. Їхні почування, їхній розум контрольовані гнобителями, які їх тримають у жахливому рабстві. Залякують Сибіром, «исправительними лагерьями», тюрмами».

Стоять довгі черги за квитками на потяг. Є люди, які три-чотири дні сплять на підлозі, не маючи можливості купити квитка. Потяги переповнені людьми. Біля черги Силенко познайомився з чоловіком, який мав інтелігентний вигляд обличчя. Цей чоловік сказав: «Я їду в Сибір, там живе брат мій. Він у клопоті. У Києві праці не дістанеш, не маєш мешкання, прописки, ніхто тебе не знає. І виїхати з Києва ти не можеш, бо не маєш грошей на квиток. Ти піди до Верховної Ради, скажи, що тебе обікрали. Тобі дадуть квиток, щоб ти міг виїхати з Києва».

У Верховній Раді на лавах сиділи люди: ждали на прийняття. Силенко сів біля них. У приймальній чоловік в напіввійськовій одежі запитав Силенка: «Куди хочете їхати?» — «На Донбас, у ЗУГРЕС, до двоюрідного брата Михайла Клименка», — відповів Силенко.

Службовець сказав: «Я дам записку. На вокзалі з вагона вугілля треба вивантажувати. Тоді дістанеш квиток. Згоден?» — «Згоден, але треба щось робоче одягнути, бо ж мій одяг буде весь у вугіллі». Працівник Верховної Ради сказав: «Ось маєш квиток і сім карбованців на дорогу».

Левко приїхав на ЗУГРЕС. Жінка двоюрідного брата Клименка прийняла його як рідного. Михайло має військовий одяг. Він комуніст і начальник пожежної команди в ЗУГРЕСі, де є могутня електростанція, яка виробляє електрику для Донбасу.

У ЗУГРЕСі виходить газета-багатотиражка під назвою «Електроенергія». Її редактор — Олександр Олещенко, приятель Клименка, який є за дорученням парткому цензором газети. Олещенко завжди перед друком приносить газету Клименкові на підпис. Силенко на рекомендацію Клименка був Олещенком прийнятий редакційним працівником. Усі в редакції і типографії були комсомольцями.

Силенко знав, що з погляду партійної пильності Клименко проявив недбалість. Він дав в редакції притулок для куркульського пасинка. Прошло чотири місяці, і секретар парторганізації ЗУГРЕСу Цуканов отримав з села Ворошиловка (Богоявленське, Ратківка) листа, що Лев Силенко син куркуля, який перебуває в Сибірі в поправно-трудовому таборі.

Лев Силенко має таку вдачу, що швидко з людьми знайомиться і здобуває у них прихильність і довір'я. Людям хочеться з ним приятелювати. У ЗУГРЕСі живе кілька десятків людей, переважно жидів, прибулих із Західної України після 1939 року. І ось Йосип Фінкельштейн йде з Силенком вулицею ЗУГРЕСу, каже: «Життя в Польщі було кращим, і я шкодую, що приїхав в СРСР, де така убогість людська». Силенко відповів: «Гляньте, яка могутня індустрія. З шістьох димарів валує чорний дим, а під ними стоять хатини робітників. І цим димом дихають вдень і вночі. Краще було б бараки поставити

поодаль, але тоді б робітникам було б далеко ходити на працю. Щоб люди не псували собі настрою, нюхаючи дим, на бараці, як бачите, є напис відомого поета: «Дим-димок з-під машин, мов дівочі літа». Отже, вдихай дим, люби, як «дівочі літа». Фінкельштейн розсміявся, прийняв це як дотепний жарт.

Сусід Силенка, молодий службовець Василь Ткаченко, що працював у канцелярії НКВД, помітив папку, на якій написано «Силенко». Він її обережно проглянув і поклав під спід інших папок. На другий день при зустрічі сказав Силенкові: «Добре, щоб ти десь поїхав. На тебе є справа політична. Думаю, будеш арештований».

На третій день Левко залишив ЗУГРЕС і поїхав у місто Харцизьк, не попрощавшись навіть з родиною Михайла Клименка. Вважав, що так буде краще для них.

На залізничній станції у Харцизьку Він сидів і думав: «Що робити? Де подітися, куди їхати?»

І знову, як світлий охоронець, стояв у Його думках рідний дід Трохим і ніби казав: «Мужній, рідний Господь світлий Дажбог є з Тобою. Він живе в Твоїй душі і наснажує Твоє серце силою. Перемагаючи труднощі, збагатишся силою. Ти ж Силенко».

8. «Вибач, рідна столице моя»

Київ діяв на свідомість Лева Силенка як якась притягаюча сила. Він думав: «Коли померти, то тільки в Києві, десь над Дніпром».

Щось є в столиці магнетизуюче, рідне, благословенне. Це відчував Силенко, читаючи багато книг. Він став у чергу на залізничній станції Харцизька, щоб купити квиток.

«Куди?»

«До Києва».

«Командировки у вас немає, квитка не продаємо».

Силенко відійшов. Задумався. Чомусь так є: завжди в житті він своїм виглядом і мовою викликав навіть у незнайомих людей прихильність і довір'я до себе.

Статечний чоловік з сивими скронями підійшов до нього і сказав: «Ти бери квиток до Гребінки. А там уже тебе у вагоні перевіряти кондуктор не буде, і ти опинишся в Києві».

Силенко вже ночує на Київському вокзалі...

І знову та сама картина: підлога завалена пасажирами. Переважно жінки сидять біля клунків, біля них діти.

Усі кудись їдуть. У всіх одне горе: ждуть, щоб купити квиток. Силенко бачить: заходять на вокзал большевицькі магнати, добре відживлені, гарно одягнені — це сталінська орденоносна знать. Квитки їм продають без черги. Крокують вони впевнено, гордо. На людей, які лежать на підлозі, дивляться як на масу, яка не варта уваги.

У Силенка частішає биття серця — він хотів би до тисячної маси рабів сказати палке відважне слово. Стримується. Бо це не був би той головний подвиг, про який він мріє у безсонні ночі.

Ранком приходять приміські потяги. З вокзалу до трамваїв йдуть великі юрби людей, переважно молоді. Видно, що вони є робітниками, студентами, службовцями. Усі йдуть швидко, заклопотано.

Силенко побачив, що перед вокзалом вивішені нові оголошення. Вербуються робітники на працю до Владивостока, на Амур, в Ташкент. Потрібні теслярі, ковалі, землекопи на будівництво в Москву. Силенкові здалось, що ніби десь поблизу лунає пісня, яку часто він чув по радіо: «Москва моя, страна моя, ты самая любимая».

Силенко подумав: «Українець у Києві, прибувши з провінції, не має права дістати працю землекопа, замітальника. А от з Москви приїжджають москалі, «чужі люди», як писав Шевченко. І для них є прописка, мешкання і праця».

Він, як на свої роки, був дуже розвиненим, начитаним юнаком. Володів багатою уявою, чутливо сприймав світ, був відважним, справедливим. Але умів свої думки і почування затаювати. Знав, що він живе в оточенні рабів і їхніх гнобителів. Ще рано йому в Сибір до батька за дроти в поправно-трудова табори.

Силенко прибув (а це недалеко від вокзалу) до будинку Теплоенергоцентралі. Вийшов на другий поверх і побачив великий зал, де стоять кілька сотень розкладачок. На них сидять і лежать уже завербовані робітники. За столом — вербувальник. Перед ним на столі поклав Силенко свої посвідки, які видали йому в ЗУГРЕСі. Вербувальник оглянув

документи, сказав: «Та ж ти літературний працівник... Але то нічого. Поїдеш землекопом у Москву».

Силенко отримав дванадцять карбованців на дорогу і право зайняти розкладачку.

Через три дні наймані на працю від'їжджають у Москву. Силенко купив хлібину, халви, оселедець. Уже готовий їхати у «самую любимую». Але, як завжди, різні пригоди бувають в дорозі: ззаду розірвались його єдині штани. Та вербувальник, товариш Єрмолов, врятував його: позичив йому нитки і голку. Силенко негайно зашив.

Потяг рушив з Києва. І, як ошалілий, мчав до Москви. Силенко стояв, повернувшись обличчям до Києва, дивився у вікно. На очах забриніли сльози. Він сказав подумки: «Вибач, рідна столице, що тяжке горе примушує мене залишати Україну і їхати в Московщину».

У Москві вантажівками усіх повезли на Хорошовське шосе, де будується Теплоенергоцентрально. Там стояли нові дерев'яні бараки.

У кожній кімнаті було по двадцять ліжок. Силенко, як був студентом, завжди вибирав ліжко у кутку біля вікна. На підвіконня клав книжки. І тут йому пощастило зайняти ліжко біля вікна.

На другий день завербовані пішли на працю. Був холодний грудень 1940 року. Робітникам видали кирзові рукавиці, лопати і лопи. Кожному бригадир показав місце, де треба копати Квадратну яму, дець метр на метр.

Силенко був в легенькому пальтечку і дуже змерзав. Поруч були усі старші чоловіки, вони також мерзли. Робітники розклали багаття і тупцювалися біля вогню. Левко підійшов погріти руки. Сказав: «О Москва! Варварські ти маєш порядки!»

Цілий тиждень Силенко на морозі довбав ґрунт. Земля глиняна, піщана, глибоко замерзла. Тяжко навіть ломом відколоти. Робітники тупцюються, гатять ломами, а наслідків праці немає.

Силенко помітив, що майже всі робітники є українцями. Є й з Воронежа молоді хлопці, але вони говорили по-українському. Всі вони розбудовують «самую любимую».

Силенко думає: «Чому торжествує безглуздя? Чи не краще, щоб ці робітники взимку виконували роботу більш продуктивну, ідуть же будови бараків? А прийде весна, земля розтане, нетяжко буде копати й ями».

Ні Силенко, ні інші не виконали норми. Йому, як і всім робітникам, дали по кілька карбованців. Він купив котелок, пшона і на величезній плиті, де було з десятків котелків, варив куліш.

Його перевели на лісопилку. Тут же, на ТЕЦі. Він з напарником кантував довгі соснові стовбури і вагонеткою підганяв їх до лісопилки.

У неділю Силенко їхав у Москву — він їздив сам. Оглянув Красну площу, але тому, що багато книжок прочитав, перед його очима стояли шибениці, на яких ще з часів Івана Грозного погойдувалися на Красній площі грознівські «враги народу».

Стоїть велика черга. Люди йдуть оглянути большевицьку святиню — труп Леніна.

Дивлячись на обличчя людей, які стоять в довгій черзі перед Мавзолеєм, Силенко думав: не йдуть вони, щоб поклонитися вождеві диктатури пролетаріату.

Коли б у Мавзолеї лежало тіло хана Батия, фараона, султана, монарха Петра I, була б

така сама черга. Людям цікаво глянути на померлого, який довгий час лежить під склом і не чорніє. І Силенко, керуючись цією думкою, прийшов глянути на «червоного хана». Він знає, що Ульянов потомок монгольського аристократа і син матері жидівки.

Перед входом до Мавзолею стоять стрункі гарно одягнені військові. Вони пильно приглядаються, чи ніхто в кишені чи під полою не має зброї. Сумки, кошики, торбини кожен зобов'язаний скласти перед Мавзолеєм.

Силенко нічого не мав у руках. І спустився вниз без затримки. Стоїть на підвищенні ніби труна. У ній можна побачити частину грудей і голову вождя світового пролетаріату. Видно, він невеликого росту, голова в нього маленька, борідка рижа і рижі підстрижені вуса. Він нагадав Силенкові своїм обличчям одного з чеховських чиновників.

Обличчя висохле, жовтаво-сірувате, з виразними вилицями представника войовничої Татаро-монгольської орди. Силенко вийшов з Мавзолею і пішов оглядати інші музеї.

У Москві усе велике. І Цар-пушка, і Цар-дзвін, і цар-Москва...

У Срібному Борі є широка вулиця, по обидва боки якої стоять триповерхові будівлі-особняки. Це палаци вчорашніх князів, баронів, генералів, міністрів та іншої захланної московської знаті. А тепер тут живе большевицька знать.

Сама Москва побудована на поті й крові поневолених народів. І часто сюди за часів Калити, Грозного гнали рабів, щоб будувати «самую любимую». І тепер її будують раби, завербовані з різних колоній (советських республік).

Відвідуючи Бібліотеку імені Леніна, в якій свої вихідні просиджував за книгами, Силенко побачив, що є тут українські книжки, газети, журнали.

Вертаючись на Хорошовське шосе, Він довго йшов вулицями. Вирішив зайти до крамниці і купити хліба. На преїскуранті прочитав: «Украинский хлеб. Московский хлеб».

Лев Силенко має «круту» вдачу. Він звернувся до добре відживленої продавщиці українською мовою, щоб йому зважила півкілограма хліба українського. Вона зрозуміла. Відповіла: «Вот хохленок, и в Москве захотел украинского хлеба». І продала йому чорного хліба.

Коли він сказав, що хоче купити півкілограма московського хліба, вона на прилавок поклала білу, пухку, запашну пшеничну паляницю. Лев Силенко пригадав слова бабусі Чумачихи: «Україна хлібородна Москві хліб віддала а сама голодна».

У Москві, незважаючи на великий мороз, зима не є дощукільна. Може, тому, що повітря сухе. Ідучи вулицею, Він побачив на вікні напис «Українська книга, бібліотека». Майже в підвалі є велика кімната. На лавах повно книг, журналів. У бібліотеці нікого з відвідувачів не було. Бібліотекарка сказала: «Бачу, ви перший раз зайшли. Тут напишіть своє ім'я, прізвище, адресу». Силенко відповів, що зробить це при іншій нагоді. І більше сюди не заходив. Обстановка в бібліотеці мертва і не викликала ні довір'я, ні доброго настрою.

Силенко втомлений повернувся до барака і міцно заснув. Вранці прокинувся, щоб іти на працю. Але побачив, що його латані штани і пальто хтось украв. Сказав сусідові, щоб на праці повідомив, що Силенко не має в чому прийти на роботу. У кімнаті лежав на ліжку п'яний якийсь чоловік (говорили, що він довгі роки був у в'язниці за різні злочини) і співав: «Любимый город может спать спокойно и видит сны среди весны».

У передвечірній час зайшов до потерпілого Силенка парторг Єфімов. На другий день робітник приніс Силенкові ватяні штани і фуфайку (це все, що Левко мав з одягу).

Прийшла весна. На роботі між робітниками усі захоплені Договором, який підписали Молотов і Ріббентроп. У газетах можна було прочитати, що «русские и немцы — два братских народа», що Катерина II була німкенею, що біля Москви було німецьке поселення Кукуй і що маляр Брюллов був німцем, і Фонвізін також. Йшла мова про німців як майстрів і співбудівників Московської імперії. І ніхто не мав права виступити з критикою Договору Ріббентроп—Молотов.

(Відомо, що розв'язання Другої світової війни було змовою Гітлера зі Сталіном через підписання пакту Ріббентроп—Молотов про «дружбу» між двома партнерами зі всесторонньою матеріальною допомогою Сталіна гітлерівській Німеччині до самого початку війни).

Лев Силенко був викликаний у військкомат. «Хто батьки?» — запитали. «Батька немає, — відповів Силенко, — мати колгоспниця».

Силенко вже на площі Красної Пресні, де з валізами стоять сотні новобранців. Хриплять гармошки. Парубків проводжають московські дівушки. Лев Силенко стоїть один. У нього немає речей. Його ніхто не проводжає.

Потяг з новобранцями летить на південь. А куди, ніхто не знає. Пролетів через місто Орел і помчав в Україну. Зупинився у Чугуєві, де, кажуть, було Аракчєєвське училище колись. Тут усім новобранцям видали військовий одяг «красноармейца».

Лев Силенко став солдатом. І перед ним появилася, як жива, постать Шевченка-солдата в шинелі...

Силенко не думав бути військовим. Він людина книжки. Хочє бути письменником.

З Чугуєва усіх повезли через річку Дінець. На великому полі були розставлені палатки. Солдати наповнили матраци солом'ю. І так постав військовий табір.

У наметі, де було, може, двадцять солом'яних матраців, солдати вели розмови. Коло Силенка на сусідньому матраці сидів москвич Павлов-Шишкін. Силенко запитав, чи він не з роду відомого маляра Шишкіна. «Так, я з роду Шишкіна», — відповів юнак. Було відчутно, що він гордиться своїм родом. Силенко помітив, що він сумує.

Павлов-Шишкін сказав: «Я все це ненавиджу. Мене заберуть з армії і відправлять у Сибір. Там, у таборах, перебуває мій батько, я з дворянського роду». Вони без слів розуміли один одного.

На третій день Павлов-Шишкін сказав Силенкові: «Старший лейтенант Арінушкін запропонував мені бути ротним писарем. Я відмовився, порадив тебе. Коли хочеш, піди. Він жде». І Силенко пішов у штаб.

Арінушкін сказав: «Напиши: строевая записка»

Силенко має дар до малярства, графіки: написав швидко і гарно. Літери круглі, як у вола око.

«Добрим будеш писарем», — сказав Арінушкін. І додав: «Я щирий білорус, а ти, бачу, щирий хохол. От і добре, ми свої люди».

У Силенка заболіло око, і Він отримав дозвіл відвідати очного лікаря. Повертаючись, зайшов до Чугуївської міської бібліотеки, де зустрів двох бібліотекароч, з

якими навчався в Кременчуцькому бібліотечному технікумі. Він їх не впізнав. Але вони його відразу пізнали і радо зустріли. Оглянувши журнали, Він пішов і більше сюди не мав можливості заходити.

9. І так Силенкове життя було врятоване

Вранці 22 червня випав дощ. Стояла тепла сонячна погода. Після обіду солдати повертались до своїх палаток. І тут усіх приголомшила звістка: Молотов повідомив, що Германія напала на СРСР. Радіо сповіщає: падали німецькі бомби на Львів, Мінськ, Київ.

На другий день був даний наказ: усі палатки згорнути, і весь батальйон бронетанковий, який не має жодного бронетанка і навіть гвинтівки, має йти на північ у білоруські ліси.

Старший лейтенант Арінушкін і писар Силенко усі речі свого штабу поклали на вантажне авто. І рушили за ротою.

Арінушкін сказав Силенкові виготовити список усіх солдат, які мають середню і вищу освіту. Їм буде присвоєне звання сержантів. Силенко свого прізвища не подав у список. У нього немає наміру мати військове звання.

Батальйон розмістився у лісах на північ від міста Чечерськ.

Німецькі літаки скинули листівки на ці ліси. На одній з листівок є фотографія: ідуть два німецькі офіцери, а посередині між ними син Сталіна Яків Джугашвілі. Це високого росту грузин, має густі брови, чорне волосся, великий ніс. Він старший лейтенант артилерії. Під фотографією напис: «Ідіть слідами Якова Джугашвілі, який відмовився віддати своє життя за кривавого деспота Сталіна». Був наказ усі листівки зносити до штабу. Солдати крадькома прочитували і приносили.

Старший лейтенант Арінушкін, оглянувшись, притишено віч-на-віч сказав Силенкові: «Тиждень перед початком війни мене викликали до 3-го відділу. Ти приятелював з Шишкіним, а його батько «ворог народу». Павлов-Шишкін не мав права перебувати у нашій дивізії. З твого села до 3-го відділу прийшов лист, що ти син куркуля, який тепер перебуває в Сибіру в таборі. Ти приховав своє соціальне походження. Будеш відправлений у трудову армію. Я тобі довіряю, тому кажу про це. Питали про тебе, я сказав, що ти «совецький человек»...

Але тепер війна... такий хаос і безпорядок кругом. Думаю, зараз в третьому відділі не до тебе».

Арінушкін продовжував: «Паразити, обеззброїли. Наш батальйон не має ніякої зброї, і невідомо, чи скоро прибуде. У лісах німці нас оточать. І заберуть, як безборонних курчат. Чи ти знаєш, що командир нашої дивізії полковник Бадов утік з фронту? Покинув нас...

Моя мати була учителькою, любила Білорусь, Родіну свою, і НКВД її замучило за націоналізм. Бачиш на моїх грудях ордени? От бачиш шрами — це залишки від ран, які я отримав від японських самураїв. Хіба моя Родіна на Сопках Манджурських? Плювать мені на таку «Родіну». Мою Родіну Білорусь Москва в мене забрала. І я тепер не маю Отчєства. Війна відбувається між двома тиранами — Сталіном і Гітлером. Хай вони будуть прокляті! Поневолєні народи їх знищать!»

Старший лейтенант Арінушкін тримав пляшку в руках, пив і плакав. Він був п'яний.

Силенко бачив: молоді лейтенанти перелякані — ходять в пілотках. Пішла чутка, що в офіцерів козирки картузів виблискують, і німці стріляють по них.

У лісі почувалася стрілянина, але ніхто не розумів, чи це фронт, чи десь солдати

практикуються. Старший лейтенант Арінушкін кудись зник.

Забіг у штаб до Силенка молоденький лейтенант Ніколаєв, курсант Орловського бронетанкового училища. Сказав: «Красноармеец Силенко, я син армійського комісара Ніколаєва, який з Тимошенком визволяв Західну Україну. Ось бачиш фотографії: тут я стою в Кремлі, а це Світлана — донька Сталіна. Запиши у штабі, коли пропаду безвісти, повідомиш». І він зник у лісах.

Сидить Силенко один біля вантажівки і жде невідомо чого й кого. Лейтенанти солдат повели в ліси непрохідні, куди не могла вантажна машина заїхати. Писареві Силенкові сказали сидіти біля авта і чекати їхнього повороту.

Коли появилася стрілянина, Силенко піднявся і побачив: там, під горою за селом, біжить сотня солдат.

І ледь чутно, що командир кричить: «За Родіну, за Сталіна вперед!» Тільки солдати піднімуть голови, щоб бігти, як густо починають падати, скошені кулями німецьких кулеметів. «Яке безглуздя! Таж могла б сотня бійців обійти, приховуючись, цей горб і зненацька знищити кулеметні гнізда фашистів», — міркує Силенко.

Несподівано по дорозі пролетіли німецькі мотоциклісти. Перегодом почала йти колона полонених червоноармійців. І кінця й краю їй не видно. Десятки, десятки тисяч... Між ними майори, полковники, генерали йдуть збоку великою групою і під більшою охороною німецьких солдат.

Лев Силенко непомітно стоїть у густому лісі. Спостерігає. Один, як у полі воїн, без зброї в руках.

Як почало вечоріти, пішов над лісом. Узяв по дорозі сніп пшениці і зник у гущавині лісу.

У лісі було повно чорниць, які Він дуже любив. Під густим кущем сосни, втомлений, заснув.

Вночі Його розбудив шелест. Оdkривши очі, Він побачив ведмеда. Звір, мабуть, не був голодний, обнюхав і пішов геть.

Уранці Силенко йшов мочарами, відчув, що десь близько є село. Він насторожився: почув розмову двох солдат, які мали на плечах гвинтівки.

«Я сам швець, мій батько в Москві має шевську майстерню. Мені головне мати дві здорові руки. Ти мені прострель ногу, а я тобі прострелю руку ліву. Ти мене будеш підтримувати, і ми пробиратимемося до Москви, як ранені на фронті».

Силенко зрозумів, що вони не хочуть мати жодних свідків своєї стрілянини, і Він, причаївшись, мовчав. Чув два постріли. Піднявши голову, побачив, що вони пішли ранені в протилежному напрямку.

Силенко прийшов до села. Гостинні білоруські люди дали Йому бульби, хліба, кислого молока. І дали штани й сорочку латану. Штани Він одягнув наверх армійських підштаників.

На другий день Він переходив ріг вулиці. Почув: «Гальт! Генде хох!»

Силенко мав дуже сильні нерви і на все спокійно реагував. Не спішив піднімати руки. Бачив, що під тином сидить три десятки червоноармійців в уніформах. В Нього іншого виходу не було — треба до полонених іти. І, підійшовши, сів.

Німець, старий вже роками фельдфебель, гнівно підбіг до Силенка: «Чому всі мають уніформи, а ось цей у світських штанах і сорочці?» Він закотив Силенкові холошу і побачив там військові підштаники. Залентував як оглашений: «Комісар! Комісар!» Спрямував на Силенка автомат і наказав йти вперед.

Йшов Силенко з піднятими руками у напрямку лісу, а за Ним фельдфебель з націленим автоматом.

Троє полонених солдат підбігли до фельдфебеля і закричали: «Пане Гер, но комісар». І почали йому показувати, скидаючи галіфе, що вони також мають підштаники, як і всі солдати, але не є комісарами. Фельдфебель махнув рукою і пішов геть.

І так Силенкове життя було врятоване.

10. У ямі між мертвими Він лежав мертвий і воскрес

Під Гомелем були великі табори полонених. З-під Москви і Орші привозили все нових і нових. У Гомелі заганяли полонених у потяги і везли на захід.

Ешелон з полоненими, в якому був Лев Силенко, заїхав у густий непрохідний ліс. У цьому лісі стояли старі дерев'яні бараки. Це був великий лагерь, в якому перебували до початку війни в'язні ГУЛАГ НКВД.

У кожному бараці було три поверхи, збиті з дощок, висотою в один метр. І стояли драбини, по яких в'язні піднімалися, щоб зайняти своє місце: кожний залазив на свій поверх. Усі лежали близько один біля одного головами до вікна. Лежали на голих дошках, по яких видно, що в цьому таборі жили в'язні по декілька років: дошки вже старі і заляжені. На дошках чимсь гострим видавлені різні прізвища: в'язень хотів залишити якусь пам'ять про себе.

Місяць перебував Силенко в цьому таборі, а потім пішки усіх, десь близько трьох тисяч осіб полонених, німці гнали у сторону міста Новий Борисів над Березиною.

Уночі на порожній галявині зупинялася колона і кожний міг спати, як хотів: стоячи, лежачи, сидячи.

Була осінь 41 року. Йшов дощ, віяв холодний вітер. Полонені поділилися на групи по 50 чи 100 осіб і притулялися один до одного — грілися. Від кожної групи йшла вгору густа пара. Коли хто вмирав, по ньому топтали ноги живих. Хто перебував всередині групи, задихався: його тиснули з усіх боків. І коли він падав, ніхто не піднімав. Коли хто виривався із групи назовні, починав від холоду тремтіти. Знову старався пробратися у гурт, де кожен тиснеться один до одного.

Ранком лежало багато мертвих. Колона рушила вперед. Усі прибули до Нового Борисова. Полонені розмістилися по стайнях, горищах, у різних бараках, їм усім раз на день давали черпак баланди. Щоранку бригада робочих полонених ходила з носилками, підбирала хворих і мертвих.

Лев Силенко лежав хворий на мокрій болотяній глині. Він мав високу температуру. Полонені занесли його на носилках за табір, де був великий довгий барак, в якому на землі, покритій соломою, лежали хворі на тиф, дизентерію. Були й такі, які нездужали від надмірного виснаження. І між ними на соломі був покладений Силенко.

В обідню пору під'їжджала кухня. Це великий котел з бандою. І полоненим давали по черпаку гнилої з піском картоплі. Інколи привозили парену необчищену гречку. Полонені їли і гинули в тяжких муках, бо не могли спорожнитися: луска гречки в'їдалася в шлунок. Люди вмирили, кричучи на цілий барак. Лев Силенко вирішив нічого не їсти і спокійно вмерти від голоду.

До табору приїхав з Німеччини майор граф Метерліф, сивий старий німець. Він полоненим генералам, полковникам, майорам, які жили в кращих умовах (в сухому бараці, спали на ліжках, мали трохи ліпший харч), сказав: «Усі ви нам не потрібні. Ми не хочемо вас бачити ні живими, ні мертвими. Ваш вождь Сталін від вас відмовився».

Полонені командири сказали йому: «Ми перебуваємо у вашому полоні, дайте нам зброю і ми будемо воювати проти Сталіна». Граф Метерліф відповів, що з Сталіном німці

самі розправляться, і ні від кого допомоги не потребують.

Полонені казахи отримують два черпаки баланди, бо вони з таборового шпиталю, з бараків виносили мертвих. Роздягали їх і кидали до ями. За шпитальним баракком була викопана яма довжиною близько 30 метрів і шириною 20. І вона вже майже була наповнена трупами, які склалися як оселедці і були пересипані вапном. (Було б по-людяному, коли б тепер цю яму, в якій закопані тисячі у муках померлих людей, розкопати і на тому місці поставити пам'ятник!).

Лев Силенко уже не міг ходити, і ніяких надій на порятунок не було. Збирачі мертвих (полонені казахи) були певні, що Він через кілька годин помре. І поклали Його на носилки, віднесли до ями, вже наповненої мертвими тілами. І кинули на трупи.

Загуб гудок. Казахи побігли на обід. Силенко, падаючи в яму, знепритомнів. Але, мабуть, дощ привів Його до свідомости. Він, зібравши всі сили, підвівся і сидів у ямі між мертвими.

Коло ями несподівано появилася постать. Це був добре відживлений полонений. У нього на рукаві шинелі біла пов'язка з німецькою печаткою. Він був санітаром. Побачивши людину, що сиділа в ямі на трупах, він запитав: «Ти воскрес? »

Силенко відповів: «Я ще не був мертвий».

Санітар: «Хто ти?»

«Я Лев Силенко, українець, родом з-під Кременчука».

«О, то ми земляки! Я Богдан Калиниченко з-під Павлиша. Ти можеш сам вилізти з ями?»

Лев Силенко збирав всі сили, щоб підвестися, але йому не вдавалося. І Богдан простягнув Йому руку - Калиниченко витягнув Силенка з ями мертвих. Підтримуючи, під руку повів Його знову до барака. По дорозі санітар зустрів казахів, почав на них кричати, щоб вони живих не кидали до ями. Один казах відповів, що фельдфебель Кнафт їм дозволив.

Калиниченко оглянув мертвих у бараці, стягнув з мертвого шинель і нею обгорнув Лева Силенка. Взув його в чоботи. Поклав Йому в жменю кусник хліба. Силенко почав жувати, але в роті було сухо: Він не міг пожоване проковтнути.

Був дощ. І по дошках текли струмочки, подібні на сльози. У дощових краплях Силенко змочував кругленькі кульки хліба і їх ковтав.

Через кілька годин Калиниченко варив у котелку картоплю, розвівши в бочці вогонь (він інколи з мертвих полонених знімав чоботи, виносив за табір і віддавав білорусам за хліб чи картоплю. Маючи пов'язку на рукаві, користувався правом виходу з табору).

Калиниченко дав Силенкові зварену картоплину і горнятко відвару з картоплі. Цей обід Силенко смачно з'їв. І сталося несподіване: у пальцях ніг, по всій ступні Силенко відчув гострий біль. Кололи наче якісь голки. Що це таке? Почало швидше битися серце, кров починала проникати до капіляр, які були майже обезкровленими. І це спричинило кольки.

Щодня Калиниченко давав Силенкові щось попоїсти. Лев Силенко почав поправлятися.

В середині літа 42 року Калиниченко сказав Силенкові: «Як знаєш, я маю право

виходу з табору. Я тобі дам у руки відро і мітлу. Ти в моєму супроводі вийдеш з табору як мій помічник. У місті я маю українську родину, де ми переодягнемось. Матимемо довідки. Будемо пробиратися в Україну».

Силенко сказав деяким полоненим киянам, що думає тікати, і вони Йому передали свої адреси, щоб Він, коли вдасться втекти, подав вістку родинам про них.

Одягнені в одяг місцевих білорусів Калиниченко і Силенко залишили Новий Борисів і зникли в лісах.

* * *

Двоє втікачів з полону йшли по правому березі річки Березиної аж до Дніпра. На кордоні Білорусі й України вони зайшли в крайню хату села, де жила молода вдова з дитиною. Калиниченко заприятелював з нею і вирішив залишитися жити в її хаті. Намовляв й Силенка, але Він відповів, що прямуватиме на південь. Добиратиметься в рідне село до матері. Калиниченко сказав по-приятельськи: «Є дані: ті, які втекли з полону і пробралися на фронт до Червоної армії, осуджені як зрадники і будуть розстріляні або відправлені на 20 років в Сибір. У таборі мені сказав один полонений старший лейтенант, що у Москві виданий наказ № 227, який дає право офіцерові розстрілювати навіть без суду кожного запідозрілого солдата, особливо того, який був у німецькому полоні, утік і повернувся до совєцької армії. Ми втекли з полону, як знаєш, німці б нас умертвили голодом.. Ми не можемо пробиратися на схід. Таких, як ми, мільйони... Я залишаюся тут, може, виживу...»

Білоруські селяни дали Силенкові граблі й мотузку: спорядили так, щоб було враження, ніби Він десь іде в поле за сіном.

Силенко йшов берегом Дніпра дуже обережно, щоб не попадати на очі німцям. Він мав при собі адреси киян Олекси Повстенка, Нестора Городовенка, Віктора Приходька, письменника Аркадія Любченка і адресу родини Білецьких.

Білоруський селянин сказав: «Ось там, де зелена трава, є межа — починається Україна». Силенко підійшов, глянув навколо. І перед ним наче живий постав Його дід Трохим. Стояв у білому полотняному одінні, руки простягнувши до свого улюбленого онука. Уява ця обізвалась в серці Силенковим: пригадалися дитячі роки... Він став на коліна, сказав: «Дажбоже мій рідний, Слава Тобі! В ім'я України Матері Рідної живу і за Україну готовий життя віддати». І поцілував Землю рідну. Селянин був зворушений, на його очах появилися сльози.

Білорус запитав, що Він, українець, думає про цю війну. Силенко відповів: «Сталін окупував Україну і її народ умертвляв голодом. Експлуатував душу і тіло її синів. Гітлер виганяє з України Сталіна, щоб українську землю зробити німецькою, а українців по-сталінському умертвляти голодом, тримати в концтаборах смерті. Я щойно втік з німецького табору смерті і знаю, яку долю фашисти готують для українців».

Силенко, переборюючи великі труднощі, минаючи небезпеку, виснажений і голодний, без документів прибув на початку жовтня 42 року до Києва.

У Києві архітектор й історик Олекса Повстенко дав Силенкові прихисток і через знайомих виробив посвідку, що Силенко є співаком хору Нестора Городовенка. Отже, має право отримувати харчову картку. Тоді давали по 300 грамів просяного хліба.

Маючи київську посвідку та доставши від Повстенка штани, сорочку, чоботи (все це

було вже ношене з советської уніформи), Йому вдалося товарним потягом, роблячи пересадки, прибути до Олександрії. А звідти Він пішки дістався до рідного села.

Йдучи селом, Він стрічався з селянами, які казали, що мати працює в колгоспі і вечором повернеться з поля.

«Як був фронт, твоя мати переживала, ходила і в Олександрію, питалася у таборі полонених про тебе. По хатах лежали солдати, і вона їм рани перев'язувала, доглядала їх. Казала: «Може, моєму синочкові хтось допоможе». У нашому селі є чимало полонених, які заприятнилися з вдовами, та й живуть тут. Уже й діток мають. І твій ровесник Михайло Карюк, і Литвин й інші поприходили з полону. А от комсомолец Іван Жежеря зробився українським поліцаєм.

Мати твоя буде рада бачити тебе», — сказав Силенкові старший односельчанин.

Лев Силенко зупинився біля хати тітки Палажки. Дивиться на дорогу. Уже вечоріє. Йде якась жінка, несучи на плечах в'язанку сухого бур'яну. Він пізнав матір.

«Мамо!»

Була тиха спокійна зустріч. Мати Олена в усіх найбільш зворушливих хвилинах уміла зберігати душевний спокій. Сказала: «Мені жінки дали знати ще в полі, що ти повернувся. Я побачила у їхніх очах не співчуття, а материнську заздрість. Мовляв, наших синів, може, вже й на світі немає, а твій, Олено, повернувся живий».

Лев відповів: «Мамо, нема мені чого робити в селі, побуду тиждень і поїду. У Києві маю приятелів, Повстенка, Городовенка та інших, вони мені допоможуть, і якимось житиму».

Мати відповіла: «Сину, довгі-довгі роки у нас не було корівки. Мені сусіди подарували маленьке телятко, я його вигодувала. І вже цього літа мала корову, молоко. Та ось три тижні тому німці забрали мою Зірку солдатам на м'ясо. Та я тиждень тому заколола свинку». І мати усміхнулася, пояснюючи: «Твій приятель Михайло поміг мені. У шаньку накидав попелу і надягнув свині на рило, свиня, вдихнувши попелу, задихнулася. Михайло сказав, що це так краще, щоб сусіди не чули, бо можуть до безборонної жінки прийти та й сало забрати. То як їхатимеш до Києва, візьмеш, скільки схочеш».

Лев Силенко, розмовляючи з матір'ю, довідався, як люди живуть. З поля крадькома несуть усяке зерно до хати. У багатьох хатах женуть самогон з буряків. У селі є два німецьких солдати, наглядачі, є німець комендант, який зайняв помешкання сільської лікарні.

Лев самітньо йшов за село. Довго сидів задуманий на Скитській могилі. Він був мрійником, любив історію, прочитав багато книжок про історичне минуле України-Руси. Перед Його очима, немов живі, проходили кадри боїв Святослава Хороброго, Богдана Хмельницького, Гонти. І Він ніби разом з ними переживав їхні радощі і болі. Його «Я» зливалося з сутністю їхнього «Я».

Розмовляючи з матір'ю, Лев сказав, що Сталін і Гітлер чужі люди, вони умертвляли і умертвляють наш народ. «Сталін вигнав нас з хати, забрав у нас батька, позбавив мене юнацьких радощів, і душа моя страждала, — продовжував Він. — Виторгнувся Гітлер з своєю ордою, і я ледве залишився живим. Німець увірвався у твою бідну хатину і вивів з подвір'я корівку».

Мати відповіла: «Сину, правду кажеш, не бачу й я різниці між Сталіном і Гітлером.

Вони жорстокі зайти на нашій землі. Нашого тата тяжко били в Олександрії в НКВД, і мені про це казав тато. Енкаведисти так били, що ніхто не чув і ніхто не бачив. Вони б'ють приховано. А німці в степу при людях коло плуга побили орача, бо він сів перепочити. Німці чужі, жорстокі люди, і вони війну програють».

«Мамо, я погоджуюсь з тобою, — сказав Левко, — розумна ти жінка. Я вірю: два тирани, зіткнувшись, загинуть. І тоді, як писав Шевченко, «встане Україна, світ правди засвітить»».

11. Перед Дажбогом обітницю склав

Вирушаючи в дорогу, син сказав: «Мамо, ми декілька днів жили у спогадах, розповідали один одному про минуле. Згадую: на початку 30-го року наш мудрочолий дід Трохим часто мені, маленькому, про Дажбога оповідав. Пристрасно. Заповітно. Я, натхнений його священними оповідями, почав вірші складати. Вірю: Дажбог живе в мені, як світло Сонця, а я живу в Дажбогові.

Тоді, як нас вигнали з хати взимку і ми знайшли прихисток в холодній кімнаті у баби Чумачихи, я перед Дажбогом обітницю склав, що напишу книгу «Велике Світло Волі». І вона допоможе Україні стати вільною. Намір цей роками виношую в душі. Поїду в Київ, там мої приятелі, є бібліотеки. Почну писати».

Мати поклала долоню на схилене синове чоло: «Сину мій, благословляю. Іди у світ з Дажбогом, з світлим Господом роду нашого».

З ранніх дитячих літ формується світогляд людини і в багатьох залишається непорушним впродовж життя. Знаємо, Тарасові Шевченкові також дід оповідав про гайдамаків, Гонту, Залізняка. І оповідання ці зробили незабутній вплив на свідомість Шевченка.

Силенковий дід Трохим умів оповідати про Дажбога, як артист-самородок. Він то підвищував голос, то говорив притишено, то руку піднімав до неба, то клав долоню на серце, промовляючи до Дажбога. Внук Левко був зачарований, не зводив очей з дідового обличчя. Слухав заворожено, кожне слово, дідом сказане, ховав у глибинах своєї душі, як святість Божу.

Сам дід, мабуть, не усвідомлював, що він підсвідомими спонуками формувал світогляд свого внука, запалював у Його душі духовне вогнище віри в рідного Господа.

Йшли роки, і постійне думання Лева Силенка про діда, Україну і світлого Господа Дажбога устійнювало в Його душі почуття самотності. Маючи на увазі дідові поради, Він про любов до Дажбога людям не говорив. Лихі люди, як казав дід, піднімуть на глум або покалічать. Левко ріс і глибоко в душі відчував несусвітнє щастя: Він має те, чого ніхто не має. Він має рідного Бога, який завжди є з Ним. У такій вірі формувалася рання свідомість Пророка, Засновника РУНВіри.

Силенко глибоко повірив доброю юною душею, що в Його душі живе Дажбог. І Він живе в Дажбогові. І це знає тільки Він. І про це нікому не скаже. Так у Нього утверджувалося почуття вищости. Він в душі тишився, що Його не радує ні образ Леніна, ні образ Ісуса. І Його не може злякати ні піп хрестом, ні міліціонер червоною зіркою. Він їм не вірить. І вони ніколи не визнають, кому Він вірить. І цю тайну Він понесе в світи. І коли не буде кому її відкрити, забере її з собою до прадіда Богдана, який, як казав йому дід Трохим, сам жив у землянці в Чорному лісі. Умів вести таємні розмови з Сонцем, зорями, вітрами. І живився Він сушеними ягодами, сухарями, пив джерельну воду, настояну на зіллі, і про прадіда Богдана є згадка в книзі «Навчання. Пісні. Молитви» на сторінці 19—20 (Спрінглен, Нью-Йорк, 1987 рік): «Внук Лев питав: «Звідки ви, дідусю, знаєте про Дажбога?»»

Дід: «Про Дажбога я чув від свого діда Богдана. О, тепер таких дідів немає! А йому

оповідав прадід, пасічник. Він жив відлюдно в Чорному лісі. Звали його Божественним.

Мав різні зілля, корінці, якими лікував хворих. А плати не брав. Він у своїй землянці мав череп людський, мідяний топірець, посудину. Це все він знайшов у могилі тих, що жили, мабуть, ще перед князем Володимиром.

Оповідь про Дажбога в нас з давніх-давен передавалася з роду в рід. Щоб ця родова тайна не пропала, то я Тобі спішу оповідати. Бо часи непевні. Я був на кладовищі, поцілував могили дідів. Попрощався. Знову поїду на Кубань до приятеля діда Горбаня. Там мене не знають, і мені буде легше помирати».

Лев Силенко, тиждень перебуваючи в рідному селі, мав розмови з декількома людьми. З сусідом і майже ровесником Михайлом Карюком була розмова відверта. Силенко сказав: «От ти, Михайле, у комсомолі не був, бо твій батько, як ти сам мені казав, під час революції очолював групу повстанців, яка боролася з большевиками і була пов'язана з Махном. Твій батько, як ворог народу, був убитий. Тепер ти повернувся з полону, ходиш по селі і в кошик збираєш яйця для німця коменданта. Я тобі кажу щиро: ні большевизм, ні фашизм нам щастя не давали і не дадуть. За кращу долю народ повинен сам боротися, маючи вірних синів».

Силенко продовжував: «Секретарем сільради за часів Сталіна був товариш Обертас. Він мені виписував посвідки, що я син куркуля, позбавленого права голосу. Бачиш, він і сьогодні у часи Гітлера є секретарем сільради, і дав мені посвідку, що я син куркуля, позбавленого права голосу. Паспорта в мене немає. Якусь же посвідку я повинен мати при собі. Ще тоді, коли я був студентом Кременчуцького бібліотечного технікуму, щиро казав тобі, що люблю Україну, і сьогодні люблю її потоптану. Я споважнів, і любов моя споважніла».

Гостюючи у тітки, вчительки сільської школи, Лев Силенко почув від неї: «Більшовики знову прийдуть, а німці відійдуть, так як вони відійшли і в Першу світову війну. Не нарікай на Москву і москалів. Наші в селі люди підліші за москалів. Не всі, а чимало з них писали наклепи в НКВД: той хотів недруга посадити, щоб потім до його жінки вдови ходити, а той хотів у його хаті поселитися і написав донос.

А потім було таке: агенти НКВД самі фабрикували доноси, різні обвинувачення, плітки і заходили до переляканого колгоспника в хату, читали йому і казали: «Підпиши!» І він підписував.

У 1936 — 37 роках, може, сотня людей кращих зникло з села, стали жертвою таких доносів. І тоді зник й мій тато. Скажи, чому ми такі люди?»

І Силенко відповів: «По природі ми люди милосердні і добрі. Вождь міжнародного пролетаріату Сталін будував у Сибірі нові міста і потребував мільйони робітників, щоб на їхніх кістках перетворити Сибір у квітучий советський рай. Ніхто в Сибір добровільно не хотів їхати, треба було штучно фабрикувати ворогів народу і їх, як арештантів, вивозити в Сибір на будівництво імперії.

Отже, доноси у нас стали поплатними, це був засіб знищити невинну людину, суперника, щоб забрати його місце на праці, щоб одружитися з його нареченою і щоб здобути в органах НКВД довір'я, і мати право мати різні привілеї».

«Дорога моя тітко Галино, люба вчителько української мови, родилися Ви у цьому

селі, і в цьому селі вік проживете. Я Ваш учень, піду у світи, зникну в джунглях Африки чи у лісах Піренеїв. Мабуть, немає у моєму селі людей, з якими б я розмовляв як з братами по духу. Один одному не довіряє, сусід сусіда підозрює, немає зріднености, немає почуття національної гідности, а що ж є? Є в душі раб, який заливає свою лакизну душу самогоном і думає, кому служити краще і вигідніше: Сталінові чи Гітлерові.

Я ніколи не торгував моєю любов'ю до України. Мої люди закріпачені, але вони є моїми рідними людьми. І я хотів би жити, щоб покращити їхню долю. В цьому бачу моє призначення.

Тютюну я не палю, самогону не п'ю, і не бачить мій шлунок щастя в об'їданні. І кому я потрібний? З такими поглядами на життя таку людину, як я, легко обмовити, і таку людину, як я, агенти НКВД, бачачи, що я ніде не маю опертя, можуть легко знищити, написавши різні доноси і давши рабам, щоб вони ці вигадки підписали собі на краще життя».

Тітка Галина поставила на стіл пляшку самогону і сказала: «А все ж на прощання треба випити». Силенко відповів: «Ні, я на прощання поцілую Ваші руки. Ви мене вчили української мови. Викликали до дошки і ось цією правою рукою давали мені крейду. Щоб я написав речення і визначив, де іменник, займенник, числівник. Я наділений природною феноменальною пам'яттю. Пригадую Ваші виклади з детальністю. Спасибі Вам».

Він поцілував руку вчительці і пішов. Думав: «Учителька говорить правду. Рабське життя наших людей призвичаїло самих себе нищити, обмовляти, зневажати і, як кажуть в народі, у ложці води втопити. І так вже є на нашій землі сотні, сотні років. Щоб життя стало краще, люди повинні стати кращими».

На світанку під'їхала підвода до хатини Олени Силенко, і її син Лев залишив рідне село Ратьківка (Богоявленське). Коли підвода переїхала греблю і обминала вітряк, Лев Силенко повернувся обличчям у бік села, глянув на ряд хат: у одній з них живе Його мати і брат Василько.

Сидів на підводі мовчки. Згадував слова матері: «Селяни не люблять німців, ходять вони в зеленому одязі, а збоку висять багнети. Суворі, мовчазні люди, і як німі. Тому ми звемо їх німцями. Усі вони повернуться додому».

Лев бачив: у селі майже всі п'ють самогон. Є старі, є зовсім молоді люди, є вдови, у яких живуть полонені. У суботу, неділю то там, то там чути гучну музику, пісні, відбуваються весілля. Одружуються хлопці і дівчата, які мають 13–14 років, щоб... таким способом врятувати себе від каторжної роботи у Німеччині. (Одружених не відправляють до Гітлера на працю).

Селянин запитав Силенка: «Про батька не чути? А от Михайло Жежеря також був розкуркулений, повернувся з заслання. Тепер є головою колгоспу. Люди вибрали, хоч він відмовлявся. Він добра людина. З поля кожний несе собі трохи приховано все, що може, і він нічого не каже».

Силенко відповів: «Мій батько в Сибірі загинув. Там є масові могили наших людей. Перемога тільки та буде для нас світла, коли переможемо ми, сини і дочки України. Я розмовляв у селі з учителькою і відчув, що про освіту ніхто не дбає. Треба орати, сіяти, жати, а хліб чужим людям віддавати. І так є в наших селах від часів хана Батия».

Селянин сказав: «Ми українці, нас і руських в окопах ще за царя одна воша гризла, ми їли з одного котелка, і ми вже, як брати. Так думають у селі наші люди».

Лев Силенко спокійно вів розмову: «Москалів гризла воша, як тих, які будують імперію від Японії до Фінляндії. А нас гризла воша, щоб ми були їхніми рабами. Щоб ми цуралися мови рідної матері, яка була царями заборонена, осміяна. Імператриця Московитії розпинала нашу Україну, а Петро I доконав її, сиротину. На кістках українських синів будувався Санкт-Петербург. Отож, як бачите, одна воша нас гризла. Ми, гноблені століттями, не можемо брататися з гнобителями, бо таке братання неморальне, рабське».

Лев Силенко має вдачу гарячу, емоційну. Але вміє при потребі володіти собою, стримуватися. Він не сказав односельчанинові, що Сталін і Гітлер — два тирані, які дивляться на українців як на своїх рабів. Вчора в Москві й Берліні браталися, договори підписували, бокали з шампанським випивали, а сьогодні зчепилися в кривавому поєдинку і гарцюють на сльозах українського народу.

«Я Вам це кажу, як рідному батькові. Ви ж старша людина, я можу бути вашим сином, не віддавайте мене німцям, привізши в Олександрію. Моя мама шанує вас і вашу дружину. Казала мені, що ви є навіть наш далекий рідняк».

Селянин розчулено сказав: «Мій брат катується в Сибіру, там, де і твій тато. Усе, що Ти оповідав, глибоко зворушило мене. І про це нікому в селі не скажу. Тебе в селі люди люблять, я це знаю. Маєш тут вузлик. Це моя жінка передала тобі на дорогу».

...Ось і Олександрія. Лев Силенко зайшов до хати тітки Марії. У неї винаймає кімнату якась жінка (медсестра). І вони живуть удвох. Чоловік Марії, Іван Півняк, рідний брат Олени, матері Лева Силенка, був арештований на початку 30-х років і безслідно пропав у підвалах НКВД.

Тітка Марія на другий день пішла з своїм племінником на станцію Олександрія, де начальником був її родич. Він сказав їй, що посадить Левка просто до машиніста, і так Він доїде до Києва. Тітка для машиніста дала кусок сала.

12. «Треба поставити пам'ятник князю Святославу Хороброму»

У Києві Лев Силенко зупинився в родині Олекси Повстенка, заприятелював з його сином Юрієм. Вони майже однолітки. Юрій повів Лева до Андріївської церкви. У неділю там було чимало людей. Піп, піднявши хреста, оповідав про Ісуса, сина Господа Саваота, Бога народу Юдейського. Молився за боголюбне німецьке військо, за великого фюрера Гітлера. Старі, згорблені бабусі ставили свічки перед Архангелом Михаїлом, перед Ісусовими апостолами, молилися до діви Марії. І просили в неї, щоб вона їхні душі забрала до царства небесного.

Біля церкви Юрій познайомив Лева Силенка з письменником Аркадієм Любченком. Вони пішли На Володимирську гірку. Юрій сказав Любченку, що Силенко є поетом, і добре було б, щоб Він прочитав дещо.

Силенко завжди ходив із зошитом своїх віршів. Дивлячись на Дніпро, почав декламувати:

Із дна Дніпра встає Дажбог Святий,
Щоб розбудить серця тихонімі.
Щоб українець був весномлодий,
Щоб Сонцем був у світовій пільмі.
Молюся духу Предків, що живе
В Дажбожій Царстві вічністю віків.
Туди душа на крилах дум пливе,
Щоб привітать киян — богатирів.

(Цей вірш повністю надрукований в «Новому Шляху», Вінніпег, 1956 р.).

Силенко читав натхненно, з патосом і ніби з докором князю Володиміру, що ось тут стоїть перед ним, тримаючи хрест, у одязі грецького базилевса.

Аркадій Любченко спокійно мовив: «Хочете повернути колесо історії, вести народ тисячу літ назад... Нагадуєте Дон Кіхота, який їде на коні, щоб воювати з вітряками».

Силенко відповів: «Якщо плем'я сотні літ живе у рабстві і вже так обважніло рабськими навиками, що й рабства не відчуває, то хай воно і гине у темі рабства. Я вірю, що тисячу літ назад не треба повертатися, щоб бути вільним народом. Треба в своїй душі воскресити ідеал волі, який ніколи не старіє...»

«Тут, над цим Дніпровим берегом, треба поставити пам'ятник князю Святославу Хороброму, який тримає в руках золоте Знамено Дажбоже, Символ Духовної Волі України. Ми повинні повернутися самі до себе, щоб ми були ми. Саваот, Господь юдейський, він не наш батько. І ми не його діти. Ми не юдеї, ми русичі. Дажбог — Святий Дух незалежності душі нашої. Славлячи Дажбога, я славлю свій народ, його землю і його волю».

«Пане Любченко, я не повертаю колесо історії назад, я іду вперед не як безбатченко без роду й імені. Я йду в майбутнє з Дажбогом, рідним Господом моїм. І в цьому є мій поступ, а не регрес».

Юрій сказав, що Віктор Приходько влаштовує вечір письменників, поетів, буде Ніна Калюжна та інші, і Силенко читатиме свої вірші.

Любченко: «Силенко, Ви зайдіть до мене з зошитом своїх віршів. Принесіть пляшку

і добру закуску. Будемо читати. Я живу на вулиці Фундукліївській. Це будинок для письменників».

Силенко відповів, що прийде, самогону не принесе, але дасть добрий кусень сала, який передала рідна мати.

У «Самобутній Україні» за листопад 84 року подано фрагмент розмови, яка відбулася у кінці літа 43 року між Левом Силенком і письменником Аркадієм Любченком. Вони обоє сиділи на Володимирській гірці. Силенко читав свої вірші.

Любченко сказав: «Погоджуюся з Вами, що повороту до багатобожжя вже ніколи не буде. Епоха віри в богів назавжди відійшла. Люди знають, чому і як появляється вітер, отже не можуть вірити, що Стрибог робить вітер. Знають, чому і як появляється грим, і не можуть поклонятися Перунові, щоб він після грому дощ посилав. Ваша концепція віри в Єдиного Господа Дажбога нова, цікава, оригінальна. Отже, Дажбог, по-вашому, як духовний ідеал народу, є маєстатом України-Руси. Народ, вірячи у свій маєстат, єднатиметься. Погоджуюся з Вами, що рідна ідея буде зріднювати українців».

Силенко відповів: «Коли я був в Андріївській церкві, піп співав: «Свят, свят, свят господь Саваоф, Бог Ізраелю». І я пригадав слова свого діда Трохима: «Якщо Саваоф Бог Ізраельський, значить не наш. Неморально жити на рідній землі і поклонятися іноземному Богові». Згадав я ці слова в церкві і тихо сказав: «Свят, Свят, Свят Дажбог, Бог України».

Любченко, оглянувшись, притишено мовив: «Будь обережний з вірою в Дажбога, в цьому вороги побачать дух самостійности нашого народу...»

Прощаючись, А. Любченко сказав: «Я знаю: ті, які були в німецькому полоні і втекли на схід до своїх, були своїми, тобто большевиками, арештовані і як зрадники «Родіни» вивезені на каторжні роботи в Сибір. І там вони приречені на смерть. Усі, хто був в полоні, і весь наш многостраждальний народ, який опинився під німецькою окупацією, тобто в полоні, є зрадниками Сталіна. І цей тиран, жадний крові, весь народ готовий вивезти в Сибір.

Ви ж були в полоні? Їдьте на захід. Німеччина вже падає, і всі її невільники матимуть можливість їхати в різні країни. І їхати з України — це не значить зраджувати її. З України виїжджали й Симон Петлюра, Винниченко, Грушевський, О. Олесь і багато, багато інших.

Петровський, Чубар, Ю. Коцюбинський та й інші, які в Україні вірно служили Сталінові, Сталіном були постріляні».

У Києві Лев Силенко відвідував бібліотеки, читав книги, доступ до яких був вільний. Не були заборонені навіть дореволюційні книги. Він збирав факти з історії України-Руси, готувався до написання книги «Велике Світло Волі».

Лев Силенко любив сидіти на лавці у парку біля Золотих Воріт, спостерігав за дітьми, старими і молодими людьми. Поруч сиділа красива, елегантна дівчина. Перемовляючись з нею, запитав, чи вона українка. Вона з почуттям неприхованої гордості відповіла, що є полькою. І почала заучено, як таблицю множення, говорити, що Київ — це польське місто. І що тут була Польща. І що українці є польськими холопами. Її оповідь не переривав Силенко.

Коли вона замовкла, сказав: «Ви така красива, а така некрасива у вас душа. Та Ви в

цьому не винувата. Я Вам співчуваю. Ваші батьки, щоб Ви не втратили польських почувань і не зблизилися з українцями, привили Вам хворобливе почуття вищости. Це Вас робить нещасною людиною. Бо ви, живучи в оточенні українському, чуєтеся самотньою.

Скажіть, чому до мене говорите не по-польському, а по-московському? Не морально жити в Україні, їсти український хліб з долонь українського хлібороба і глумитися над його душею, його мовою і його національним коренем.

Поляки у Києві були зайдами, так як і татари, і москалі. Українці поєднані з небом і землею України, так як поєднана дитина в утробі матері з пульсом материнського серця. Полькою можете Ви бути, живучи в Україні. Але добре, щоб Ви були світлою моральною полькою. І не принижували Польщі своєю холопською сліпою ненавистю до українців. Будьте шляхетною донькою свого народу».

Полька Ванда стискала свої кулачки, червоніла з ненависти і злоби. Рвучко встала і пішла геть.

Лев Силенко сидів і дивився на школярів, які бігали перед ним. Підкликав їх до себе, запитав: «Хто з вас є українцем?» Вони переглянулися між собою. Одна дівчинка, два хлопці сказали, що вони є українцями. І заговорили до Силенка по-українському. Він мав у кишені смажене соняшникове насіння. Пригостив їх насінням. Сказав: «Якщо ви українці добрі, говоріть на мові рідної мами. В усьому світі так є, що тільки рідна мова є рідна».

На літературному вечорі, який відбувався в одній з кімнат на Фундуклівській, Віктор Приходько сказав, що він організовує капелу бандуристів, і бажаючий може записатися, отримати довідку, тоді ніхто йому не буде казати, що він без праці і житла. Силенко записався.

Присутні читали вірші, оповідання. Поет Нольдін (кажуть, що він був білогвардійцем) з патосом читав поему про Петра I і «Єкатериновських орлов». Силенко всюди і завжди був Силенком. Коли почали обговорювати прочитане, Він сказав: «Коли б тут був присутній Тарас Шевченко, Він би обурився. І прочитав би те, що написав про Петра I і Катерину II в «Кобзарі». Як усі бачите, я худючий, змарнів, бо харчуюся глевким просяним хлібом. Поему про «Єкатериновських орлов» сприймаю як особисту образу. Пане Нольдін, ваші Єкатериновські орли у Києві так потрібні, як і арабські осли. Знаємо Потьомкіна, Орлова і їм подібну єкатериновську шушваль. І ви ними гордіться, а нам вони не потрібні».

Силенко прочитав свої вірші (уривки з поеми «Дажбог», а також з вірша «Батьківщина»):

«Ти Бога дар, освячений кришталь,
Ти юнь садів і щастя злоторіг,
Тебе топтали обри і москаль,
Орда татар і лютий печеніг.
    Ти синь очей, огнем горючий мак,
    Ти медоцвіт і схрещені шляхи.
    Тебе любив, як матір син, косак,
    Коли ненависть сіяли ляхи.

Ти кров моя, Ти вічність праджерел,
Ти Гимн життя, Ти неоцвітний міт
Тебе знайду і на руїнах сіл,
В льохах тортур, в агонії сиріт».

Силенко, як уже зазначувалось, є добрим спостерігачем. У Києві, бачачи обличчя німецьких солдат, Він сказав киянинові Юрію Повстенкові: «Німець дивиться на українця як на свого раба. Він не потребує, щоб раб захоплювався філософією, наукою, мистецтвом. Раб повинен задовольнятися працею хлібороба, шевця, дроворуба, шахтаря. Такі українці потрібні німцєві».

Коли Повстенко запитав Силенка: «Скажіть, нарешті, чому українцям потрібна віра в Дажбога?» — Силенко таємниче тихо мовив: «О, це таїна велика... Інстинкт спільнотної зріднености і самозбереження дуже низький в українців. Щоб українці вижили, як національна спільнота, їм потрібно відбудувати силу інстинкту національного збереження. І в цьому їх може порятувати і оздоровити тільки віра в Дажбога».

Юрій Повстенко сказав Силенкові: «Я буду тікати у Варшаву, тікай і Ти. У Ботанічному саду я бачив чоловіка, який слідкував за Тобою. Я точно знаю — він агент гестапо. Ти проявив таку ж необережність, як і я. Під час зустрічі із знайомими Ти оповідав про партизанів Тараса Бульби-Боровця, які діють на Поліссі. До них приєдналося багато військовополонених. Партизани називають себе УПА. Мій батько має знайомого єпископа у Варшаві в українській православній церкві, дяком буду. І так сховаюся».

Силенко відповів: «Бути дяком я не вмю, у Варшаві знайомих не маю. Твій тато познайомив мене з Петром Дяченком, полковником війська УНР, він має зв'язок з УПА, і, можливо, я туди поїду».

Несподівано Лев отримав від матері листа. «Сину, нашого Василька німці при допомозі поліцаїв спіймали на городі. Тікав, хотів сховатися в кукурудзі. Зв'язали, і він перебував у Олександрії в таборі призначених на вивіз в Німеччину на роботу. Я взяла з собою легеньку ковдру і підбігцем ішла в Олександрію. На станції мені сказали, що Василько вже знаходиться у вагоні».

Василько, побачивши мене, стоячи у вагоні, розплакався і вискочив з вагону, почав тікати. Поліцаї спіймали, прикладом ударили по голові і вкинули у вагон.

Я крізь сльози благала: «Покажіть мені його голову, чи він живий?» Голову підняли, була в крові. Він мені помахав рукою, і потяг відійшов. Сину, наш Василько хоч і має великий ріст, а йому ж тільки 14. Тому й спіймали, що він високого росту. Може б, ти, якщо попадеш у Німеччину, розшукав його. Вам обом було б легше біду переносити. Я тепер лишилася самотньою, та в селі чимало таких».

Вечором двоє чоловіків підійшли до Силенка, сказали, щоб він ішов з ними.

Ішов мовчки. Він арештований. Хто веде і куди ведуть, не знає. Привели на Короленка, 33 (це могутній будинок). Кажуть, за Сталіна тут було НКВД. А тепер гестапо.

У камері, в яку замкнули Силенка, сиділи на підлозі якісь люди. Усі мовчали. Лев оглянув кімнату. Ніяких ліжок, стільців не було. Десь на другому поверсі чути було голос співака. В'язні казали, що він артист-комік. Перед арештом виступав у театрі на Фундуклівській. Його голос усім був знайомий. Він співав голосно, безтурботно.

Відчинилися залізні двері, поліцаї повели Силенка на допит. За столом сидів молодий, чепурно поголений лейтенант. На його мундирі два квадрати і знаки СС. Поруч перекладач: «Скільки вас є, таких, як ти, Силенко?»

Силенко відповів: «Таких, як я, — один».

«У Христа не віриш, співаєш про Дажбога, належиш до ОУН? Ми їх тут постріляли. Застрелим і тебе. Давай прізвища і адреси спільників».

Силенко мовчав. Гестапівець блискавично ударив Його по губах. З розбитої губи полилася кров на сорочку. Гестапівець жестом показав поліцаям, щоб Його знову відвели до камери. (Може, тому, що рана довго не заживала, шрам від неї залишився на довгі роки, на все життя).

На третій день поліцаї повели Силенка коридором вниз до виходу. У коридорі стояли Олекса Повстенко, Нестор Городовенко, Віктор Приходько, Петро Дяченко. Силенко мовчки пішов за ними. У хаті Повстенка про все довідався. Монархіст (поет-москаль Нольдін) написав донос, що «Силенко націоналіст, бунтує людей». Поважні кияни, відомі в Києві П. Дяченко, О. Повстенко, Н. Городовенко (диригент капели «Думка») та інші поручилися, що «Силенко ще зелений, не належить до ОУН. Він мрійник, поет-початківець, людина емоційна, наївна. А його Дажбог — то це те саме, що у німців Лорелай». Слідчий-есесман узяв підписи поручителів, і Силенко був звільнений. Поручителі йому сказали, що тепер часто їдуть потяги до Львова, і добре, щоб він залишив Київ якнайскорше. У розмові з Силенком О. Повстенко зауважив: «Бачу, на обличчі сліди есесівських ударів. Вони могли тебе розстріляти або вислати у Німеччину до концтабору. Ми за тебе поручилися, як знаєш. Краще, якби ти виїхав за межі України — до Словачії, Німеччини чи Австрії, а звідти до Швейцарії. Або у Галичині підеш до партизанів. Але, як на мене, ти родився бути філософом і на солдата не надаєшся».

Силенко відповів: «Есесман ударив мене тільки раз, але дуже сильно: розбив верхню губу і обличчя все було в крові. У мене постало враження, що есесівці хотіли зі мною швидко розправитися. У них була страшна ненависть до мене як націоналіста. Це правда, що я не люблю носити зброю в руках, але коли була б потреба боротися під блакитно-золотистим прапором за Україну, я б на фронті на передовій лінії був би прапороносцем. Я не хочу більше попадати німцям в руки, тому негайно виїду».

У Києві, на околицях Києва було багато підвід з навантаженими клунками. Їдуть на захід чоловіки, жінки, діти, молодь і літні вже люди. Порівнюючи багато хлопців по 14—16 років. Ходять чутки, що у звільнених селах, містечках школярів мобілізують і женуть на фронт під головним кличем «На Берлін!». Недосвідчені хлопчаки швидко гинуть, і командири Червоної армії бачать, що мало цінується молоде людське життя.

Дивно: раніше усі тікали від виїзду на працю в Німеччину, а тепер перелякані підлітки не знають, де себе подіти? Їдуть світ за очі. І часто без батьків.

Довгі десятиліття були «граници на замке». Навіть подумати про бажання поїхати в чужі краї, оглянути світ було страшно. Хто мав якусь рідню за кордоном, не признавався, щоб не втратити праці, щоб не опинитися в Сибіру. А тепер кордони відкриті, їдуть переважно ті, які мають в кишені довідки, що вони були в поправно-трудовах таборах Астрахані, Соловків, Сибіру, в північних областях СРСР. Їдуть не тому, що волею

обставин змушені були жити на окупованій німцями території, а тому, що бояться жити під сонцем Сталінської конституції. Їдуть не з любові до Гітлера, а з ненависті до Сталіна.

Німеччина багатьох лякає, і тому чимало їде в сторону Словачії, Австрії, Чехії. Невідомо хто ширить чутки, що, як Німеччина завалиться, можна буде виїхати в Австралію, Канаду, Аргентину. Є й такі, які хочуть стати новими Миклухо-Маклаями, кажуть, він походить з України. Справді, у тих, що їдуть на захід, немає любови ні до фашизму, ні до большевизму. Їм хочеться їхати у далекий широкий світ...

Товарним потягом, у якому було повно людей, переважно з середовища інтелігенції (науковці, учителі, письменники, інженери, археологи, малярі), приїхав до Львова і Лев Силенко. У Нього відірвалася підошва від черевика. Прив'язавши її мотузкою, Він ішов вулицею і шукав шевця. Швець обурено сказав: «Ти атеїст, безбожник, большевик. Сьогодні свято Воздвиження Хреста. Усі в церкві, а ти мені черевика показуєш?.. Прийди завтра».

Силенко йшов задуманий. І тут тільки пригадав: «Це ж сьогодні день мого народження».

У Львові було багато людей, прибулих з Харкова, Полтави, Києва та інших міст. Добрі львів'яни старалися їх розмістити у різних залах, у своїх помешканнях, теплим супом пригощали.

Силенко у Львові не знайшов прихистку і вирішив з іншими юнаками поїхати до Стрия. У Стрию добра родина дала їм місце у старенькій хатині, де ніхто не жив. Перебувши тут день-два, одні пішли у сторону Перемишля, Австрії, а інші по селах, де можна було влаштуватися на працю.

Лев Силенко зупинився у селі Верхнє Синьовидне біля Сколе. Працював у селянина. Місцеві люди на Нього звернули увагу. І запросили на розмову у велику клуню, наповнену сіном. Їм Силенко оповідав, звідки Він і якого роду. Говорив, що Україна повинна бути вільною, незалежною державою. Він умів говорити пристрасно, переконливо, дохідливо. Селяни були захоплені і почали переглядатися: цей юнак, мабуть, прибув від проводу ОУН.

Один селянин сказав: «Говоріть широко, ми усі тут свої люди. У Вас є пароль?» Силенко здвигнув плечима: «Ніякого пароля не маю, я поет, і мені приємно бути з вами. Я наддніпрянець, галицькі селяни мені подобаються своєю національною свідомістю. У ваших хатах на стінах є герб України — Тризуб. А от у моєму селі, я сам бачив, у двоюрідної сестри на стіні висіла в рамі ікона Ісуса Христа, а з другої сторони цієї ікони був портрет Сталіна. Як надходив фронт, вона раму перевертала: дивіться, мовляв, ждала вас».

Довкола села Верхнє Синьовидне видніються гори Карпати, покриті густими лісами. Селянин сказав Силенкові, що у лісах є різні партизани: українські, большевицькі, інколи забродять й польські. І блукають дезертири, мадяри, румуни. І всі навідуються в села, щоб здобути харчі.

Силенко запитав, чи Він міг би піти до українських партизанів? Селянин відповів: «Ви ще молода і, бачу, недосвідчена людина. До яких би ви партизанів не пішли, вас зустрінуть з недовір'ям і можуть навіть знищити. Щоб потрапити до українських

партизанів, треба мати поручителів, які знають пароль і доведуть, що ви український патріот. І тільки тоді можуть прийняти. Ви, бачу, щирий українець. Але вас тут ніхто не знає. Ви просто зайшли, щоб у селянина попрацювати і мати хлібину на дорогу».

Лев Силенко проходив вулицею. Несподівано два українці поліцаї (і це було недалеко від церкви) спрямували на нього гвинтівку. Сказали, що Він арештований. Посадили Його на воза і кудись везуть. За Верхнім Синьовидним є дорога в гори. Під горою стрімкою великий густий ліс. Він бачить, що ці два поліцаї тримають гвинтівки напоготові, оглядаються навколо. Адже ті чи інші партизани на них можуть напасти.

Приїхали у маленьке містечко Сколе. Тут Силенко показав у поліції свою посвідку, хто Він і звідки. Сказав, що зупинився у Стрию.

На третій день з Стрия прибули жінка і чоловік, в яких Він жив. Силенка відпустили на волю.

(Варто, між іншим, згадати, що минуло майже 20 років від того часу, як виїхав Силенко з Стрия, Він мав доповідь у Клівленді (Огайо). До Нього підійшов чоловік з жінкою і сказав: «Пригадуєте, Ви жили в нас у Стрию. Ми їздили у Сколе Вас визволяти. Є тут і ті два поліцаї, які Вас арештовували».

Силенко відповів: «Поліцаї виконували наказ свого коменданта. Вони не були жорстокими зі мною. Не нарікаю. Але було б добре, щоб вони послухали мою доповідь»).

Селянин їхав у Борислав. Погодився взяти з собою Силенка, який, крім маленької торбини, жодних речей не мав. У Бориславі Силенко думав: це ж в цих околицях народився Іван Франко.

Дивився Він на вулиці і на деякі нафтові скважини, ніби приглядався, чи справді Борислав сміється.

Та вночі замість сміху Борислав був переляканий: кружляв якийсь літак і скинув бомбу. Казали, що американський. Ніби по осколках бомби можна було визначити.

Силенко йшов далі на захід. І зупинився у містечку Ярославі. Усюди чути польську мову, місто чисте, приємне. Мабуть, воно було засноване Ярославом.

З цікавістю Він спостерігав життя поляків, оглядав їхні села, прямуючи до Перемишля.

Є враження, що польські села є багатшими, ніж села в Галичині. Та не можна стверджувати, що Галицька земля бідніша. Галичина була колонією, яку виснажувала безжалісно Реч Посполита. І хоч Польща, здається, більше окатоличена, ніж Галичина, але менше можна побачити «розп'ятого Бога», з ребер якого червоніє кров. На Силенка такі, з глини чи гіпсу зроблені, образи (ідоли) робили гнітюче враження. У душі Він не міг погодитися, що Бога треба показувати в такому нещасному вигляді. Бог голий, тільки лахманина прикриває частину тіла.

Допитливий, вразливий, спостережливий Силенко галичанинові Дідушкові, який ішов з ним, спокійно сказав: «Якщо це Бог, то в нього всі частини тіла є божі. Він безгрішний. І пощо приховувати ту частину тіла, яку християни називають гріховною? Немає хотіння вірити в розп'ятого. Мабуть, тому поет Осип Маковей написав: «І тут у горах хрест, от край проклятий, куди не глянеш — усюди бог розп'ятий». Пане Дідушок, навколо життя тривожне, і в кожного на душі неспокій: падають бомби, чути гул гармат.

Хотілося б мати велику віру у Світло, у всеперемагаючого Дателя Буття, Дажбога нашого. З Світла походить Світло, з Добра походить Добро».

Минаючи села, Силенко перейшов міст. Йде вулицями Перемишля. Де зупинитися, де знайти прихисток? На радість довідався, що тут є Український Допомоговий Комітет. Розшукав. У Комітеті людно. Прибулим видають посвідки, радять, куди і як їхати. Тут можна випити кави з перепаленого ячменю.

В Силенка не було ні злотих, ні німецьких марок. Та є в Нього світла надія: мати, проводжаючи в дорогу, розв'язала хустину і дала Йому золоті сережки, які вона берегла ще з часів молодости, про які боялася людям сказати. НКВД, довідавшись, що в неї є золота річ, відібрали б. Тримала і не знала, що з сережками зробити. Лев у Перемишлі продав сережки за німецькі марки. І відчув, що в дорозі з голоду не помре.

Залишивши Перемишль, Він на широкій асфальтованій дорозі побачив підводи, які тягнулися, мабуть, на декілька кілометрів. Їхнього початку не було видно. Підводи мали право їхати тільки на боковій частині асфальту. Посередині мчали військові авта на схід.

Люди, вози, коні рухалися повільно в одному напрямку. Силенко довідався, що ці люди майже всі з Кубані та з Донщини. В кожного на підводі пшениця, різні крупи, сіль, казанки, різне начиння. І сидить дві-три дитини. Ззаду прив'язані в'язанки сухих дров.

Силенко почав розмову з статечним кубанцем, який сказав: «Сталін нас тяжко мучив, переживали ми голод, тюрми, нечувані знущання. І коли до нас у станицю увірвалися німецькі мотоциклісти, ми їх вітали хлібом і сіллю. Думаєте, ми німців вітали? Прийшли б до нас турки, англійці, американці, африканці, ми б їх також вітали хлібом і сіллю. Вірячи, що прийшла нагода звільнитися із сталінської петлі.

Думали, куди їхати — на Захід чи в Сибір. От і ідемо в нікуди. Ніхто нас не чекає, і нікому ми не потрібні. Наші предки тікали від головорізів Катерини II за Дунай. І затужили ми за рідною землею, та місця для нас на Запоріжжі не було. Люди наші на Запоріжжі стали кріпаками. А земля їхня була передана московським воєначальникам. А ти хто будеш?» Силенко відповів, що Він також походить з роду запорожців. «І я теж разом з Вами, як бачите, іду в нікуди. Увесь мій рід загинув в лабетах НКВД. Лишилася мати в селі, а брата чотирнадцятилітнього вивезли в Німеччину. Іду і думаю: може, десь його розшукаю, разом у неволі легше».

13. «Доню, з мамою не бійся умирати...»

Хто їхав чи йшов на захід, не знав, де він буде і що з ним буде завтра. Коли колона з підводами наблизилася до німецького кордону, її зупинили німецькі солдати. На кордоні в усіх відібрали коней, вози. Людей загнали в товарний потяг і повезли в Німеччину. Було видно, що йдуть все нові й нові ешелони з такими ж людьми. То в тому, то в іншому місті відчіплялися два-три вагони. Люди опинялися у спеціальному таборі, куди приїздили фермери, фабриканти і новоприбулих невільників забирали на працю. Самітніх, між ними був і Силенко, везли до Берліна, звідти розвозили на працю в різні частини Німеччини.

Берлін виглядав як справжній Вавилон. У центрі міста німців майже немає. Є поляки, французи, італійці. Є люди й інших народів Європи. Тому чути різні мови. Багато є українців. Вони на лівих руках мають пов'язку, на якій намальовано соняшник, а в соняшникові — Тризуб.

Сотні тисяч іноземців, а може й більше, живе в Берліні в різних таборах. Або просто в руїнах будинків, біля яких стоїть котел, вариться суп для робітників, які працюють біля розбомблених будинків.

У всіх чужинців, та й німців, є переконання, що Гітлер уже війну програв. Майже щоночі над Берліном літають хмари американських, англійських літаків, які скидають бомби. І хоч німці люблять порядок і в найтяжчих обставинах його дотримуються, у Берліні вже порядку немає. Робітники, які працювали на фабриках, бродять по вулицях. Їхні фабрики лежать в руїнах.

До Берліна постійно прибувають потяги з Балтики й Польщі, у них багато литовців, естонців, латвійців, балтійських німців — всі вони тікають на захід. Вони гарно одягнені і виглядають як красиві рослі люди.

З Берліна ешелони за ешелонами відходять на захід. Силенко довідався в українському комітеті, що тепер є такий хаос, що можна самітній людині сісти в товарний або пасажирський поїзд і їхати на захід.

В потязі, в якому було багато українців, Силенко приїхав до Авгзбурга. Звідти новоприбулих розвозили по різних містечках. Силенко опинився у Лябгайні в осттаборі за дротами. Тут же біля цього табору німці поставили, може, з 20 літаків, які насправді не були літаками, а тільки їхніми моделями, зробленими з дошок. Щоб американські літаки їх бомбили, і в тому числі й три десятки довгих бараків, у яких жили остівці (в основному українці).

Вихід з табору вільний, але ніхто нікуди не тікав: кожного по одягові можна пізнати, що він не німець. Та й по виснаженому обличчі. З околишніх фермів, де працювали переважно галичани, та були й наддніпрянці, у неділю до табору приходили хлопці. Для дівчат приносили по декілька картоплин, хліба та інших харчів. Силенко познайомився з галичанами Михайлом Зеленим та Олексою Бойчуком. Вони йому приносили їжу, бачили в ньому, як вони казали, «свідомого українця».

Весною 1945 року уже чути було в таборі гул гармат. Наближається фронт — наступають американці.

Ранком усі довідалися, що комендант табору і вся його обслуга, в тому числі й дві

німкені (медсестри) зникли з табору. Українці (які були вчора німецькими рабами) стали вільними, та водночас приреченими на голодну смерть (позбавленими усяких харчів). Тому вони залишали цей табір і йшли по селах. За харч працювали на фермах.

Силенко зупинився у Михайла Зеленого, який працював на фермі і міг дати притулок «свідомому українцеві». Та у Зеленого згодом скупчилося більше десятка українців. (Нині М. Зелений живе у Австралії).

За селом чути було стрілянину з кулеметів. Німці-фермери поховалися у підвалах. А тим часом їхні робітники-остівці виносили з погребів холодець, шинку, ковбаси, банки з варенням і за хатою під деревом то там, то там трапезували і сміялися.

Силенко, спостерігаючи цю картину, відчув у собі якусь таємничу тривогу. І пішов у підвал, де сиділи молоді дівчата-остівки й німецькі родини. Саме в цей час за хатою розірвалася бомба. І в пивниці почувся запах диму.

Безперестанно десь чулися вибухи. До підвалу забіг ранений юнак і сказав, що трьох бомба убила.

Ранком в село прийшли американські солдати. У селі і в містечку Лябгайн було безладдя. Чужинці ходили по хатах і відважно брали все, що бачили. Перелякані німці одні обурювалися, а інші мовчали. Але були випадки, що німці відстрілювалися у хатах і вбивали людей.

Силенко відвідав табір, де Він перебував, і побачив, що в ньому ні душі. Від перехожого німця довідався, що звідси усі виїхали вантажними автами до величезного табору десь біля містечка Діллінген.

Не бажаючи жити у фермера, до табору у Діллінген прибув і Силенко. Він був здивований.

Ті люди, які були з Силенком за дротами в таборі і були одягнені по-світському, насправді є лейтенантами, майорами, старшинами Червоної армії. А перед цим ніхто не знав, хто вони і як сюди потрапили.

У таборі вони були тихими і смиренними, працювали на фабриці літаків.

Силенко побачив, що у збірному таборі є французи, італійці, болгари — люди різних народів. Та найбільше поляків та українців. Поляки стали поліцаями табору, яким почала опікуватися УНРА (організація інтернаціональна, яка опікувалася жертвами німецького фашизму).

Українці, між якими було багато галичан, волиняків, наддніпрянців, поділилися на два табори: одні хочуть повертатись до СРСР, а другі хочуть залишатися під опікою УНРА. І пройшли чутки, що ті, які не повертаються до СРСР, можуть виїхати до Америки, Австралії, Канади.

До табору прибув представник уряду СРСР, старший лейтенант. Було оголошено, щоб українці й білоруси прийшли на площу його послухати. Він натягнув козирьок на очі (очей майже не було видно), сказав: «Все возвращайтесь на родину. Родина вам прощает».

Усі стояли мовчки, запанувала мертва тиша. З колони вийшов худий, високий чоловік у такому одязі, який носили арештанти в німецькому концентраційному таборі. І він голосно, здавалося, зібрав всі свої сили, закричав: «Тут стоять жертви брутального німецького фашизму, які перебували в рабстві, терпіли голод і холод. Я перебував у

німецькому концлагері. А ти, відгодований паразит, мені кажеш, що мені «родіна прощає». Я плював на тебе і на твою родіну. Я задушив ось цими руками німецького есесмана, і тебе задушу. Геть з табору!»

Усі почали розходитися, і старший лейтенант десь непомітно зник. Галичанин Дідушок, який тиждень тому був від'їхав на «родіну», причепивши червону стрічку до сорочки, тепер, виснажений і обідраний, повернувся у табір. Своєму землякові Бойчукові і знайомим розповідав: «Коли кінчилася війна, ми у будинках, з яких повтікали німці, брали одяг, обуванку, харчі. Ми з валізами верталися на «родіну». Коли нас привезли до «советської зони», ми побачили великий товарний потяг. Нам дали наказ усі речі залишити на землі. Потім заганяли у вагони так, як хто стоїть. І коли всі ми вже були в товарняку, а тут нас було декілька тисяч, вагони були щільно закриті, і червоноармійці з гвинтівками стали по обидва боки на виступах вагонів.

Потяг швидко мчав на схід. У вагоні почалися розмови, що всіх привезуть у великий лагер і там робитимуть допити, заповнюватимуться анкети, провірятимуться документи. «Святих» повертатимуть до колгоспу. А всі «грішні» будуть відправлені в Сибір, як люди, які бачили Західну Європу і вже є заражені антисоветським духом».

Дідушок уночі втік тоді, коли на зупинці відкривали вагони, щоб могли усі виходити по потребі. По ньому стріляли, він причаївся між кущами. Сидів, поки потяг рушив. Знаючи трохи німецьку мову, він перейшов через «советську» зону на американську. І так повернувся з «родіни» у табір до своїх земляків. Його щира оповідь і переляканий вигляд усіх насторожили. Люди почали казати: «Краще смерть, ніж рабство в сибірських концлагерях».

Розійшлася всюди чутка, що в Авгзбурзі постав Український Допомоговий Комітет, і його голова Чуйко видає довідки в англійській мові тим, які не вертаються на «родіну».

Біля Авгзбурга у Гегенгені був великий український табір, у якому жили люди зі всіх частин соборної України. Між ними багато остівців, насильно вивезених на працю в Німеччину. Сюди зі всіх сторін прибували українці, і з ними прибув й Лев Силенко. Тут він познайомився з письменниками Василем Чапленком, Юрієм Буряківцем, Яром Славутичем, Неофітом Кибалюком та багатьма іншими письменниками, артистами, малярами, професорами, науковцями.

Поет Василь Барка за бараком зробив собі гніздо, подібне на бочку. Йому приємно було чути, що люди звали його Діогеном. У таборі була й відома балерина Переяславець.

Несподівано офіцери американської армії дали наказ, щоб всі українці з Гегенгена, де були тяжкі умови, переїхали жити в Зомме-Казерне.

Кажуть, що в Зомме-Казерне знаходилася німецька офіцерська частина, яка була добре впорядкована: великі, в кілька поверхів, прямокутної форми будівлі з гарними помешканнями, зі всіма зручностями. В одній з цих будівель в кімнаті з двома приятелями замешкав і Лев Силенко.

Ідучи табором, він зустрів киянина професора Олексу Повстенка з дружиною, який сказав, що табір вже переповнений, і він не має де пригатитися. Навіть стайні, де стояли коні, заселені людьми.

Силенко сказав: «Коли я втік з полону і голодний, виснажений прибув до Києва, ви

мене прийняли. Ідіть, я вам віддам своє ліжко». Зрадив Повстенко з дружиною. Вони почали жити в одній кімнаті, Силенко розмістився на розкладачці.

В усіх більших містах Німеччини в американській, французькій, англійській зонах є великі табори українські. Та думка в усіх була одна, що найбільший з них є в Авгзбурзі (Зомме-Казерне), де скупчилася, якщо можна так сказати, українська еліта. Є люди різних професій і з різних областей України, але кожен називає себе галичанином.

Ширяться чутки: Сталін, Черчілль та їхні союзники у Ялті підписали договір, що з Німеччини усі громадяни СРСР будуть під воєнним конвоєм передані Сталінові, який вважає їх ворогами народу, вислужниками фашизму.

Усі галичани вважалися польськими громадянами, і Сталін не мав права їх силою вивозити до СРСР. Були випадки, що деякі американські офіцери давали накази своїм солдатам, щоб вони оточили український табір і, погрожуючи автоматами, усіх силою заганяли до вантажних авт.

І були випадки: чоловіки різали на руках вени, жінки з дітьми вискакували з троків, які переїжджали через міст, і тонули в бурхливій ріці. В таборі всі говорили, що мати українка тримала на руках немовля, а за руку п'ятилітню донечку, яка казала: «Мамо, я боюся». Мама відповіла: «Доню, з мамою не бійся умирати...» І жінка з дітьми викинулася у річку.

Такі тривожні вістки дійшли до генерала Айзенгауера. Він дав наказ: силою людей до «советського раю» не вивозити. Усі в таборах облегшено зітхнули. Життя стало спокійнішим. До таборів постійно прибували українці, втікачі з «советської» зони. Прибували й солдати, які не хотіли бути в советській армії. Вони в тому чи іншому таборі знаходили притулок.

14. «Він зумів очарувати людей нашого табору»

У Зомме-Казерне відкрилася українська гімназія, почали працювати театр, балетна школа, бібліотека. Вийшла в світ таборова газета «Наше життя».

Іван Багрянний, Улас Самчук, професор Шевельов, Юрій Клен та багато інших створили МУР (Мистецький Український Рух), куди належали письменники, поети, науковці. Лев Силенко був письменником-початківцем. І роками між ними був наймолодшим.

У Зомме-Казерне Лев Силенко познайомився з професором Дмитром Чижевським (виявилось, що Чижевський був знайомий з Терентієм Полікарповичем, батьком Силенка, ще з Олександрії). Лев став учнем професора Дмитра Чижевського, а згодом відвідував Гайдельберзький університет.

Ведучи розмови з Чижевським, Силенко сказав, що віра Христова, об'явлена в «Євангеліях», є вірою чужою. У ній українці не можуть знайти себе. У ній є дух, традиція і ментальність юдейська.

Професор Чижевський відчув, що Лев Силенко започатковує «якусь нову» українську релігію монотеїстичну, з концепцією Єдиного Господа, відповів: «Справа постановня нової релігії, та ще й з вірою в єдиного Дажбога, безнадійна. Тепер українці є більшовиками. І творити нові духовні ідеали вони бояться, або чіткіше — вони ліниві й неспроможні думати».

Силенко відповів: «Я не маю сил погасити віру в Дажбога, яка є суттю мого Єства. Хай я буду єдиним українцем в світі, який вірить в Єдиносущого Господа Дажбога, мене це не злякає і не зневірить. Я вже почав писати книгу про мою віру в Дажбога. Я боюся померти, забравши з собою в могилу усе те, що хвилює і тривожить мою душу з дитинства. Вірю, що правда моєї віри свята. Я щасливий. Мені є в ім'я чого жити».

Професор Чижевський здвигнув плечима, сказав: «Ми наші розмови продовжимо, але скажу коротко: Ваші задуми про віру в Дажбога є дуже романтичними. Я ще не знаю, яку силу волі має ваша вдача».

У таборі в Зомме-Казерне люди цілими днями нічого не роблять. Ведуть розмови, ходять, стоять і політикують на площі табору. Письменник і лінгвіст Василь Чапленко, ідучи, зустрів Силенка, сказав: «Професор Повстенко поетам Лятуринській і Шаянові оповідав про тебе. Вони зацікавлені твоєю вірою в Дажбога. І професор Державин, і Михайло Орест читали твої вірші, кажуть, є свіжі думки. І такої думки і Юрій Клен. Ти зустрінься з ними».

Силенко приятелював з В. Щербаківським (видатним вченим-археологом, етнографом і мистецтвознавцем), який йому сказав, щоб Він тримався подалі від містиків, таких, як Шаян. Шаян захоплений мадам Блавацькою, її чудернацькою теософією. І тратить час на спіритуальні сеанси. Вірить, що при допомозі блюдечок, які на столі рухаються, можна викликати духи давно померлих людей і з ними розмовляти.

«Ви цікавитеся археологією, історією, філософією. Ваші міркування про Дажбога мають сенс. Українцям потрібна рідна монотеїстична релігія. Так, новітня релігія, оперта на сучасні здобутки наукових знань», — говорив Вадим Щербаківський.

У кімнату № 10, у якій жив В. Війтенко, В. Шаян і поет М. Орест, брат відомого неокласика М. Зерова, зайшов Силенко з професором В. Державиним, єгиптологом і літературним критиком. Державин сказав: «Хотіли бачити Силенка? Ось він. Зараз прийде й Дончук, професор Міяківський та інші».

Коли зайшла Оксана Лятуринська, Шаян сказав: «Хвильовий закликав орієнтуватися на Європу. Що там Європа! Треба орієнтуватись на Індію. З Індії прийшла культура і духовність в Європу, з Індії в Європу прийшли «Веди», «Рикведи», якими є захоплені німецькі філософи. Нам треба відновити міфологію з її численними богами. І ось у мене є збірка віршів про Перуна, є статті про Хорса, Сварога. Оксана Лятуринська повністю підтримує тих, які пишуть вірші про богів. Вся її поезія — це ніби наша міфологія».

Усі присутні мовчали, і зовсім молодий учень професора Чижевського Лев Силенко сказав: «Усі ви старші люди, по роках я міг би бути вашим сином. Пробачте мені, коли говоритиму емоційно. Нам, українцям, не треба орієнтуватися на Європу чи Індію. Планета Земля кругла. І там, де Україна, є центр Планети. Орієнтуймося самі на себе. Нам, українцям, вистачає свого розуму і своєї душі, щоб ми були творцями своїх духовних цінностей. Самобутніх і світлих, як Сонце. Я проповідую віру в Єдиного Господа, і хай святиться ім'я його Дажбог. Крім Дажбога немає бога. В моїй душі є мій Бог. Я не потребую ні чужих релігій, ні чужих богів. Я не раб Європи, і боги Індії мені не потрібні.

Але я хочу усі думки усіх Вас шанувати, з вашими дослідями знайомитися. І ні в чому Вас не переконувати. Будьте такими, якими Ви є. Мені дайте право бути таким, яким я є. Слава Дажбогу, Господу України-Руси».

Юрій Клен взяв портфель, в якому лежав рукопис «Попіл імперії», і сказав, що він спішить на потяг. Державин пішов за ним. М. Орест зазначив, що він не вважає себе християнином, Шаянові досліди з міфології не визнає і не відкидає. Лятуринська висловила, що Силенкова віра в Дажбога (монотеїзм) — явище нове і дивне: «Що ж ми маємо робити зі всіма іншими богами? Шаян і я написали багато віршів про Перуна, Хорса, Сварога, міфологія збагачує нашу поетичну уяву. А Силенко ще нічого визначного не написав, і невідомо, чи напише, хоч Державин вважає, що з нього може вирости український Шекспір».

Ні до чого не договорившись, усі розійшлися. Силенко на площі табору зустрів земляка Степана Рубана, який йому сказав: «Ти чув таке? Тиждень тому я розмовляв з Шаяном. Він читав мені вірші про Перуна, а тепер усім розказує, що я прийняв присягу і став «лицарем ордену бога Сонця». Він має біля себе юнака Богдана Війтенка. Оце й весь орден. Шаян вважає себе учнем польського професора Стасяка, який тепер перебуває в Англії. До нього збирається їхати».

Силенко відповів: «В таборі є тільки три особи, які згідні з моєю вірою в Дажбога Єдиносущого. Вони Шаянове писання відкидають, як щось неповажне».

У Авгзбурзі (в таборі Зомме-Казерне) у 46 році В. Шаян написав вірші «Орден бога Сонця» і «Повстань, Перуне». У листах до знайомих і при всякій нагоді згадував, що письменники В. Чапленко, В. Барка, М. Орест, Лев Силенко, В. Державин є його учнями і «лицарями ордену бога Сонця». Усі знали, що такого ордену немає, а є тільки вірш, написаний Шаяном.

Поет Василь Барка в газеті «Наше життя», яку в таборі Зомме-Казерне видавав професор Неофіт Кебальок, помістив статтю-протест, де він заявляє, що ніколи не був учнем Шаяна, який безпідставно також називає своїми учнями Ореста, Силенка, Державина. «Я християнин, від святої Євангелії не відійду. Шаян придумав, що я є його учнем», — писав Барка.

Люди на Шаянові вигадки дивилися як на дивацтва, спричинені невпорядкованістю в його мисленні, і не звертали на них уваги.

Силенко з Зомме-Казерне переїхав жити до Нового Ульму, де в Райнгатт-Казерне постав новий український табір, очолений полковником Долудом, петлюрівським офіцером. І тут живуть письменник Іван Багряний, голова партії УРДП, діяч М. Воскобійник, поет О. Гай-Головко та інші.

Силенко до жодної партії, організації, групи однодумців не належав. В його кімнаті було багато книг, і він їх читав, читав...

Поруч була кімната, де жив відомий професор Леонід Білецький з дружиною і з донькою та внуком (його донька є дружиною відомого поета, археолога Олега Ольжича, який був німцями закатований в концтаборі Саксенгаузен).

У професора Білецького було багато книжок. Він писав «Історію української літератури». Білецький хоч і був людиною заклопотаною, дуже працюючою, все ж з молодим Силенком любив розмовляти. (Лев Силенко у МАГА ВІРІ подав цитати з його праць, вважаючи, що професор правильно оцінює суть нашої дохристиянської релігії).

У таборі УНРА кожному дає харч, а також пачки високоякісних американських сигарет.

Лев Силенко не палить цигарок, і сусід, як успішний гендляр, купує у нього сигарети. Тому Силенко має кишенькові гроші, щоб їздити до Гайдельберга, Мюнхена, Авгзбурга.

У добру погоду влітку він виходив у степ далеко-далеко за табір і, стоячи на зеленій траві, щодня виголошував промови впродовж однієї години. Нікого з людей близько не було видно, говорив він голосно, енергійно, любив слухати сам себе. Відчув, що готовий об'їхати міста Німеччини, щоб у таборах для українців виголошувати промову «Україна в концтаборі».

В Авгзбурзі жив відомий кобзар Данило Кравченко, вже старша людина. Він порадив, що було б добре, коли перед промовою чи після виконувати народні пісні. Адміністратором, який би полагоджував винайм залу в таборах, погодився бути Анатолій Шевченко (був офіцером у Червоній армії, перебував у полоні, тепер живе у Австралії).

Лев Силенко, як фанатичний любитель книжок, ознайомлений з життєписом ораторів Демосфена, Цицерона, читав книгу Аристотеля «Про ораторське мистецтво» та інші книги визначних діячів і промовців Європи.

Своєю поставою, чіткістю мислі, виразним словом, довершеною будовою речення він заповнив слухачів. Коли промовляв дві години без найменшої перерви, в залі була повна тишина. Усі сиділи, як заворожені. Кожний відчував, ніби промовець особисто до нього говорить і з слухачів не зводить своїх очей.

Анатолій Шевченко на другий день після промови Силенка йшов табором і чув

розмови про великого оратора. Йому спало на думку, щоб у «Книгу вражень» слухачі записували свої відгуки.

«Книга вражень» збереглася в Архіві при Святині Матері України. На ній дата 1948 рік. Отже, їй уже 47 років. З неї я процитую написані різними почерками і чорнилами враження людей, які слухали промови Лева Силенка.

«Виявляю подив людині (Леву Силенкові), який так наявними доказами з'ясовує горе українського народу. Він зумів очарувати людей нашого табору». В. Магоцький, м. Пфорцгайм, 1948 рік.

«Чітко, коротко, ясно і дуже влучно, з великою патріотичною силою і знаннями історії нашої промовляв Лев Силенко. Величава пропаганда Української Правди». Полковник О. Шеймикін, м. Пфорцгайм.

«Глядач, слухаючи промову Лева Силенка, б'ється в груди, що він часто-густо сам себе оганьблює у своїй хаті, вживаючи російську мову, і цим принижує мову матері України. Промова Силенка — це добра школа для малоросів, і тому її слід масово поширити». І. Престай, комендант табору, Еттлінген, 23.05.1948.

«Таких бойових промов ще в нашому таборі не було. Лев Силенко підняв на душі тих, що вже втрачали надію на наші права на волю». Підполковник Сташинський, Еттлінген.

«Не можу висловити того зворушення, яке я дістав після Вашої палкої промови в нашому таборі. Пане Силенко, Ваші слова справді надприродньої сили, які зворушили душі наших таборян — українців. Навіть «старші брати», які були присутні на промові, призадумалися над тими злочинами, які завдала Москва Україні». Віталій Павленко, Еттлінген.

«Боже, хто дав цій Людині такий язик. Од його слів стискається серце. Такому, як Силенко, надається бутті Президентом України. Дай йому боже щастя. Дай боже усім повернутися на свою рідну Україну». Трохим Розум, м. Корнбах.

«Пане Силенко, Ваші слова понадпартійні, у них свята правда України». Г. Яковлів, Корнбах.

«Великий лицарю Силенко, у Вашій промові я бачив цілу страждальну Україну. Я перший раз в житті чую такого промовця. Я тішуся, що Україна має таких синів». Стефан Косовський, від юнацького гнізда Пластунів, Корнбах.

«З великим нетерпінням я чекала, щоб почути Вашу промову, бо ще перед цим я чула від людей про Вашу любов до України і силу Вашого слова. На довгі часи Ваша промова залишиться в моїй пам'яті». Бойченко Ольга, Арользен, 15.06.1948.

«Пане Силенко, брате наш, слова твої дзвенять у наших душах і назавжди залишаться у наших серцях, від пластунок нашого табору Долинюк Віра, Арользен».

«У роки визвольних змагань нам бракувало таких красномовців, як Лев Силенко». Жировський, голова культурного відділу, Діллінгем.

«Доповідь пана Лева Силенка «Україна в концтаборі» для всіх стала небуденною подією. Хто раз почує полум'яні слова Лева Силенка, так майстерно висловлені, то їх ніколи не забуде». О. Болехівський, культурно-освітній відділ, Інгольштадт, 16.07.1948.

«Пане Силенко, Ваша доповідь на мене створила колосальне враження. Ви, так як

ніхто інший, зуміли показати страшну любов «старшого брата» до України». В. Ситниченко, Полтавщина, пілот морської авіації, 16.08.1948. Інгольштадт.

«Такий, як Лев Силенко, може своїми промовами сколихнути, об'єднати наш український народ, і тоді ми всі підемо разом проти червоного большевизму за волю України. Слова Лева Силенка буду цінувати і пам'ятати до кінця мого віку». Г. Дзянченко, син Лемківщини, 17.08.1948. Інгольштадт.

«Не один навіть добрий проповідник міг би позаздрити пам'яті і здібностям Лева Силенка, який у нашому таборі промовляв півтори години. І так образowo, що люди слухали мов загіпнотизовані». Отець Василь Березовський, греко-католицька церква, Інгольштадт, 16.08.1948.

«Як українські ветерани, ми сподіваємося почути запалююче вірою слово Лева Силенка у хвилину, коли ми підемо до останнього двобою за визволення нашої матері України. Пане Силенко, завітайте знову до нашого табору. Слава Україні!» В. Біляєв, культурно-освітній референт, табір біля Нюрнбергу, 25.08.1948.

«Пане Силенко, я щасливий, що мав можливість чути Вашу промову. Можу сказати, що Вашими устами говорила вся Україна. Ми перші в Європі під проводом Симона Петлюри почали бій проти деспота Сталіна». Т. Скубій, голова Союзу українських ветеранів у Вайсенбурзі.

«Ви своєю промовою нашу громаду скріпили і об'єднали. Я певний, пане Силенко, що правда, яка несеться з Ваших уст, пролунає до всіх народів світу». Клюка, референт харчування, табір у Вайсенбурзі.

«Від довшого часу життя мого я вперше почув такого промовця, як Ви, пане Силенко. Ваша промова на мене, як на старшого члена ОУН і члена УПА, зробила непроминальне враження, слава Вам! Слава Україні!» Павло Котовський, Ройтерзайх, 6.09.1948 року.

«Ваша промова геніальна, енциклопедична, більше похвал зайво». Студент Микитюк, Ерлянген.

«Ваш реферат, виголошений 5.09.1948 року в таборі Ройтерзайх, був найкращий з усіх рефератів, коли я коли-небудь чув. Ви говорили так, ніби пересували перед очима глядачів кадри фільмові. Хай Господь Бог береже Вас для України». Отець Дмитро Федосюк, греко-католицька церква, Нюрнберг.

«Пане Силенко, як може одна людина в своєму серці мати так багато енергії. Це говорить українець, який плакав, коли Ви промовляли у нашій залі». В. Павленко, Еттлінген, 24 травня 1948 року.

«Наш златоустий Лево Силенко, Ваш голос має почути вся Європа». Еттлінген, Д.Чемерис.

«Я читав про великих ораторів — Демосфена, Цицерона. Кажуть, був великим оратором Троцький, я чув по радіо виступи Гітлера, Муссоліні, які вважалися великими ораторами. Тепер я скажу впевнено: наша земля в особі Лева Силенка народила сильнішого оратора, ніж вони. Шкода, що його не може чути вся Україна. Він дві години тримав в напрузі більше ніж 500 слухачів. В залі панувала мертва тиша. Я чув, як люди плакали, зривалися оплески, увесь зал був загіпнотизований Його могутнім словом».

Кобзар Данило Кравченко, Авгзбург.

З книги вражень тут подана тільки частина записів, зроблених слухачами. Здається, не було такого табору українського в американській зоні, в якому б не промовляв Силенко на ту чи іншу тему. Його Доповіді слухали в таких містах Німеччини (1948 —1949): Авгзбург, Еттлінген, Інгольштадт, Шлязгайм, Розенгейм, Корнбах, Арользен, Нюрен-берг, Вайсенбург, Ерлянген, Штутгарт, Діллінгем, Коренберг, Ноймаужт, Ройтерзайх, Бременгафен, Мюнхен, Міттенвальд, Бертезгаден, Гальброн, Фюссен, Пфорцгайм, Новий Ульм та інших містах.

До Силенка підходили, як на сповідь, колишні в'язні концентраційних таборів НКВД, учителі, лейтенанти, полковники. І всі оповідали Йому про злочини московської імперії. Він все записував детально, плануючи написати книгу.

Особливо були цікаві оповіді бувшого генерала советського Івана Ковалю. Генерал Коваль був людиною спокійною. З м'якою вдачею, мав лису голову. Аж не вірилося, що він міг бути генералом. Полковник Титаренко оповідав про бездарність багатьох командирів під час війни з німецьким фашизмом, не командири перемогли, а гори убитих солдат, які своїми трупами стримували рух фашистської орди.

Лев Силенко детально записував оповіді, а коли казав, що подасть у книзі ім'я, прізвище (хто йому все це оповідав) і місце народження оповідача, люди переляканими очима дивилися на Нього, казали. «Змилуйтеся, ми ж маємо в Україні жінок, родини, за ці оповіді Сталін їх всіх постріляє. Не згадуйте, від кого все це чули».

Силенко не знав, що робити, і після довгих роздумувань вирішив книгу написати від першої особи (від свого «Я»): «За всіх скажу і про всіх скажу від імені свого. Хіба можна про святу болючу правду мовчати? Україна на ешафотах Росії стікає кров'ю, і про це треба світові сказати, і коли треба, то й життя за це віддати».

Він написав у двох томах книгу «Будні нашої епохи» і підписав її псевдонімом Лев Орлигора (Силенко).

Ця книга була видана в Лондоні Українською Видавничою Спілкою в 1953 році. І була високо оцінена професором доктором В. Ващенком, доктором В. Державиним, Василем Чапленком та іншими. Деякі читачі були незорієнтовані і вірили, що в усіх подіях, які описані в «Буднях нашої епохи», Силенко особисто брав участь. Але вдумливі читачі здогадалися: багато з того, що оповідає Силенко, відбувалося тоді, коли йому було десять років.

Отже, Він описав те, що чув від інших, але оповідь подав від першої особи. Та у книзі «Будні нашої епохи» є чимало сторінок з Силенкового дитинства. І про це можна прочитати на сторінках 110—122 та інших.

Треба згадати, що після кожної промови у таборах кожний міг Силенкові ставити різні запитання, на які Він давав чіткі оригінальні відповіді. Наприклад, було таке запитання: «Як на Вашу думку, чи справа України була б кращою, коли б Гітлер виграв війну?» Силенко відповів: «Ви, бачу, інтелігентна людина. Моя мати була жінкою малоосвіченою. Та природа її обдарувала великою інтуїцією: вона добре орієнтувалася в оточенні, у людях і в подіях, що відбувалися. Вона мені тоді, коли точилися бої під Сталінградом чи під Харковом, казала: «Сину, німці війну програють. Проти них пішов

весь світ. І Сталін програє, бо я чула: усі кажуть, що без Англії, Америки та інших країн Москва не має сил бути переможцем».

І українці вже в сорок другому році, тоді, як гітлерівці почали вішати українських націоналістів і катувати їх в концтаборах і тюрмах, були певні — фашисти війну програють. Я сам у Галичині бачив на стовпах розклеєні плакати, на яких подані фотографії повішених членів ОУН, воїнів УПА. Німецька комендатура закликала українців боротися з УПА, і хто помагатиме УПА, буде спійманим і розстріляним. Чи міг українець, син свого народу, вірити в перемогу Гітлера? »

15. «Я за волю України готовий іти на ешафот»

У 1948 році усі пресові агентства подали вістку, що з радянського Посольства у Вашингтоні втік його визначний працівник Віктор Кравченко. Він написав книгу на півтисячі сторінок і видав її під назвою «Я вибрав волю». Книга в англійській, французькій та іспанській мовах почала ширитися по світу, оповідаючи про Москву як імперію терору, насильства, комуністичних концентраційних лагерів.

У Парижі комуністичні газети «Юманіте» і «Лес Летрес Францес» написали, що Кравченко зрадив СРСР і в книзі «Я вибрав волю» очорнив квітучу будову соціалізму, вождя світового пролетаріату Сталіна.

Віктор Кравченко повідомив, що він написав правду, яку може підтвердити свідками українцями, білорусами, французами, росіянами та представниками інших народів Східної Європи. Він передав згадані газети в суд.

Почалася підготовка до процесу Віктора Кравченка. Дисидент Кравченко звернувся до людей, які перебували в таборах, щоб вони зголосилися бути свідками терору НКВД, голоду 33-го року, концентраційних таборів, які є в Сибірі, Колимі, Соловках та на інших територіях імперії — СРСР. Багато відважних українців погодилися бути свідками. Очевидно, ті, які боялися, що їхні родини будуть переслідувані, а то й знищені, сторонилися цього процесу.

Андрій Ливицький, Президент УНР в екзилі, високо цінував здібності Лева Силенка. В листі порадив йому поїхати в Париж на процес Кравченка свідчити, що Він особисто, будучи школярем, у 33-му році лише чудом урятувався від голодної смерті. І щоб Він оповів про вигнання заможних селян з їхніх хат, насильний вивіз їхніх родин в Карелію, в густі ліси Підмосков'я чи в Сибір.

Лев Силенко, як завжди відважний, написав до В. Кравченка листа, що хоче бути свідком. Свідками зголосилися бути письменник Іван Багряний, професор Дубинець та багато інших. Але сталося не так, як гадалося. З Парижа прибув представник Кравченка і сказав, що свідками можуть бути звичайні прості люди: вчорашні колгоспники, студенти, школярі. І Багряний та інші були відхилені, а запрошені малоосвічена колгоспниця Марченко і її муж (колгоспний чередник), бувший в'язень таборів НКВД Кревсун, який мав на руках документи, видані ГУЛАГом таборів НКВД, та інші, такі як він. І юнак Лев Силенко був викликаний в Париж на процес Кравченка.

Лев Силенко у таборі взяв від людей довідки, які були видані ГУЛАГами про перебування того чи іншого арештанта в трудовому таборі, і навіть фотографії в'язнів. Винничанин І. Павлович передав йому фотографії розкопаних винницьких могил, у яких лежали розстріляні діти, жінки, чоловіки, руки їхні були зв'язані, і люди оплакували своїх рідних, пізнаючи їх по одягові і деяких речах. Віктор Кравченко, побачивши ці фотографії, написав на них: «При немцах». Отже, ця подія відбувалася за німців і для процесу не підходить. Усі свідки зобов'язані говорити тільки про те, що самі бачили, переживали, і відповідати на поставлені їм запитання.

Віктор Кравченко був євреєм, володів українською мовою, але сказав, що всі свідки повинні свідчити мовою російською. Свідки українці запротестували, і Комітет Українців

Франції призначив професора Гузаря бути перекладачем.

Лев Силенко був наймолодшим свідком і тому в палаці юстиції звернув на себе увагу. Його свідчення були переконливі і висловлені енергично (він же є талановитим промовцем).

Коли оповідав про голод в Україні 33-го року, адвокат, призначений компартією Франції, сказав, що гітлерівці багато писали про голод 33-го року, і свідки Кравченка прочитали, і тепер, мовляв, все це переказують на процесі Кравченка.

Суддя Дуркгейм запитав Силенка, яку Він на це дасть відповідь. Силенко відповів, що Його мати була пухла з голоду, і Він бачив, як померлих від голоду складали на віз.

Потім Силенко додав: «Адвокат, який тут твердить, що голоду в Україні не було, нагадує мені сумну подію. Батько мав трьох синів. І коли він помер, то два сини йшли за домовиною і плакали, а третій син — реготався. Усі знали, що цей син душевно недужий. Глум адвоката над померлими з голоду мені нагадує того сина, який сміявся під час похорону свого батька». У залі юстиції усі заметушилися...

У газетах Парижа були поміщені фотографії Лева Силенка й оповіді про Його свідчення.

Прокомуністична газета «Лес Летрес Францес» (№ 245) написала, що «Лев Силенко — диявол красномовства». Газета «Юманіте» (ч. 1379) назвала Його «зрадником СРСР», часопис «Нью Йорк Геральд Трибюн» (ч. 20534) зазначила, що «Лев Силенко (Орлигора) покинув Росію, щоб боротися проти советського фашизму».

На процесі був присутній прокурор СРСР Руденко з численними агентами, які фотографували кожного свідка. Один з цих агентів підійшов до Силенка, запитав: «Как зовут твоего отца? Где родился і когда?» Француз, що сидів поруч, дав Силенкові знати: не відповідай.

У Парижі Комітет Українців Франції влаштував для свідків обід, а також надав їм можливість оглянути історичні місця Парижа. Це для Силенка було найкращим подарунком. Він міг оглянути домовину Наполеона, його одяг, персональну зброю та інші речі, гріб його дружини Жозефіни. Французи вміють шанувати творців французької історії.

Силенко побував у музеях Бальзака, Гюго, Мопассана, Вольтера. Уважно оглядав їхні рукописи і все пов'язане з життям письменників.

Силенко мало орієнтувався у французькій мові, пробував у ресторані чи біля кіоска говорити до французів по-німецькому. Він знав, що французи в основному володіють німецькою мовою, але принципово в Парижі не хочуть нею говорити. Француз вважає, що в Парижі розмовляти мовою чужої матері не морально, і особливо тоді, коли сини цієї чужої матері були окупантами Франції.

На процесі комуністичний адвокат Вурсмер (заступник Тореза — секретаря компартії Франції) сказав Силенкові, що Він зрадник Вітчизни і тому перебуває в Парижі. Силенко відповів: «Великий француз філософ Вольтер сказав, що Україна завжди прагнула свободи. Я син України. І за волю українського народу готовий іти на ешафот» І ці Силенкові слова точно передали усі французькі газети.

Але в Парижі виходить газета «Русская мысль», яку видають чорносотенці, монархісти, білогвардійці, які не визнають слів і понять «українець», «Україна»,

«український народ». І вони в газеті «Русская мысль», подаючи фотографію Силенка, написали, що Силенко у палаці юстиції сказав: «Я син Росії і за волю російського народу готовий іти на ешафот».

Силенко хотів передати «Русскую мысль» до суду, бо всі свідчення були стенографовані, і «Русская мысль» була б покарана за брехню. Але Він не мав ні адвоката, ні радника, ні засобів. І вирішив помістити статті-спростування в українських газетах «Українська Трибуна» (редактор З. Пеленський, Мюнхен), «Неділя» (редактор Которович, Ашаффенбург), «Українські вісті» (Детройт) та інших.

У Парижі, приглядаючись до людей, у Силенка створювалось враження, що французи люблять дотепні жарти. І хоч вони є сусідами німців, зовсім інакший народ на вигляд і мають вдачу іншу, чутливішу. Є у них щось характерне, що мають романські народи. Вони є католиками, але ніде не підкреслюють свого католицизму.

Француз перш за все є французом. Він гордий Францією, її історією. А віра католицька у нього відходить на другий план. Він ніби має до католицької релігії таке ставлення, яке мав Наполеон чи король Люїс: католицизм має служити Франції, а не Франція католицизмові.

І про все це думав Лев Силенко, оглядаючи вулиці Парижа. Він у «МАГА ВІРІ» висловив цікаві погляди про французьке розуміння релігії. Особливо звернув увагу на такі слова великого сина Франції Люїса 14; «Ані святий Петро, ані його наслідники (тобто папи римські) не мають жодної влади над королем Франції, і держава є цілковито незалежна від церкви».

16. «Я хочу Вас усіх оборонити»

Лев Силенко потягом повертався з Парижа до Нового Ульму. Оглядав з вікна вагона французьку землю, а потім німецьку. Та думами Він був, як завжди, в Україні.

Раніше Він читав багато книг про життя знаменитих людей Франції, а тепер Він мав можливість оглянути Париж, ріку Сена, історичні будівлі й музеї. Якось сумлінно і ретельно французи зберігають пам'ять про своїх великих синів. Є відчутний вплив римської духовости і римського стилю в політичному житті Франції.

«Усі вторжники, які вторгалися на землі України-Руси, — думав Силенко, — нищили історичні пам'ятки народу, й це жорстоке нищення почалося під час кривавого хрещення киян.

Хрестителі, під'юджені грецькими архиереями, палили в Києві скарби народної культури, дерев'яні Святині і статуї, що стояли в них; палили договори, підписані між Києвом і Константинополем. Нищили всі ознаки сили, слави, могутности Київської Руси. І особливо з ненавистю ставилися до Трисуття (Тризуба) — Дажбожого знамена».

В Новому Ульмі Лев Силенко вирішив створити об'єднання внуків Дажбожих, яке б мало бути релігійним — з ідеалом віри в Єдиносущого Господа з ім'ям Дажбог.

У Зомме-Казерне (біля Авзбурга) у величезному таборі скупчилася, якщо можна так сказати, українська еліта. І тут вже діють численні партії. Націоналісти (бандерівці і мельниківці), є партія соціалістів, яку очолює Феденко, є партія українських комуністів, яку очолює Майстренко. І є революційні демократи, яких очолює Багрянний, є гетьманці-монархісти, є селянська партія та ряд інших.

Силенко, маючи доповіді у численних таборах українських, придбав багато прихильників, знайомих. Та головну увагу звернув на молодь (на таких, як він сам). Вісімнадцяти-двадцятилітні юнаки належали до СУМу (Спілки Української Молоді), яку очолював наддніпрянець, бандерівський діяч Олекса Калинник.

Силенко, як уже було зазначено, не належав до жодної партії чи організації. Він видав на ротаторі три числа журналу (тиражем по 300 примірників) «Нове лицарство», в якому помістив (у двох числах) на декількох сторінках «Молитви Духові Предків». Молоді люди, які гуртувалися біля Силенка, бачили, що Він безпартійний націоналіст, проповідує віру в Дажбога. А про Хорса, Стрибога, Перуна, Макошу та інших богів не згадує.

Між юнаками, які об'єднались навколо Силенка, є ще й католики і греко-православні, які хитаються. Силенко вважає, що юнаки ще не підготовлені. З ними треба багато говорити, і тому Він на їхнє прохання в одному з чисел «Нового лицарства» зазначив, що християни-українці воскресіння Христа пов'язують з воскресінням природи в Україні. І так було після прийняття християнства. Архиереями чужовір'я «християнські свята поставлені були на час свят дохристиянських» (і про це зазначає й митрополит Іларіон—Огієнко). Щоб приспати українців в рабстві, треба було їх обманути двоєвір'ям. (І про це читаємо у «Святому Вченні», с 197—200; у «МАГА ВІРІ», 50-й День: «Як двоєвір'я пригноблює духовні сили народу»).

Після виходу в світ «Нового лицарства» молоді люди ще більше горнулися до свого лідера. Казали, що таке толерантне роз'яснення понять «різдво», «воскресіння» допомогло

їм, бо деякі батьки вважали, що їхні діти приєдналися до «атеїста» Силенка.

Йшли місяці. Силенко побачив, що молодь роз'їжджається хто куди: одні їдуть студіювати до Мюнхена, інші до Байройта. А дехто готується до виїзду в Аргентину чи в інші країни. Немає можностей їх об'єднати.

Силенко відчув, що Він ще не готовий написати книгу «Велике Світло Волі». Починає писати і тут же сам жорстоко розкритиковує написані сторінки. Він частіше зустрічається з професором Д. Чижевським, заприятелював з істориком Д. Дорошенком, читає твори Дмитра Донцова, монархіста В. Липинського.

Олекса Повстенко (приятель Силенка ще з Києва) привіз з собою цінну рідкісну бібліотеку. Всі книги з цієї колекції Силенко уважно перечитав.

Достатньо володіючи німецькою мовою, Силенко міг знайомитися з книгами німецьких філософів, істориків. Він спостерігав за німецьким способом життя, бував у лютеранських і католицьких церквах. Бачив, що німці-інтелігенти ставлять Німеччину понад усе. І це є їхньою вірою. Вони вірять, що німці — сильна раса, працьовита, войовнича і розумна. Силенко подумав: «Майже в кожному німцеві живе маленький Гітлер. Тому Адольф міг ідеєю націонал-соціалізму заповонити їх, мобілізувати і переконати, що він покликаний провидінням для блага німецького народу завоювати світ і перетворити народи Східної Європи у німецьких «кнехтів» (рабів)».

Лев Силенко, розмовляючи з генералом Омеляновичем-Павленком, який його високо цінував, як молоду талановиту людину, почув слова: «Мій брат генерал Іван Омелянович-Павленко, чуючи Ваші промови, просто обожнює Вас. Каже, такої молодой людини мені не вистачало у моїй дивізії. Та й Петлюра цінував би Силенка».

«Я пишу книжку з історії нашого війська часів Української Народної Республіки. Мені потрібні думки і враження різних людей. Дайте мені відповідь на два запитання: «Чому Ленін переміг Петлюру? Чому Гітлер програв війну?» — запитав генерал Омелянович-Павленко юнака Силенка.

Силенко знав, що ця, маленького росту, людина відома як відважний генерал, і, задумуючись, сказав: «Гітлер бачив паради свого війська, і ці паради його загіпнотизували. І він сліпо повірив у непереможність німецького солдата. І коли б Москва напала на Німеччину, він би її розгромив. Але коли Гітлер напав на Москву, він своє військо дуже розрідив, розтягнувши його від Фінляндії до Одеси. І німецький військовий кулак, який відштовхнув советську армію під Москву і Сталінград, ослаб. Знаєте, коли вдарити кулаком по столі, а потім ударити долонею, будуть неоднакової сили удари. Пальці гітлерівської армії знекровились, а американсько-англійська авіація паралізувала німецьку військову індустрію, фашистська політика настроїла усіх ненімців проти німців. Отже, за законами справедливості Гітлер війну програв».

«Симон Петлюра, — продовжував Силенко, — промовляв до національної свідомости українського народу. Москва і її чорноризні комісари (попи) протягом століть в нашому народі душили прояви національної свідомости. Наші люди не знали, хто вони є. І казали: «Ми тутешні, ми православні християни, ми трохи хохли і трохи українці».

Народ, який не знає, хто він є, не можна об'єднати і підняти на боротьбу за великі національні ідеали, за рідну державу.

Ленін був добрим архітектором советської імперії, демагогом. Творив у ній порядок такий, який відповідав його вдачі. А вдачу він мав деспотичну. У його естві втілений жорстокий потомок татаро-монгольської орди. Кличами «фабрики робітникам, земля селянам», «хто був нічим, той стане всім» Ленін нацькував пролетарів проти підприємців, селян проти землевласників, неосвічених проти інтелігентів. Він гнаним і голодним обіцяв рай на землі, так як Христос обіцяв рабам рай на небі.

Отже, Ленін дав кличі, які захоплювали, магнетизували пролетарські маси, але були відірвані від законів реального буття. Колективізм в теорії виглядає приманливо, а на практиці — це банкрутство. Бо в кожній людині є розвинений інстинкт індивідуаліста — кожному своя сорочка ближча. І це на власному прикладі довели вожді пролетаріату, які розпоряджалися народним добром, як своєю власністю.

І не забувайте, генерале, що Шевченко, Леся Українка, Франко, Нечуй-Левицький, Грабовський, Грінченко, Карпенко-Карий — усі вони в народних масах викликали ненависть до поміщиків-глитаїв, і Ленін зумів цю ненависть народу наелектризувати і використати в ім'я перемоги диктатури пролетаріату — кривавої диктатури ЧК ГПУ. Ленін не соромився видавати накази, щоб ворогів його політики чекісти розстрілювали без суду і без вагань. І про це я читав у творах Леніна».

Слухаючи уважно Силенка, генерал Омелянович-Павленко сказав: «Я тепер розумію, чому генерал Смоєський мені сказав, що в юнакові Силенкові живе великий майбутній діяч. Але він може так і засохнути, не маючи можливостей себе проявити».

Силенко ніякої книги від себе не відсував, і не було такої науки, до якої б Він не проявляв зацікавлення: захоплюється психологією, медициною, мистецтвознавством, археологією, антропологією, лінгвістикою, політикою, історією, релігіями світу, філософією. Він читає книги з ділянки військової стратегії і тактики. І на все прочитане має свої погляди. До всього прочитаного ставиться як до джерела, яке Він хоче використати для написання книги «Велике Світло Волі» (Силенко після довгих роздумів дасть цій книзі назву «МАГА ВІРА», тобто «Могутня Віра»).

У таборі Райнгарт-Казерне (Новий Ульм) живе близько 2000 українців, люди різного віку. Особливо багато дітей, юнаків, дівчат. Є гімназія, в якій навчається майже дві сотні учнів. Директор гімназії професор Леонід Білецький. У цій гімназії навчалася вродлива дівчина Мая К., вона приїхала разом з батьками з Києва. Силенкові вона сподобалася. Дівчина мала веселу вдачу, мріяла бути балериною. Глянувши на цю пару, кожен думав: вони, мабуть, одружаться. Та так не сталося. Чому? Силенко людина книги. Коли Він почне з нею говорити про літературу, історію, прочитає їй свої вірші чи оповідання, бачить: їй нецікаво. Її думки заповнює зовсім інший світ: гарний жіночий одяг, забави, танці, Силенко не вміє танцювати і танцями не захоплюється. Він їздить по таборах з промовами. Повернувшись до табору, побачив, що біля неї є нові поклонники. І хоч вона подобалася Силенкові, Він після роздумувань розійшовся з нею.

У таборі у великому бараці є довгий зал, який був поділений на дві половини: у великих кімнатах постали дві церкви: греко-католицька і греко-православна. У них щонеділі українці славлять Бога Ісуса, сина з роду Юдейського царя Давида, який був, як пишуть «Євангелії», рабіном і сином Господа Саваота, Бога народу ізраельського. І тут

щонеділі хор приємними голосами співає «Алилуя».

Професор Г. Балабан, письменник Іван Багрянний, професор І. Дубинець, професор Тинянка, редактор П. Маляр, редактор М. Воскобійник та інші представники таборової «сметани» у церквах майже не бувають. Попи не відважуються їх голосно називати атеїстами.

Був Великдень. Православний піп Семен з дяком ходив по кімнатах, кропив і на одвірках димом від свічки робив хрести. Він постукав у двері, які відкрив Лев Силенко, і сказав: «Йду з кропилом».

Силенко глянув на стіл, на якому лежав «Кобзар», і сказав попові: «Тут Шевченко пише, що до кропила пошани не має». Піп відповів: «Шевченко був таким безбожником, як і ти». І пішов геть. В кожній кімнаті і в церкві піп жалівся, що «безбожник» Силенко його не прийняв з кропилом.

До табору загостив парох греко-католицької церкви з Байройту, де мав промову Лев Силенко. Він був дуже захоплений талантом молодого оратора. І вирішив зайти до його кімнати.

Силенко чемно запросив пароха і сказав, що у «Книзі вражень» Він читав щирі думки священика. Панотець запитав: «У своїй промові Ви не згадали Ісуса Христа, сталося це випадково?»

Силенко відповів: «Говоритиму щиро. «Біблію» прочитав уважно. Після глибоких роздумів утвердив переконання: кожний народ має право по-своєму розуміти Господа. Залежно від свого духовного рівня і від інтелектуальних здібностей.

Бачу, ви тримаєте «Біблію». Прийшли, щоб моїй душі відкрити Бога і так «просвітити» її. Дозвольте мені з «Біблії» прочитати кілька речень». І Силенко почав читати: «Я Господь Бог твій, що вивів тебе з Єгипту, з дому неволі. Нехай не буде в тебе інших богів перед лицем моїм. Я Бог ревнивий». І далі читаємо: «Як вигубить Господь Бог твій народи, що землю їх дає тобі, та й осядешся по містах їх і в домівках їх». «По містах сих народів, що дав їх Господь, Бог твій, тобі в насліддя, не залишиш нічого живим, що дише».

Таке розуміння Бога, можливо, комусь миле. Ревність — духовна недосконалість. Я не можу вірити в Бога ревнивого, який наказує у поневоленому місці всіх убити, не залишивши «нічого живим, що дише».

Парох з Байройту сказав Силенкові, що, читаючи «Біблію», треба подавати число глави і вірша, а не тільки переказувати речення, даючи їм різні зміни. Силенко сказав, що буде говорити, точно подаючи число глави і вірша. І Він почав читати: «Немає бога по всій землі, тільки в Ізраелі», 2-га Кн. Царів, Гл. 5, вірш 15. «Всяка країна, на яку ступить ваша нога, буде ваша», 5-та Кн. Мойсея, Гл. 11 вірш 24.

Пане отче, ось читайте, пророк Господа Єгови (Ягве) Мойсей каже: «Повбивайте всіх дітей мужського пола», 4-та Кн. Мойсея, Гл. 31, вірші 17, 18.

Мені не подобаються слова «повбивайте всіх дітей...», навіть якщо це казка, але чому вона така немилосердна?

Якщо Ісус син Господа Бога ревнивого, то він нещасний син. Ревнивий віддав свого рідного сина на страшні муки. О, яке жорстоке батьківське серце».

«Я був Вами дуже захоплений, а тепер, бачу, Ви атеїст, безбожник, не вірите в Христа», — обурено сказав священник.

Силенко спокійно відповів: «Ті, які з живого сотника Івана Гонти здирали шкіру, проявляли нечувану жорстокість, вірили в Христа, християни катували християнина Гонту, брата во Христі. Я українець. І ніякій людині в житті не завдав болю, нікого не скривдив, бо такий склад моєї вдачі. Хочеш бути щасливим, ні в якій людині не відбирай щастя.

Ні, я не атеїст, не безбожник. Я вірю, що Бог один! Але на світі є багато релігій тому, що є багато неоднакових розумінь Бога. У арабів є арабське розуміння Бога, і вони по-рідному його називають — Аллах. У юдеїв є юдейське (старозавітне і новозавітне) розуміння Бога, і всі вони його називають Саваот. Мене родила українська жінка. Я маю українське розуміння Єдиного Господа. І хай святиться ім'я його Дажбог. Ні, ні! Дажбог не ідол, не бовван, я не поганин. Дажбог — Датель буття несвідомого і свідомого. Дажбог Милосердний, Єдиносущий і Вічносущий. Дажбог Любов, Святий Дух України-Руси, Дажбог мій рідний Бог. Я люблю свого Бога.

Ви, пане отче, вірите, що Ісус є Вашим Богом, то чому Ви нехтуєте його першу Заповідь: «Люби Господа Бога свого», «це найбільша й найперша заповідь» (Маттей, 22, 36— 38). Отже, не Чужого, а Свого. А хіба Саваот, Господь юдейський, є вашим Богом? Хіба ви юдеєць? Я люблю Бога свого, Бога народу українського, А ви, отче, любите Бога чужого, любите Саваота, Бога народу юдейського».

Панотець хрестився тремтливими руками, перелякано вимовив: «Антихрист».

Силенко відповів: «Ні, ні! Я ні христ, ні антихрист Бог є в мені, і я в Богові. І в цьому моя свята правда. Немає віри, вищої за Правду. Ви українець. І я українець, любімо Бога свого!

У «Біблії» є поняття, які нам не подобаються чи подобаються. Та ми не маємо жодного права зневажати те чи інше святе письмо — «Біблію» чи «Коран». Панотче, я ваших релігійних переконань не критикую. Навпаки — проявляю терпимість. Але й ви з пошани до віри Христової не зневажайте мою віру в Дажбога».

Священик вийшов з кімнати і уважно оглянувся, чи ніде нікого немає. Пішов. Силенко глянув у вікно: «Чи піде парох у комендатуру табору, чи ні? » Опісля виявилось, що він був доброю людиною. І, видно, нікому і ніде не говорив про свою розмову з Силенком.

Комендант табору полковник Долуд гуртує біля себе людей, переважно селянські родини. Він планує організовано виїхати до Бразилії і там заснувати нове селянське поселення. Запрошував і Силенка приєднатися до цієї спільноти. Силенко відповів, що Він походить з роду синів землі, але хоче жити там, де є великі бібліотеки. Планує поїхати до Нью-Йорка або до Торонта. Адже тепер люди вже починають їхати в Америку й Канаду.

Український Допомоговий Комітет прислав Силенкові виклик на працю до Рочестера (Нью-Йорк Штат). Він мав би працювати у відомій на весь світ фірмі «Кодак». Пройшовши медичну та всі інші комісії, Він із сотнями інших українських людей прибув до Бременгафена. Тут уже було кілька тисяч українців.

По табору було оголошено, що в залі їдальні відбудеться свято на честь листопадового зриву, очоленого славним сотником Вітовським. Запросили Лева Силенка

виголосити святкову доповідь. У залі їдальні було майже півтори тисячі людей. Між ними були й поляки. Силенко палким словом захопив слухачів. І було в Його промові таке речення: «Ніколи, ніколи, ніколи поляки не перетворять нашу милу Галичину в Березу Картузьку».

Через два дні українці вибрали Силенка бути своїм провідником на кораблі. У кожної групи — литовської, естонської, польської — був вибраний свій керівник.

Коли велика колона з валізами вже стояла біля машин, щоб їхати до порту і сідати на корабель, два поляки-поліцаї затримали Силенка, нічого Йому не сказавши. Він пішов до голови Українського Допомогового Комітету професора Рудка, який Йому сказав: «Не тільки Ви, десь двісті осіб тільки українців не допущені до корабля згідно нового закону сенатора Меккерена. Ви у документах зазначили, що були два місяці у радянській армії. Учителі, інженери, солдати і всі люди з території Советського Союзу вважаються людьми, які зміцнювали СРСР, і тому не бажані в Америці».

Окремим потягом декілька сотень українців, і між ними Силенко, знову повернулися до Авгзбурга. Всі вони розмістились по таборах.

Вразливий, завжди емоційний, з розвиненим почуттям справедливості, Силенко сказав українцям: «Ми скривджені. Американці можуть нас, як людей, які співпрацювали з Сталіном, відправити до СРСР. Я хочу вас усіх оборонити. Якщо є справедливість на світі, ми переможемо».

І Силенко написав «Відкритого листа до американського народу» на чотири сторінки машинопису. Відніс цього листа до Центрального Представництва Української Еміграції.

Голова Представництва професор Чуйко сказав Йому: «Ми всі обурені таким ставленням до українців, і наше Представництво готує листа військовій комендатурі. Пошлемо й до Вашингтона. Але коли я прочитав Вашого «Відкритого листа», то побачив, що Ви написали краще. Дуже сильно і переконливо. Знайдіть спосіб перекласти на англійську мову, ми кілька сотень видрукуємо і всюди розішлемо».

Старенький, з сивою борідкою, професор Болдарів (визначний фізик) мав дружину англійку, з якою був одружений ще в Києві. Він її возив на возику, бо в неї паралізовані ноги. І дружина професора, захоплена «Відкритим листом», переклала його на добру англійську мову. Старенька, хвороблива, зовсім сива жінка з сльозами на очах указала: «Я ще більше полюбила українців, зустрівшись з таким молодим генієм. Приходьте до мене, я Вас буду безкоштовно навчати англійської мови».

«Відкритий лист» був в українській і англійській мовах поміщений в газеті «Свобода» (Нью-Джерсі, США), а також в англомовних газетах. Впливові українці поширили цей лист між сенаторами і конгресменами Америки. Був він посланий до англійської королеви, до папи римського, до Шарля де Голля та інших голів європейських держав.

У редакційній статті газети «Свобода» за 9 березня 1951 року зазначається:

«Твердження Лева Силенка (Орлигори) — це голос мільйонів таких, як він. Цей голос мусить бути доведений до відома тих, хто встановлює і здійснює сьогодні американську закордонну політику. Від цього бо може залежати доля Америки і цілого

вільного світу».

Треба згадати: у «Відкритому листі», зокрема, Силенко пише, що американські інженери, запрошені Сталіном до СРСР, за золото розбудовували совєцьку індустрію, і в тому числі відомий гігант Дніпрельстан. Отже, американці співробітничали з Сталіном добровільно. А українці, сини поневоленого народу, були позбавлені усяких людських прав. І ось тепер хочуть приїхати до Америки, не бажаючи вернутися до сталінських концтаборів. А закон американців їх, гнаних і голодних на руїнах німецького фашизму, позбавляє людських прав бути вільними.

У кінці «Відкритого листа» Силенко зазначив, Що йде на семиденну голодівку.

Абсолютно нічого в рот не беручи, Він час від часу пив холодну воду, беручи її просто з крану.

На четвертий день голодівки до Силенка прийшов приятель, вже старший чоловік Трохим Одуд, сказав: «Ніхто не бачить і не чує, ось візьміть плитку шоколаду, та ж з'їжте, бо у Вас дуже очі позападали».

Силенко відповів: «Ви мене не розумієте. Коли людина має чисту совість, вона дуже сильна. Моя совість чиста перед цілим світом. Я голодую в обороні моїх рідних людей. Мене можуть перевірити в шпиталі, і крихти в моєму шлункові не знайдуть харчів. Я кожній людині дивлюся в очі відважно і благородно, бо моя совість чиста.

Коли б я з'їв цю плитку шоколаду, вона б мені не допомогла, але була б ослаблена сила моєї совісти. І це мене б мучило, ослаблювало мою душу. Я відчував би вину перед людьми, що я обманув тих, які мені вірять. Ні, я сім днів і крихти в рот не візьму, крім води. Але я вам дуже дякую, що відвідали мене і висловили слова прихильності».

На шостий день голодівки в Нього почалися великі болі в животі, і був викликаний лікар, який оглянув Його, похитав головою і від'їхав. Через півгодини прибула швидка допомога і забрала Силенка до шпиталю. Шлунок був врятований від запалення.

Сталося те, що, мабуть, сам Силенко не сподівався. Закон Меккерена був відкликаний. І українці почали їхати до США. Згодом й Силенкові повідомлено, що Він може їхати до Америки.

У цей час уже була Ним написана книга «Будні нашої епохи», і представник «Української Видавничої Спільноти» з Лондона (Англія) купив у Силенка за 450 американських доларів право на видання цієї книги (трилогії). Головний редактор «Свободи» Л. Мішуга почав друкувати статті та оповідання Лева Силенка.

Закінчивши курси англійської мови, Силенко в таборі в Новому Ульмі почав викладати іноземну мову (початковий курс).

17. Його щиро вітають у Торонті

У 1953 році Силенко на кораблі «Стюарт» прибув до Квебеку (Канада), а звідти потягом до Торонта. Зустрів Його на залізничній станції власник кондитерської фабрики пан Микуляк. Сказав: «Хоч я у документах записаний як Ваш спонсор, у мене для Вас праці немає. Ви вільні, ідіть куди хочете».

І тут найшовся приятель ще з Німеччини, який забрав Силенка до себе.

У Торонті Богдан Солук мав українську радіопрограму. Силенко почав готувати йому новини для радіо, за що отримував платню 20 доларів на тиждень.

У широковідомій фірмі в Канаді, яка виробляє трактори, комбайни і сільськогосподарську техніку, працював інженером киянин Віктор Приходько. Ще з Києва добрий приятель Силенка, знаний як в'язень советських концентраційних таборів, запросив Його до себе. В розмові Приходько сказав: «Я тобі можу дати роботу, але вона пов'язана з тяжким залізом, не думаю, що витримаєш».

Українські молодечі організації влаштували зустріч українського громадянства з поетом, письменником і промовцем Левом Силенком. Його доповідь відбулася у великому залі в Торонті на Бетерс Стріт, вступ за добровільними датками. На зустріч прийшло багато людей, які знали Силенка з Його виступів у таборах в Німеччині. Вони хотіли знову почути палке слово славного промовця, якого щиро вітали, і склади для Нього добровільні пожертви.

У часописі «Український робітник» (20 листопада 1953 р., Торонто) в статті «Лев Т. Силенко (Орлигора) в Торонті» згадується, що «редакцію «У. Р.» відвідав щойно прибулий з Європи відомий вже з місцевої української преси Лев Силенко (Орлигора). В довшій розмові з Ним наших редакторів знайшли ми молоду й талановиту людину, про діяльність якої подаємо ось що: Лев Т. Силенко — автор нашумілого «Відкритого листа до Американського Народу», що був в українській і англійській мовах опублікований в щоденнику «Свобода» і розісланий американським сенаторам і конгресменам. Лист був колишнім литовським консулом особисто вручений Меккерену і був обговорений під час зміни еміграційного закону».

«Лев Т. Силенко — один із найголовніших свідків паризького процесу В. Кравченка, про свідчення якого (двогодинна оповідь про голод в Україні перед французьким трибуналом) широко писала світова преса. Він автор численних публікацій і книги-трилогії «Будні нашої епохи», яка щойно вийшла в світ (видана Українською Видавничою Спілкою в Лондоні). Він оригінальний новеліст-психолог і блискучий промовець — безпартійний український патріот.

Після оголошення нападів на Лева Т. Силенка червоною московською пресою появлялися статті проти Нього в московсько-фашистській пресі, що закликала до «фізического воздействия на врага Силенка (Орлигору)» («Голос народа», Мюнхен). «Сьогодні, дякуючи гуманному ставленню Канадійського Уряду до жертв злочинної російської комуністичної імперії, Лев Т Силенко знайшов притулок на вільній і гостинній канадійській землі» («Український робітник»).

Кінопродюцент Богдан Солук вирішив зняти фільм про діяльність УПА. Попросив

Силенка, який на той час уже став популярним у Торонті, написати сценарій до цього фільму. Силенко погодився.

Коли був сценарій готовий, Солук проглянув і сказав, що написано жваво, захоплююче, але... щоб панотці закликали парафіян іти на фільм і щоб відпускали зал для демонстрації, він хоче вставити кілька кадрів, як ксьондз у підвалі з переляканими парафіянами здійснює літургію і, як представник нелегальної церкви, був арештований (за сценарій фільму «Львівські катакомби» Солук заплатив Силенкові 2000 доларів. Згодом цей фільм успішно демонструвався в Канаді й Америці). Солук запропонував знову написати захоплюючий сценарій. Але Силенко відмовився, сказав, що сам почне продукувати фільми.

Його перший фільм «Годинник б'є дванадцять» (1955 рік) про дії советської агентури в Канаді демонструвався в кінотеатрах Саскачевану, Манітоби, Альберти. Другий фільм «Слідами українських піонерів» (1960 рік), а потім «Пісня Мазепи» (1960 рік, про голод в Україні 33-го року) висвітлювався з великим успіхом.

В 1956 році на конкурсі українських письменників США і Канади, що був організований філадельфійським журналом «Київ» (Пенсильванія, США), Лев Силенко був нагороджений 1-ю премією за збірку оповідань. Між іншим, конкурсне журі очолював письменник Євген Маланюк.

У 1961 році Лев Силенко всіх своїх приятелів у Канаді й Америці (а їх близько 350) привітав новорічною карткою, на якій є його фотографія, в центрі в обрамленні сонячного проміння є Трисуття (Тризуб). А праворуч — продовгуватий блакитно-золотавий прапор.

Річ у тому, що українці греко-католицької і греко-ортодоксальної церков з Новим роком не вітають один одного, а тільки з Різдом Христовим. На картках у них намальований Вифлеєм, ясла, в яких ніби народився Ісус, діва Марія і старий Йосип. На листівці Лева Силенка герб України і її прапор поставлені понад все. У картці немає змісту ні юдейо-християнського, ні москвіно-більшовицького. Силенковим приятелям ця вітальна картка сподобалася, і вони його теж привітали з Новим роком.

У Вінніпезі на Селкіуж вулиці був кінотеатр, де демонструвалися фільми, випродуковані в СРСР про квітуче життя радянської України. Власник цього театру, італієць, мав понад тисячу адресів українських комуністів і їхніх симпатиків. Він завжди поштою на їхнє прохання повідомляв про демонстрацію нового фільму (у цьому театрі показувалися також голлівудські фільми). І на цей раз всім розіслав запрошення на Силенковий фільм «Пісня Мазепи».

Годину перед початком сеансу під'їхав своїм авто до кінотеатру Силенко і побачив на вулиці величезну чергу за квитками: люди хочуть бачити фільм «Пісня Мазепи». Глядачів було так багато, що тільки половина з них купили квитки, а всіх інших Силенко пустив без квитків: було це взимку, і йому жаль було дивитися на людей, між якими стояли й діти, які тремтіли від холоду на морозі.

Майже третина залу була заповнена комуністами, і вони з кулаками прибігли до власника кінотеатру. Напали на нього з докорами за те, що він їх запросив на фільм про голод в Україні, якого ніколи, мовляв, не було і що голод (так говорили вони) є вигадкою українських націоналістів. Власник кінотеатру розвів руками. Сказав: «Я у ваших

українських справах нічого не розуміюсь».

З фільмом «Пісня Мазепи» Лев Силенко об'їхав всю Канаду від океану до океану, всі більші міста Америки, в яких живуть українці. Перед кожним фільмом Він виголошував промову.

У Манітобі біля містечка Роблін священник Куліш запросив Силенка на обід. Почалася розмова на тему «Біблії» і взагалі релігії. Це було в той час, коли Силенко віру в Дажбога ще не проповідував відкрито, бо вважав, що ще не прийшов час.

Священик Куліш (він був петлюрівським офіцером) прихильно поставився до Силенкового розуміння Єдиносушого Дажбога. Але сказав: «Усе це правильно. Я високо ціную Вашу духовність. Але ж Ви в мене таким способом відберете хліб». Силенко відповів: «Ви і Ваша дружина милі люди. Я Вам благодарю, що Ви прихильно поставились до моєї віри в Дажбога, яку я скоро почну відважно і явно проповідувати рідним людям».

18. Замах на Його життя

У газеті «Новий шлях» за 14 жовтня 1961 року (Вінніпег) поміщена стаття про замах на життя Лева Силенка (Орлигори). У статті читаємо: «Часопис Саскатун «Стар фенікс» в числі за 13 вересня 1961 року повідомив, що 12 вересня 1961 р. ввечері, коли письменник Л. Т. Силенко (Орлигора) після вечері в ресторані «Крезент» в Саскатуні при 20-й вулиці розплатився і вийшов на вулицю, напали на Нього раптово троє невідомих. Закривавлений, Силенко втратив притомність. Нападники щезли в сутінках ночі. Повідомлена посторонніми свідками поліція прибула негайно на місце випадку, переслухала їх».

«Силенко був відправлений до місцевого шпиталю, де Йому дали медичну допомогу. Поліція заявила, що імена свідків нападу має, але нападників не вислідила. Л. Т. Силенко ствердив, що підозрілі люди Його переслідували, але Він не звертав на це уваги, хоч і припускав, що це могли б бути агенти Москви, бо від кількох років в комуністичній пресі йдуть напади на Його особу за Його діяльність у Канаді. Силенко ствердив, що Він виголосив понад 250 доповідей в самій Канаді, розкриваючи у них злочинність Москви супроти України» («Новий шлях»).

(Треба сказати, що місцеві комуністичні газети «Українське слово» (Саскатун) і «Українське життя» (Торонто) часто виступали проти Силенка, нападаючи на Його діяльність).

Замах на Силенка був здійснений не з метою грабунку, бо напасники не вийняли з Його кишені грошей. Була мета: сильним ударом залізного предмета по голові убити Силенка. Та сталося диво: у секунду замаху Силенко блискавично повернув голову, і залізний предмет тільки здер шкіру на голові вище правого вуха.

Лев Силенко отримав багато листів з висловами співчуття та з побажаннями продовжувати виголошувати промови про злочини більшовицької Москви в Україні.

Д-р Юліян Мовчан у листі від 9 березня 94 року написав: «Дорогий Учителю, переглядаючи свої архіви, знайшов вирізку з газети «Новий шлях» про напад на Вас 33 роки тому у Саскатуні. Також не знаючи, чи Ви маєте в себе цю вирізку, долучую Вам до Вашого архіву. Можливо, особа, яка писатиме колись книжку про Ваш життєпис, використає її. При цьому хотів би додати, що якщо Вам щасливо вдалося пережити той напад, то це дуже правдоподібно тому, що Ви перебуваєте під постійною охороною Дажбога».

Силенко, не звертаючи уваги на погрозливі анонімки і на замах на Його життя, активно продовжує свою діяльність. Із міста Саскатун Він поїхав на південь Канади. Мав доповіді у містах: Ріджайна, Мус-Джов, Принц Альберт, Норт Бетелфорд та в багатьох інших поселеннях, де живуть українці. І доїхав до Едмонтону — столиці Альберти.

Висвітлював свої фільми і виголошував промови у містах Вегревіл Сан-Паул, Медисин Гет, Лакла-Біч, Атабаска, Грен Прері, Вільно, Мирнам, Калгарі, Ледбрідж та в дванадцятьох інших місцевостях, де живуть українці.

З міста Ледбрідж Він поїхав на схід у напрямку Бритійської Колумбії. Була зима. У гаражі на автостоянці сказали, що тепер впали великі сніги. Дорога через високі обривисті Роки-гори (Скелясті гори) закрыта. Але якщо шини автових коліс одягнути в залізні

«штани» — ланцюги, то, може, вдасться Роки-гори подолати.

Їдучи високими горами, Силенко побачив смертельну небезпеку. Ніч — і все навколо виглядає біло. Дорога, покрита снігом, проходить над самісіньким обривом гори. З правої сторони стоїть стіною кам'яна гора, а з лівої сторони вузької покрученої дороги стрімке провалля, його дна навіть у добру погоду не видно. Все вкрите густим туманом. Небезпечно й те, що дорога крута: часто бувають над обривом несподівані повороти направо. Дуже легко з дороги снігової зсунутись вліво, і авто полетить у провалля. І ніхто цього авта шукати не буде, і нічого про нього не знатиме. Подорожніх машин жодних немає, бо ж дорога закрита.

Силенко відчув, що потрапив у безвихідь. Він вийшов з авта і наламав сухих гілок. Повстромляв їх зліва у сніг. Зробивши межу, повертався до авта і їхав далі, притуляючи авто до скелястої гори. Рухався вгору зі швидкістю людської ходи. Авто сунулося так цілу ніч і півдня.

Дорога почала спускатися вниз. Появилися хатини й станція з пальним. Тут Силенко зупинився на спочинок. Клімат теплий, дарма що гори завалені снігом. Надзвичайно чисте повітря.

Переїхавши Роки-гори, Він побував у містах Вудсток, Вернон, Кемлупс, Келовна та в ряді фермерських містечок, де висвітлював свої фільми і перед показом кінофільму промовляв до присутніх у залі.

За декілька днів прибув до Ванкувера. Зупинився в домі Українського Національного Об'єднання, в залі якого мав доповідь і демонстрував фільм «Пісня Мазепи». Між іншим, цей будинок майже за безцінь придбали українці у японців, яких під час війни позбавляли права на власність.

В околицях Ванкувера, де живуть українці, а також у містах Чілвек, Вест-Мінстер Він також влаштовував перегляд своїх кінострічок, перед цим виголошував промови.

Зароблені гроші під час виголошення промов і висвітлення фільмів Він витрачає на подорожі, ночівлі в готелях. Часто Його запрошують гостити приятелі, знайомі. Але в них ніколи не затримувався. їхав все далі й далі.

У Ванкувері Силенко пішов до Мексиканського консульства, щоб оформити візу до Мексики. Консул, ставлячи різні запитання, спитав: «Яка Ваша релігія?» Силенко відповів: «Я українець, і релігія в мене українська».

Консул: «Такої релігії немає. У Вас католицька чи православна, а може, лютеранська?» Силенко знову: «Ні, українська».

Консул вирішив, що Силенко в релігійних справах зовсім не орієнтується, і, щоб вийти з цієї ситуації, Він в анкеті написав: «Релігія Його батьків».

Силенко подумав: «Правильно. Бо ж чому у мене має бути релігія чужих батьків?»

У порту Ванкувера стоять ряди авт, які в'їжджають в корабель і їдуть на Ванкуверський півострів. І так Силенко кораблем приїхав до цього півострова, а потім автом поїхав до міста Вікторія.

Мав промову у Вікторії, а звідси поїхав у місто Нанаймо і у Порт-Альберні. У Порт-Альберт зупинився у приятеля Павла Шахіва (він відомий тут тим, що біля своєї хатини зробив екзотичний квітник і цей сад прикрасив розкішними вазами свого власного виробу).

Пан Шахів повів Силенка на найбільшу в світі паперову фабрику, щоб Він оглянув найсучасніший спосіб виробництва паперу. З цієї фабрики кораблем відправляється папір у різні країни світу. Справді, це чудо: такі могутні машини!

У величезних котлах вариться густа рідина, йде по великих каналах. З довгих потужних валів виходить папір завширшки в кілька метрів. Поруч стоять рядами величезні паперові рулони, які кранами навантажуються на потяг, а потім на кораблі, які йдуть в різні країни світу. І тут працюють українці, які є майстрами в паперовій індустрії. В цій місцевості є громади українців, які походять з різних регіонів України.

З Порт-Альберні Силенко їде автом до міста Нанаймо, де також є українська спільнота. По дорозі Він оглядає чудо: стоять могутні і дуже високі дерева, крізь які майже не видно неба. Ніколи ніхто ці дерева не вирубував. Це Канадійський Заповідник Старі дерева валяться самі, гниють, обростають великим зеленим мохом. Тут же ростуть нові, молоді.

Силенко не відважився з авта виходити, але при дорозі зупинився, побачивши високо на дереві сидячого кугера: цей звір схожий на тигра, але колір має сірий. Він нападає на людей часто, і тому є остоорога не наблизитись до нього.

Силенко їхав далі. Дивувався непорочністю лісу. Чогось подібного Він ніколи не бачив.

У Вікторії відвідав українські родини, які Його радо вітали, бо бачили Його фотографії і читали Його статті в «Новому шляху», в „Канадійському фермері», в «Українському голосі» та інших часописах.

Знову Силенко вїхав своїм автом у корабель у порту міста Вікторія і поплив до Америки, де у місті Сіатл виїхав на берег. І продовжував автом їхати над берегом Тихого океану аж до Лос-Анжелесу (Каліфорнія). На цій смузі побережжя Тихого океану живуть німці. У їхніх містечках чути німецьку мову. Тут Він не бачив ні муринів, ні латиноамериканців. Німці, і між ними голандці, шведи, норвежці, англійці, живуть своїм окремішнім світом. У їхніх містечках зразкова чистота, біля будинків квіти. Скрізь чути німецьку мову продаються німецькі газети.

І хоч у місті Сіатл є поодинокі українські родини, та на південь від цього міста над берегами Тихого океану немає українських поселень.

Ліси — великі ліси на берегах Тихого океану. Є тихі, чепурні невеликі міста. Силенко поминув місто Аужата, а у місті Еурика заїхав в придорожній гараж.

У почекальні до Нього заговорив статечний американець. Силенко, як завжди зі всіма привітний і безпосередній, сказав: «Я їду на південь аж до Лос-Анжелеса», «А я маю клопіт з автом, 50 миль на південь є мій дім, може б, ви мене підвезли?» — запропонував американець.

В дорозі вони обмінювалися думками. Американець виявився німцем Фрідріхом, він має великий багатий дім, є фабрикантом. Познайомив Силенка з своєю дружиною і донькою, запросив Його переночувати, Сімнадцятилітня Гельмеріх була не тільки чарівної вроди, а й приємної вдачі. Поглядами проявляла приязнь до Силенка. Й вона Йому сподобалася. Помітила це мати, а господар Фрідріх сказав: «Залишайтеся в нас». Силенко сказав, що заїде, як вертатиметься з Лос-Анжелеса. Відчув, що вони не проти того, щоб Він

був їхнім зятем.

Їдучи автом, Силенко думав: чарівна чужинка ніколи не зрозуміє, що моє життя присвячене моїй знедоленій Батьківщині. І служіння їй я ставлю вище мого життя, усіх родинних благ. Щоб душу і тіло віддати Вітчизні повністю, треба не мати жодних родинних обов'язків. Чарівна вона, але я хочу моїм людям показати Велике Світло Волі. І це Світло найчарівніше. Немає мені чого з чужинкою ділити моє життя. У нас різні дороги...

І Силенко, вертаючись з Лос-Анжелеса, не заїхав до злотокосої Гельмеріх.

Чому німецька родина проявила до Нього таку щирю прихильність? Може, тому, що їй було приємно слухати оповіді про Шіллера і його творчість, а також про Гете. Він умів захоплено і детально оповідати, цитуючи з пам'яті уривки з творів німецьких письменників і мислителів.

Він швидко захоплювався красивими чарівними дівчатами, але й швидко всесторонньо зважував своє захоплення і перевагу давав своєму духовному ідеалові, в ім'я якого жив.

Силенко на короткий час зупинився у Сан-Франціско, де є малочисельна українська громада. А потім поїхав у Лос-Анжелес.

У Лос-Анжелесі Силенка зустрів відомий в Каліфорнії громадський діяч і кінопродюцент Микола Новак. Він є організатором українського життя в Лос-Анжелесі, і, дякуючи йому, українці придбали будинок кінотеатру, який став центром українського культурного життя.

Микола Новак організував зустріч громадських і культурних діячів з Левом Силенком. В залі Українського Культурного Центру Силенко мав доповідь і показував свій фільм про голод в Україні «Пісня Мазепи». Людей було повний зал.

На другий день Микола Новак знову запросив Силенка на обід, а потім Йому показав Голлівуд.

Голлівуд — це містечко, яке знаходиться в Лос-Анжелесі і в якому є багато могутніх кіностудій, де й продукуються голлівудські фільми. Очевидно, ці кіностудії можна на певний час винайняти разом з декораціями і всією фільмовою технікою та обслугою. Голлівуд покритий димом (смогом) від авт, який викликає сльози.

Силенко поставив своє авто біля будинку свого земляка Луки Будила (на 1333 Еджклайф Стріт, Лос-Анжелес) і з фільмовою камерою поїхав до Мексики та інших країн Центральної Америки.

19. Силенко в країнах Центральної Америки

Подорожував Силенко автобусом. Оглядав мексиканські пустелі, селища, міста. В місті Гвадалахара фільмував базар. Дивувався: на столах лежать черепи з голів овець і кіз, наповнені вареним мозком. Люди купують і їдять, як щось дуже смачне.

У Мехіко (столиці Мексики) Силенко зустрівся з українцем Богданом Борисом, який тут живе вже 35 років, одружений з донькою вождя індіанського племені, має двох дорослих доньок і сина. Б. Борис своїм автотранспортом повіз Силенка 65 км на південь від Мехіко, щоб оглянути ацтекські піраміди. Все важливе Силенко фільмував, знімаючи документальний фільм «Тропічна кантата». Він об'їхав Мексику, Гватемалу, Гондурас, Сальвадор, Нікарагуа, Коста Ріко, Панаму.

У Нікарагуа вирішив поїхати, проявивши відвагу, на найманому авті в джунглі, щоб познайомитися з життям місцевих племен.

У Манагуа (столиці Нікарагуа) Силенкові сказали, що їхати в джунглі, де живуть самотні племена Рама, Міскіто, Сумо, небезпечно. Вони вороже наставлені до місіонерів віри Христової (вважають їх хитропідступними людьми), а також до комуністичних пропагандистів, які, як стало відомо, співпрацюють з католицькою церквою в Нікарагуа. Як сказав вождь одного з цих племен католикам, «ви нам принесли мертву перехрещену деревину, кажете, щоб ми їй поклонялися, бо на ній десь там у Азії висів юдеєць, який є для вас Богом. Ми до мертвого дерева не поклоняємося, і нам чужого Бога не потрібно. Ідіть геть від нас!»

Племена Рама, Міскіто, Сумо мають свої окремі релігії, самотні. Обоюсторонньо шанують статую своїх Предків, вірять у силу дій їхнього Духа.

Лев Силенко, згадуючи про свою поїздку в джунглі, каже, що тепер, може б, і не відважився відвідувати ці племена. Та, будучи молодою людиною, не боявся небезпек. Вірив, що аборигени в джунглях Йому нічого злого не заподіють, коли Він не зневажатиме їхніх святощів.

Зустрівшись із племенним вождем, Він побачив на стіні з дерева вирізану статую, яка символізувала образ їхнього святого Предка. Силенко, молитовно склавши руки, поклонився, щоб проявити пошану до інакшевіруючих. Це зробило на всіх одноплемінників велике враження. Вони Його, підтанцювуючи, вітали, як свого почесного гостя. Племенний вождь трохи знав іспанську мову. Лев Силенко йому сказав, що українці мали віру Предків своїх, та хрестителі вогнем і мечем їх примусили вірити в юдейця Ісуса. Слова ці так розчулили вождя, що він поклав перед Силенком дари землі своєї: банани, дині, кавуни та інші овочі. Силенко ще таких смачних бананів ніколи не їв. Вони вистигли на стеблі і були солодкими і соковитими.

Незважаючи на те, що ці люди вороже наставлені до чужинців і їхніх релігій і мають примітивний спосіб життя, вони милі й мирні люди. Відчули, що Силенко шанобливо ставиться до їхньої віри, звичаїв, обрядів. Не думає їх наvertати на ту чи іншу релігію. Навпаки, Він їхньому племенному вождеві сказав: «Хто зневажає Рідне, а поклоняється Чужому, той не має пошани до себе. Хто не має пошани до себе, не може пошанувати свого племені, своєї землі і Духа Предків своїх».

Плем'я аборигенів, очолене вождем, проводжало гостя танцями і піснями. Він молитовно складав руки долоня до долоні і їм кланявся. Коли підійшов до дуже старої жінки, обличчя якої було зморшками пооране, і поцілував її в щоку, то її діти і внуки стали на коліна і почали кланятися Силенку. Він бачив, що вони не є такими дикими, як про це йому говорили іспанці в Манагуа.

Лев Силенко оглядав місто Манагуа, бував на околицях. Звернув увагу: стоїть багата церква, поруч доглянутий гарний цвинтар. Іде елегантний ксьондз з обличчям європейця. Постава в нього владна і впевнена. Назустріч іде жінка-індіянка, тримає до спини прив'язану дитину. Зупинилася, поцілувала ксьондзові руку, поклонилася й пішла.

Силенко йшов за нею. Біля бананового бадилля стояла маленька глиняна хатина (приблизно три метри на три). Біля хатини індіанин гострив величезного ножа: він рубас тростину на плантації.

Силенко зайшов у хатину: у ній нічого не було. На підлозі земля така, як і біля хатини. Під стіною лежить бананове листя, це ліжко. Стоїть глиняна маленька плита. Господиня піднесла Силенкові мініатюрне горнятко з кавою, сказала: «Вибачте, цукру не маю». На стіні у цій хатині висить розкішний кольоровий великий портрет Папи римського. Католичка вірить, що Папа непомильний, заступник Бога на землі.

Ідучи вулицею, Силенко зайшов до крамнички, побачивши за вікном виставлені напоказ різні поштові марки. Власник крамниці радо зустрів європейця, який має вилягале на сонці русяве волосся, сказав: «Я жид, пов'язаний з усім світом, обмінююся поштовими марками».

Поговоривши, Силенко йшов вулицею і думав: жиди зрозуміли, що вони, живучи в розсіянні (діаспорами) по всіх країнах світу, знають, що де є і що скільки коштує. І де що вигідно купувати, і де вигідно продавати. Їхні почування, що вони народ кращий, Богом вибраний, їх зріднює, їхня рідна жидівська релігія навчас не єднатися з гоями, не одружуватися з синами і доньками чужинців. Бо в цьому є духовне розслаблення кожного в світі племені. Там, де є мішані подружжя, починає гаснути бажання бути окремим народом, орієнтуватися на себе, на свої духовні сили.

З Нікарагуа Силенко поїхав в Ель-Сальвадор, а потім у Коста Ріко. Від Мехіко аж до Панамського каналу є дорога, по якій їдуть невеличкі автобуси. Інколи можна побачити місцеве авто. Зі всього видно, що кожна з країн Центральної Америки через свою територію самотужки проклала дорогу. І тому автошляхи різні, переважно бідні, непридатні для швидкого руху сучасних авт.

В автобусах їдуть місцеві люди, і між ними, як сирота бездомний, сидить наш мандрівник Лев Силенко. Куди Він іде і чому?

Він прочитав багато книг про Ацтеків, Майїв, Толтеків, Перуанців і про те, як жорстоко їх, безборонних, схристиянізували конкістадори.

Подорожуючи землями Центральної Америки, Він постійно серцем перебував у країні рідній, маючи в душі віру в Дажбога, Думав: жили народи Ацтеки, Майя, Толтеки, Перуанці, мали вони свої мови, рідні релігії, обряди, звичаї, світорозуміння. Їм усміхалося світле майбутнє. Адже від природи людина отримала дар постійно себе вдосконалювати.

З-за океану приїхали жорстокі пірати конкістадори, які покинули рідну батьківщину,

щоб їхати у світи, робити напади на мирне населення, грабувати, вбивати безборонних жінок і дітей. І хтось же їх благословив на ці злочини, бо вони обвішані хрестами, з ними ксьондзи, які при допомозі цих авантюристів несуть племенам віру Христову.

Лев Силенко оглядав руїни Святині племені Ацтеків. А де ж Ацтеки? Їх уже немає. Залишилися тільки то там, то там маленькі групи цього колись великого народу. Вони пригноблені. У них немає ніякого майбутнього. Мова вмерла. Обряди, звичаї забулися. Залишилися тільки суперечливі здогади про міфологію Ацтеків.

Раби окатоличені йдуть до церкви, і це бачить Лев Силенко у столиці Гватемали. Стають на коліна перед кам'яними ідолами, роблять хрести на грудях. Просять у цих ідолів милосердя, спасіння.

Силенко приглядається: у церкві попід стінами, починаючи від центрального входу, стоять кам'яні статуї-ідоли католицьких єпископів. Вони проголошені святими у спільноті Ацтеків, Толтеків, Майїв.

О, як це нагадує Силенкові духовне рабство в Україні. Патріарх Візантійський Лука Хризоверх намовив князя Андрея Суздальського (сина князя Юрія Довгорукого), щоб він несподівано вторгнувся в Київ, вирізав киян, спалив вулиці, з церков забрав ікони, золоті чаші, епітрахилі і вивіз награбоване на північ. Київ було перетворено на купу руїн.

Так Візантія покарала Київ за те, що він самовільно, не питаючи Візантії, проголосив русича (єпископа) Смолятича Митрополитом Київським і всієї Русі. Архiereї Візантії душогубця Андрея Суздальського проголосили святим віри православної. Його ікони красуються й тепер у Київських православних церквах. І українка-рабиня молиться до ікони Суздальського. Їй нічого невідомо про те, що він у Києві вирізував її далеких Предків рідних.

Питається, чому Силенко усім цим переймається? Збільшує швидкість биття свого зворушливого чутливого серця? Ні Силенко, ніхто не може дати на це відповідь. Він, Силенко, не може погодитися з жорстокістю, яку шамани проголошують святою. Він хоче своєму народові сказати Правду. Але бачить: Його люди, рідні люди звикли до неправди, бо вона проголошена святою. У «МАГА ВІРІ» читаємо: рабські звички роблять людей традиційними рабами.

У Гватемалі в ресторані Силенко замовив обід: узяв з тарілки кусник м'яса і тарілку відсунув. Постійно пив воду, щоб урятувати язик від неймовірно пекучого перцю. Тепер Він їсть тільки прісні коржі, запиваючи чаєм. Почав розмову з смуглявою людиною, яка сказала, що походить з племені Майя, якого тепер майже немає, і що говорить він тільки іспанською мовою.

Силенко сказав: «І ви спокійно дивитеся на вимирання свого роду? Ви вже напівмертві: у вас ні мови, ні культури, ні моралі, ні віри своєї немає. Ви не іспанець, і Ви не майя. Згуртуйте біля себе залишки свого народу і почніть утверджувати на рідній землі самобутню суть свого племенного ества».

Індієнин зник. До столу, де сидів Силенко, підійшов іспанець. Він нічого не говорив, тільки випромінював з очей непримириму ненависть, нагадуючи свого предка Кортеса.

Силенко спокійно вийшов з ресторану. Подумав: «Індієнин зробив донос іспанцеві-господареві, що я став в обороні аборигена. Усе це так нагадує рабськість наших

малоросів, що робили доноси москалям на своїх синів, які ставали в обороні матері-України».

Підійшов до Силенка іспанець, запитав: «Ви німець?» На тривожне запитання Силенко відповів, що Він є українцем і з групою туристів прибув з Америки. Силенко нікому не хотів звітуватися про свою самотність.

Проїхавши половину країни Панама, Він вирішив повернутися до Мехіко, щоб без зупинки їхати в Лос-Анжелес. У Нього більше нема грошей, і тому свою подорож скорочує.

У Мехіко син Богдана Бориса (він є власником крамниці взуття) запросив Силенка на обід. Його помешкання надзвичайно акуратне, всюди дивотна чепурність.

Дружина іспанка дуже подібна на українку: чорнява, має блакитні очі. На стіл поклала тарілки. У її руках, манерах Силенко побачив витонченість, шляхетну врівноваженість. Ніхто не знає, що в неї на душі, але на обличчі можна прочитати лагідність, душевний спокій, милу доброту. Вона жодного слова не сказала Силенкові, і Він їй. З чоловіком перемовлялася іспанською мовою.

Богдан Борис повів Силенка оглянути деякі музеї. В одному з них на величезній стіні зображена схематична карта: з території сучасної України через Урал і аж до Аляски йде крива лінія. З Аляски спускається вниз, прямує до Мексики, аж до Перу. Внизу зазначається, що з території, яка розташована на північ від Чорного моря, 15—12 тисяч років тому, як мисливці, маючи стріли, вимандрували білі люди. В Сибірі, на північ від Амуру, вони впродовж тривалого часу змішалися з жовтою расою. І так постала червона раса (Ацтеки, Майя, Толтеки, Інки та інші).

У «МАГА ВІРІ» є детальна оповідь про творців Мізинської культури, частина яких пішла мандрувати аж до Аляски. І зберегла мізинські взори (передаючи з покоління в покоління). Ці взори свастикоподібні Силенко побачив, оглядаючи Святині Ацтеків, Толтеків, Майя.

«Але яка подиву гідна людська пам'ять, — подумав Силенко. — Впродовж тисячоліть Ацтеки зберегли згадку про те, що їхні Предки були білявими, світлошкірими».

Музей Мексиканського університету Лев Силенко відвідав у березні 1962 року. У музеї як у музеї. Тихо, люди між собою розмовляють притишено.

Силенко вміє легко знайомитися з людьми різних рас, національностей, племен. Швидко у них здобуває довір'я, уміє знайти цікаву тему, починаючи розмову. Глянувши на чоловіка, який стояв з дівчиною і оглядав малюнок з життя Ацтеків, Він сказав: «Бачу, ви ацтек, але у ваших жилах тече іспанська кров, а от дівчина, що біля Вас, ніби втілює самотність ацтекського народу».

Чоловік відповів, що хтось з його предків був іспанцем, але він гордиться Ацтеками, їхньою історією і культурою. У душі затаює ненависть до конкістадорів, які в ім'я Ісуса умуштровували Ацтеків. Він з обожненням вимовив слова «вождь Гуавтемок». І додав: «А це моя донька».

Вона була дівчиною чарівної краси. По її обличчю видно, що вона не належить ні до європейської, ні до азіатської раси. Її ніс тонкий, з горбиком. Usta красиво викроєні. А таких очей, як у неї, рідко де можна побачити. Очі дуже великі, не такі, як у всіх людей,

довгі вії, красиві чорні брови, ніжна білява шкіра. Її стан гарно збудований. Вона справжня дочка великого сина Ацтекії — вождя Гуавтемока.

Силенко від цієї дівчини і її батька почув зворушливу оповідь, яку Він подав у «МАГА ВІРІ» в Одинадцятому Дні (р. 38—39): «Ще й досі живе між ацтеками любов до вождя Гуавтемока. Ацтекський вождь, побачивши, що вторжники християни-конкістадори прийшли, щоб поневолити і вмертвити ацтеків, закликав свій народ стати до самооборони. Ацтеки мали примітивну зброю. Вождь Гуавтемок під час бою попав у полон. І християни-конкістадори принесли вождя Гуавтемока в жертву Ісусові Христові.

«Які були вжиті ритуали?»

«Християни-конкістадори зв'язали вождя Гуавтемока, а потім облили його «миром» (оливковим маслом). Розвели вогонь. І коли дрова згоріли, вождь Гуавтемок був покладений на залізну сітку, під якою палахкотів жар.

Християни-конкістадори, обвішавшись хрестами, молилися і на повільному вогні пекли вождя Гуавтемока. І біля нього лежав також його вірний побратим, який, не витримавши несусвітніх мук, почав страдницьки стогнати. Вождь Гуавтемок сказав: «Побратиме, бери приклад з мене, я ж також не лежу на квітах». І ці його слова були останніми. І було це в 1600 році».

* * *

У часописі «Українське життя» (Чикаго) починаючи від 28 квітня 62 року друкуються спогади Силенка про подорож по країнах Центральної Америки під назвою «Тропічна кантата» (Листи до друзів, писані з країн Центральної Америки). В цьому часописі є також повідомлення, що «Силенковий фільм «Тропічна кантата» — це документальний короткометражний кінонарис із життя народів країн Центральної Америки, буде висвітлюватися у скорому часі». Газета «Канадійський фермер» (Вінніпег) також друкувала «Тропічну кантату», подаючи двадцять одну статтю.

20. І один у полі воїн

Прибувши до Лос-Анжелеса, Лев Силенко у знайомого С. Арсієнка позичив триста п'ятдесят доларів, щоб могли повернутися до Канади. Через два місяці Він ці гроші повернув. Земляки казали: «А міг би й не повернути, поїхавши в іншу державу, і шукай вітра в полі». Святослав Арсієнко став відданим визнавцем Силенкової віри в Дажбога.

В середині 60-х років Лев Силенко робить, як кажуть, триумфальну подорож по містах Канади і Америки з доповіддю на тему: «Нове про історію дохристиянської України (історія народження і розвитку самобутньої свідомости українських племен)».

Є прислів'я: один у полі не воїн. Це поняття можна трактувати по-різному. Воїн завжди є воїном. І один у полі воїн... Силенко — один у полі воїн: від Атлантики до Пасифік (від Монреалю до Ванкувера) Він їде. У містах, де є українська спільнота, виголошує палкі промови, роблячи ніби підсумок трьохсотлітнього поневолення українського народу жорстокою московською імперією. Його подорожування не фінансує жодна українська організація, партія чи церква. Він самотній: один у полі воїн. У велелюдних залах виголошує промови, а потім висвітлює фільми, до яких сам написав сценарії, був їх продуцентом.

Силенко у зимові місяці старався перебувати у тепліших частинах Канади, а влітку — в північних. І вже була зима. Він вирішив з міста Тундер-Бей, яке розташоване на північному березі Супіріор озера, їхати до Судборі, а потім до Торонта. У ті часи ще не було дороги Тундер-Бей — Салт-Мері—Судборі. І Він вирішив їхати далекою північною дорогою, яка йде через містечка Ланглак — Гирст — Капустесінг. Ця дорога така довга, як територія України із сходу на захід. У дорозі Силенка застала ніч, температура була нижча, ніж 35 градусів морозу. Машин в дорозі не стрічалося. Десь раз на дві години минало велике вантажне авто. Силенко побачив, що в Його машині скоро не буде бензину. На дорогах немає повідомлень, як далеко до станції з паливом. Прочитавши на подорожньому показнику «Індіанська резерва», Він поїхав по вузькій дорозі лісом у напрямку резерви. З малих індіанських дерев'яних хатин вгору валував дим, лютував мороз. Силенко побачив біля придорожньої хатини двох індіанців і одну білу людину. Запитав у них, де можна набрати бензину. Біла людина відповіла: «Повертай авто і негайно тікай з резерви, поки живий».

Силенко в усіх таких обставинах поведився спокійно. Він виїхав з резерви, добрався до головної дороги. І тут ввімкнув червоні сигнали, запрошуючи допомогу. В авті вийшов бензин. Він би через кілька годин замерз навіки.

На щастя, їхав вантажний автомобіль, зупинився. Ззаду причепили ланцюгами Силенкове авто, і так Він доїхав до міста Капустесінг, де авто наповнили паливом і де Він зупинився на ніч.

Виникає запитання: яка сила Його спонукає постійно бути в дорозі? Його запрошували бути викладачем українознавства в Альбертському університеті. Але Він відмовився і порекомендував Яра Славутича, який в цей час перебував у Каліфорнії (Монтерей), де викладав українську мову (початковий курс) для військових.

Відомий професор Ярослав Рудницький, завідувач катедри славістики в

Манітобському університеті, високо цінував талановитого Силенка, радив Йому зайнятися викладацькою працею в Манітобському університеті. Та Він також відмовився.

До речі, в часописі «Канадійський фермер» була надрукована стаття «Дещо про творчість Лева Силенка» (15 серпня 1970). В цій статті згадується, що проф. Я. Рудницький в «Канадійському фермері» ще в 1962 році писав: «Лев Силенко — вроджений поет із Божої ласки. В тематичному діапазоні ніщо не сходить із поля Його творчої великої уяви: немов на фільмовій стрічці пересуваються перед читачем образи-реакції тонкої поетової душі на нашу багатогранну дійсність.

Патріотична лірика Лева Т. Силенка переплітається із особистою, і це говорить про велику національну мораль поета. Його нові і свіжі думки схрещуються із оновленням (відродженням) старих українських істин, і все у витриманій (у народному стилі) поетичній формі.

Чиста гарна мова, сміливі звороти і порівняння — все це разом узятє ставить Силенка в передову лаву сучасних творців українського поетичного слова і запевняє Йому власне місце в історії української літератури». (На той час Силенко видав збірку віршів «Люблю», 1958 р., Канада, друкував свої поезії, публіцистичні і белетристичні твори впродовж багатьох років у «Свободі», «Новому шляху», «Гомоні України», «Українському слові» (Париж), «Канадійському фермері», «Народній Волі», «Визвольному шляху», «Українському житті», «Українських вістях» (Новий Ульм), «Києві» (Філадельфія), «Вільному слові», «Смолоскипі», «Авангарді» (Німеччина), «Українському селянинові» та інших).

Він, нікому нічого не кажучи, весь свій вільний час перебуває у бібліотеках. Виголошує доповіді, зустрічається із свідомішою частиною української інтелігенції. У Нього є мета: написати книгу «Велике Світло Волі», в ній показати історію розвитку українського ества, починаючи від часів Трипілля. Він повинен себе до цього всесторонньо підготувати і весь час і сили свої мобілізувати і спрямувати на досягнення великої мети.

Інтелігентні люди казали: феномен Силенка — дивовижна працьовитість, невичерпна енергія ума, цілеспрямованість і безпосередність. Де б Він не появився, люди звертають увагу на Нього, не знаючи, хто Він є. У розмові з людьми щось невидиме випромінюється з Його Єства. Він, може, сам не усвідомлює того, що Його слово переконливе, думка ясна, постава впевнена. Усміх на обличчі, вишукані жести, Його щире слово єднають біля Нього людей. Людям хочеться Його слухати і перебувати в Його оточенні. Він покликаний для великого святого подвигу.

У гурті людей стоїть бабуся, уважно слухає, на її спрацьованих руках видно мозолі. З хустини виглядає сиве волосся. Лев Силенко підходить до неї і каже: «Люба мати наша, у Ваших світлих очах є багато доброти, світлого милосердя. Мені приємно бачити Вас».

Неправильно зрозуміє життєпис Лева Силенка той, хто скаже: у цьому життєписі багато є похвального на Його адресу. На це є відповідь: Його велика духовна праця, відважна діяльність, незалежне мислення і розвинена інтуїція самі його хвалять, і Він не потребує похвали. Які б не були високі слова, сказані про Лева Силенка, вони будуть замалі. Не відобразять Його самотньої духовної сили, Його талановитого ума. Він є таким, яким Він є.

Сонце, Святе Сонце, яке благоденствує в небесах, дає Світло, Тепло, Життя планеті Земля, не потребує, щоб його хвалили люди. Воно є Сонцем без похвал чи зневаг жителів Планети. Але кращі люди звеличують Сонце, славлять його життєдайність. І цим справді звеличують самі себе, показуючи свою любов до Світла, своє благородство. Ті, що живуть у Тьмі, Світла не люблять. І люди, які мають темні душі, не будуть звеличувати Світло благородної Силенкової Душі.

Лев Силенко приніс своїм людям Велике Світло Волі, і це Світло лякає людей Тьми.

* * *

Доктор Софія Парфанович, голова Клубу Дискусій при Об'єднанні Українців Америки, 26 лютого 1966 року в залі Українсько-Американського Центру в Детройті спонсорує Доповідь Силенка.

У «Канадійському фермері» (28 березня 1966 р.) у статті «Доповідь Л. Силенка (Орлигори) у Детройті» є повідомлення про цю подію — «Детройтське чудо», як пише газета.

«На Доповідь «Нове про історію дохристиянської України» (історія народження і формування самотньої свідомості праукраїнських племен) приїхали студенти з трьох місцевих університетів, професори (українці), що викладають історію, літературу, філософію у місцевих коледжах. Взагалі зал заповнила наша детройтська еліта. Між присутніми був голова відділу УККА д-р Тустанівський, керівники місцевих організацій молоді, установ та інші.

Доповідь А. Силенко не читав (як це в нас всюди прийнято), а виголошував, цитати і цифри мав у пам'яті. Доповідь, що тривала півтори години, пройшла швидко, в залі панувала тиша. Справді, все, що говорив Силенко, було нове: Він твердив, що історія білої раси народилася і визріла над берегами Дніпра. Україна — це священна колыска всіх народів, що належать не тільки до індоєвропейської раси, а й до білої раси взагалі. Всі свої твердження Він аргументував даними».

«Індоєвропейську расу, — говорив Силенко, — започаткували праукраїнці (трипільці) п'ять тисяч років тому, окремими могутніми родами прийшовши в долини рік Гангу і Інду. Кінь вперше на Близькому Сході і в Європі був приручений праукраїнцями. І праукраїнці — орії (арії) з табунами коней прибули до Індії, про це говорить історія Стародавньої Індії і священні книги брагманської (національної гіндуської) віри, «Веди».

«Навіть слово «Веди» (не кажучи вже про імена ведійських богів, що мають староукраїнські назви) українського походження і означає «ведати—знати». Коли взяти окремі звичаї, наприклад, почитання дуба, рік і окремих явищ природи, які були властиві віруванням Святослава Завойовника, всі вони є у «Ведах».

Очевидно, існує багатющий тепер матеріал, щоб довести, що орії (арії) вийшли з України. Та найкращим доказом цього є факт, що студенти в університетах Індії сьогодні, вивчаючи історію Стародавньої Індії, знають, що арії вийшли зі Східної Європи, з просторів, що на північ від Чорного моря.

В сьогоднішніх авторитетних археологічних книгах (наприклад, монументальна книга Самуела Анаті «Палестина перед жидами») твердиться, що гиксози (гіттіти), «володарі степів», які володіли (триста років перед появленням жидів у Палестині)

Єгиптом і Палестиною, були праукраїнцями — Трипільцями (сліди трипільської кераміки тепер знайдені на території Палестини і Лебанону) » («Канадійський фермер»).

Наукове Товариство ім. Т. Шевченка 30 квітня 1966 року влаштує Доповідь Лева Силенка у Клівленді (Огайо).

26 грудня 1966 року в залі Українського Культурного Центру в Клівленді (4436 Стейт роуд) Силенко має Доповідь про Сумерів, Гіттітів (Гиксосів), які були рідними братами Трипільців. (Трипільська Україна започаткувала цивілізацію Людства на земній планеті).

Незважаючи на те, що доповідь була в понеділок, зал був переповнений українськими інтелігентами.

У Клівленді декілька разів промовляв Лев Силенко. Він здобув велике число щирих прихильників. Одного разу після доповіді інженер Хронович підійшов до Нього і сказав: «Ваш великий прихильник цього разу не був на доповіді. Він старий уже і лежить у будинку-притулку для хворих літніх людей під опікою медичних сестер». Силенко відповів, що хоче завтра його відвідати.

Знайшовши цей будинок, Силенко з приятелем зайшов до великого залу. Стояли рядами, може, 50 ліжок. А на них старі хоровиті бліді обличчя. І один з хворих помахав рукою: пізнав Силенка. Силенко підійшов, сів скраю у кінці його ліжка. Бачив, якою великою радістю засвітилося обличчя старої німчної людини, яка охоче про все розповідала. І запитала: «Пророче, чи ж буде колись вільна Україна? » Силенко поклав свою руку на руку хворої людини і сказав: «Напевно буде Україна державною». І, попрощавшись, пішов. Супутникові сказав: «Мені приємно, що я відвідав стару хвору людину. Колись і я таким буду. Недуг, старости ніколи ніхто не уникнув. Такий закон життя. Старі люди і діти потребують уважного ставлення до себе, ніжнього слова, усмішки».

* * *

Після одного з виступів Силенка в Клівленді Його запросили представники місцевої української інтелігенції на вечерю.

Відбулася розмова такого змісту. Інженер Н. М. каже: «Я не ходжу до церкви, не поклоняюся Саваотові, Ісусові, Марії, але релігія Христова для простого народу потрібна. Вона людей залякує пеклом, потішає раєм небесним. Залякані люди покірні. Отже, коли буде українська держава самостійною, можна при допомозі віри Христової громадян України тримати в покорі. Ось чому я, не визнаючи Христа, вважаю його віру корисним знаряддям. Правда, людей можна залякувати кулаком, пістолетом і кликати на допомогу ще й Христа».

Лев Силенко зрозумів, що інтелігенти, які Його оточують, не вірять в Христа, проявляють прихильність до Силенкової віри в Дажбога, але не хочуть про це відкрито казати, щоб не попсувати відносини з парафіянами і попом.

Силенко відповів: «Для імператора і рабовласників віра Христова найкраща в світі, бо вона навчає рабів коритися рабовласникам, підставляти ліву щоку, коли їх б'ють у праву. Вірити, що раби родилися бути рабами, а рабовласники родилися бути рабовласниками».

«Христос рабовласницьку державу благословляє. Коли мій народ перебуває в рабстві, він не зможе звільнитися з ярма, маючи рабську релігію. Для нього світлі ідеали волі повинні стати релігією. Я не дивлюся на релігію як на знаряддя залякування людей і тримання їх в покорі».

«Віра, яку я проповідую, не пригноблює людину і не залякує її. А дає їй душевну радість, навчає вільно вдосконалювати своє Єство. Ніхто не має права в ім'я віри в Бога залякувати людину. Усяке залякування є злочином».

«У вірі Христовій є відречення від земного життя, презирливе ставлення до краси людської і земних благ. Ісус був членом секти жебраків есенів, які не купалися, проявляли нехіть до праці, звеличували жебрацтво, нехлюйство, думаючи про переселення до раю небесного, де є вічне життя».

«Я щиро люблю свій народ і не можу дивитись на нього як на рабське стадо Христове. Я покликаний нести йому Велике Світло Волі — Віру в Єдиносущого Господа України-Руси Дажбога, свого рідного Господа. Я не семіт, і семітська духовність не відповідає вдачі мого Єства. Я хочу бути чесним з собою, з моїм народом і моїми ворогами».

24 вересня 1967 року Лев Силенко виголошує Доповідь у Монреалі в залі Українського Національного Об'єднання. Катедра українознавства (відділ у Рочестері, Нью-Йорк) влаштує 11 лютого 1968 року в Українському Домі в Рочестері Доповідь Силенка. Тема: «Нові епохальні відкриття з історії дохристиянської України-Руси». І такі Доповіді Силенко виголошує у Філадельфії (Літературно-Мистецький Клуб), у Нью-Йорку, Бріджпорті, Лос-Анжелесі, Чикаго, Міннеаполісі, Вінніпезі та в багатьох інших містах Канади і Америки. Його промова в основному продовжувалася більше двох годин. А потім майже дві години йшли відповіді на запитання.

На доповіді приходили учителі, письменники, місцева інтелігенція. Усі дивувалися енергією, феноменальною силою промовця. Він з пам'яті говорив дати, назви книг, цитати, подаючи навіть сторінки книг.

Були в українських газетах статті-враження про Його доповіді. У газеті «Вільний Світ» за 11 березня 68 року (Вінніпег) поміщена широка стаття про те, що «управа Фонду Катедри Українознавства в Рочестері закликала українське громадянство 11 лютого на промову Лева Силенка до Українського Народного Дому». У статті говориться про Силенка як про визначного знавця історії Стародавньої України, Близького і Середнього Сходу. Читаємо: «Незважаючи на те, що саме в цю неділю відбувалися в Рочестері інші імпрези, в залі Українського Дому було повно людей. Прийшли на доповідь кращі люди — професори місцевих університетів, учителі, лікарі, студенти. Лев Силенко говорив без перерви майже три години, з пам'яті цитуючи цитати, дати. Слухачі не були втомлені тому, що Він говорить образами, час від часу кидає вдалі вислови. У залі появляється сміх, похваллення, оплески і бажання слухати оригінального промовця».

«Але справа не в тому, — далі зазначає автор статті, — що Лев Силенко — блискучий промовець і талановитий письменник, а в тому, що Він своїм талантом збуджує в Українців почуття великої Національної Гідності, і люди після Його доповіді залишають залю з піднесеним настроєм. Д-р Марія Кознарська після доповіді заявила, що вона дає

1000 доларів на Катедру Українознавства.

Лев Силенко нічого не фантазує, Він свої твердження скріплює твердженнями вчених, які нині є світилами історії й археології в Англії, Франції, Індії, Ізраелю, Італії» («Вільний Світ»).

Після доповіді Лева Силенка професор В. Губка закликав присутніх скласти пожертви на Фонд Катедри Українознавства в Гарварді, і присутні, захоплені доповіддю Силенка, склали 17 тисяч доларів. (В цьому дехто знаходить таїну Силенкового впливу на людей).

У статті «Кожному право голосу» («Канадійський фермер», 23 листопада 1968 р.) відзначено, що «доповідь Лева Силенка в Рочестері була спонсорована управою Фонду Катедри Українознавства. У залі на доповіді було повно людей, були професори місцевих університетів».

Доповідь Лева Силенка була високо оцінена всіма слухачами, було духовне піднесення. Доповідач нікого не скривдив, був толерантним до інакше думаючих. Але чомусь в Канаді і Америці існує думка неправдива і шкідлива, що погляди Силенка треба поборювати, бо Він проповідує Рідну Українську Національну Віру в Бога. Ми живемо у вільному світі. Свобода віри і слова в Америці охоронена американською Конституцією, і той, хто цю свободу поборює, зневажливо ставиться до американської Конституції» («Канадійський фермер»).

Але не всі редактори охоче такі статті поміщали. Чому? Шириться чутка, що Силенко починає проповідувати «якусь віру в Дажбога», і не належить Він ні до якої парафії і ні до якої партії. Хто готовий таку людину підтримувати?

Після доповідей до Силенка підходили люди, які були Ним захоплені, давали Йому свої адреси і казали: «Коли ваша доповідь вийде друком, пришліть».

У Силенка є переконання, що любов до Батьківщини і жертвена праця для неї властива шляхетній вдачі людини. Любити рідний народ різні авантюристи, зрадники, які обманюють рідних людей, егоцентрики, які ставлять своє маленьке «я» вище національних справ, не здібні. Благородне почування не має місця в збайдужілих темних душах.

Я люблю мій Народ, як дитину

Любить мати, що пестить і б'є.

За любов я страждаю і гину,

Люде мій, моє серце твоє!

(Лев Силенко, «Гість з Храму Предків»).

«Моя любов до мого народу така велика і така свята, що її не переможе ні Мойсей, ні Ісус, ні Магомет, ні Маркс!» (Лев Силенко).

21. Вихід часописів «Рідна Віра», «Самобуття Україна»

«Час прийшов, треба вирушати в далеку дорогу. Я самотній, ні дружини, ні дітей, ні хатини у мене немає. Є в мене тільки велике хотіння сказати рідним людям те, що з часів ранньої юности заповнює душу, розум. Я хочу відкрито йти, проповідуючи віру в Милосердного, Всюдисущого і Єдиносущого Господа Дажбога», — так говорив Лев Силенко у Вінніпезі й в Чикаго тим побратимам і посестрам, які першими визнали Його Науку.

Він має п'ятсот сімдесят адрес своїх прихильників, які цінують Його як надзвичайну людину. Ці люди зголошувалися самі під час Силенкових виступів з проханням надіслати їм друковані Його Доповіді.

У Вінніпезі влітку 1964 року Силенко позичив у бізнесмена Петра Стогуна ротатор і в маленькій кімнатці горішнього поверху (на Ластет Стріт) почав видавати часопис під назвою «Рідна Віра» тиражем 950 примірників. На обкладинці помістив емблему РУНВіри, яку сам намалював: Трисуття (Тризуб) в обрамленні сонячного проміння. (Була неймовірна спека, кімната нагрівалася так, що фарба в ротаторі ставала рідкою, і тяжко було друкувати).

Отримавши перше число «Рідної Віри», д-р Юліян Мовчан, д-р Софія Парфанович та ряд інших Силенкових прихильників не тільки прислали щирі побажання, а й пожертви на видання наступних чисел.

(Д-р Ю. Мовчан прислав чек, датований 23 травня 66 року, на суму \$30, зазначивши: «Духовному Учителеві Леву Терентійовичу Силенку для потреб РУНВіри»).

Особливо теплим був лист від професора Міяківського (директора музейного архіву ВУАН, Нью-Йорк), який подякував Левові Силенкові за Його самобутнє і світле мислення в журналі «Рідна Віра».

Чимало відомих людей у листах просили не згадувати в часописі їхні імена. Усі-бо відчули, що Силенко не визнає біблійного богорозуміння, проповідує переоцінку духовних вартостей, нове розуміння Господа Бога з ім'ям Дажбог.

У Вінніпезі Силенко винайняв на головній пошті скриньку під номером 1174. Він відкрив у банку «Меужентайл бенк оф Канада»konto (рахунок) під назвою «Рідна Віра» (така ж назва журналу). Число банкового рахунку 281—760, на якому було 14 \$.

Всечесні отці в церквах почали говорити, що в нас є «греко-православна рідна віра», «греко-католицька рідна віра». І визнавці РУНВіри сказали Силенкові: «Що ж нам робити?»

Силенко відповів: «Справді так є. У нас рідна школа, рідна хата, рідний край, рідна мова, а от рідної віри в українців немає. Є католицька, є греко-православна, але ці віри іноземного походження. Якщо панотці називають греко-православ'є рідною вірою, значить у них рідного немає, і вони чуже звать рідним, а це неморально. Це принижує гідність достойної людини. Тільки рідна мати рідна. А чужу матір скільки б Ви не називали рідною, рідною не буде».

Слова «рідна віра» швидко почали ширитися в Діаспорі. І так появилися терміни: рідновіри, рідновірство. Виявилося, що й любителі міфології сподобали досі між

українцями нечувану назву журналу «Рідна Віра».

У часописі «Рідна Віра» була також подана аббревіатура РУНВіра (Рідна Українська Національна Віра).

В 1966 році в листах до редакції «Рідна Віра» люди почали називати Лева Силенка Учителем.

Австралійський архієпископ Геннадій у журналі «Українська інформаційна православна служба» (квітень 1967 р., Мельбурн, Австралія) пише, що появилася «Силенкова ересь в теперішніх часах». «Лев Силенко видає журнал «Рідна Віра», Він подорожує по Канаді і Америці та викладає у різних осередках, де живуть українці, те, що пише у своїх журналах».

Архієпископ зазначає, що «Силенко бачить у вірі в Дажбога спасіння для України. Він об'являє нову концепцію Бога. Він називає Бога Єдиним».

«Отже, таких богів після Його теорії є стільки, скільки є у світі релігій, націй. Силенко своєю «ерессю» заперечує науку Ісуса Христа та віру у Святу Тройцю». З цього бачимо, що архієпископ Геннадій або не орієнтується у Силенковій вірі, або має мету навмисне писати про неї неправду. Силенко всюди підкреслює, що Бог один, а релігій багато тому, що є багато неоднакових розумінь Єдиного Бога...

«Дажбог Силенкові рідніший, бо Він є злим духом України. А сам Силенко є вислаником цього злого Духа. Дажбог сатана, і під натхненням цього демона-сатани Силенко думає, пише, говорить та страшно зле діє на велику шкоду Українському народові. Силенко зволив насадити рай на Україні. Отже, Він не вірить у Господа Саваота, який був творцем справжнього раю, і не вірить Христові. Його діяльність звернена проти християнства». («Українська інформаційна православна служба»).

Починаючи видавати журнал «Рідна Віра», Лев Силенко вирішив подавати окремими розділами матеріали, які Він приготував для написання «МАГА ВІРИ». І 396 сторінок таких матеріалів Він помістив у 10 числах «Рідної Віри». А потім ці сторінки гарно опрацював і видав тиражем 30 примірників у вересні 71 року. Вони були передані діячам РУНВіри, бібліотеці Манітобського університету (відділ славістики). (Бібліотека Манітобського університету (Вінніпег) купила цей робочий примірник «МАГА ВІРИ», заплативши Авторіві 30 доларів. Це було 15 жовтня 73 року).

Уже зібрано близько 2000 сторінок різних матеріалів, потрібних для написання «МАГА ВІРИ». Силенко сам перед собою ставить численні запитання, на які шукає відповіді, глибоко увійшовши в роздуми. В цей час у Нього постала думка побувати в Лондоні (в Бібліотеці Британського Музею), відвідати Константинополь (Істанбул), оглянути в Туреччині археологічні розкопки, пов'язані з історією Гіттитів. Він певний, що Гіттити й Сумеріяни (Шумери) є родичами Трипільців, вони мовно споріднені. Він має намір побувати у Греції, на острові Крит, щоб знайти сліди Пелазгів.

Силенко написав листа у Детройт до індуса професора Тара з проханням дати інформацію про санскрит, а також адреси визначних санскритологів в Індії. І Силенко отримав шість адрес: у Варанасі (Бенарес, Інститут санскриту), у Делі (катедра санскриту Делі-університету), в Бомбеї (катедра санскриту університету). Він планує їх відвідати. На подорожування потрібні кошти, яких Він не має. Але у Нього є багато приятелів, які Його

цінують і допоможуть.

У вересні 1966 року Силенко видав 10-те число журналу «Рідна Віра», на сторінках яких поміщує матеріали, підготовлені для книги «МАГА ВІРА», подає фрагменти з свого «Порівняльного санскритсько-англійсько-українського словника», зазначаючи: «Словник унікальний, не має попередників». Тексти, підготовлені для «МАГА ВІРИ», подає у формі Запитань і Відповідей. З цього бачимо, що Він шукає різних способів написання книги: і змістом, і формою новою в українському світі.

Силенко почав вести переписку з індуськими санскритологами (Делі, Бомбей). Вирішив не їздити постійно з міста до міста, а на довший час затриматися у Вінніпезі. Знайшов зручне помешкання (студентське, однокімнатне) біля Манітобського університету. Може пішки добиратися до бібліотеки.

В університетській книгозбірні Силенко зустрівся з давнім приятелем, бібліотекарем В. Мухіним, який створив для Нього добрі умови для користування бібліотекою. Силенко міг з бібліотеки брати велику валізу з книгами і після використання їх повертати і знову брати нові. В цій бібліотеці є найбільша в Канаді збірка книг з історії Східної Європи і її мов. Бібліотекар Мухін казав, що якийсь московський граф передав книги з власної колекції до бібліотеки Манітобського університету. (Хто читає «МАГА ВІРУ», той відчує: в ній подані факти з книг Татищева, Карамзіна, Бестужева-Рюміна, Покровського, Соловйова та інших істориків Московської імперії).

Лев Силенко мав інформації, у якій бібліотеці, в якому місті Канади чи США є багатші колекції книг з історії релігій, з історії лінгвістики, з історії Стародавньої Європи, Азії.

Він поїхав у Детройт, винайняв скромну кімнату біля головної Бібліотеки, в якій щодня працював впродовж декількох тижнів. Тут є найбагатша в Америці збірка з історії юдаїзму, яка охоплює також життя юдейських громад у Східній Європі, особливо в Україні.

З Детройту Силенко поїхав до Клівленду: тут у міській бібліотеці зберігається велика в Америці колекція книг з Гіндуїзму та Заратустріянізму. Зупинившись у приятеля, Він щодня приходив до цієї Бібліотеки.

Харчувався скромно: брав з собою шматок хліба, два яблука, горня кави купував біля бібліотеки.

У Силенка негасима жага до знань: усе хоче знати, і коли починає досліджувати життєпис і вчення Гаутами Будди, думками йде до Спітами Заратустри, бо знає, що вони були скитами, розмовляли скитською мовою, їхні прадіди прибули з берегів Дніпра на територію Ірану, Північної Індії. Будда говорив, будучи принцом, по-скитському і вивчав санскрит, який був йому рідним і зрозумілим.

Входячи в глиб історії Людства, Силенко не тільки студіював, а й зачаровувався все новими і новими відкриттями, які, на Його думку, українцям невідомі, і про них Його рідним людям треба знати.

У «Самобутній Україні» (у першому числі за листопад 1966 року), яку редагує і видає Силенко у Вінніпезі і Чикаго, подається як девіз цитата зі «Слова про похід Ігоря»: «Встала Правда у жилах Дажбожого внука», і далі «Дажбожий внук — значить Народ

Український» (М. Грушевський).

В часописі, зокрема, читаємо, що «слово «українець» у світі має малу вартість, бо українець нині не коваль своєї долі, українець не пан свого життя і не володар своєї душі. Він живить свою душу чужими сумнівними правдами, чужими ритуалами і вірами — таке принижуюче життя породило в крові українця почуття меншовартости і оманливу радість щасливого раба.

Українські провідні інтелігенти, виховані Римом і Москвою, тримають (за чужими канонами) в духовній неволі і свій народ, потішаючи його чудами греко-римо-юдейських преподобників і теоріями московських майстрів комунізму.

Сьогодні Москва поневолює Україну руками антиукраїнських українців. Сьогодні Рим олатинізовує українську еміграцію руками українців, які закінчили римську науку в Римі, в «Українському» Інституті, що його за тяжко зароблені гроші утримують українці, фальшиво вірячи, цю цим визволяють Україну».

І далі: «Ми проповідуємо між українцями святу науку Рідної Української Національної Віри, яка збагачена духом рідного поняття Бога. Вперше за 1000 літ пробудився ум України-Руси, заговорила розкута державотворча Українська Мисль. Віримо, Українці покинуть чужі вівтарі і кивоти Юдеї, Риму, Москви, Греції і стринуть віками очікуваного гостя».

Друге число «Самобутньої України» (грудень, 1966) починається словами І. Франка: «У Біблії Бог виступає, як Бог самих тільки жидів. ...Жиємо в часах, в яких на наших очах довершується переоцінка старих вартостей». Через декілька років Силенко напише книжку, давши їй назву «Переоцінка Духовних Вартостей».

У числі 3 (січень, 1967 рік) «Самобутньої України» цитуються слова Івана Франка з «Сотворення світу»: «Мойсееві книги були написані не Мойсеєм, а жидівськими рабами. Як же вірити в жидівські казки про боже об'явлення пророкові Мойсееві?» У цьому числі Силенко подає самобутні, нові тлумачення понять «Життя», «Смерть», «Бог», «Віра», «Свідомість», «Ненависть», «Рабство», «Любов». Часопис цей тисячами примірників шириться в Діаспорі.

У числі 5 «Самобутньої України» (березень, 1967 р.) у статті «Віра» Силенко подає своє розуміння понять «Страх», «Обов'язок», «Воля», «Дружба», «Правда».

У вересні 1967 року в одинадцятому числі газети «Самобуття Україна» поміщена на чотири сторінки стаття під назвою «Святиня». У ній Силенко пише, що українці мають право, дане їм Богом, бути українцями по народженню і по вірі. Зазначає: «Ніхто у світі не має права привласнювати Сонця. Всі віри, які проповідують любов людини до людини, правдиві, і моя віра в Єдиного Господа Дажбога правдива Віра. У ній є совість, розум і душа мого народу. У ній є Милосердя, Світло, святая Правда. Ніхто не повинен казати, що він має монополію на віру в Бога і що тільки його віра є правдива, а всі інші треба нищити методами священної інквізиції».

Силенко повідомив українську громадськість, що треба українцям мати Святиню Рідної Української Національної Віри, у якій утверджуватиметься Незалежність Української Духовности. Він у Чикаго оформив першу в світі Громаду вірних РУНВіри і 3 грудня 1966 року в Чикаго зареєстрував в Американському Уряді. І Громада вірних

РУНВіри отримала статус релігійної, була звільнена від податків, її очолили Мирослав Марків, Іван Баран, Іван Сухаревич, які відійшли від католицької релігії, і Мирослав Лисенко, Мирослав Чумаченко та інші, які відійшли від грецького православ'я. Громада складалася з 53 родин.

Ця нечувана досі подія починає еліту Діаспори дивувати, хвилювати, тривожити. І в газетах появляються статті про Силенкову віру в Дажбога.

У газеті «Наша Батьківщина» (6 жовтня 1967, Нью-Йорк) протоєрей Даниленко-Данилевський (Кость Слобідський) пише: «Весною і літом я жив з Силенком під одним дахом в апартаментах Федора Чубенка в Аллентавні (Пенсільванія). У цей час Силенко продукував фільм «Дитина і дві матері». Силенко — це самородок, що має іскру Божу: талановитий поет, письменник, публіцист, промовець. Пише гарні вірші, повісті, мемуари. Уже 15 років пише капітальний твір під назвою «Синтеза філософії релігій світу». Він ініціативний, енергійний, заряджений. Індивідуаліст, що ставить себе на рівні реформаторів, велетнів і мудреців світу! Ставить себе в ряди основоположників релігії. А з цього й нахил до апостольського проповідництва: Конфуцій, Будда, Магомет, Силенко. Та не спалить Він на вогнищах ні юдаїзму, ні християнства». «Проти Силенка вже виступають публіцист Поль Половецький та інші.

Шкода паперу, щоб вступати в полеміку з новим Буддою і цим надавати Силенкові прилюдної ваги. Краще Його не помічати» — такими думками протоєрей Слобідський зарепрезентував духовенство греко-православної церкви.

У газеті «Наша Батьківщина» за 15 грудня

1966 року професор Поль Половецький помістив статтю під назвою «Геніальне баламутство».

Інтелігенти, які є явними і прихованими визнавцями Силенкового віровчення, писали: «Щоб створити геніальне баламутство, треба бути генієм». І вороже наставлені до Силенка проголосили Його генієм.

Відомий в Діаспорі культурний діяч, лікар, д-р Юліян Мовчан у часописі «Наша Батьківщина» (20 березня 1967 р.) поміщає статтю під назвою «Геній чи геніальне баламутство». Він пише, що «славний Поль Половецький фальшує цитату Лева Силенка і хоче довести, що Силенко не Пророк і не творець нової релігії, а отакий собі баламут. І сам Половецький у своєму писанні таки довів, що Силенко є генієм (не має значення — генієм зла чи добра)».

Поль Половецький докоряє Силенкові, що Він «своєю вірою в Дажбога хоче між українцями відродити поганізм (примітивну віру) в багатьох богів-ідолів. І так перед іншими народами зробити українців людьми відсталими, безпорадними, не здібними до духовних подвигів».

Д-р Юліян Мовчан пише, що «Силенко у Дажбога не вірить так, як вірили наші Предки 1000 літ тому.

Він дає Дажбогові зовсім інше філософсько-теологічне розуміння. Силенко проповідує між українцями віру в Єдиного Бога — з тією тільки різницею, щоб той Бог звався не візантійський Саваот, не жидівський Єгова чи Шадай, а таки український Дажбог».

«Німці дали світові Лютера, Гегеля, Ніцше, Шрадера, французи — Вольтера, Руссо та інших. І взагалі в Європі існує багато творців релігійних реформ чи сект, релігійних філософів, оборонців та критиків християнства. А що ми, українці, дали в цій ділянці? У нас сама духовна убогість. У нас є філософи, які переказують біблійні легенди і перед своїм рідним народом ніби хвастають, які вони мудреці, філософи бродячі з «Біблією» в торбині».

«Відомо, що філософа Сократа звали геніальним баламутом. Він за своє баламутство був змушений випити смертельну отруту. З «Євангелій» знаємо, що фарисеї Ісуса Христа також називали баламутом та безбожником, бо він у суботу (під час шабаша) зціляв хворих.

Папа римський називав не тільки баламутами, а й страшними «злочинцями» Івана Гуса, Лютера, Кальвіна, Джордано Бруно та багатьох інших, хоч від того вони зовсім не перестали бути геніальними чехами, німцями, французами».

«Половецький забув, що в США, де він живе, існує повна толерантність релігійних віровизнань. І тому його обвинувачення, кинуте на адресу Силенка, виглядають провокативними. Ніхто не може заборонити Силенкові і тим, які визнають його вчення, вірити в те, в що вони хочуть. І не тільки вірити, а й пропагувати Силенкове вчення серед інших», — такі міркування висловив д-р Ю. Мовчан.

У доповідях, які виголошує Силенко, є заклик боротися не за греко-православну, католицьку чи радянську Україну, а за українську Україну, в якій має бути утверджене і звеличене українське розуміння Єдиного Бога.

Під час Його промови в Чикаго з залу вигукнув обурений дяк Йосиф Маніяцький: «Силенко, коли Ви не стоїте на колінах перед пречистою Дівою Марією, то Ви ворог України, таких, як Ви, треба палити живцем». Навіть католики в залі були-обурені таким вироком. Силенко спокійно почав декламувати поета Юрія Федьковича:

Пречиста діво, радуйся, Маріє,
 Бо я не можу. Вшак я маю душу,
 І чути мушу, і дивити мушу,
 Що тут на світі, ах тутки ся діє!
 Да як до гробу зложуть моє тіло,
 Де темно, тісно, студено, зотліло,
 Де ніч не плаче, де усе німіє,
 Пречиста діво, радуйся, Маріє.

До Лева Силенка підійшли Мирослав Марків (галичанин) і Мирослав Лисенко (наддніпрянець) та й інші силенкияни. Вони усім дали відчути, що готові оборонити Учителя.

Зал був наповнений в основному інтелігентними людьми, На Силенковому обличчі зосереджений спокій. Він каже: «Я люблю матір Україну понад все і не хочу, щоб над її душею панували святощі, привезені з Москви, Риму, Візантії. Це є моє «Вірую». Тільки та віра благородна і достойна, яка терпеливо ставиться до інакшевіруючих. У Америці є воля віровизнання. Нікому не дозволяється топтатися по американській Конституції». Ці Силенкові слова ніби роззброїли, ослабили тих, які показували свою ненависть,

І тут Силенко узяв журнал «За рідну церкву» (офіційне видання Комітету оборонців обряду і традицій української католицької церкви за серпень— вересень 1966 року). І прочитав: «Отець Монсьєр Д. Гресько у парохії святого Петра і Павла сказав українським дітям пластунам: «Діти, ви викиньте своє українське серце на смітник, тут воно вам не потрібне». І далі «отець д-р Любачівський у своїх богослужбах ніколи не молиться за много-страждальну страну нашу, ні за страждущих братів наших. У католицькій школі українській Святого Йосафата молитви та молебні є тільки англійською мовою. Коли діти запитали: «А чому ми не молимося по-українському?» — їм відповіла монахиня: «Бозя, дитинко, української мови не розуміє».

Лев Силенко, прочитавши ці слова, узяті з католицького журналу, знову процитував Федьковича: «Пречиста діво, радуйся, Маріє, бо я не можу».

Такі влучні, такі сильні й такі розумні Силенкові способи впливу на людей усі відчули. У залі навіть неприхильники сміялися, чуючи Його дотепність.

Він нікого не ображав, не вживав погроз, не було відчутно в Його словах злоби, ненависти. Він, як Господом посланий духовний Учитель, говорив дохідливо, тепло, зворушливо, мудро. Він бачив, що українці виховані в чужих школах і тому Його не розуміють. І на них не треба гніватися, їм треба допомогти відчутти, що вони живуть у духовній неволі.

У «Самобутній Україні» (ч. 18) за 1968 рік у статті «Принцип» подається розуміння понять про «Неправильне прагнення» і про «Правильне прагнення», про «Неправильний спосіб життя» і про «Правильний спосіб життя». Силенко роз'яснює основи життя вільної людини і основи життя духовного раба. Він, як бачимо, уже формує Сім Законів Правильного Життя, які об'явить зі всією детальністю у 48-му Дні Святого Письма «МАГА ВІРА».

Він не тільки показує неукраїнську суть московського комунізму і юдейського християнізму. Він освітлює дорогу виходу рабів з дому неволі. Доводить, що не досить відійти від чужовір'я, треба покращити суть свого єства Сімома Законами Правильного Життя.

Силенкова віра в Дажбога шириться між українцями Австралії, Англії, Канади, Америки.

Думаючи люди відчули, що РУНВіра — це не міфологія, це сучасна монотеїстична українська релігія, об'явлена Послаником Дажбожим, Сином Господа України-Руси.

Основним джерелом прожитку для Силенка були промови, які Він виголошував в Канаді і Америці, а також фільми («Годинник б'є дванадцять», «Пісня Мазепи», «Слідами українських піонерів», «Дитина і дві матері»), продуцентом яких Він був.

І ось сталося те, що й треба було сподіватися. У місті Бетлегем (Пенсильванія) в Народному Домі був винайнятий зал. І вже були розпродані квитки. Коли у неділю 16 квітня 67 року пополудні автом під'їхав Силенко до Народного Дому, Йому адміністратор сказав: «Пане Силенко, наш отець дав розпорядження заборонити Вам показувати фільми, бо Ви проповідуєте віру в Дажбога. І про це отцям повідомив митрополит Синишин з Філадельфії».

Силенко сказав, щоб людям було повернуто гроші за продані квитки. Він спокійно

сів у авто і їхав у напрямку Нью-Йорка задуманий.

З митрополичої канцелярії розіслане повідомлення не винаймати Силенкові зали для його доповідей і фільмів. І старатися, щоб Він не контактувався з парафіянами, оповідаючи їм про РУНВіру. Така осторога вже була офіційно подана в українській католицькій газеті «Америка», яка виходить у Філадельфії.

22. Хто є добрим українцем

12 листопада 1967 року в Нью-Йорку в залах готелю «Гілтон» відбувається Перший Світовий Конгрес Вільних Українців (СКВУ). Кожний делегат зобов'язаний скласти від імені своєї організації грошовий вклад в сумі 35 доларів, отримати посвідку, що він є офіційним делегатом. Вірні РУНВіри в Монреалі (Канада) оплатили подорож до Нью-Йорка для Учителя Лева Силенка. Він офіційно на СКВУ репрезентував Громади РУНВіри в Діаспорі.

Справді, це був найвеличніший в історії український з'їзд: прибули делегати з Європи, Австралії, з країн Південної Америки, з різних провінцій Канади і Штатів Америки. Є зарепрезентовані всі українські партії, культурні установи і церкви Діаспори.

Стоять столи, на яких розкладені різні видання, є й числа часописів «Рідна Віра», «Самобутня Україна». Професор А. Білецький тут же дає відповіді на різні запитання у справі РУНВіри. Присутні М. І. Лозовий і його родина, вони при нагоді роздають листівки про РУНВіру.

Делегати Конгресу мали бенкет: обідали і слухали промовців. За столом, де сидів Лев Силенко, був Валерій Остапенко з своєю дружиною, Іван Свириденко. Вони тут познайомилися з Учителем Левом Силенком. І була домовленість, що до Бріджпорту приїде Силенко, щоб в Народному Домі виголосити доповідь про нові твердження з історії Стародавньої України.

Українці, присутні на СКВУ, зрозуміли, що усіх їх єднає українська мова, Українець, прибулий з Аргентини, не міг би знайти спільної мови з українцем з Канади, Українець з Франції не міг би домовитися з українцем з Бразилії чи з Америки, Який злочин роблять ті душпастири, які занглішчують своїх парафіян.

Лев Силенко почав розмову з греко-католицьким священником Піскальним, який, довідавшись, що це той Силенко, який проповідує РУНВіру, розгнівано сказав: «Ви не українець, бо не визнаєте Святої Тройці — не вірите в Отця і Сина і Святого Духа!»

Силенко відповів; «Не вірю! І на це я маю право. І не ви будете визначати, хто є українцем, а хто ні. Латиноамериканець визнає Святу Тройцю, і тому він для вас є українцем?»

Дивне визначення, подібне на советське: як ти визнаєш партію Леніна-Сталіна, значить ти добрий українець. А як — ні, ворог народу...

Або: віриш, що римський папа — намісник Бога на землі, цілуєш ікону Саваота, Бога юдейського — значить ти українець. А ні — значить большевик, антихрист. Люди добрі, чи можна з таких антиукраїнських українців створити достойну, цілеспрямовану українську громаду?!

На Першому СКВУ в Президії у перших рядах сиділи єпископи, митрополити греко-католицької і греко-православної церков, виблискуючи хрестами на грудях. У американців, які були гостями, складалося враження, що це не СКВУ, а церковний Собор, який відбувається у присутності світських, церковних діячів. Америка є протестантською, і Президенти Америки на грудях не роблять хрестів.

Присутній на Першому Конгресі СКВУ прем'єр-міністр Канади Джон Діфенбейкер

був приголомшений, бачачи, що біля нього стоять архиереї і провідники СКВУ і роблять на грудях замашисті хрести. Ні Діфенбейкер, ні представники Президента Америки не хрестилися. Та в них створювалося враження, що над українською політикою і культурою домінують єпископи (тобто наглядачі Ватикану). Не приносить це ні чести, ні поваги українській політичній думці.

Є відомо українцям в Америці, що у Вашингтоні проходила процесія. Українські жінки несли в руках великі ікони діви Марії, Ісуса та інших святих. З ними йшли архиереї. Вони хотіли Президентові показати, які то вони настоящі християни. Сподівалися, що Президент вийде з Білого Дому. І їх привітає. Але Президент не вийшов, чому?

Протестантська Америка на хрести і на ікони дивиться як на перестаріле ідолопоклонство, до якого в Америці немає замилювання. Хоч американці (євангелисти, баптисти, меноніти, юнітаріяни та всі інші) вважають себе правдивими християнами.

У Бріджпорті (Каннектикат) місцевий відділ Українського Конгресового Комітету Америки влаштував доповідь Лева Силенка в Народному Домі. Зал був заповнений зацікавленими слухачами. Дві години без перерви, як завжди, переконливо, дохідливо і палко говорив промовець перед присутніми, ніби кадри з фільму проходили події з історії Трипільської культури і цивілізації.

Ще перед «утворенням світу, описаним юдейськими письменниками в «Біблії», наші Предки уміли сіяти, пекти хліб, їздити на возах. У ці часи не видно було на обрії історії людства ні грецьких, ні юдейських племен. Греки (ахеї, доріяни), як дикі свинопаси, вторглися з Альп у Пелопонес десь три тисячі сто літ тому.

Племена гібрів (гібреїв, євреїв) вторглися з південного Синаю в Ханаан і три тисячі сто літ тому появилися на обрії історії. Перший їхній цар (племенний вождь) був Саул, а потім, десь три тисячі років тому, — Давид. У цей час у юдеїв було багатобожжя, про віру в єдиного Бога вони ще не знали, їхні письменники (рабіни) написали Тору дві тисячі п'ятсот — дві тисячі чотириста років тому (написали Езикіел і Ездра в Ассирії — Вавилоні). Очевидно, про історію «Біблії» Силенко говорив тільки між іншим, для порівняння.

Затаївши подих, усі уважно слухали, переглядалися, чуючи щось нове, досі для них, парафіян, не знане. Відчули почуття національної гідності, довідавшись, що на території України вперше в історії планети Земля запалали вогнища хліборобської культури. На доповіді були присутні і священники, які твердять парафіянам, що Авраам і Сара є їхніми прародителями. І тому, коли помирає українець, піп його відправляє на лоно Авраама.

Силенко сказав, що українці не є безбатченками. У них є Прародитель Тато Орь, і від Нього походять Оріяни (арійці). І є Мама Лель — Родоначальниця племен Оріяни.

Протоєрей Сергій Кензірявий-Пастухов після доповіді взяв слово. Сказав, що Силенко невірний, бо Він вірить в Єдиного Дажбога, а не Саваота. Він творить нову філософію — нову українську релігію. І так Він ослаблює між українцями віру в Христа. У Силенковій вірі є патріотизм, а тому вона не є вірою.

Силенко відповів, що в юдаїзмі є юдейський патріотизм, у якому вірність Юдеї є святою справою, вірою. І «Біблія», написана юдейськими письменниками, є книгою релігійного юдейського патріотизму. Якщо у «Біблії» українець шукає себе, значить він

шукає себе там, де його немає.

Священик С. Кензір'явий-Пастухов помістив у газеті «Наша Батьківщина» (ч. 176) відкритий лист, в якому осуджує Український Конгресовий Комітет Америки за те, що він спонсорує доповідь Лева Силенка.

Після доповіді в Бріджпорті біля Силенка згуртувалися визнавці Його науки. Професор А. Білецький купив у Нього примірники часопису «Рідна Віра». Сказав, що почне писати докторську дисертацію про давню історію Оріяни (України-Руси) і буде її захищати в Мюнхені в Українському Вільному Університеті. Написану дисертацію (її копію) він передав Силенкові. І пояснив, що багато Силенкових тверджень запозичив з журналу «Рідна Віра», а також з Силенкової книги «Праісторична Україна», уривки з якої друкувалися в «Канадійському фермері» впродовж чотирьох років. Та, подаючи в кінці дисертації джерела, Білецький прізвище «Силенко» не згадав. Чому?

Професор згаданого університету д-р В. Янів (ватиканський діяч) знає про Силенкову віру в Дажбога. І це б негативно вплинуло на успіх захисту дисертації.

А. Білецький попросив вибачення у Лева Силенка за те, що, користуючись в основному матеріалами Силенка, не згадав Його прізвища.

Силенко відповів: «Ви склали присягу в Нортгемптоні, що визнаєте РУНВіру. Головне те, що, маючи докторат, Ви тепер краще чутиметеся, як викладач університету, і успішно проповідуватимете РУНВіру».

У Бріджпорті живе Петро Коперник з дружиною Ніною і двома синами Володимиром і Миколою та малою донькою. Він з Силенком знайомий ще з Мюнхена і тепер запросив Його в гості. Дружина Ніна сказала, що захоплена Силенковою концепцією віри в Єдиного Дажбога. (Вона працює редактором і диктором в Нью-Йорку на радіостанції «Свобода»). І тут же з сумом пояснила, що має хворобу крові. Ніякі лікарі не можуть визначити діагнозу. Сказали, що з такою хворобою вона довго жити не може.

У присутності всієї родини, як заповіт свій, висловилася, що хоче бути похована за обрядом РУНВіри, не бажає, щоб піп її відправляв в Ізраїль на лоно Авраама і Сарі. «Чужі вони люди, і я чужа для них», — казала Ніна. Не перемігши тяжкої хвороби, вона померла і 31 серпня 1971 року була похована за обрядом РУНВіри. Мала вона багато добрих приятелів і знайомих, які прийшли (близько 120 осіб) проводити її в останню дорогу.

(Ніна Коперник і її достойний муж Киеслав (Петро) тепер спочивають на Свяорпі (цвинтарі) на Оріяні біля Соборного Храму Святині Матері України).

23. «Шукаючи виходу, ідуть до Силенка»

Я прийшов, бо така воля Неба,

Воля Правди, Землі і століть.

(Лев Силенко, «Гість з Храму Предків»)

У пресі подаються неоднозначні міркування про Силенкову віру в Дажбога. Частина часописів у Діаспорі, яка опанована клерикалами, вирішила, що найкращий спосіб боротьби з Силенковою вірою в Дажбога — це повна мовчанка, ігнорація. Та, незважаючи на це, у клерикальній пресі друкуються статті з осудженням РУНВіри і її Засновника Учителя Лева Силенка. У світських газетах поряд з критикою є й вияви прихильності.

І тут треба подати принаймні короткі цитати й висловлювання, взяті з часописів. Першим напав «на релігійного генія Силенка» ви думаєте хто? Дмитро Донцов. Він у газеті «Гомін України» (Торонто, Канада) між іншим пише, що є такі, які проповідують віру «руністів» (руни — це таємні знаки і букви на древніх каміннях). Ці «руністи» пишуть, що гасло «Бог і Україна» є інтернаціональне і принизливе. Бо Україну ставиться на друге місце, а папу римського і Саваофа, Господа юдейського, на перше місце. Ті руни, пише Донцов, «були адоровані північними народами, то як їх можна називати рідною вірою». Усі зрозуміли, що вже дуже старенький Донцов змішав слова «руни» і «РУНВіра» через помилку, або, як дехто казав, що це в Донцова такі публіцистичні прийоми.

Комуністи в Канаді не хочуть бути задніми в нападах на Силенка. Вони у газеті «Українське слово» (за 20 жовтня 1965 року, Вінніпег) у статті «Силенкісти — нове чудо» пишуть: «Лев Силенко і Його послідовники (силенкияни) твердять, що вони відкидають «Біблію» не тому, що вони атеїсти, а тому, що «Біблія» — це твір, написаний єврейськими письменниками, які писали про чужі для України духовні справи і обставини. З цих міркувань вони відкидають і філософію Маркса. Донцов писав, що треба йти з «Христом проти диявола», а модерний ідеолог Силенко вважає, що «юдеєць не може бути богом України».

У «Віснику» за 1 —15 квітня 1968 р. написано, що «у ЗСА і Канаді появилася віра РУНВіра (Рідна Українська Національна Віра)». У «Відкритому Листі до Митрополита УПЦ в ЗСА, Іоана», який розісланий і єпископам у Канаді, зазначається, що Лев Силенко «лжепророк, який каже, що Дажбог старший, як Єгова, рідніший, як Мойсей».

У газеті «Батьківщина» (16 березня 1968, Торонто) друкуються стаття, в якій Я. Кіпкало пише: «Не погоджуюся зі статтею П. Левицького «Лжепророк Лев Силенко і Його чуда» («Батьківщина», 20 січня 1968), який зазначає, що Лев Силенко — це «злий дух», «лжепророк», який творить «епохальні витівки», «геніяльне баламутство», що «Дажбог Силенкові рідніший, бо він є злим духом України. А сам Силенко є вислаником цього злого духа». Таж ми недавно колядували, вживаючи слова «Ой, Дажбоже!». Митрополит Іларіон у своїх творах пише, що «Дажбог — датель світла і добра», а у «Слові про Ігорів похід» зазначено, що князі на Русі звалися «Дажбожими внуками». Я вважаю, що виступ проти Лева Силенка неповажний, і, мабуть, пан П. Левицький через поспішну необдуманість назвав письменника Лева Силенка-Орлигору «лжепророком». Правди немає

де діти, «Вісник», «Америка», «Укр. Православна Інформативна Служба» у Австралії повідомляє, що Лев Силенко має прихильників, які ширять його віру, звучи її — «Рідна Українська Національна Віра». Але ми живемо у Вільному Світі, де існує охоронена законом свобода віри».

«Силенко не є «лжепророк», а щирий і відданий українській справі українець.

Відомо, що в честь римських богів Юпітера і Марса названі планети, і християни з цими назвами погоджуються, не кажучи, що ці боги були «злими духами» Риму. Чому має бути Дажбог «злим духом»?! Відомо, що Іван Франко написав книгу «Захар Беркут», сказавши, що Захар Беркут був прихильником Дажбога, Ми всі знаємо, що ця книга Ів. Франка високопатріотична» («Батьківщина»).

Часопис «Канадійський фармер» (7 вересня 68 р.) заповнив цілу сторінку, давши право читачам висловити міркування про Силенкову віру в Дажбога.

«Канадійський фармер» (28 вересня 1968 р.) звинувачує редактора «Народної Волі» д-ра Матвія Стахіва, який на першій сторінці газети за 19 січня 1967 року інформує: «Учителем і творцем науки РУН Віри є Лев Силенко, який у журналі «Рідна Віра» і в часописі «Самобутня Україна» пише: «Тисячу літ тому чужа накинута релігія паралізувала духовність України- Русі і на цілі століття стримала духовний розвиток народу».

Ось таке «геніяльне баламутство» Лева Силенка припало до душі д-рові Стахову!» Далі в цій же газеті згадується й таке: «Люди, жадні сенсацій, говорять про Нього під парафіями, є такі, що кажуть, що то Бог послав Лева Силенка, щоб зробив порядок в нашому розсвареному релігійному житті».

У статті, поміщеній в двотижневику «Батьківщина» (ч. 9, 11 травня 1968 р.), зазначається, що «ні Силенко, ні Його визнавці не вірять, що світ був створений Богом, який проявлений у «Біблії».

Силенко у «Самобутній Україні» (червень, 1967) пише: «Світ не мав початку і ніколи не матиме кінця». До нечуваного досі в нашій історії доходить Лев Силенко, заявляючи так: «Ми заявляємо, що Україна-Русь освячена кров'ю її синів, і грецьке хрищення Русі ми оцінюємо як всенациональне приниження. Ні грек, ні москвин, ні жодний інший чужинець не є достойним святити чи хрестити Русь-Україну. Україна-Русь сама по собі є святою матір'ю нашою, і чужі руки хитрі і заздрісні не сміють торкатися її душі, її благородного серця, її світлого ума і святої величі!» Отже, як бачимо, Лев Силенко змагає до того, щоб «відхристиянізувати» Україну і повернути її, як Він каже, до віри в Дажбога».

У статті «Чому на СКВУ були репрезентанти Силенкізму?» («Вільний Світ», 9 вересня 1968 року) автор М. Засадний обурюється, що на Світовому Конгресі Вільних Українців силенкиани мали своїх делегатів і що мандатна комісія СКВУ дала їм мандати, отже право голосу. «А коли так, то стає юридичним фактом, що провідники СКВУ цим легалізували РУНВіру (Рідну Українську Національну Віру) і визнали її існування».

У часописі «Батьківщина» (11 травня 1968 р.) зазначається, що «невірно роблять ті журналісти, які пробують легковажно ставитися до діяльності Лева Силенка. Треба признати, що Лев Силенко — Це непересічна індивідуальність, має вміння переконувати людей, володіє пером і словом. Він зумів навколо себе згуртувати групу інтелігентів і

звичайних людей, які Йому вірять. Помиляються ті люди, які навмисне недобачають руху силенкиянства».

У «Канадійському фермері» (23 листопада 1968 р.) в статті «Кожному право голосу» подається відповідь на статтю «Чому на СКВУ були репрезентанти Силенкізму?»: «Дивне питання: коли визнавці Рідної Віри заінкорпоровані (зарєєстровані) в американському Уряді, коли вони вважають себе віруючими людьми, то якими б законами мав би провід СКВУ керуватися, скликаючи СКВУ, хто мав би право одній організації дозволяти брати участь на СКВУ, а другій забороняти. Мабуть, М. Засадний забув, цю ми живемо в Америці, а не за залізною заслоною».

У статті «Рідною мудрістю чи рабською ненавистю?» («Канадійський фермер», 19 жовтня 1968 р.) Б. Загірський, обстоюючи РУНВіру і її засновника Силенка, пише, «цю сучасна українська ментальність носить на собі печать ганебної психічної недуги, культу рабів. На жаль, замість героїчної духовності розвинулось в нас плебейство. Трагедія наша є власне в тому, що у нас є брак національної мудрости. Хотілось би порадити авторові статті (М. Засадному. — С. Л.), щоб не пожалів труду і часу, переглянув всі праісторичні джерела, доказані найбільшими світочами світової науки, які потверджують провіреними науковими дослідями і фактами далеку минувшину нашої сили, краси і мудрости. Напевно, тоді у автора не витворилась би така ненависть і злоба до рідного. Покорою і служінням раба волі не осягнемо!»

«Доводи історика Лева Силенка стимулюють світлу національну гордість, показують велич наших Предків, про яку досі не знав наш народ» («Ла палабра Укранія», 30 червня 1968 року, Буенос-Айрес, Аргентина).

«Молодого і палкого історика-дослідника Лева Силенка треба привітати, заохотити до дальших дослідів вже хоч би тому, що він належить до людей не тільки енергійних, а й думаючих» («Українське життя», 28 вересня 1969 р., Чикаго, Іллінойс).

«Багато українців є знеохочені до римської (католицької) і до грецької (православної) віри і, шукаючи виходу, ідуть до Силенка, який проповідує віру в Дажбога» («Український євангельський шлях», ч. 1, 2, 3, 7, 8, Бритійська Колумбія, 1971).

«Визнавці РУНВіри відійшли від православія, заінкорпоровалися, що визнають Українську Національну Рідну Віру. І для них не святі євангелісти і не Син Божий Ісус Христос, а їхній Учитель Лев Силенко найавторитетніший, мудріший, святіший» («Вісник», орган української греко-православної митрополії у Канаді, 15 квітня 1971 р.).

«Є правда, що Лев Силенко — людина динамічна, інтелігентна і талановита, але власне в цьому й горе, бо Силенко відроджує нечестиве поганство» («Батьківщина», 20 січня 1968 р., Торонто).

«Сатанинську роботу очолює Силенко, і, згідно з окресленням слова Божого, Лев Силенко є антихрист. Народився Він в Україні і виховався в атмосфері комуністичного советського союзу. Про Лева Силенка, як антихриста, написано у «Біблії», Ісаї, 14, 22, і у «Вавилон і Сирія» («Український євангельський шлях», ч. 1—8, 1971).

В «Українському житті» за 4 грудня 1966 року відомий поет д-р Олесь Бабій зазначає: «Своїм фанатичним українським патріотизмом, знанням розвитку свідомости, розвитку самобутности нашого народу Лев Силенко полонив серця і душі численних

слухачів».

Д-р Ю. Мовчан інформує, що Лев Силенко є Учителем і творцем науки Рідної Української Національної Віри. «Появлення силенкианства — це позитивне явище в нашій історії, — стверджує Ю. Мовчан. — Є багато причин сподіватися, що в умовах вільної і незалежної України Силенкова Рідна Українська Національна Віра знайшла б певний ґрунт для свого існування (само по собі питання релігійності сучасного українського народу взагалі є дуже проблематичним питанням), та в кожному випадку вона б мала багато підстав вирости у могутню національну релігію» («Канадійський фермер», 28 вересня 1968 р.).

24. Деканат оголошує анатему Силенкові

*Ти, Ісусе, родивсь во Юдеї,
Мати в тебе юдейка була,
Став ти Богом Вітчизни моєї —
Це не честь, а розпука моя!
    Ти став Богом, а я сиротою,
    Ти воскрес, а мій люд на хресті.
    Ти не можеш рівнятися зі мною,
    Ти юдеєць, а я — син Русі.*

(Лев Силенко, «Гість з Храму Предків»)

У Клівленді (Огайо) після проголошення анатему Силенкові до «Протоколу» ч. 42 1967 року було занесено: «Отці Пенсильвансько-Огайського Деканату бачать в особі Силенка небезпечну людину, яка шукає собі убогих духом, щоб зібрати біля себе віруючих в Дажбога, отже, перестерегти вірних нашої церкви — не слухати Силенка», о. д-р В. Олійник, декан.

У газетах, журналах, брошурах і окремих книжках рясніють оповіді, в яких очорнюється свята Силенкова віра в Дажбога, єдиносущого, всеправедного і милосердного Господа України-Руси.

Все це має мету: вороже настроїти людей проти Силенка.

Силенко почав отримувати багато листів з висловом співчуття із зазначенням: «не зневірюйтеся, не зламайтеся. Багато людей, хоч і не заявляють про це, є з Вами».

Уночі, втомлений доповідями, розмовами з людьми, погрозами, наклепами, брутальними очорненнями, Лев Силенко прокидався і не міг заснути. А тут ще приходять анонімні листи, в яких намальовано силует людини, яка падає, маючи встромлений ніж у спину, і підпис: «Силенка віра в Дажбога не врятує».

І народжувалися в Нього рядки:

*Тіло, Христе, твоє розпинали, —
Кат латинський душі не чіпав.
Нині душу мою закували,
Щоб я Рідної Віри не мав!
    Ні, юдеєць, ніколи, я знаю,
    Так, як я, мій Народ не любив,
    І тому я Його не прохаю,
    Щоб Він душу мою просвітив.*

(«Гість з Храму Предків»)

Він молиться: «Дажбоже, Ти Святий Дух народу мого. Ти живеш в мені, я живу в Тобі. З Тобою я не чуюся самотнім. Я щасливий, що вірую в Тебе, Ти мій Бог».

«Предки, благо віщуйте мені! Без Вас — я сирота людства, з Вами — я мудрість, з

Вами — я чуття, з Вами — я минуле, сучасне і майбутнє.

Час прийшов, визріло мислення моє, помножилися чуття мої. І я, благословенний Тобою, Дажбоже мій, вирушаю у далеку дорогу.

Болісно заплаче душа моя. Коли, знеможений дорогою і ошасливлений знахідкою, скажу натхненно «Слава Тобі, Дажбоже мій!» і кину їм (моїм окраденим одноплеменникам — в'язням чужовір'я) ключ під ноги, вони його піднімуть і віддадуть тим, які їх тримають у в'язниці. Чому?

Їх навчено, щоб вони самі себе путали в неволі, звучи неволю волею. І, бачачи, що мої одноплеменники народжені у в'язниці, звикли до неї так, як пташка до клітки, як рибка до акваріума, і тому не мають відваги її лишати, болісно заплаче душа моя, і затремтять на дні її серця рясні сльози великої Віри моєї.

Трагічний той рятівник, що рятує тих, які попросилися з білим світом і рятуватися не хочуть. (Лев Силенко, «МАГА ВІРА»).

Щоб Силенкова віра в Дажбога ширилася і могутнішала, треба не тільки організувати Громади вірних РУНВіри, реєструвати їх в урядах Америки, Канади, Австралії, а й мати Храм — Святиню Дажбожу. І Силенко вирішив усіх закликати скласти пожертви на придбання земельного простору, що мав би називатися Оріяна.

У «Самобутній Україні» за жовтень 1968 року поміщена стаття «Оріяна», в якій звідомлюється, що «на розбурханому океані українського життя в недалекому майбутньому постане священний острів, ім'я йому оселя Оріяна». Зазначається, що на просторі Оріяна буде стояти Соборний Храм Святині Матері України. У Святині здійснюватимуться обряд Освячення новонародженого, обряд Поховання, обряд Вінчання. І тут буде Інститут РУНВіри, архів, бібліотека, друкарня. Закликається надсилати пожертви на придбання оселі Оріяна.

Один бандерівець з Мюнхена для Силенка прислав примірник газети «Шлях Перемоги» (за 27 жовтня 1968 року). У цій газеті пишеться: «Дирекція української школи звернулась була до митрополичої канцелярії (до митрополита Синишина) з проханням призначити когось з українських священиків для науки релігії українською мовою.

На прохання була така відповідь: «Тільки тоді митрополича канцелярія може дати священика, коли наука релігії відбуватиметься по-англійськи». Д-р Орест Рудий (автор наведених рядків з «Шляху Перемоги») та інші інтелігенти бандерівського напрямку явно бачать, що священики української католицької церкви, яких утримують українці-парафіяни, запопадливо зангліїщують українців, їм українська мова в католицькій церкві не потрібна. У церквах тепер запроваджується латинський календар, є явне схилення у бік латинізації.

Українські націоналісти, які вчора мали гасло «Україна понад все», тепер це гасло відкинули і поставили гасло «Бог і Україна». Лев Силенко відважно і чітко заявив, що гасло «Бог і Україна» є провокацією езуїтською: якщо християни-українці вірять Саваотові, Господу народу юдейського, то треба писати ясно: Господь Саваот, Бог іудейський і Україна. Отже, Україна у гаслі «Бог і Україна» підпорядкована Богові Авраама, Ісаака, Рахелі, Ребеки.

Якщо римський папа — намісник Бога на землі, тоді виходить: папа римський і

Україна. Отже, хитрим способом освячується культ рабської України, щоб її сини і доньки були, як пише Тарас Шевченко, «німими підлими рабами, які заснули мов свиня в калюжі у своїй неволі».

Таке Силенкове тлумачення гасла «Бог і Україна» почало хвилювати чесніші кола інтелігенції української Діаспори.

Силенко під час промови підняв газету «Шлях Перемоги», бандерівський орган, у якому 1 серпня 1965 року пишеться: «Святійший отець (папа римський. — С. Л.), займаючи становище до актуальних політичних питань, назвав націоналізм ворогом людського братерства».

Священики української католицької церкви щонеділі моляться у церквах за непомильного, святійшого папу римського. Як непомильний сказав, що націоналізм — ворог людського братерства, українці повинні це сприймати як слово Боже?!

Із заявою святійшого отця погоджуються і совєтська «Літературна Україна», яка за 8 жовтня 1965 року написала, що «українські буржуазні націоналісти — найлютіші вороги народу»; і комуністичне «Українське слово» (20 жовтня 1965 р., Вінніпег, Канада), зазначаючи, що Силенко проголошує націоналізм національною вірою України, пише: «Святійший отець, назвавши націоналізм ворогом людського братерства, не помилився в цьому».

Лев Силенко у своїх промовах каже, що націоналіст, який на перше місце ставить Саваота, Бога юдейського і його сина Ісуса і римського папу, а на друге — матір Україну многотраждальну, є тільки по назві націоналістом, а по духові він є рабом інтернаціонального юдейо-християнізму і його вишколених архиєреїв, «професійних душоловів».

(Тлумачення поняття націоналізму подані Учителем Силенком у книзі «Святе Вчення»).

25. «Не треба в Дажбога просити хліба насущного»

Лев Силенко веде розмови з інтелігентами-українцями, які хочуть своїми знаннями грецької філософії переконати Силенка, що Геллада була «світлом високої духовности, а Київська Русь жила у тьмі варварства».

Обожнювачеві «світлої Геллади» поету Є. Маланюкові, як своєму землякові, Силенко у присутності поета Івана Манила, редактора Романенчука сказав: «Пане Маланюк, устаньте, не будьте слугою гелленізму. Грек Сократ учить, що лише аристократи можуть претендувати на знання. У Греції аристократи були рабовласниками. Сократ вірив, що хлібороби, ремісники, раби не здібні до самопізнання і морального самовизначення. А ви ж походите з хліборобів?»

Сократ переконав греків, що вони вроджені аристократи, а ви, пане Маланюк, і весь наш народ (у розумінні Сократа) — це варвари, які не здібні бути творцями духовних вартостей».

«Арістотель учить греків, — продовжує Лев Силенко, — що лише грецькою мовою можна висловлювати мудрі думки. І грецькі попи-християни, виховані на грецькому поганізмі Сократа і Арістотеля, справді були християнськими антихристами. Вони, прибувши у Київ, здійснювали насильство над Киянами, наvertsали їх на греко-ортодоксію мечем і вогнем. І на довгі століття заборонили на Русі русичам писати і друкувати небогословські і богословські книги без дозволу грека-архиєрея: так, бачите, греки «хрещену» Русь «просвіщали», перетворюючи варварів (українців-русичів) у канонічних православних рабів».

І дивно, інтелігенти, які слухали Силенка, підтакували, погоджувалися, не мали аргументів, щоб доказати, що Силенкові твердження непереконливі. В цей же час здвигували плечима і проявляли байдужість. У церкву до попа вони не ходили, не причащалися, не сповідалися, бо вважали, що цим мали задовольнитися прості малоосвічені люди.

І єпископів, і хреста вони у віршах, оповіданнях не звеличують, так як не звеличували їх й Франко, Леся Українка, Панас Мирний, Нечуй-Левицький, Грінченко, Руданський, Федькович, Маковей, Коцюбинський та всі інші, які бачили, що попи були вірними слугами московських царів, польських королів.

Щоб примусити вірних Силенкової віри в Дажбога замовчати, у газетах з'являються статті, у яких читаємо: «До силенкиан треба писати листи з протестами і з осудженням їхньої роботи, до чого я закликаю, і тут подаю їхню адресу», — пише М. Засадний («Вільний Світ», 9 вересня 1968 р.).

З цього заклику нічого не вийшло, ніхто на адресу «Самобутньої України» не написав жодного протесту.

Коли питали Силенка, чому Він такий енергійний і, як вороги кажуть, «наснажений, невгамовний і цілеспрямований», Силенко відповідав: «Коли тебе навчають вірити або не вірити в Бога, думай про Дажбога. Коли тебе душолови гіпнотизують ритуалами, іноземними мудрощами і догмами, залякують карою неба, розніжують раєм, думай про Дажбога.

Коли ти ранком устаєш з ліжка і йдеш на працю, обідаєш, працюєш і відпочиваєш, думай про Дажбога.

Коли тебе приятелі і неприятели обдаровують титулами, славою, почестями, думай про Дажбога.

Коли тебе запрошують до секти, партії, клубу, організації, думай про Дажбога.

Коли Ти є в рідному або в чужому оточенні, коли Ти в щасті або в нещасті, коли ти сумуєш або радієш, коли ти потрапив у клопіт, або зворушений радістю, чи потрапив у безвихідь, чи вийшов на широку дорогу життя, — думай про Дажбога. Думай про Добро. З Добра походить Добро, яке ти не мусиш підпорядковувати чужим поняттям Бога, релігії, Правди, Добра. Думай про Дажбога.

Дажбог — Світло, Воля, Любов, Святий Дух. Немає віри, вищої за Волю, Світло, Любов, Святий Дух. Дажбог вічна і незнищима Енергія свідомого і несвідомого Буття. Думай про Дажбога. Дажбог в Тобі, і ти в Дажбогові.

І ця світла, цілеспрямована думка даватиме натхнення твоїй душі, ритм твоєму серцеві, здоров'я твоїй крові, і життєва Енергія ніколи не покине тебе. Думай про Дажбога».

* * *

Не можна стверджувати, що між українськими інтелігентами, редакторами газет існує однозначність у ставленні до Силенкової віри в Дажбога.

Поет і письменник Олекса Рань, проявляючи прихильність до Силенка, пише: «Володимир Великий з допомогою меча примусив русичів-українців прийняти чужу віру. Чи, буває, ота відмова Володимира від самого себе не висить над нами й тепер тяжким присудом і приреченням?»

Василь Модрич-Вергун, редактор газети «Народна Воля», помістив прихильну статтю про Лева Силенка як творця науки РУНВіри. І посипалися на адресу редактора погрози. Тому він примушений був писати, що все ним подане в газеті мало інформаційну мету: читачам хотілося знати, що слово «РУНВ» означає «Рідна Українська Національна Віра», Учителем і Творцем науки РУНВіри є Лев Силенко.

На одній із доповідей Силенка запитали: «У християн є Заповіді, які дав юдейському пророкові Мойсееві Господь Бог Юдеї Саваоф (Єгова). Отже, християни українці та інші тої, маючи юдейські Заповіді, мають юдейську мораль. Учителю Лев Силенко, чи Вами заснована РУНВіра має Заповіді?»

І Він відповів: «Не тільки в юдейській релігії, а й в інших релігіях є святі Заповіді. Заповіді, які навчають любити Бога і людину, є Богом дані. І благословенні Господом Дажбогом Сімнадцять Заповідей я об'явив для вірних РУНВіри». Ці Заповіді були подані в «Самобутній Україні» (ч. 29, травень 1969 року), і ввійшли вони у Святе Письмо «МАГА ВІРА». А у числі 30 (червень 1969 року) в «Самобутній Україні» Силенко об'явив Три Закони Правильного Життя (1. Правильне думання. 2. Правильне хотіння. 3. Правильне виконання) і подав дев'ять основ, необхідних для успішного виконання цих Законів. Та згодом Він звістив Сім Законів Правильного Життя, давши їм двадцять один принцип їх втілення в щодення, і ці Закони повністю поміщені у «МАГА ВІРА», День 48, а також у книзі «Мудрість Української Правди» (Наука РУНВіри), скорочено у «Святому Вченні».

Існує таїна космічного буття. Світлим виявом цієї таїни і є мислення нашого геніального земляка-наддніпрянца Лева Силенка.

Він не осуджує юдаїзму, юдейо-християнізму, мусульманізму та інших релігій. Він до них ставиться з шляхетною терпимістю, але зазначає, що українці мають право мати рідне розуміння Єдиносущого Господа. І ці думки Силенкові почали ширитися в середовищі української спільноти.

У газеті «Гомін України» (Торонто, Канада) за 24 травня 1969 року редактор В. Солонинка пише, ніби повторює Силенка, що «кожний народ має право обрати собі власного Бога згідно зі своїми власними переконаннями. І це слід проголосити як основу світового порядку, так, щоб кожне порушення його вважалося злочином проти світового порядку».

Лев Силенко таку ідею офіційно голосить, починаючи з літа 1964 року, а «Гомін України» її подав 24 травня 1969 року, зазначивши, що «мудрий жид» Мартін Бубер у книжці «Жид і його жидівство» щойно оголосив такі твердження як щось нове. І Солонинці це заїмпонувало, а от ця сама ідея, висловлена декілька років тому перед Бубером Левом Силенком, проходить поза увагою Солонинки та інших.

Українець Силенко «найвірніше схопив основний зміст і тенденції глобального процесу наших днів». У Бубера є термін «кожний народ має право мати власного Бога». Силенко дає глибші поняття, кажучи: «Бог Один, але кожний народ має право мати власне розуміння Бога», а не «власного Бога».

Силенкове вчення шириться в Діаспорі, і постає неспокій у колі тих інтелігентів, які свій розум і душу підпорядковують догмам грецької ортодоксії чи римського католицизму.

Гетьманська газета «Батьківщина» (11 травня 1968 року, Торонто) пише, що «родоначальником силенкианства є не хто інший, як наш земляк Лев Силенко, який зумів переконати групу наших інтелігентів, що прийшов час, щоб почати Україну «відхристиянізовувати і відкомунізовувати і самоутверджуватися в РУНВірі».

Дехто Лева Силенка переконував, що людям молитви не потрібні, бо, мовляв, вони ніякої користі не дають, і їх не чують ні Бог, ні святі. І на прохання, висловлені у молитвах, Бог не звертає уваги. Коли у 33-му році мільйони українців молилися, щоб Бог Саваот дав їм хліб насущний, Саваот не поміг.

Силенко відповів: «Наш Господь Дажбог дав нам усе, що є найкраще на світі. Найбагатшу родючу Землю. І дав нам джерельні солодководі ріки, і лагідне підсоння — усе, що потрібно для достойного життя, дав для дітей (внуків своїх). І нам не треба в Дажбога просити хліба насущного.

Натхненно у Молитвах ми висловлюємо благодарність Дажбогові за все, що Він нам дав. За щирі Дажбожі дари славимо Дажбога.

Коли духовні і тілесні скарби, нам дані Дажбогом, ми зневажаємо, то цим ми самі себе караємо і зневажаємо Того, Хто нас щедротно обдарував.

Щоб у Світі утверджувалися благодать, правда, милосердя, мир, ми, внуки (помічники) Дажбожі, достойним життям помагаємо Дажбогові Милосердям перемагати Жорстокість, Любов'ю перемагати Ненависть, святою Вірою — забобони, Єдністю перемагати роз'єднання. Ми — внуки Дажбожі!

У всіх релігіях, у найбільш примітивних племенах є Молитва. У РУНВірі є багато Молитов (читай у «МАГА ВІРІ»). Є Молитви вияву радості, вірності і мужності. Є Молитви, в яких висловлюється споглядання: дія самозаспокоєння, самонаснаження, самовпевнення, самопізнання. У хвилини клопоту, душевного горя Молитва допомагає відхилитися від слів і думок, які завдають страждання, у світ спокою, світла, бадьорості.

Я молюся: «Дажбоже, Ти Святий Дух Народу мого».

26. Меандри і українське літочислення

«Українці, рідні люди мої, впродовж століть кривджені, гнані, окрадені, неволею знедолені, возрадауйтеся! З Вами Бог! Час Вашої Віри, Сили і Волі прийшов. Ідіть до мене, ідіть до Святині Матері України, яка є воістину Святою Церквою» — ці святі слова Учителя українці відчули інтуїтивно, інстинктом самозбереження.

На заклик Учителя почали надходити пожертви на придбання земельного простору Оріяна. Першими прислали Микола Носаль 1000 доларів, Божедар Чубенко — 1000, Оля Юречко — 1000, Мирослав Чумаченко — 1000, Мирослав (Іван) Лозовий — 1000. Гроші йшли до Нью-Йоркської української кредитівки «Самопоміч» на конто (рахунок) 4836 «Оріяна». Мирослав Лозовий був головою Комітету придбання земельного простору Оріяна, Мирослав Марків — секретар. І про це повідомляється у «Самобутній Україні» (ч. 2—6, 1969).

«Учителю Лев Силенко, визнавши Ваше Вчення, ми відійшли від юдейо-християнізму, тобто від юдейського розуміння Бога з ім'ям Саваот. У нас тепер українське розуміння Господа Єдиносущого з ім'ям Дажбог.

У Законах Ви навчаєте, що людина має успіх в житті та, яка проявляє послідовність у мисленні і діянні. Чи зобов'язані ми, визнавши Ваше Вчення, мати чуже літочислення, створене в Римі, і носити чужі імена?» — запитували вірні РУНВіри, перші силенкиани.

Лев Силенко дав таку відповідь: «Ім'я — це паспорт людини. Не треба нам, українцям, жити з чужим паспортом. І кожний визнавець РУНВіри облагороднює себе, беручи достойне рідне ім'я — Миролоб, Святослав, Ярослав, Богдан, Києслав, Світомир, Любомира, Богданна, Калина, Світослава, Лель, Світанна, Світлана, Лада, Зореслава, Сонцеслава, Милодара, Оріянка, Світолюба, Лілія, Мая...» (у «МАГА ВІРІ» подані походження і значення чужих імен, і є подані рідні імена).

У кожного великого народу, який є незалежним творцем своєї історії і має свою незалежну духовність, є своє літочислення.

Сьогодні у юдейо-християн 1968 рік — літочислення йде від року народження Ісуса Назарєя, якому був даний титул — Христос (помазанець). У єгиптян тепер 6204 рік, у жидів — 5728. У китайців — 4606 рік, у буддистів — 2512 рік, у магометан — 1346 рік.

У жидів є віра, що 5728 років тому Господь юдейський Саваоф створив сонце, зорі, землю, океани, рослинний і тваринний світ і, очевидно, перших людей — Адама і Єву. І юдеї від часу цього сотворення світу ведуть своє літочислення в Ізраелі.

У вірних РУНВіри я впровадив літочислення на основі Мізинської культури. І сьогодні в нас — 10968-й рік.

Історики, археологи ствердили, що Україна — колиска Індоевропейської культури і цивілізації. Широко в світі відома Мізинська культура, яка самобутньо постала і оформилася на берегах рік України, була одинадцять тисяч літ тому в апогею розвитку. І це ознаменовано чарівними меандрами, викарбуваними на камені, кістках. Мізинські меандри, вибагливі і доцільні, обплели планету Земля. Вони мають свастикоподібну форму».

(Санскритське слово «свастика», «свастя» відповідає сьогоднішньому українському

«щастя», читай у «МАГА ВІРІ», с. 235).

«Мізинські взори — найстародавніші взори, зроблені людиною. Українці (безпосередні нащадки мізинців) досі плакають їх. І сьогодні їх бачимо на сорочках, рушниках» («МАГА ВІРА», с. 94).

Дехто казатиме: «Силенко придумав літочислення». Він не придумав, а вичислив на основі археологічних тверджень.

А чи доведено наукою, що юдейське літочислення не придумане? А хіба знайдена метрика народження Гаутама Будди чи Ісуса Христа?

Після всебічного аналізу, вивчення історичних джерел, довгих розмірковувань Лев Силенко запровадив українське літочислення. Початковою точкою відліку Силенко запропонував узяти епоху найвищого розвитку на терені України — Мізинської культури. (Ця культура досліджена біля села Мізина Чернігівської області. Започаткована дана пізньопалеолітична культура близько 15 тисячоліть тому. Дослідники виявили залишки помешкань з вогнищами, зібрали понад 10 тисяч різних виробів, у тому числі крем'яні різці, скребки, проколки і кістяні наконечники дротиків, молотковидні інструменти тощо. На стоянках виявлено унікальні витвори первісного мистецтва, зокрема найдавніший меандровий (геометричний) орнамент, прикраси з кістки та морських черепашок).

Лев Силенко, розуміючи величезне значення Мізинської культури для формування майбутньої української нації, вбачаючи у цій даті початок українства, саме від неї відводить початок українського літочислення. Отже, за Силенком, закінчився 10995 рік Дажбожий. Лютий був останнім місяцем старого року. Першого березня прийшов 10996 рік Дажбожий. (За існуючим адміністративним (християнським) літочисленням, тепер 1996 рік).

Наші Предки стрічали Новий рік 1 березня. Вони пов'язували з весною своє новолітування (настання нового літа-року), що найточніше відбиває природний біоцикл. Адже Новий рік, за логікою, збігається з вегетаційними процесами — брунькуванням дерев, сокорухом, активним буянням трав і злакових.

Наші Предки були дітьми Природи. Вся їхня діяльність, свята й обряди, звичаї, народна мораль тісно пов'язувались з природним середовищем. Відтак і Новий рік мав неодмінно збігатись з пробудженням Природи.

Березень — найочікуваніший місяць хлібороба. А стародавні українці споконвіку були добрими хліборобами. Вони впродовж усієї зими жили надією про час, коли земля прокинеться від зимової сплячки і можна буде, нарешті, прокласти першу борозну під майбутній урожай. І так з року в рік, з віку — у вік.

* * *

У Чикаго до Лева Силенка звернувся невідомий чоловік, який сказав, що має в підвалі декілька сотень книжок Івана Франка «Сотворення Світу». Книжки ці заборонені католицькою церквою, і тому українці бояться їх продавати.

Силенко оглянув уже поруділі, водою підмочені книжки і купив їх по 50 центів за кожну. Закликав вірних РУНВіри скласти пожертви на перевидання. «Сотворення Світу» було перевидане в Нью-Йорку в 1969 році накладом 1000 примірників (пожертви на

видання склали Б. Свириденко, І. Лозовий, О. Перуняк та інші рідновіри). Вступне слово до книги написав Лев Силенко.

Громада РУНВіри в Чикаго запросила українців прийти на Доповідь Учителя Лева Силенка, яка відбулася в неділю 27 квітня 1969 року о 2-й годині дня в репрезентативному залі (Норт Вест Гал, 2401 — 9 Вест Норт Авеню). Засновник РУНВіри Силенко в промові сказав: «Бог, що в нашому розумінні є досконалістю (абсолютом), хоче, щоб діти Оріяни-України, які впродовж століть були найбільш приниженими і поневоленими, відновили свою Духовну Гідність. І тому посилає їм, як святий дар неба, Рідну Українську Національну Віру. Немає в Європі народу, який би удостоївся такої великої, такої святої божої ласки».

Доповідь Силенка зробила на всіх непроминальне враження, і відгукнулися навіть представники баптистської церкви. Вони почали замовляти примірники виданих Силенкових брошур, присилаючи за них оплату. Ярослав Билень від баптистської церкви прислав 6 доларів, у листі зазначаючи: «Вітаю Вас та бажаю Вам Господніх та ряєних благословінь у Вашій праці». Відчутне тут толерантне ставлення до інакшевіруючих, і це звеличує баптистів.

Професор Артур Карл Папкорн (Конкордія Семінарія, лютеранський інститут в Сант-Люїс) прислав листа, писаного 24 липня 69 року, в якому повідомляє, що готується Енциклопедія «Релігійні Об'єднання Америки». І буде справедливо, коли в Енциклопедії будуть поміщені інформації про Силенкову Віру в Дажбога, Проф. Папкорн зазначає, що Силенкова релігійна концепція дуже цікава, оригінальна.

Подорожуючи від міста до міста у Канаді чи в США, де є більші чи менші поселення українців, Він не мав постійного мешкання. Щодня перебував на колесах. Інколи в авті й спав, вночі зупинившись десь на автостраді. В українських залах має доповіді і з тих людей, які проявляють прихильність, оформлює в тому чи іншому місті Громаду вірних РУНВіри. Часом Він знаходив можливість десь винайняти кімнату на два тижні чи на місяць і там упорядковувати нотатки, потрібні для «Мага Віри». Він мав велике авто, в якому було багато книжок, списаних зошитів, рукописів Його творів. У більших містах відвідував книгарні, купував потрібні книги. І використані книги дарував студентам, бо не мав можливості їх возити з собою. Інколи Він залишав в будинку якоїсь родини, де гостював, книги, свої речі. І були випадки, коли все це пропадало. Через шість місяців повернеться до будинку знайомих, а в ньому вже живуть інші, чужі люди. А ті, що жили тут раніше, будинок продали і виїхали в невідомому напрямку. З гіркотою в душі Він переживав такі хвилини і їхав далі.

Він працює над «Мага Вірою», готує «Порівняльний санскритсько-англійсько-український словник». Окремі фрагменти з цього словника, починаючи з серпня 1969 року, помішує на сторінках «Самобутньої України».

Хоч РУНВіра ще в стадії організаційного становлення, українці Діаспори починають вважати її третьою силою, і про це зазначено в газеті «Українське життя» (28 вересня 1969, Чикаго), в якій читаємо, що окрім греко-католицької церкви і греко-православної «твориться нова українська віра. Ніхто не може в Америці її заборонити, але треба, щоб у містах Силенкияни не обдурювали людей, кажучи, що віра в Дажбога рідна, а віра в

Господа Саваота, Бога Юдейського, чужа». Якщо українці прийняли юдейо-християнізм грецької чи римської інтерпретації, то Саваот, мовляв, вже став для них ріднішим, ніж Дажбог.

Силенко своїх вірних навчає: «Називайте чужу матір рідною хоч і щодня. Вона рідною не буде, тільки рідне є рідне». Силенкова логіка така сильна і переконлива, що люди йому беззастережно вірять. Він не тільки майстер слова, а й знавець людської душі. Уміє поводитися так, що люди Його люблять і вірять Йому.

Наприклад, від інших діячів можна почути такі слова: «Якби знаття, що буде добре, то можна б щось робити. Є різні думки, і тяжко визначити, котра з них добра, а котра з них ні. Це можна зробити так, а можна й інакше. Робімо, може, з того щось вийде, де наше не пропадало. Як не збайдужіємо, то, може, щось зробимо. У всіх у нас багато приватних справ, так що для української справи часу мало залишається».

У Силенка таких понять немає. Він беззастережно вірить у те, що говорить, і своєю вірою запалює інших. Усім дає приклад відваги, точності, діловитости. Наприклад, Він не каже: поїдемо до Вашингтону, якщо матимемо можливість, і, може, там покладемо квіти біля пам'ятника Тарасові Шевченкові. Він промовляє: «Побратими і посестри, 8 березня ми всі їдемо у Вашингтон. їде з нами молодь, студенти, це буде історична подія! Вірні Рідної Української Національної Віри складуть Великому Поетові квіти своєї любови».

8 березня 70 року з Нью-Йорка, Пенсильванії, Каннектикату їдуть автами рідновіри до Вашингтона.

Молодь Оріяни, студенти Ярослав Свириденко, Михайло Юречко, Тарас Чубенко, Богдан Черниченко, Галя Черепаха та інші, вірні РУНВіри з Нью-Арку, Петерсона, Бріджпорта слухають Слово Учителя Лева Силенка, яке надруковане у «Самобутній Україні» за березень 70 року.

27. «Гість з Храму Предків»

Русь, будись! Не лякайся мого ходу,
Я — твій син, твоя крапля крові,
Вольна іскра невольного роду,
Вольні мислі твоєї глави!

(«Гість з Храму Предків»)

4 квітня 70 року о 6-й годині вечора Силенко промовляє у залі «Леви» (2353 Вест Чикаго Авеню). Він виступає як офіційний Голова Громад РУНВіри, які вже зареєстровані в Америці. У повідомленні не зазначено теми промови, тільки подано: «Промовляє Основоположник РУНВіри». Його прізвище широко відоме українцям Чикаго, які завжди люблять прийти й послухати палкого промовця, про якого подаються вістки в газетах Діаспори.

Після Доповіді Силенко отримує багато листів. В одному з них д-р І. Білоскурський написав: «Пане Силенко, Ви з такою наполегливістю у доповідях і в часописах доводите, що давні мешканці українських земель у своїх мандрівках зайшли до Індії, Месопотамії, Ірану, країн Середземного моря та накинули тим народам свою культуру.

Якщо Ви дійсно зумієте переконати світ про правдивість Вашої теорії, то це станеться зворотним пунктом у навчанні Стародавньої історії Світу. Не обвинувачуйте наших істориків, науковців, а заставте їх, щоб вони перевірили подані Вами факти та засвідчили їх правдивість доказами для підкріплення Вашої оріанської теорії» (27 квітня 70 року, Чикаго).

У квітневому числі «Самобутньої України» за 1970 рік читаємо, що 14—15 лютого у Пенсильванії (Нортгемптон) відбувся Другий з'їзд керівників відділами Головного Столу ОСІДУ РУНВіри. На цьому з'їзді проф. А. Білецький започаткував складання присяги, зміст якої такий:

«Щоб моя земля була моєю, щоб мій народ був мій, щоб моя Вітчизна була моєю, щоб мій рід був мій, щоб історія моїх Предків була моєю, щоб моя воля, моя мудрість, моя віра, моє минуле, сучасне і майбутнє були моїми, я, А. Білецький, відходжу від світоглядного і релігійного чужовір'я і приходжу до Рідної Української Національної Віри, утвердженої в науці Учителя Лева Силенка.

З вірою в Дажбога, який є субстанцією фізичного і метафізичного починання народу Українського, я кланяюся Рідному стягові і цілую землю Предків моїх».

Обряд складання присяги ознаменовувався урочистістю. На столі лежав прапор синьо-жовтий, стояла чаша з водою, привезеною з Дніпра. У мідяній посудині була земля, привезена з Трипілля. Посередині стояло Трисуття (Знамено Дажбоже), біля якого горіла свіча.

Першими, хто склали присягу, були А. Білецький, М. Лозовий, О. Юречко, А. Коверна, Б. Свириденко, Г. Черепаха, М. Павлонь, М. Носаль, Б. Чубенко та інші. Були прислані вітальні телеграми з Лос-Анжелеса, Монреаля, Денвера, Торонта, Філадельфії, Рочестера та інших міст Канади та Америки. Короткі інформації про це подані в

«Самобутній Україні» за квітень 70 року.

* * *

Сталося те, що не передбачав передбачливий Силенко. Він всюди і постійно пише й говорить, що РУНВіра монотеїстична, душпастири греко-католицьких і греко-православних церков з амвонів речуть, що Силенко кличе людей до багатобожжя, тобто поганізму. А багатобожжя принижує українців, які, мовляв, повертаються тисячу років назад і починають, як дикі племена в джунглях Бразилії, «бити поклони перед різними божками — ідолами Хорсом, Стрибогом, Перуном, Сварогом». І, очевидно, це впливає на мирян. Люди не мають правдивих інформацій про монотеїстичне вчення Рідного Пророка Лева Силенка.

Газета «Свобода» (Нью-Джерсі, США), найбільш поширений щоденник, ніби на догоду священикам, 15 липня 70 року повідомляє, що в Силенкових виданнях (в журналі «Рідна Віра» і в «Самобутній Україні») «проповідується відвернення українців від сучасних українських християнських церков усіх віровизнань і навернення їх до РУНВіри з визнанням поганських Стрибога, Дажбога та інших».

Отже, щоб у людей викликати нехіть до РУНВіри, треба їм давати неправильні інформації, змішувати монотеїстичну РУНВіру з міфологією та її численними богами.

Керівник канцелярії ОСІДУ РУНВіри Мирослав Марків є діячем в Українському Народному Союзі, який видає газету «Свобода». І «Свобода» змушена була 18 серпня 1970 року повідомити, що «вірні РУНВіри не визнають поганських богів, тобто не є визнавцями багатобожжя, а є на основі монотеїстичного вчення Учителя Лева Силенка сповідниками РУНВіри — віри в Єдиного Бога (Дателя Буття), Дажбога нашого».

Свідомі українці знають, що РУНВіра не міфологія. У ній немає багатобожжя, і йдуть до Духовного Учителя Лева Силенка, складають пожертви на придбання земельного простору Оріяна.

Відомий у Голлівуді бандурист відважується до «Самобутньої України» (червень 1970 року) написати: «Я колись виконував секретарські обов'язки в Міністерстві Народної Освіти з часів новітньої козацько-гетьманської держави, складаю якнайсердечніші gratуляції Левові Силенкові за його величезної ваги працю» (Василь Ємець, Голлівуд, 6. 03. 1970). З Лос-Анжелеса Ганя (Веданта) Кулевич написала листа, що в неї є малий синок і щойно народилася донечка. І вона визнає Силенкову віру в Дажбога. Хоче доню освятити за обрядом РУНВіри.

У Лос-Анжелесі уже була Громада вірних РУНВіри «Скитія». Лев Силенко мав бути у Сан-Франциско і у Фінікс (Арізона), де побратим І. Кисіль організував Громаду вірних РУНВіри. По дорозі Лев Силенко заїхав до Лос-Анжелеса.

15 листопада 1970 р. Він за обрядом РУНВіри освятив новонароджену дитину, давши їй ім'я Зоряна. Святинним татом був Олег Кармелюк, а святинною мамою — З. Діденко (дочка поета Івана Діденка). Мати Веданта і батько Генрі мали велике коло приятелів і знайомих. На освяченні були присутніми близько 100 осіб. Всі, зворушені світлим Обрядом, відчули, що між українцями постає Рідна Українська Національна Віра. У газеті «Вільний світ» (1 березня 1971, Вінніпег) є повідомлення про цю врочисту подію. Про перше в історії освячення дитини за обрядом РУНВіри читаємо в «Самобутній

Україні» (ч. 24, 70 р., ч. 25, 71 р.).

У той час ще не було побудованої Святині РУНВіри, і тому освячення здійснювалося в помешканнях вірних РУНВіри. У Денвері 21 листопада 70 року Дажбожого за обрядом Рідної Української Національної Віри здійснене освячення єдиної доньки родини І. і Г. Івахів. Батьки дали їй ім'я Квіта. Святинною мамою була О. Тарасюк, а святинним татом С. Майгутяк. (Перше освячення в Соборному Храмі Святині Матері України було здійснене 19 серпня 90 року. Був освячений однорічний синок родини Л. і С. Гулаків. Родичі дали йому ім'я Світовид. У християн є хрещена мати, у вірних РУНВіри є святинна мати. Святинна мати Г. Лозова і святинний тато Я, Свириденко під час освячення дитини дали обітницю, що освячений син Лади і Святослава Гулаків є їхнім святинним сином). Здійснюється освячення дітей в РУНВірі на основі Священної Книги Обрядів, яка є в кожній Громаді вірних РУНВіри.

Щоб зріднити усіх вірних РУНВіри в Канаді і Америці, був величаво оформлений квиток члена ОСІДУ, У ньому є фотографія визнавця РУНВіри, золота печатка, подані Заповіді, Молитви і мали б щороку наклеюватися марки, що означало б сплату членських внесків.

Лев Силенко вважає, що українські церкви є копією церков грецьких і латинських. Українці не мають української християнської церкви, в якій би по-українському інтерпретувалася «Євангелія» і яка б мала організаційне оформлення суто українське. Та й партії українські збудовані за зразком тих партій, які є на Заході Європи або в Московитії.

Він, Силенко, прагне, щоб ним засноване ОСІДУ РУНВіри (Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри) було збудоване за зовсім новими принципами.

Ті, які хотіли впровадити в організаційне життя РУНВіри партійні принципи, почули від Силенка пояснення: «РУНВіра не партія, РУНВіра — релігія. Хто визнає РУНВіру, єднається в її Громади, а хто ні — хай іде туди, де йому мило. У РУНВірі будуть священнослужителі, які отримають від мене благословення. На зборах громади вони не будуть вибиратися і не будуть на зборах звільнятися». Шляхетні українці відчували, що життя вірних РУНВіри будується на авторитеті Духовного Учителя, Засновника РУНВіри.

У 1969 році у Вінніпезі Лев Силенко видав книжку під назвою «Мага Врата» (друга назва «Гість з Храму Предків») накладом 3000 примірників. У кінці книжки подав прізвища фундаторів видання.

Цікавий і оригінальний спосіб написання цієї надзвичайної пісні — духовно-історичної оповіді. Коли я запитала, як був написаний твір «Мага Врата» («Гість з Храму Предків»), Він (Силенко), між іншим, сказав: «Обставини життя були такі, що майже десять літ їздив авто по дорогах Канади, Америки. Автошляхи рівні, широкі. їдучи неозорими пшеничними полями Канади, які зливалися з небозводом, мені здавалося, що я в Україні. Душа линула в рідну небесну блакить. Я в Царстві Духа Предків зустрічався з Трипільцями. Складав чолом царю Кию. Вітався з Святославом і його вошами. Предки в моїй уяві стояли живі, красиві. І я між ними, як рідний з рідними.

І дивне осявання приходило до мене. Окрилювало моє серце, і я, їдучи авто, пристрасно співав. Одну строфу декілька разів проспівавши, зупиняв авто при дорозі,

записував і їхав далі. Дорога (Вінніпег— Міннеаполіс—Клівленд—Нью-Йорк) довга. Строфи родилися за строфами. Стільки строф, скільки й було автових зупинок. І так появилася пісня «Гість з Храму Предків» ».

Отже, як тут згадує Автор «Гостя», Він, ідучи автострадами Канади й Америки своїм автом, старався, щоб і в дорозі був Його час продуктивно використаний: при швидкості 120 км на годину складав гімн, присвячений Стародавній Оріяні-Україні.

Коли у друкарні газети «Канадійський фермер» вже була видана «Мага Врата», Йому сказали, щоб Він, оплачуючи видання, заплатив і податок.

Лев Силенко пішов у Вінніпезі до Департаменту національного оподаткування, показав містеру Джану А. Каунту, менеджерові, щойно видану книжку. І тут же отримав (це було 21 квітня 1970 р.) документ, що цю книгу та інші твори Лева Силенка Канадійський уряд звільняє від оподаткування (тут подаються факти на основі документів, які знаходяться в Архіві при Соборному Храмі Святині Матері України).

У вступному слові до «Мага Врата» А. Білецький (професор Каннектикатського університету, США) написав: «Лев Силенко нікого не повторює, і Він лишиться в історії ніким не повторений».

«Мага Врата» — такого голосу, голосу відваги, бадьорости й оптимістичного погляду в майбутнє вже давно не чула (якщо взагалі чула!) наша еміграція і наші українські читачі взагалі». (Д-р Юліян Мовчан, «Канадійський фермер», 15 серпня 1970).

«Гість з Храму Предків» написаний більше, ніж 35 років тому. Це був час, коли в Україні проходило тотальне омосковщення українців, очолене політруками і попами. І душа «Гостя з Храму Предків» хоч і перебувала за океаном, страждала стражданням гнобленого народу. Висловлювала почування безстрашно, священнодійно. Відчутна суворість, безпосередність, добротливість».

Коли я запитала: «Ви поет?», Він відповів: «Гість з Храму Предків говорить до всіх і до нікого. Не шукайте в Ньому поета, прозаїка. Пізнайте у Ньому себе, своїх людей, своє Минуле, щоб ви могли збагатитись вірою в себе і успішно йти в Майбутнє».

28. У Силенковій вірі в Дажбога немає ідолопоклонства

У католицьких українських парафіях у Чикаго єпископ Габро запроваджує латинізацію, відкидає старий календар і нав'язує парафіянам календар римської церкви. Католики, обороняючи старий календар, видають альманахи «За патріархат» і «Миряни», у яких за травень і за листопад 1967 року обурюються, що церкви, за їхні гроші побудовані, є власністю Риму. Митрополит Синишин і єпископ Габро на парафіян дивляться як на своїх підданих невільників, а на церкву — як на свою власність, запроваджують англійщину, із церкви витісняють українську мову,

Монашка Бенігна у школі в Чикаго ударила по обличчю дівчинку Оксанку. Родина Івана і Параскеви Дуличів заявили, що їх синів Володимира і Богдана покарано десятиденним карцером за те, що вони святкували Великдень не за латинським обрядом. Діти схудли, сидячи в церковному карцері.

Де шукати порятунк: іти до православних чи під патронат Духовного Учителя Лева Силенка? У газеті «Українське життя» за 15 листопада 1970 року написано, що існує серйозна небезпека, яка може довести роздор до краю. Та справжні католики не порвуть з Ватиканом, приєднавшись до православ'я. «Їм, думаємо, ближче під патронат Лева Силенка, тим паче, що його громада є тут, у Чикаго, під боком». «Канадійський фермер» зазначає: «Виходить, що Рідна Українська Національна Віра появилася внаслідок «розсвареного українського духовенства». Якщо б ця нова Рідна Українська Національна Віра зуміла з'єднати українців в один міцний моноліт, то це була б добра віра».

Силенко не може усіх прийняти, приміщення немає, Священні Години відбуваються у помешканнях. Ті інтелігенти (католики і греко-православні), які в душі високо цінують Силенка, стараються допомогти Йому, жертвуючи двісті чи п'ятсот доларів, і в цей же час кажуть: «Даю при умові, що це буде великою тайною, бо мій зять католик. Я не хочу, щоб в родині на ґрунті віри була сварка. Зрозумійте мене».

У травні 71 року Силенко привіз з Нью-Джерсі-(США) «Верітайпер» (друкарську машину) До Вінніпега. У червні 71 року «Самобутня Україна» почала виходити добрим друком. («Верітайпер» — новий на той час винахід, який був предвісником сучасного комп'ютера. Треба пройти спеціальні курси, щоб його опанувати. Силенко просидів над ним два дні і самотужки засвоїв техніку. До 1994 року «Самобутня Україна» виходила на цьому „Верітайпері”).

Примірники «Самобутньої України» ширять під церквами католики, і, як видно, це залякує латинізатора — єпископа Габра, який особливо відзначився в ширенні дезінформації про РУНВіру.

У «Самобутній Україні» (№ 61 за грудень 1972 року) поміщений фрагмент з «Порівняльного санскритсько-англійсько-українського словника», копію якого Силенко послав до Індії. Професор А. Тагор (син славетного Рабіндраната Тагора) на словнику 18 серпня 1971 року по-англійському написав, що словник «є надзвичайно цікавим зразком у культурі міжмовного зв'язку».

Замість того, щоб заглибитися в цікаві мовні, філософські, історичні твердження такої феноменальної людини, як Лев Силенко, архиєреї грецького і латинського

християнізму при кожній нагоді стараються знеславити Його ім'я.

Наприклад, журнал-місячник «Українське православне слово», орган православної консисторії (Бамбрук, Нью-Джерсі) за травень 71 року пише, що у газеті «Свобода» за 27 лютого 1971 року поміщене вітання: «Громада вірних РУНВіри в Нью-Йорку вітає з Новим роком першого березня усіх українців Рідної Української Національної Віри, утвердженої в науці Учителя Лева Силенка».

Митрополит Мстислав зазначає, що «прикро вражає титулування Лева Силенка Учителем з великої літери. Учителем назвав сам себе Господь Ісус Христос («Євангелія» від Марка 14, 14). Інколи називали апостоли Ісуса «Господь». Коли ж визнавці РУНВіри титулюють Силенка з великої літери, це боляче ріже серце. Чи не належало б послідовникам Силенкового вчення мати більше пошани до інакше-віруючих». І далі митрополит Мстислав запитує: «Чи РУНВіра визнає людські жертви та чи практикують у наші дні?»

Силенкияни відповіли: «Християни принесли в жертву Ісусові Христові у часи Середньовіччя мільйони невинних людей. Горіли живцем на вогнищах учений Бруно, син Чехії Іван Гус. Митрополите Мстиславе, старійте спокійно, силенкиянам ви не потрібні, і вони вас не принесуть в жертву на славу РУН Віри».

«Католицьке братство, очолене митрополитом радником о. Павлом Джулинським, о. Іваном Кротцем та А. Гаєцьким, головою, осуджує публічне пропагування поганського ідолопоклонства в українській громаді», — повідомляє газета «Свобода» за 24 березня 72 року.

Силенкияни не забарилися з відповіддю, повідомивши в «Самобутній Україні» за квітень 72 року, що поганське ідолопоклонство є в католицькій церкві, бо грецьке слово «ікона» означає «ідол» (образ), і до цих ідолів розмальованих католики б'ють поклони. «У Силенковій вірі в Єдиносущого Господа Дажбога немає ідолопоклонства. Дажбог — Святий Дух України-Руси, Дажбог — Любов, Милосердя, Світло. Хіба Святий Дух, Любов, Милосердя, Світло мають образ, стать?»

«Коли з метою очорнення осуджуєте українську віру в Єдиносущого Господа Дажбога, тоді Ви є християнськими антихристами. Ви відійшли від Ісуса Христа, який Вас навчає: любіть ворогів своїх, підставляйте ліву щоку, коли вас б'ють у праву, віддайте спідню сорочину, як у Вас забрали кожушину. Чому Ви, отці Джулинський і Кротець, так немилосердно ставитеся до віри Христової?»

У «Церковному віснику» Української Католицької Церкви (19 березня 1972 року) голоситься, що треба «остерегти українську спільноту перед новопоганськими тенденціями, що нуртуються серед нашої спільноти, осудити всяку пропаганду примітивного ірраціонального поганства та ідоло-поклонних практик силенкиянства».

Одним словом, усюди відчутний переляк — до українців прийшов рідний Пророк Лев Силенко, і христілюбці хотіли б його розп'ясти, так як Ісуса, до якого вони б'ють поклони.

До Монреаля завітали представителі СРСР, в Оттаві «знайомилися» з життям українців, і почули дзвін, та не знали, де він. Тому в «Літературній Україні» за 31 березня 1972 року написали, що в Канаді є «створена нова православна секта «РУНВера», яка

заперечує існування Ісуса Христа, але визнає надприродні сили. Усе це висувається як доведення високої демократизації суспільства». Ось такими інформаціями (насправді дезінформаціями) годують цензурована Москвою «Літературна Україна» своїх заляканих читачів.

Злі сили бояться сил добра. І вони намагаються Силенкову віру в Дажбога знеславлювати, не перебираючи жодними засобами. Ці злі сили живуть в душі українця-раба інтелігента, селянина чи робітника. Злі сили тримають раба в рабстві.

Так як не можна сховати від людей Сонця, так не можна сховати від людей Святого Вчення, яке дарує рідному Народові і Людству світла могутня Душа Лева Силенка. І так, як за життя великих Духовних Реформаторів тільки малій кількості людей були зрозумілі Вчення Заратустри, Конфуція, Будди, так і сьогодні тільки небагатьом зрозуміле Силенкове Святе Вчення — Майбутнє України-Руси.

29. «Лев Силенко розбудив приспані уми»

У газеті «Канадійський фермер» щотижня, починаючи від 68 року (впродовж чотирьох років), друкуються уривки з твору Лева Силенка «Праісторична Україна». Видавець цієї газети пан Доячик (чех) сказав редакторові, що отець П. Кушнір, Голова Комітету Українців Канади, вимагає стримати друк «Праісторичної України». Бо в ній трактується історія не так, як у всіх католицьких книжках з історії України, і Це призводить до «непотрібних дискусій між католиками».

Силенко на основі історично-археологічних тверджень доводить, що історія Оріяни (Скитії-Антії-Руси) давніша за історію Юдеї, Греції, Риму. Трипільська цивілізація і культура були в розквіті ще перед біблійним оповіданням про сотворення світу. Силенко пише, що ми старші, як Авраам, Сара, Ісаак. І стверджує це фактами з археології Сумерії, Гіттії.

Очевидно, архиєреїв такі твердження тривожать, бо парафіяни їх запитують: хіба справді ми походимо від Авраама? Чи то правильно померлих українців за юдейським обрядом відправляти в Ізраель на лоно Авраама?

Видавець Доячик дає розпорядження стримати щотижневе поміщення в газеті «Праісторичної України». Редактор йому показує гору листів і каже, що Силенкова «Праісторична Україна» збільшує тираж газети.

Станиця Громади вірних РУНВіри в Чикаго по радіо і в листівках, які всюди розкидаються, повідомляє, що в неділю 7 листопада 71 року в залі Українського Народного Союзу промовляє Учитель Лев Силенко. Засновник РУНВіри. Цього разу, так як і завше, у залі було багато слухачів, переважно інтелігенція. Лев Силенко після двогодинної доповіді півтори години відповідав на численні запитання.

Український Народний Союз (на Норт Вестен Авеню, Чикаго) переважно очолений католиками. Але один з адміністраторів УНС був прихильником Силенкової віри в Дажбога. І тому сприяв, щоб Силенко мав Доповідь у залі УНС. Силенко пообіцяв говорити тільки на історичні теми, обминаючи релігійні (постання РУНВіри й юдейо-християнізму).

У залі було близько 50 осіб, які належали до Громади вірних РУНВіри, а всі інші — католики, греко-православні, євангелісти, баптисти (останні майже всі відійшли від справ українських і живуть тільки духом юдейо-християнізму).

«Канадійський фермер» був куплений видавцями газети «Український голос». І чех Доячик перестав бути видавцем. Що ж сталося?

М. Шкавридько, редактор «Канадійського фермера», захопився Силенковою вірою в Дажбога, але боїться про це відкрито заявити. А Силенкові сказав, що «таємно хоче ввійти до проводу РУНВіри». Він напросився бути присутнім на зібранні проводу ОСІДУ РУНВіри в Бріджпорті.

Учитель Силенко оповідав про організаційні справи ОСІДУ. Опісля Шкавридько сказав, що він ще є католиком, і просив би, щоб про його присутність на засіданні керівників ОСІДУ не згадувалось у «Самобутній Україні». На другий день Силенкові було довірочно повідомлено, що Шкавридько присутніх «намовляв проти Силенка».

М. Шкавридько почав згодом видавати на циклостилі невеликого формату журнальчик «Нові скрижалі». Він, як і його приятель масон І. Вац, має ту саму мету: всюди і при кожній нагоді розшукувати адреси сповідників Силенкової віри в Дажбога і їм розсилати різні фабрикації, наклепи на Силенка з метою людей настроїти проти Засновника РУНВіри.

Шкавридько, прибувши до Чикаго, ухитрився дістати у І. Барана адресатник передплатників «Самобутньої України». А І. Баран випросив цей адресатник у М. Марківа, посилаючись на те, що він є членом Правління Громади вірних РУНВіри в Чикаго. Шкавридько, маючи адреси, видав на 8 сторінок рудого паперу пасквіль на Силенка. В «Нових скрижалях» написав таке: «Силенко справді не є Силенком, а С. Кобзеєвим» (прізвище Кобзеєв придумав Шкавридько і приписав Силенкові, щоб так викликати недовір'я до Учителя). Далі читаємо, що «цей Кобзеєв є ворогом РУНВіри (Рідної Віри), бо він не згадує у своїх писаннях Г. Сковороду, який є внуком Дажбожим».

Очевидно, люди, не ознайомлені з творчістю Г. Сковороди, вірять, що цей філософ проповідував віру в Дажбога, а «Силенко Сковороду відкидає, отже, Він проти Рідної Віри».

Протоєрей С. Кензір'явий-Пастухов у журналі «Церква і життя» (ч. 1) намагається перекручувати Силенкові думки, спотворюючи речення, щоб потім їх піддавати критиці, мовляв, так пише Силенко. І цю писанину Шкавридько копіює і розсилає на адреси читачів «Самобутньої України».

Головний редактор «Канадійського фермера» Петро Пігічин розіслав своїм читачам звернення, в якому пише, що Шкавридько наніс йому тяжку кривду. Сталося так, що Пігічин запросив Шкавридька до співпраці і, як прихильник гетмана Скоропадського, надрукував прихильну статтю про гетмана, критикуючи в цій же статті Симона Петлюру. Комітет Українців Канади звернувся до видавця газети Доячика, щоб редактор «Канадійського фермера» Пігічин вибачився за кривду, нанесену імені Петлюри. Шкавридько намовив Пігічина оголосити страйк — не йти на роботу.

Пігічин сидить дома і страйкує. А Шкавридько на наступний день прийшов до редакції і... сів на крісло Пігічина. Доячик питає Шкавридька, чи він може це число якось зліпити і видати, бо ж передплатники чекають на газету. Шкавридько зліпив... і видав газету. І так став головним редактором «Канадійського фермера».

Пігічин залишив Вінніпег і поїхав до Ванкувера. У листах до приятелів писав, що «такої моральної ницості, як діяння Шкавридька, між українцями рідко де можна зустріти».

Відомий бандерівський діяч Роман Драган (Ярослав Оріон) написав 3.09.72 року листа до М. Шкавридька у Вінніпег. У листі Драган пише: «Пане М. Шкавридько, ви теж, заразившись від Силенка, загорілись до відродження українського духу. Дивно тільки, що, натхнені неповторним Силенком, Ви бажаєте Його знищити і тому здержали друк Його «Праісторичної України» в «Канадійському фермері». Адже немає сумніву, що це Силенкова «МАГА ВІРА» показала Вам, і другим, і мені дорогу до сходу Сонця. Ви у своїх «Нових скрижалях» маєте багато коників, про які мені соромно писати. Ви зі садистичною сатисфакцією дуже брутально і короткозоро закликаєте всіх до єдності, фабрикуючи

очорнення Лева Силенка».

«Заслуга Силенка, який би Він не був, історична, а Шаяна знаю особисто ще зі студентських часів. Він ніколи не додумався монотеїзувати нашу віру. Модерний світ вимагає монотеїзму, і це зробив, хоч поки що дуже скромно, Силенко. Це не «поворот до віри наших Предків», як це Ви пропагуєте в своїх «Скрижалях», це крок вперед до майбутнього. Предки — це тільки наші корені. Від наших Предків треба вибирати тільки те, що найкраще. Копію цього мого листа посилаю теж Силенкові» (оригінал цього листа зберігається в Архіві на Оріяні).

Роман Драган у листі, датованому 11.07.72 і написаному до редакції «Самобутня Україна» в Чикаго з Сіднею (Австралія), написав, що «Юрій Лісовий (в Англії) поводить як провокатор і людина дуже заздрісна. Писання Юрія Лісового викликає тільки сміх, коли Він робить напади на Силенка. Посилаю Вам статтю, яку я помістив у газеті «Вільна думка» (Австралія). Я перевів в останніх місяцях обґрунтовані пильні студії юдейо-християнізму. Роблю це натхнений Учителем Левом Силенком. І чую себе дуже щасливим, що бодай при кінці життя знайшов правильну дорогу. Привіт з'їздові ОСІДУ РУНВіри в Чикаго від станиці «Київ» з Сіднею. З вірою в Дажбога та з пошаною до всіх Вас на чолі з Левом Силенком, Роман Драган (Ярослав Оріон)».

В листі (22.12.81, Сідней) до рунтата Мирослава Лисенка Роман Драган (Оріон) пише: «Лев Силенко розбудив приспані уми. А це вже щось варте. Правда мусить побідити. Нам треба багато умів і дружної співпраці. Але Силенко до співпраці не надається, а ні до виміну думок. Все-таки від Силенка повіяло вітром по всьому світу, а наш народ із 1000-літньою традицією розворушити дуже важко».

Учителеві Силенкові М, Марків показав брошуру д-ра Р. Драгана (Я. Оріона), в якій, зокрема, написано: «Бог, збудований біблійною традицією, це чудак, якому немає місця в модерному світі. Єгова вродився в вулкані і починав свою кар'єру як кровожадний вампір. Біблія і її бог-вампір важкою колодою задержують поступ людства й не дозволяють дозрівати. Мойсей брехав, і Єгова брехав, бо такі вони подібні один до одного. І коли Мойсей — це месія жидівський, то не кращий месія, як показав себе Єгова, у тім Месіянізмі нема нічого людського. Біблійна правда — це брехня, Єгова — це не Бог, а Демон, Демон з двома обличчями».

«Єгова набрехав, але вірні поклонники вірять, що Він їх тільки випробовує. Біблійні історії не є навіть алегоріями, а перевертнями байочками, запозиченими в давніших народів. Вони смакують тільки дегенератам. Біблія не тільки неморальна, але вбиває всяку моральність» (Ярослав Оріон).

Учитель Силенко сказав Марківу: «Коли якесь плем'я вірить, що його богом є черепаха, і поклоняється черепасі, говорить до неї молитви і просить у неї спасіння, не піднімаймо на глум такі релігійні почування. Плем'я, розвиваючись, само підніме рівень своїх богорозумінь. У людині закодований нахил до самовдосконалення».

Своїм вірним Учителем Силенко написав, що кожен Народ має право мати своє розуміння Бога. І ніхто не має права розуміння Бога, визначене в тій чи іншій вірі, ображати. Усяка образа, зневага релігійних переконань викликає у віруючих ненависть, гнів. Вірні РУНВіри терпеливо ставляться до різних понять Бога, існуючих у релігіях.

РУНВіра — віра благородних почувань, понять, обрядів.

Учитель Силенко навчає, що між вірними РУНВіри не проповідується ненависть до інакше-віруючих. Він вважає, що ненависть між українцями різних конфесій виснажує українську душу, затьмарює їхній розум і відхиляє від справи національного самоутвердження. (Я. Оріон, прочитавши такі Силенкові твердження, написав у листі до М. Лисенка, що «Силенко до співпраці не надається»).

У «Самобутній Україні» Силенко постійно друкує матеріали, які планує впровадити у «Мага Віру»: «Різдво Світла Дажбожого» (цей термін створений Силенком і всебічно обґрунтований), поміщує «Великдень Світла Дажбожого», подаючи історію воскресіння у різних релігіях Європи і Азії, статті «Мудрість української волі», «Совість історичної науки», «Титули і їхня історія», і вже починає друкувати Молитви, Медитації, які ввійдуть у «Мага Віру».

17 листопада 72 року Юрій Лісовий (колишній діяч КПЗУ) власноручно написав листа до свого приятеля, визнавця РУНВіри А. Ляшенка (обоє живуть в Англії). А. Ляшенко переслав цього листа до редакції «Самобутньої України», принагідно зазначивши, що «Ю. Лісовий справді є католиком, тримає міцні зв'язки з Ватиканом, і в цей час він на доручення єпископа вторгається в Громади вірних РУНВіри і своїми листами розсварює людей, які визнали Силенкову віру в Дажбога».

Оглядаючи Архів, натрапила на лист Ю. Лісового. Він пише: «Друже Ляшенко, треба зважити це, що Силенко взявся за поважну справу. Хоче заложити Церкву нову. Біда в тому, що ніхто Силенка не знає раніше, як від 46 року з таборів в Німеччині. На це, щоб невідома людина бралася кермувати одною з найважливіших організацій, не всі люди будуть годитися. Силенко блиснув перед людьми великим знанням праісторії, санскриту, але й тим, що Він перший завернув до віри в Єдиного Дажбога». Далі Лісовий, обороняючи папу римського, пише, що «Ватикан дає українським дітям науку, і ці діти, закінчивши гімназії в Римі, можуть вчитися в університетах. Але українці глупі люди, вважають Папу виразним ворогом і своїх дітей не посилають».

Галичани, такі як Ю. Лісовий, до наддніпрянця Силенка проявляли недовір'я, неприховану заздрість: як це могло статися, що Він (Силенко), між галичанами незнана людина, може створити таку «одну з найважливіших організацій» і її очолити. «Регіональне мислення» Лісового не приносить йому честі. А те, що він у своїх писаннях пише, що є всюди «першим», створює про нього думку як про самозакоханого егоцентрика. Очевидно, Лісовий, Драган (Оріон), Шаян були земляками. Але пошани один до одного не виявляли. Силенко роками міг би бути їхнім сином, і було б дивно, коли б вони вважали Його своїм авторитетом.

30. Культ рабства не може бути релігією

У листах вірні РУНВіри запитують: «Чи правда, що Г. Сковорода критикував Євангелії, не був визнацем віри Христової, а проповідував українську дохристиянську багатобожну віру?» Таких і подібних запитань багато, тому принагідно даю відповідь.

Український науковий Інститут Гарвардського університету видав двотомне видання творів Григорія Сковороди (Київ, 1994), до якого ввійшли головні твори письменника-філософа.

Сам факт цього видання покінчить фальшування і всякого роду неправильні інтерпретації творчості Сковороди. Читач відчує, хто такий Сковорода, без упереджених сквородинознавців.

Сковорода все своє життя обожнював «Біблію», як «слово Боже», хоч пробував критикувати її. І про це пишуть Михайло Грушевський («З історії релігійної думки на Україні»), Тарас Шевченко (Тарас Шевченко. Повна збірка творів в трьох томах, том II (Повісті), «Близнецы», Київ, 1949), д-р Д. Чижевський («Нариси з історії філософії на Україні», Нью-Йорк, 1991), Лев Силенко («Святе Вчення», Київ, 1995).

Г. Сковорода був і залишився правомірним християнином, рабом Ісуса. Своє рабство поет Сковорода яскраво висловлює, наприклад, у вірші «Пусть весь мир отбежит! Я буду в тебе жить, о Ісусе» (Песнь 7-я).

Славлячи Христа як Бога свого, Сковорода не проявляє прихильності до архиєреїв церкви Христової. Деякі дослідники пишуть, що Сковорода був вороже наставлений до Христа і «Біблії». Та це не зовсім так.

Будучи на Заході Європи, Сковорода познайомився з книгою реформатора Ж. Кальвіна (1509 —1564) «Інституція», в якій засновник кальвінізму жорстоко осуджує попів, архиєреїв католицьких, і в цей же час показує свою беззастережну відданість вірі Христовій.

Як на той час, Кальвін проявив подиву гідну відвагу. Вважаючи себе правдивим християнином, він критикує догми і канони римо-католицької церкви, її ритуали, відважується по-своєму трактувати писання «Євангелій», висловлює недовір'я до євангельських слів «їжте — це тіло моє, пийте — це кров моя». Кальвін своїми міркуваннями, стриманими і обережними, викликає недовір'я до «Біблії». Вважає, що у церкві Христовій архиєреїв, попів не потрібно. (Секта Кальвіна не має попів, обов'язки священнослужителя виконує голова громади (пресвітер-старійшина), обраний із світських членів громади).

Добре було б Кальвіна перевидати у Києві, і тоді для українців були б краще зрозумілі погляди Григорія Сковороди. Вислови Сковороди про єреїв і архиєреїв тотожні з висловами діяча Реформації Кальвіна.

Філософ Сковорода проповідував між українцями культ юдейця — Бога Ісуса, як уже зазначувалось, не проявляючи пошани до попів. Сковорода, звертаючись до Христа, пише: «Смерть твоя — мне живот, Желчь твоя — сластей род, о Ісусе».

На думку деяких сквородинознавців, філософ так своєю творчістю «показав єдино можливий на той час шлях порятунку українського народу від загрози морального

розкладу» («Філософія», Львів, 1995).

Очевидно, у свій час Сковорода був поступовим, проповідуючи духовність протестантизму, яка ширилася у країнах Європи. Дехто з дослідників бачить в Сковороді національного філософа, який наслідує і переспівує думки західних мислителів. І приписує йому те, чого в нього немає, те, у що він ніколи не вірив: проголошує його сповідником віри в Дажбога чи «лицарем священного героїзму, основанийого на арійському світогляді». Сковороду треба бачити таким, який він є у своїх творах, в яких ніде не згадано про «арійську релігію», та й це суперечило б його поглядам.

Шевченко, як був хлопчиком, списував «Псалтир» і Сковороду, бо більше під руками нічого не мав. У «Кобзареві», згадуючи І. Котляревського, Марка Вовчка, Г. Квітку-Основ'яненка, М. Гоголя, Я. Кухаренка та інших відомих письменників і діячів, Шевченко нічого прихильного не сказав про Сковороду. Великий Шевченко Сковородіні інтерпретації біблійних писань назвав «ідіотизмом», Сковороду «ідіотом», а його твори безтолковими. І про це читаємо у збірці творів Т. Шевченка в трьох томах (Київ, 1949, т. II, с.340).

Великий Тарас Шевченко, як бачимо, не був захоплений Сковородою. Не був захоплений Сковородою історик М. Грушевський. Не є захоплений і Лев Силенко, про що зазначає у «Святому Вченні».

У часи Григорія Сковороди, як відомо, були в Україні письменники, які писали вірші, оповідання народною мовою. Сковорода в основному писав суржиком, засмічуючи рідну мову словами грецькими, латинськими, польськими і так званими церковнослов'янськими. І цим ніби підкреслював свою грамотність перед «темними малоросами».

Маючи на увазі двотомне видання творів Григорія Сковороди (Київ, 1994), можна відчувати благоговіння малороса перед великоросом, яке проявляє Сковорода.

В. Ленін і його однопартійні більшовики після революції відчували опір клерикалів православної церкви. І тут був використаний Сковорода, якому «вождь пролетаріата», як «слов'янському філософу-малоросу», дав наказ поставити пам'ятник — перший пам'ятник на території Московської імперії.

У Росії є християнська секта, відома під назвою «духобори» (вони зі злом борються при допомозі духа). І ця секта має свої громади в Канаді. У хатах духоборів є фотографії їхніх духовних Учителів: Льва Толстого, І. Верегіна і Григорія Сковороди, Л. Толстой, як і Г. Сковорода, виступав проти клерикалів і ними був осуджений.

Леся Українка писала: «Я не приймаю теорії Толстого і багатьох інших, ніби теперішнє християнство є аберацією, хоробою сеї релігії. Ні! В найдавніших пам'ятниках, в поділях апостольських, в листах апостола Павла, в автентичних фрагментах первісної галілейської пропаганди я бачу зерно сього рабського духу, сього вузькосердного квієтизму політичного, що так розбуявся дедалі в християнстві».

(Неприхильне ставлення Сковороди і Толстого до архиєреїв було широко використане большевицькою пропагандою).

Якщо Сковорода був благородною людиною з м'якою вдачею, то все ж проявів «священного героїзму» ні в його творах, ні в його поведінці немає. За свідченням

дослідника життєпису Сковороди М. Ковалинського, письменник-філософ був боягузом, обминав село, в якому перебували гайдамаки — вірні сини України.

Хіба така поведінка «лицаря» є «священним героїзмом»? Домовитися з жінкою про час одруження, а коли молода прийшла у вінку і коровай весільний був уже спечений, і люди прийшли, щоб здійснити обряд вінчання, Сковорода відчинив вікно і втік... Знеславив молоду перед людьми.

Цей факт з біографії говорить про те, що Сковорода був людиною з душевним роздвоєнням. У своїх творах вчить милосердному ставленню до ближнього, а на ділі проявляє немилосердя до української жінки. Лев Силенко у «Святому Вченні» пише: «Світ мене ловив, але не спіймав» (Г. Сковорода). Любий Григорію Савичу, який світ тебе ловив? Якщо ловить світ зла, не тікай. З світом зла треба боротися. Якщо ловить світ добра, не тікай. Добрим словом, доброю дією треба збагачувати силу добра» (с. 247).

31. Отриманий офіційний дозвіл на будову Соборного Храму Святині Матері України

Починаючи з квітня 1971 року у «Самобутній Україні» друкуються уривки, підготовлені для «МАГА ВІРИ», а з січня 72 року повністю поміщені Дні з «МАГА ВІРИ»: «Світ і його тайни», «Людина і Безмежність», «ОСІДУ — сила українська», «Українська Духовна Революція», «Людина і її свідомість». І відтепер у кожному числі часопису йтимуть статті, які ввійдуть до «МАГА ВІРИ».

Учитель Лев Силенко між вірними, які визнають його Вчення, користується великим авторитетом. І де є таїна цього? Суть в тому, що вчення Силенкове нове, організаційна структура, яку він творить, нова, будова Святині, яка є в плані, нова. Як має виглядати Святиня? В листах надходять різні поради. Добре Святиню мати у формі кола, і дах має бути зі скла, навколо Святині рів, наповнений водою. Такий проект прислав архітектор з Клівленду (Огайо). Інші кажуть, що Святиня має бути подібна на Церкву святої Софії у Києві. Надійшло багато різних проектів, пропозицій.

Лев Силенко думає: «Свята Софія в Києві — це убога копія святої Софії у Константинополі. А в Києві були ж Святині самобутні, поставлені київськими майстрами. Є тільки здогади про те, як вони виглядали ззовні і зсередини». (І про це читаємо в «МАГА ВІРИ»). Силенко сказав своїм вірним, що греко-католицькі і греко-православні церкви побудовані на зразок грецької церкви, принижують українську гідність. У Вінніпезі Він був очевидцем такої події. До української греко-православної церкви, яка стоїть на Мейн стріт, під'їхав автобус з Міннеаполісу (США).

З автобуса вийшли американські студенти, і всі зайшли до цієї церкви. Силенко, який в цей час йшов вулицею, також зайшов. І чує: професор (американець) каже студентам, що ось так виглядає грецька церква ззовні і зсередини. У середині є портретня (іконостас). Тут здійснюється літургія за грецькими догмами і канонами.

Незважаючи на те, що Силенко має переконання: грецька ортодоксія чужа для нас, українців, Він в душі відчув кривду. Як воно не є, але ж цю церкву побудовано за українські гроші, цей іконостас розмальовано українськими малярами, і ні одним словом професор-чужинець не згадав студентам, що ця церква має щось спільного з українцями. Отож українці пришиті, як латка, до грецької ортодоксії. Вони не мають українського розуміння віри Христової, українських догм і канонів. Вони — прибудівка грецької ортодоксії. Як це образливо, принизливо.

Лев Силенко йшов по Мейн стріт. Він обдумував, як має виглядати Соборний Храм Святині Матері України. На придбання земельного простору Оріяна було зібрано 12000 доларів. Сума ця порівнюючи мала, але є можливість у гарному місці купити 8 — 10 акрів землі. Лев Силенко в основному сам обдумував, усе зважував, робив рішення і потім окремим листом розсилав заклики почати реалізацію цього рішення.

Першими, які започаткували збірку грошей, як уже зазначалося, були Мирослав Носаль, Божедар Чубенко, Оля Юречко. Їх підтримали, складаючи в Дар: М. Чубенко — 1000 доларів, М. І. Лозовий — 1000 доларів, М Марків — 1000 доларів, П. Хім'як — 1000 доларів, А. Ляхин — 1000 доларів, А. Скляренко — 500 доларів. І надходили пожертви по

100, 200, 300 доларів. Так напочатку було зібрано 12000 доларів. Коли почалися обмірковування, де має бути куплений земельний простір для Оріяни, виникла незгода. Одні вважали, що треба купити біля Аллентавну (Пенсильванія). І переконували Учителя, що тут вже є будинок, де Він може спокійно жити і писати «МАГА ВІРУ». Учитель оглянув місцевість: приємний сосновий ліс, гарний струмок, чистенька дача. Є всі умови для творчості і спокійного життя. Та Він сказав: «Я не думаю про свої блага, купуючи землю для Оріяни. Вірним РУНВіри буде незручно сюди приїжджати. Велика відстань від міста. Та й автобусного сполучення немає. Оріяна має бути там, де є близько велике місто, густе поселення українців. І де є поважна університетська бібліотека. Я не можу жити, не будучи оточений книгами».

Побратими М. Марків, Б. Цапар, П. Грушівський та інші знайшли сімдесят миль від Чикаго мальовничу місцевість — стоять рядами відпочинкові дачі, ялини. І тут же велике озеро. Робиться наполегливе старання умовити Учителя, що треба саме цю землю купити.

Учитель відповів, що місцевість чарівна, але сюди можна доїжджати тільки автами, і то влітку, весною, восени. Зимою ця місцевість може бути покрита снігами. Недоцільно тут будувати Святиню, Централю ОСІДУ РУНВіри, та й пошта віддалена.

Відразу постало невдоволення, мовляв, Учителеві тяжко догодити. Його не можна вмовити. Він непохитний диктатор.

Силенкові було боляче все це чути, але Він знає: справи РУНВіри Він ставить понад своє життя і про свої особисті вигоди не думає, вони Йому не потрібні.

А. Став запросив Силенка до Філадельфії, де урочисто прийняв присягу приходу до РУНВіри. У Філадельфії дуже багато українців, і недалеко Балтимор та ряд інших міст, в яких є католицькі й православні Громади, культурні й політичні організації.

Місто Атлантик Ситі стоїть над океаном, це туристична місцевість — сюди прибувають люди з різних Штатів Америки.

За містом при головній дорозі була запропонована місцевість, яка з усіх сторін була забудована готелями, котеджами, ресторанами.

І був простір — десять акрів, рівний і гарний. Коштував він 20000 доларів. А. Став сказав Учителеві Силенкові, що позичить 8000. (12000 були в Кредитівці у Нью-Йорку). Учитель вирішив цю землю купити, бачачи, що тут може бути й Святиня РУНВіри, школа, і можна навіть поставити маленькі дачі для пенсіонерів, є зручний зв'язок автобусний.

Лев Силенко від'їхав до Вінніпега. Звідти потелефонував до М. Лозового, щоб Він виготовив чек на 12000 доларів і відвіз для А. Става та був присутній під час оформлення паперів купівлі землі.

Не мав можливостей М. Лозовий їхати і вважав, що чек можна переслати поштою.

Лев Силенко 3 серпня 71 року написав офіційного листа Ставові, зазначивши, що під час купівлі землі для Оріяни треба поставити на купчому документі прізвища мужів довір'я: Лева Силенка, Івана Става, Миколи Марківа, Івана М. Лозового, Івана Свириденка, Всеволода Катречка, Адама Білецького, Івана Цапаря. І тільки дотримуючись такого порядку, чек на суму 12000 можна передати тій фірмі, яка оформлюватиме продаж землі.

А. Став, купуючи землю, оформив купчі папери зовсім не так, як написав Учитель Силенко в офіційному листі до нього.

Було вирішено: з Чикаго приїдуть М. Марків, М. Лисенко, з Нью-Йорка М. Лозовий, з Бріджпорта І. Свириденко, Б. Цапар з околиці Філадельфії та інші керівники ОСІДУ з'їдуться в Атлантик Ситі. І підуть до адвоката: в присутності А. Става під керівництвом Учителя Силенка правильно оформлять купчі документи.

А. Став перетягнув на свою сторону А. Білецького, В. Катречка і вирішив створити «свою РУНВіру», якій би належала ця куплена земля. Він переконав своїх «однодумців», що в Нью-Йорку, Аллентавні, Філадельфії рідновірів переманить на свою сторону. І люди, мовляв, покинуть Силенка, бо ж простір Оріяна тепер належить йому (Ставові).

У січні 72 року, як стало всім відомо, Іван Став, виконуючи невідомо чії накази, зібрав біля себе групу своїх прибічників А. Білецького, С. Гринька (Сердюка), А. Ляхина, Т. Чубенка та інших і почав видавати на чотири сторінки часопис з голосною назвою «Голос Дажбожичів». Основна мета цієї газетки обплітковувати, оббріхувати Учителя Силенка. Наприклад, в ній написано, що «Силенко відійшов від РУНВіри, і тому геть Силенка! Єднаймося всі проти Силенка в Об'єднання Дажбожих синів і дочок України». І на чолі цих «синів і дочок» став І. Став.

(С. Гринько і І. Став видали шість чисел пасквільного «Голосу Дажбожичів» і самоліквідувалися, бо ніхто їх не підтримав. Вірні РУНВіри зрозуміли, для чого і ким була створена ця групка, яка мала на меті знищити Силенка і РУНВіру).

Тут варто згадати таку подію, пов'язану з купівлею землі для Оріяни. І. Став пообіцяв А. Білецькому побудувати котедж над берегом Атлантики, і Білецький зрадив Силенка. І гурт цих людей, які організували змову проти Силенка з метою привласнити земельний простір Оріяна, з'їхались до хати П. Чубка біля Аллентавна. Туди приїхав з Клівленду Сердюк, з Вінніпега редактор Шкавридько, з Каннектикату А. Білецький, з Філадельфії І. Став. Вирішили вибрати між собою провідника.

Шкавридько сказав, що на головного «духовного провідника» він найкраще надається. І щоб доказати, що він з Силенком порвав зв'язки, пообіцяв на наступний тиждень не поміщати Силенкової «Праісторичної України» у «Канадійському фермері». (Газета «Канадійський фермер» мала такий формат, як «Літературна Україна», і щотижня на півсторінки подавала уривки з «Праісторичної України»). В Архіві натрапили на цю газету за 25 жовтня 71 року, в ній зазначено, що друкується твір Силенка 172 тижні. І раптом, без жодного слова до читачів, друк був стриманий. З цього приводу Ярослав Оріон (Драган) написав обурливого листа з Австралії у Вінніпег до редактора Шкавридька, про який йшла мова в попередньому розділі).

Після Шкавридька взяв слово А. Білецький. Він сказав, що отримав титул рунтата від Учителя Силенка, і тому надається бути провідником, творячи опозицію проти Силенка.

Сердюк, вірний слуга Става, схопив Білецького за петельки піджака, сказав: «Ти езуїт, я найкраще надаюсь на провідника РУНВіри».

Того ж вечора Білецький приїхав автом до рунтата М. Лозового в Нью-Йорк і розповів про все, що сталося, сказав, що Він з цими «підозрілими типами» нічого спільного не бажає мати і хоче повернутися до Силенка, просити в Учителя прощення. М. Лозовий звернувся до Учителя, щоб Він простив Білецькому і прийняв знову до ОСІДУ. І Силенко

простив.

Перед цією змовою Силенко отримав листа, в якому було попередження, що коли його запросять на переговори в Аллентавн, то щоб Він не їхав, бо «типи», які туди з'їдуться, мають намір його «живим не випустити».

І далі в листі було таке: «Учителю Силенко, пишу цих кілька слів тільки до Вашого відома. Вас оточують люди низькі, зрадливі, заздрісні, але дуже амбітні. Хвороба амбіції засліплює їхній й без того мізерний глузд. І. Став мені говорив: «Та Силенко хай пише книги, Його діло писати і закликати, щоб люди жертвували гроші. Наша справа цими грішми розпоряджатись, бо ж Силенко нас призначив керманичами. Ми й будемо усіма керувати, і Силенком також».

Змова проти Силенка провалилася. Чому? На основі досліджень багатьох фактів з життя Силенка хочу ствердити, що ті, хто виступали проти Учителя, були дуже нещасливими. Були й такі, які розпускали чутки, що Силенко володіє якоюсь «магією» проти ворогів, і це допроваджувало змовників до невдач в їхніх підступних діях.

Учитель Силенко каже: «Той, хто невинну людину кривдить, стає покараним тією кривдою, яку він готував для іншого».

Богдан Цапар, Мирослав Марків, Мирослав Лозовий та інші, що непохитно визнають Силенкову віру в Дажбога, в ім'я справедливості передали Ваца і його «групу» в суд за незаконне привласнення громадської землі. І тут вилізло шило з мішка: А. Біленький написав 25 січня 72 року на бланці «Ортодокс Кетолік Чурч» (Греко-Католицька Церква) до адвокатів Містеда і Річвея (Вайленд, Нью-Джерсі), що І. Став, В. Катречко і А. Білецький є мужами довір'я купівлі землі Оріяна і що земельний простір Оріяна є власністю католицької церкви, з якою Силенко і його люди не мають нічого спільного. І цей лист Адам Білецький підписав, як архієпископ ортодоксальної католицької церкви. (Цей документ знаходиться в Архіві Соборного Храму Святині Матері України).

Голова Ради мужів довір'я І. Цапар і секретар М. Лозовий написали І. Ставові, В. Катречкові і А. Білецькому листа, в якому зазначено, що вони (Став, Катречко, Білецький) не мають ніякого права землю, яка куплена за пожертви визнавців РУНВіри, передавати у власність католицької церкви з метою знищити РУНВіру. Ця справа була передана до американського суду.

Суд американський вирішив: всі законні права є по стороні Духовного Учителя Лева Силенка і тих, які визнають Його віровчення. І земельний простір Оріяна був відібраний у А. Става і його «групи».

Лев Силенко дав розпорядження Б. Цапареві, щоб він на основі судового рішення продав землю, повернув А. Ставові 8000 доларів, а 12000 поклав на рахунок Оріяни в Українську Кредитівку в Нью-Йорку.

Силенко зробив остаточне рішення, що земля має бути куплена на північ від Нью-Йорка, там, де є близько пошта, зупинка автобуса, і поблизу розташовані українські оселі: з них найбільша у Діаспорі «Союзівка», оселі Пласту, Наукового Товариства ім. Т. Шевченка і СУМу. І в цій місцевості постала нова оселя Оріяна.

При великому старанні М. Лозового Учитель Силенко вирішив купити земельний простір у Спрінг Глен при головній дорозі № 209. Є всі зручності, близько Нью-Йорк, добра

дорога, ліс. Отже, можна вирубати ліс і почати будову Святині. Силенко проявив інтуїтивне передбачення: місцеве населення у Спрінг Глен може бути проти того, щоб у центрі Спрінг Глену (де має бути куплена земля для Оріяни) був цвинтар. Тому у адвоката, який був продавцем землі, була складена угода, що земля купується при умові, що на тому місці може бути й кладовище, і оподаль Святиня вірних РУНВіри. Майже рік відбувалися протести: місцеві люди у Спрінг Глен ходили по хатах і збирали підписи з метою, щоб не було дозволено на купленій землі мати цвинтар.

Учитель Силенко написав офіційного листа до міської управи, в якому зазначає, що це буде цвинтар локальний, на якому матимуть спочинок тільки ті, які належать до Святині РУНВіри.

Силенко написав також листа до адвоката, в якому повідомляє, що адвокат зобов'язаний дотриматися умов, а саме: на купленій землі може бути й цвинтар (Свяорпа — Святиня Оріянської Пам'яті).

Знову розгляд справи у місцевій управі. Локальна газета в Елленвіл друкує статті, в яких закликає громадськість проявити сердечність до вірних РУНВіри, бо ж коли їм даний дозвіл на будову Святині, то чому забороняється біля Святині мати кладовище? Адже в Америці у малих містах біля церков є й кладовища. Після тривалих зволікань вірні РУНВіри отримали офіційний дозвіл на будову Соборного Храму Святині Матері України і на право на Оріяні мати цвинтар.

32. Перший Собор ОСІДУ РУНВіри

*Рідна Віра — це віра правдива,
І правдивий єдиний Дажбог.
Не просить у юдейського дива
Всепрощень, нових чуд, перемог!
Дажбог — Совість і Мудрість народу,
Незалежності символ святий!
Він безсмертний Безсмертністю Роду,
Завжди рідний і завжди живий!*

(«Гість з Храму Предків»)

І в «МАГА ВІРІ» читаємо: у 972 році на березі священного Дніпра був підступним ворогом убитий світлий лицар народів Європи, хоробрий цар України-Руси Святослав. Над нашою землею появилися чорні хмари незгод, страждань.

Затужило наше небо. Засумувала квітуча земля. Князь Володимир зрадив віру свого батька Святослава; у рідному Києграді став на коліна перед зайдою — грецьким архиєреєм і започаткував на Київській Русі багатівікове духовне рабство.

Минуло рівно 1000 літ, і 10972 року Дажбожого на 1-му Соборі ОСІДУ РУНВіри в Чикаго Господом посланий рідний Пророк звістив, що в Європі немає європейської віри (Аллах і Саваот ознаменують неєвропейські релігії).

Над Дніпром, де 6 тисяч літ тому почалася історія Духовности Індоевропейських народів, тепер сходить сонце нової європейської релігії. Не випадково, що нова релігія народилася в душі потомка Трипілля — вона названа Силенковою вірою в Дажбога, тобто Рідною Українською Національною Вірою (РУНВірою).

У Канаді й Америці діють 17 Громад вірних РУНВіри. Було повідомлено Правлінням Громад, що 5, 6 серпня 72 року в Чикаго відбудеться Перший З'їзд (Собор) Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри.

Почалася інтенсивна організаційна підготовка до Собору. Прибудуть близько 150 осіб з міст Канади і Америки, які репрезентуватимуть Громади вірних РУНВіри. Будуть гості, які захоплені Силенковим вченням.

На Собор прибули представники з Америки — з Нью-Йорка, Рочестера, Бріджпорта, Лос-Анжелеса, Денвера (Колорадо), Міннеаполіса, Клівленда, Сан-Дієго, Фінікса, Вайленда (Нью-Джерсі) і з Канади — з Торонта, Віндзора, Монреалю, Вінніпега та інших міст. Лев Силенко, Засновник ОСІДУ РУНВіри, зробив усе можливе, щоб на Соборі був зразковий порядок. Гості дивувалися, як все відбувається самоздисципліновано. З високою, шляхетною культурою. Собором керував Лев Силенко! Він, як добрий організатор і промовець, мав великий вплив на всіх присутніх. Він виголосив Доповідь «Українська духовна революція», текст якої повністю поміщений у «МАГА ВІРІ».

На Першому Соборі вірних РУНВіри був прочитаний офіційний лист-вітання від посадика (мера) міста Чикаго Річарда Делі, датований 31 липня 72 року, в якому зазначено, що йому приємно вітати Першу Світову Конвенцію Українців РУНВіри, яка

відбувається 5 і 6 серпня 72 року в місті Чикаго.

На Соборі був присутніми обговорений і затверджений Статут Об'єднання Синів і Дочок України (ОСІДУ) Рідної Української Національної Віри, який став основою для всіх наступних Статутів ОСІДУ РУНВіри. Мирослав Лозовий був Головою Статутної Комісії.

На Соборі були одностайно учасниками прийняті Закони духовного і організаційного життя вірних РУНВіри. У «Самобутній Україні» за липень—серпень поміщена фотографія частини учасників Першого Собору, які репрезентували Громади вірних РУНВіри. Між ними є Людмила Фенько, Богуслава Коверна, проф. Добролюб Могилін, Боголюб Свириденко і його дружина Світання, Світання Бабич, Роман Фенько, Богдан Цапар, Богдан Тарасюк, Мирослав Чумаченко і його дружина Софія, Мирослав Лозовий і його дружина Людмила, Мирослав Марків, Михайло Черненко, Мирослав Лисенко, д-р В. Запутович, М. Орлів, М. Мирош, П. Черняк, О. Микитин та інші. На Соборі були прочитані вітання, прислані від Громад РУНВіри з Німеччини, Англії, Австралії.

Треба згадати такі прізвища вірних РУНВіри: Петро Хім'як, Осип Білоус, Анна Білоус, Іван Павлюк, М. Оношко, Григорій Топчан, М. Яворський, М. Петрочук, В. Рубан, М. Рубан, інженер Богдан Смерека, Марія Булка, М. Грушецький, О. Лисенко, П. Грушецький, О. Даценко, І. Міненко, які брали активну участь у Соборі.

На Соборі були обрані Голови відділів ОСІДУ РУНВіри. Вони склали присягу вірності Учителеві Леву Силенку як Голові ОСІДУ РУНВіри.

Після Собору відбувся обід і ширше знайомство, адже більшість учасників цього представницького зібрання бачилися вперше. Тепер їх, українців, єднала Силенкова віра в Дажбога, віра світла, милосердна, правдива.

Присутні почували себе людьми вільними, були свідками великої історичної події — Нового Духовного Народження. Між вірними РУНВіри були ті українці, які відійшли від греко-католицизму, греко-православ'я, баптизму. Вони бачили, що вчора їх роз'єднували чужі віри. Сьогодні Рідна Віра (РУНВіра) їх зріднила.

У «Самобутній Україні» (чч. 66—72) поміщені матеріали, пов'язані з Першим Собором — є статті Д. Моталина, М. Марківа, М. Лозового, Л. Фенько, Б. Коверної, В. Кулевич, Є. Бабич та інших.

Хвилею в Діаспорі йшла блага вість — є рідне розуміння Бога Єдиносущого, об'явлене Пророком Дажбожим. Очевидно, після цього усі зали, в яких перед цим промовляв Лев Силенко на тему Стародавньої Історії України-Руси, були тепер для Нього зачинені. Вони якщо не безпосередньо, то посередньо контрольовані архиереями греко-католицької і греко-ортодоксної релігії. І адміністратор тієї чи іншої української установи, не маючи дозволу від пароха, не міг для Силенка надати приміщення для Доповіді.

Після Першого Собору ОСІДУ РУНВіри Лев Силенко повернувся до Вінніпега (Канада).

Жив Силенко у різних містах Канади, винаймаючи переважно в українській родині маленьку кімнату на місяць чи два. Та з осені 69 року Він зупинився на довший час у Вінніпезі. Тут винаймає кімнату біля Манітобського університету. Повідомив деяким сповідникам РУНВіри в Канаді і США, що, працюючи над «МАГА ВІРОЮ», відчув, що

Йому не вистачає історичних джерел, і в бібліотеках їх важко знайти.

На подорож Йому було прислано 1200 американських доларів. Пожертви приходили до Чикаго на адресу «Самобутньої України».

Силенко вирушає з науково-дослідницькою метою до Ірану, Іраку, Туреччини, Сирії, Криту, Греції, Англії. А потім до Індії.

33. Потягом з Мюнхена до Атен

Восени, на початку жовтня 1972 року, Силенко з Вінніпега прилетів літаком до Мюнхена. Тут відвідав приятелів, з якими перебував в ДП-таборі у Шлязгаймі, недалеко від Мюнхена. Побачив, що не лишилося й сліду з тих бараків. На їхньому місці зеленіє пшениця. Два кілометри оподаль є нові будинки. Силенко відвідав родину професора Василя Ващенка. (У Шлязгаймі у дерев'яному бараці у маленькій кімнатці жив Силенко, а через стіну професор В. Ващенко з донькою і сином, і тут же мешкав директор таборової гімназії професор Кашинський і малярка Йогансен з дочкою (вдова замученого в катівнях НКВД поета М. Йогансена).

Перебуваючи в таборі, Силенко часто відвідував головну бібліотеку в Мюнхені. Він, так як і всі мешканці табору, жив на утриманні МРО (Міжнародної Допомогової Організації), писав оповідання до газети «Свобода» та інших часописів. І тепер мав нагоду знову відвідати Мюнхенську бібліотеку.

У Мюнхені побачив, що є чимало українських людей, які не могли виїхати до Канади, США чи іншої країни з різних причин. Усі вони тепер на утриманні Німецької держави, яка ними добре опікується, як жертвами німецького фашизму.

З Шлязгайму Лев Силенко поїхав до Мюнхена. На головній залізничній станції купив квиток на потяг до Атен (Греція). Він міг би летіти літаком, але потягом трохи дешевше. Крім того, у нього є велике хотіння всюди побувати і все побачити.

Потяг перетнув частину Австрії і в'їхав на територію Югославії. Силенко не відривав очей з вікна вагона: оглядав ландшафти, і людей, що працюють на полях. Коли потяг під'їхав, до Белграда, у вагон зайшли люди з червоними зірками на кашкетах. Перед тим Силенко мав дискусії з хорватами, які не приховували своєї ненависти до сербів.

Двоє військових забрали у Силенка канадійський паспорт і десь зникли. Усім паспорти вже повернули, а йому ні. У Силенка промайнула думка: а може, відправлять під конвоєм у Москву, адже він був свідком на процесі В. Кравченка в Парижі. Очевидно, тоді ще комп'ютерами не користувались, і потішало те, що Тіто не був у дружніх відносинах з СРСР.

Військовий повернув Силенкові паспорт, сказав: «Ви їдете до Атен і не маєте права виходити з потягу на території Югославії. Ваша віза транзитна». Силенко подякував. Ця заборона його потішила.

Він глянув прощально на Белград, який не мав білого кольору, з вагона місто виглядало сіре, занедбане, непривітне.

На кордоні з Грецією ніхто нікого не перевіряв. Оглядаючи голі горби бідної грецької землі, Силенко думав: то там, то там є куці якогось дерева. Видно, крейдяні гори. Віє якоюсь гнітючою пустельністю. Рідко де попри дорогу видніються бідненькі хатини, де-не-де пасуться вівці.

Уже 5 жовтня. У вагонах холодно: люди мерзнуть. Жодного опалення немає. 7 жовтня Лев Силенко прибув до Атен. Він уважно автом, трамваями, пішки оглядав Атени. Це порівнюючи мале місто, розташоване на горбах. У музеях столиці Греції він побачив статуї богів Зевса, Аполлона, Діоніса та багатьох інших міфічних богів і героїв. У кожного

підкреслена красива будова людського тіла. Силенко відвідав грецьку Академію наук. Оглядав її ззовні і зсередини. На порівнюючи невеликому будинку Академії наук, але красиво оформленому, по боках на даху стоїть на повний зріст фігура богині Атени з шоломом на голові і з довгим списом у руці. Ніби ось-ось готова почати бій, обороняючи столицю Греції. Ліворуч тут же стоїть статуя Аполлона.

На східцях Академії Лев Силенко почав розмову з греком, професором Піндусом. Силенко каже: «Ви, греки, світочі грецької ортодоксії, чому не покидаєте з Академії оцих ідолів — Атену і Аполлона, і не потопите у водах Егейського моря. Це ж поганські ідоли».

Грек трохи збентежено сказав: «Ви кажете, що Ви українець. Такого народу немає. Є руськіє. Ми в Києві хрестили варварів у 988 році. І варвари як варвари, статуї своїх богів попалили, порубали, кинули в Дніпро. І поклонилися грецькій культурі, цивілізації. Грецька мова для них стала святою».

Лев Силенко вийняв з кишені грецькі гроші (драхми), на яких намальована голова Зевса. Сказав: «У Атенах я бачу так мало християнського. І церков немає. На вулицях продаються всюди більші і менші статуетки різних грецьких богів і богинь, і між ними маленькі скульптури юдейця Ісуса і його матері Марії. Виходить, що грецька ортодоксія вигідна для експорту».

Грек спитав, в якому готелі зупинився Силенко. Наш мандрівник махнув рукою і пішов геть: зникнув у метро. У нього приспішено билосся серце. У душі відчував кривду.

Уранці Він знову повернувся до Академії наук. Оглянув місце, де посаджені кілька кущиків і камінцями викладені вузькі доріжки — так виглядала первісна Академія (садочок грека Академіуса).

Силенко оглянув щось подібне на підземелля — вимуруваний підвал. Це місце, де Сократ випив з чаші отруту. Потім оглянув Акрополіс, руїни Святинь, у яких греки поклонялися своїм богам, оглянув відкритий під небом театр, де показувались драми, трагедії грецьких драматургів.

Для українців, які не знають грецької мови, слово «трагедія» затаює в собі якусь містерію. А насправді воно в перекладі на українську мову означає «бекання баранів». Греки тягнули баранів під час свята Діоніса на заріз. Барани, мабуть, відчуваючи свою погибель, зчиняли трагедію.

У Атенах грекині ходять у чорному одінні, та й греки також. Видно, вони не люблять барвистих кольорів. Силенко думав: якби українці, як туристи, об'їхали простори Греції, побували у селах на їхніх святах, у їхніх хатах, вони б охолонули у своєму захопленні до «сонячної Геллади» і грецького православ'я. Не така вже вона «сонячна», як її розмальовують наші піїти чи архиереї.

Йдучи вулицею Атен, Силенко зайшов до «Вівлії», тобто до книгарні (українці слово «вівлія» вимовляють як «біблія»). Є книжки — писання Арістотеля, Платона, є література про Демосфена, Діогена, на виставці — добре ілюстрована драма «Іфігенія» (дівчину Іфігенію батько Агамемнон на жертovníку зарізав — віддав у жертву грецьким богам). І для греків криваве жертвоприношення в їхньому поганізмі світле, атрактивне, і його звеличують» навіть деякі українські письменники і поети.

Стародавні українці, будучи хліборобами, відчували огидь до тих кривавих жертв,

які приносили своїм богам десь на чужих землях мисливці чи пастухи, і про це читаємо в стародавньому літописі «Виласа Книзі» («Влес Книзі»).

У Атенах є багато крамниць, у яких продаються килими, багато різних вовняних виробів. Є крамниці з золотими прикрасами. Очевидно, усе місцевого виробу. Дуже помітно, що власниками бізнесу є греки. Жида, який би був бізнесменом, тут тяжко знайти.

Хлібних виробів, таких як наші паляниці, у Атенах знайти не можна, тут мало пшеничних полів. І тому не дивно, що з Атен після хрещення Київської Русі імпортувались до Києва ікони, хрести, кадила, ладан, ризи, епітрахилі та багато інших святощів грецького православ'я, а з Києва греки до Атен везли пшеницю, віск, мед, хутра та інші цінності «варварської Русі», і про це читаємо в «МАГА ВІРІ».

Сидить десь три сотні туристів (людей з різних країн Європи і Америки) на східцях стародавнього амфітеатру біля Акрополісу. Грекиня-гід їм оповідає, що грецька культура найстародавніша в Європі, і про це свідчать руїни кам'яних палаців, які були побудовані тут чотири тисячі літ тому. І туристи сидять мовчки, слухають це, як молитву в церкві.

Лев Силенко встав і почав до всіх голосно говорити, що пані екскурсовод (гід) дезінформовує туристів. Чотири тисячі літ тому на території сучасної Греції ще не було грецьких племен (ахеїв, доріян та інших). Тут жили пелазги, які мали високу культуру, і їх знищили грецькі племена, вторгнувшись з Альп. Не треба негрецьку культуру приписувати грекам. Пані гід зніяковіла і сказала, що вона не є істориком, оповідає так, як написано у довідниках з туризму і історії Греції.

16 жовтня Лев Силенко узяв таксі і з площі Республіки за два долари поїхав до порту, де стояв величезний триповерховий корабель, який через годину відпливає до порту Геракліон (столиці острова Крит).

Цілу ніч плив корабель. На другий день о 9-й годині ранку причалив до Геракліона. В порту Силенко дістав необхідні інформації і путівники. І вже оглядає місто. Він ніколи не думає про ситі обіди: купив булочку, склянку молока — ось і весь обід. Головне, щоб не відчувати голоду.

На Криті Силенко розшукав палац царя Міноса. Від його імені походить назва «Міноанська культура», яка не була грецькою. Оглянув Силенко і кам'яне крісло, в якому сидів цар Мінос. Він жив більше як чотири тисячі літ тому і, очевидно, як на той час, уже мав багатий палац. На внутрішніх стінах гарно розмальовані дельфіни.

Крит на Силенка зробив приємне враження. Він весь покритий ніби горбами, на яких ростуть кущі. Клімат приємний. У Геракліоні є музей археології, і тут Силенко пробув майже півдня.

Оглядаючи руїни палацу Міноса і величезні, вищі за зріст людини, завширшки в два метри, глеки й узорні на них, Силенко пригадував, що про все це Він читав у книгах. Він тепер точніше, відважніше писатиме про егейську, міноанську культуру, яка була перед грецькою і яку греки приписують собі.

На наступний день кораблем Він повернувся з Геракліону до Атен. У подорожньому бюро сказав, що хоче мати квиток до Істанбула. Грекиня відповіла, що є квиток до Константинополіса.

Силенко в розмові з людьми ніколи не корегує ту чи іншу особу, особливо тоді, коли

йде звичайна розмова. Він наслухався від греків в Атенах, що України немає, є Росія, а Київ і простори, що пролягли аж до Чорного моря, є провінцією Росії. Московські монархи впродовж століть, і в період СРСР, між греками насаджували негативне ставлення до українського народу.

Де ж причина? В уяві греків, як пише «МАГА ВІРА», місто Київ бунтарське. Київ хотів відійти від православія Візантійської імперії. Проголосив Смолятича митрополитом, незалежним від Константинополя. У «МАГА ВІРА» читаємо, що Константинопольський патріарх намовив Андрея Суздальського перетворити Київ у попелище. І всі святощі грецької ортодоксії перевезти з Києва на Суздальщину. Від того часу між Москвою і Константинопольським патріархом велася явна і неявна політика нищення Київської Русі.

Ідучи вулицями Атен, Силенко бачив: всюди просто на асфальті продають маленького і більшого розмірів статуєтки різних грецьких і негрецьких богів. Жвава торгівля богами (своїми і чужими) грекам дає добрі прибутки.

34. У Константинополі — колиці греко-ортодоксії

10 жовтня 72 року Лев Силенко прибув до Істанбула.

Тут є великий готель Гілтон. Але в Силенка немає грошей, щоб в ньому винайняти кімнату. На аеропорті йому дали адресу дешевого готелю.

Він іде вулицями вечірнього Константинополя, шукає вулицю, де знаходиться Його готель. Вулиці вузькі і напівтемні, по обидва боки стоять кам'яні халупки, мабуть, тисячу років тому побудовані. Біля них сидять турки. Біля халупок продаються дині, на сковороді печуться великі коржі.

Силенко купив диню і корж. У готелі винайняв кімнату за десять доларів і пізно ввечері почав обідати. З вікна оглядав Константинополь. Пригадав: тут перебував Його дід Трохим, який був гостинно вітаний турками (читаємо про це в 1-му Дні «МАГА ВІРІ»).

Вранці наступного дня Він вже оглядав палаци султанів, які на Нього не зробили якогось особливого враження. Відвідав могилу славної українки Роксолани. Уважно зі всіх сторін обійшов святу Софію, яка тепер є мечеттю. До Софії турки заходять, щоб помолитися Аллахові, щоб славити Пророка Магомета. Біля входу до Святині всі роззуваються (скидають черевики), миють руки, ноги. Долівка святої Софії кам'яна, покрита старими, вже витертими килимами.

Лев Силенко, щоб пошанувати віруючих мусульман, скинув черевики і тут же на лавці поклав їх. У шкарпетках зайшов у Святиню. Він оглянув уважно кожную розмальовану стіну. Всюди поверх християнських ікон є арабські написи великого розміру, які означають: «Прийшов Магомет і переміг юдейця Ісуса».

Силенко, оглядаючи Софію, думав: ось тут вівтар, ось там головні двері входу, а там бічні двері. Тут стояла Київська княгиня Ольга. Правдивої віри шукала. Думала про зраду світлої духовності Київської Русі (була в оточенні грецьких попів). (Оповідь про княгиню Ольгу подана в «МАГА ВІРІ»).

«О княгине наша рідна, «нема на світі України, немає другого Дніпра». А ти прийшла на чужину шукати доброго добра? »

Перед головними дверима є вузький коридор, і тут в суцільному камені видовбана яма — нагадує ніби чашу. У ній може поміститися людина. Кажуть: тут архиереї вихрещували принців, принцес.

Лев Силенко — добрий знавець історії, і коли Йому сказали, що ось тут був гіподром, Він подумав: тут катували тих, які не хотіли приймати грецьку ортодоксію, і про це Він написав у «МАГА ВІРІ».

Зі всіх сторін Він оглядав Константинополіс. Навколо горби, на яких від сонця вигоріла трава і кущі. Бідна земля, неприваблива, а скільки в Україні написано книг про це місто, назване греками Царгородом.

Далеко-далеко Царгородові до Києграда, біля якого пливе солодководий Дніпро, а навколо чарівні ліси, чорнозем, багаті пасовища і ніжне підсоння — справжній земний рай.

11 жовтня 72 року Силенко узяв таксі і приїхав до резиденції патріарха Деметріуса Першого. Оглянувши все навколо, Він побачив неприємну картину: недалеко грецький базар, на якому продаються різні старі речі, меблі, а також подушки, кури, фрукти та інше.

Дві старенькі грекині несуть у вузليках миски з харчами, їх пропустив сторож, і вони пішли до патріарха. Силенко сказав туркові-таксистові, щоб він чекав Його повороту. Біля маленької дерев'яної будочки Силенка зустрів сторож. І запитав, звідки Він і куди йде. Силенко відповів, що приїхав з Америки і йде до патріарха Деметріуса I. Сторож оглянув Силенка з ніг до голови, сказав, щоб Він йшов за ним, і привів Силенка до старого двоповерхового будинку. Тут Силенка зустрів священник (монах) Бартоломей Архандоніс, секретар патріарха. Силенко сказав, що має передати важливий лист патріархові. Архандоніс привідчинив двері великого напівтемного залу і тихо заговорив: «Ось там сидить на престолі патріарх, можете передати йому листа». І тут Силенко насторожився: передасть листа, відійде, і нема жодного доказу, що Він цього листа передав. Тоді Він сказав Архандонісу: «Дайте мені посвідчення, що ви від мене отримали лист для патріарха». Архандоніс сказав, що це зробить, але треба скласти якусь пожертву на церкву св. Іоана, яка ось тут стоїть, і в ній патріарх відправляє літургію в неділю. Силенко подумав:

«Сотні літ Київ складав пожертви цьому патріархові». Та відчувши, що без пожертви лист не буде переданий, він дав Архандонісу 5 канадійських доларів і 20 турецьких лірів. І Архандоніс написав таку розписку (в англійській мові): я отримав листа, 5 канадійських доларів і 20 турецьких лірів від п. Лева Силенка для його всесвятости патріарха Деметріуса I». Архандоніс поставив свій підпис. Почав розглядати лист до патріарха. Запитав: «Якою мовою написано?»

Силенко відповів: «Українською, мовою Київської Руси».

«Але його святість не знає української мови!» — обурився монах.

Силенко спокійно мовив: «Майже 1000 літ Київська Русь була підлегла престолові Константинопольського патріарха. Патріарх знайде духовних рабів, братів во Христі, які йому цей лист перекладуть обов'язково. Бо цей лист перший такого змісту в історії патріархії».

Архандоніс поніс цього листа патріархові і вручив. Силенко стояв і бачив, що якісь ведуться розмови. Патріарх глянув на Силенка, який стояв біля дверей. І почав пальцем кликати Його до себе. Але Силенко повернувся і спокійно попрямував до виходу, сів у таксі.

Що ж написав Силенко в листі і чому Він не схотів підійти до патріарха?

Патріарх звик, що до нього прибувають українці з Канади і Америки, стають перед ним на коліна, цілують його руку, а він такого раба божого благословляє хрестом. Силенко не хотів приймати такого ритуалу, та й це суперечило змісту Його листа.

У листі, який займає одну сторінку друку, Силенко написав, що у 988 році грецькі архиереї довершили в ім'я Христа насильство над душею киян, здійснюючи хрещення вогнем і мечем. Христос у своєму вченні осуджує всяке насильство. А тому хрещення в Київській Русі є актом злочинним. І патріарх зобов'язаний попросити вибачення у київських потомків. «Я, як вірний син України-Руси, осуджую насильницьке хрещення і закликаю мій народ вірити у Всеправедного Єдиносущого Господа Дажбога». (У архіві Соборного Храму Святині Матері України зберігається розписка, видана Архандонісом Силенкові, копія листа, переданого патріархові, дві фотографії з місця події).

Силенко в другій половині дня сів на маленький морський кораблик і з туристами поплив Босфором. Протока Босфор вузька, неймовірно брудна вода. Над берегами стоять хатини — просто над водою. І турки, через відчинене вікно свого помешкання закинувши вудку, ловлять рибу. Азійський і Європейський береги Босфору майже однакові. Через Босфор пролягає довгий міст. Він єднає Азію з Європою.

Силенко, затаївши подих, оглядав Істанбульське підземелля, яке, викладене каменем, займає площу десь чверть гектара. Ніяких вікон і побічних виходів немає. Увійшовши в підземелля, туристи стоять на площадці: оглядають воду і кам'яні склепіння (скрізь підземні води по пояс людині).

Сюди заганяли на погибель полонених. Одні тут гинули в турецькій неволі, а інші ставали яничарами. Боже, скільки тут запорожців було закатовано! А тих, що просили пощади, приковували у галерах, які плавали по Чорному чи Середземному морях.

Силенко думав: турки прийшли з Азії й тут осіли, імперію створили. А запорожці — мої рідні люди! Яка могутня тілесна енергія, у жилах скільки відваги! І вони не могли створити своєї держави?! Обороняли віру Христову, ікону богородиці Марії, пили горілку, танцювали гопак. І криком, підкиданням шапок то вибирали отамана, то через короткий час його скидали. Ніби усе мали. І в той же час нічого.

«МАГА ВІРА» пише, що у всіх племенах, народах, у всі часи був освячений культ вождя — володаря, короля, імператора, і цей культ творив у державі порядок, мобілізував народ в ім'я утвердження держави. Брати запорожці не здібні були створити культу свого рідного вождя, вони поклонялися іноземним іконам, біля яких стояла й ікона їхнього ката — Катерини II.

Силенко походить з роду запорожців, але Він не обожає запорожців — їхню неорганізовану вольницю. Не зуміли вони Запорозьку Січ перетворити в могутню державу, яка б з території Київської Русі вигнала зайдів, утвердила порядок української монархії. У ті часи в Азії і Європі були монархії, і вони б не стерпіли постання демократичної Запорозької Республіки.

Силенко, прямуючи до Анкари, оглядав розкопки Гіттїтів. Він добре ознайомлений з їхньою історією. Тепер має щастя йти їхніми слідами. (Про Гіттїтів, їхню мову, історію детально написано у «МАГА ВІРА»). Гіттїти були близькими родичами Сумеріян (Шумерів). Гіттїтський Бог (його статуя) стоїть в Туреччині з Тризубом в руках, гіттїтські принци мали чуб так, як і наш цар Святослав. Вони були косаками (козаками).

Є багато істориків, археологів, вчених з різних ділянок знань. Силенко відрізняється від них тим, що Він з душевним трепетом, священнодіянням оглядав сліди своїх давніх Предків і ніби відчував їхнє дихання, тепло їхніх рук.

35. У Вавилоні Він досліджує історію Сумерів. У бібліотеці Британського музею

З Анкари Лев Силенко прибув до Багдада пізно ввечері. На летовищі оглянув телефонну книгу. Знайшов готель, який має назву «Ур» (назва стародавнього міста Сумерії). Потелефонував. Цей готель стоїть над самим берегом ріки Тигр, дешевий. Всього три долари за добу.

Зайшовши в кімнату, яка була на другому поверсі, Силенко почав з вікна оглядати берег славної ріки Тигр, про яку Він писатиме в «МАГА ВІРІ». І був здивований: вода ніби стоїть на місці, не видно жодних хвиль. Береги низькі, від них відходять маленькі городи.

14 жовтня 72 року, як подає «Самобутня Україна» (ч. 77), Лев Силенко перебуває у Багдаді. Він подорожує самотній, маючи в руках невелику подорожню сумку, в якій є фотоапарат, фотоплівки, записні книжки і дещо з одягу.

Вранці Силенко сів на автобус і поїхав на південь, у сторону руїн Вавилону. А потім ще далі на південь, щоб оглянути руїни міст Шумерії.

Їдучи автобусом, в якому сиділи араби, Він уважно оглядав все, що потрапляло в поле його зору, Думав: шість тисяч років тому сюди прибули Трипільці на возах, в яких лежали мішки з пшеницею. У вози були запряжені коні. Коли вони у цій долині (вперше в історії) посіяли пшеницю, — зачудувалися, зібравши величезний урожай.

Тут треба зупинити оповідь про перебування Лева Силенка в Месопотамії, адже Він про це написав у «МАГА ВІРІ». Повторення зайве.

Два дні Він оглядав руїни і так звану «біблійну» башню, яку ніби будували люди, щоб вибратися на небо, і щоб вони не вибратися, «Бог помішав їхні язики». Тут зіткнулися три раси — Трипільці (Сумери), семітські племена і негри, і «почалося змішання язиків», про яке пише «МАГА ВІРА», подаючи історико-археологічні джерела.

На руїнах Вавилону є будинки, у яких розташований музей. Силенко оглянувся навколо, ніде не видно жодної людини. Тільки руїни глиняні Вавилону. І стало якось моторошно. Та зрадів Він, далеченько на руїнах побачивши двох туристів.

Силенко почав розмову з японським археологом. Оповідав йому про прихід Сумерів з берегів Дніпра на береги рік Тигру і Єфрату. На руїнах Він показав японцеві свастикоподібні vzори (меандри). Сказав, що батьківщиною цих узорів є береги ріки Десна, притоки Дніпра.

У «Самобутній Україні» (ч. 77) на сторінці 518 поміщені vzори мізинські і сумеріянські, знайдені на руїнах Сумерії, і тут же бачимо фотографію: Лев Силенко і японський археолог оглядають руїни Вавилону.

Коли Силенко запитав японця, що його, «сина Ніпону» (країни Сходячого Сонця), цікавить на цих руїнах, японець відповів, що має велике хотіння усе бачити, усе знати.

Так японець і українець на руїнах Вавилону заприятелювали, їм обом хочеться усе знати, усе бачити. Японець дав Силенкові візитку і запросив його в Токіо до Академії наук. Та Силенко має намір побувати тільки там, де є відчутні сліди його давніх Предків (Оріян—Сумерів—Гіттїтів—Скитів). Він запитав японця, чи знає той щось про життя племені Айну (о. Гокайдо). Силенко вважає, що рід племені Айну більш ніж 10000 літ тому, озброївшись луками, вимандрував з Східної Європи назустріч Сонцю. Маючи велику

жагу зустрітися з Сонцем, плем'я Айну промандрувало простори Сибіру і на човнах приплило на острів Гокайдо, де ще тоді не жили японці. Це було, може, 5000 літ тому?

Довгі тисячоліття мандруючи по холодних просторах, плем'я Айну зуміло зберегти своє первісне обличчя. Воно при жодних обставинах не хотіло кровно змішуватися з жовтою расою.

І сьогодні спільнота Айну живе в Гокайдо у тяжких умовах, живе, ніби в резервах, як індіани в Америці чи Канаді. Якщо глянути на обличчя чоловіків і жінок племені Айну (і про це зазначають антропологи), вони є європейцями і виглядом, і вдачею, і будовою тіла, і групою крові.

Дивна Людина Учитель Силенко. Він і про плем'я Айну думає. Каже, що, якби мав можливість, завітав би до них, щоб ознайомитися з коренем їхньої мови.

Сторож музею «Вавилон» сказав Силенкові, що коли йому дати кулькову ручку, то він дозволить в музеї все фотографувати, хоча на стіні напис: «Фотографувати заборонено». Силенко подарував йому ручку, але фотографувати відмовився, не хотів наражати себе на порушення закону.

Дуже втомлений Силенко повернувся до Багдада і, зайшовши в свою кімнату, ліг у ліжку і заснув. О 3-й годині ночі Він почув стукіт у двері.

Відчинивши двері, побачив перед собою працівника готелю, який Його запитав: «Чи ця сумка з фотоапаратом, фільмами, записними книгами та іншими речами, що лежала під дверима, Ваша?»

Силенко подякував і хотів йому дати один долар, як вислів щирости, але працівник готелю відмовився, пішов до свого офісу.

Згадав Силенко Пророка Магомета: є у мусульман давні закони: «коли хто вкрав, то треба одрубати ту руку, яка крала». У мусульманському світі рідко можна почути, щоб хтось десь спіймав крадія.

Музей «Ірак» в Багдаді надзвичайний! Силенко з захопленням оглядає найдрібніші деталі. Усе, що може, записує. Є клинописи Сумеріян, їхні піктографи. Є статуї їхніх володарів.

Усі антропологи згодні, що вони мають європейські обличчя — круглолиці, невеликі прямі носи, гарно викроені вуста. І тут же є статуя їхньої цариці. На її голові є вінок із листків чистого золота. Є музикальний інструмент, прикрашений майже гуцульськими взорами.

У музеї подана історія Сумерії і її падіння, вторгнення в Сумерію семітських племен. В іншій кімнаті на камені викарбувані оригінальні закони царя Гаммурабі. Історики довели, що з цих законів рабіни Езикіел і Езра скомпонували Заповіді Мойсея.

З величезною увагою Лев Силенко оглядає ці оригінальні археологічні знахідки. І пригадує: в усіх книгах Європи, у бібліотеках, де є відділи археології, можна побачити фотографії, зроблені в музеї «Ірак». Будучи в Університеті (Багдад), Силенко устійнив, що слово «Багдад» в перекладі на українську мову означає «богом даний». У санскриті і в мові «Авест» «Баг», «Ба» значить «бог». А «да» чи «дан» значить «даний» (про це читаємо в МАГА ВІРІ).

Населення Іраку, як помітив Силенко, з погляду антропології неоднорідне: є

обличчя, які нагадують Сумеріян (Європейців), їх часто можна побачити власниками підприємств, банків, крамниць. І є обличчя вузькі, продовгуваті, дуже подібні на ті, що є в Анкарі.

Населення Іраку обожає вождя Гусейна. Його портрети є всюди.

Є річки, що втікають в Тигр і Єфрат, вони нагадують своїми берегами українські річки. Течуть спокійно, оброслі вербами, як в поезії Глібова: «там дві верби схилилися, мов журяться вони».

Подорож автобусами дешева, і Силенко поїхав за Багдад у невелике село. Біля автобусної станції стоїть і оглядає околицю. На возі, що нагадує площадку, в яку запряжені два осли, сидить дівчина в чорному її обличчя покрите паранджею. Біля неї стоїть батько щось оглядає в мішку.

Заручену доньку везе батько до її майбутнього чоловіка. Ніхто не має права бачити, як вона виглядає, навіть нареченому дозволяється глянути на неї тільки тоді, як він погодився бути її чоловіком. Зрозуміло: такого «табу» не всюди і не завжди дотримуються. Між нареченим і батьком нареченої відбуваються детальні домовлення у всіх справах подружнього життя. Наречений зобов'язаний батькові заплатити за доньку викуп грішми, вівцями та іншого цінністю.

На вулицях Багдада по обидва боки ідуть переважно самі чоловіки. Тут не побачиш жінки, щоб ішла сама, без супроводу чоловіка. У «МАГА ВІРІ» Лев Силенко пише, що в кожного достойного народу є свої розуміння моралі і культури.

У арабських країнах є закон: турист, який побував в Ізраелі, не має права відвідувати Ірак, Іран чи іншу країну ісламську. У цих країнах на вулицях висять плакати, на яких осуджується Ізраель, як агресор, який загарбав землю палестинців і прагне поширити свої кордони до Єфрату,

Є дивна ненависть семітів до семітів, і ніде такого відкритого антисемітизму немає; як в семітському світі. Семіти вірять, що всі вони діти Авраама і Сари, і жорстоко воюють самі з собою.

Лев Силенко, оглядаючи береги Тигру і Єфрату, думав: по цих рівних, як долоня, просторах літали вершники моїх Предків (Гітгітів—Скитів). Ця земля нагадувала їм рідні степи Оріяни (України).

З Багдада Лев Силенко прибув до Бейрута, з Бейрута до Лондона. У Лондоні Його зустріли сповідники РУНВіри Б. Симоненко, М. Мироненко та інші. Силенко оформив Громаду РУНВіри в Лондоні.

Він весь час працює у бібліотеці Британського Музею, якою дуже захоплений. У Музеї можна бачити цінні археологічні знахідки, привезені з Індії, Єгипту, з різних країн Малої Азії.

На великій стіні є схематична мапа, на якій показано, що з території України починають мандрувати на Захід Європи люди, «озброєні бойовими сокирами», очевидно це було десь дев'ять тисяч літ тому...

У музеї під склом лежать першодруки книг, виданих в Англії. Є окремі сторінки з рукописів Шекспіра, Байрона, Вальтера Скотта та інших світочів англійської літератури.

У Лондоні зберігаються речі і атрибути з життя англійських королів. Силенко

ставити перед собою запитання: хто були першоархітектори англійської держави? Чи не латини — римляни, які тоді, як упав Рим, залишилися в Англії і почали будувати Англійську державу, даючи їй римський державний стиль?

Є в бібліотеці Британського Музею великий порядок, уважне ставлення до літератури народів Східної Європи. Не думав тоді Силенко, що в цій, як кажуть, найбільшій у світі бібліотеці будуть лежати Його книги. (Тепер у фондах бібліотеки є «МАГА ВІРА», «Переоцінка Духовної Вартости», «Священна Книга Обрядів», «Святе Вчення» та ряд інших Його книг).

У бібліотеці один читач сказав Силенкові: «Ось на цій лаві, за цим столиком часто сидів Карл Маркс, пишучи «Капітал». У розмові Силенко висловився, що Маркс був відірваний від життя народу, якому хотів нести визволення. Тому його теорія вийшла нежиттєздатною, необгрунтованою (і про це Силенко пише у «МАГА ВІРІ»).

З Лондона Лев Силенко повернувся до Вінніпега. Збагачений новими матеріалами з стародавньої історії, продовжує працю над «МАГА ВІРОЮ». Він мешкає в однокімнатній квартирі в багатоповерховому будинку. Стіл, ліжка, стіна заставлена полицями з книгами. На столі друкарська машинка.

Щоб ніхто у Нього не відбирав часу, не відхиляв уваги під час праці, Він тільки декільком довіреним людям в Америці і Канаді дав число свого телефону. У часописах подав адресу поштової скриньки — 1174.

На цю поштову скриньку до Нього приходили листи з багатьох країн світу. Були листи різні: прихильники висловлювали захоплення, читаючи в «Самобутній Україні» сторінки, призначені для «МАГА ВІРИ», інші погрози, очорнення святої РУНВіри.

36. «Володіє енергією надлюдини»

Кожний Штат в Америці і кожна провінція в Канаді має свої місцеві закони реєстрації релігійної громади, особливо коли вона є оригінальною. Наприклад, у Монреалі постала Громада вірних РУНВіри. Щоб вона могла зареєструватися, Учитель Лев Силенко був зобов'язаний 17 червня 73 року написати офіційного листа до Міністра провінції Квебек, що Він, Лев Силенко, як Духовний Провідник Громад вірних РУНВіри, найвищий Авторитет РУНВіри, бере новостворену у Монреалі Громаду під свою юрисдикцію.

У листах сповідників Силенкової віри в Дажбога читаємо: «Силенко володіє енергією надлюдини». Ці слова будуть зрозумілі, коли ознайомитися принаймні з фрагментами Його діяльності.

Дощ, сніг, буревій, Він на це не звертає уваги. Бін є таким, як визначено у «МАГА ВІРІ» у 4-му Дні, «Боротьба з небезпекою обдаровує людину комплексом вищої вартости. Людина багатіє вишуканими почуттями, її інстинкти самовдосконалюються. Небезпека — священна учителька. Хто йде туди, де чатує небезпека, і розсудливо покоряє її, того обмовляють боягузи, майстри наклепів, чревоугодники».

Силенко в щоденні вважає, що перемагати небезпеку — значить самовдосконалювати суть свого Єства, наснажувати тіло новою енергією.

У 73 році, восени, вирушаючи з Вінніпега (Манітоба), Він наперед усім розсилає розклад, де і коли матиме Доповіді, з ким буде обмірковувати організаційні справи Громад вірних РУНВіри. Виступає з Доповідями: 23 листопада в Міннеаполісі, 24 листопада в Чикаго, 26 листопада в Клівленді, 28 листопада в Нью-Джерсі, 30 листопада в Каннектикат, 2 грудня в Нью-Йорку, 6 грудня в Монреалі, 11 грудня в Торонті, 12 грудня в Гемільтоні, 13 грудня в Бредфордді, 18 грудня в Рочестері, 20 грудня в Нью-Йорку, 22 грудня в Нью-Джерсі, 24 грудня у Клівленді, 28 грудня у Чикаго.

Люди, до яких Він промовляє, вдень працюють, з ними матиме зустріч Силенко ввечері, а від 9-ї години ранку до 4-ї дня Він перебуває в бібліотеці.

Яка сила Ним рухає, наснажує Його душу, цілеспрямовує Його хотіння? Він каже: «Життя кожної людини стільки варте, скільки варта праця, нею довершена». Він, натхнений святою Дажбожою Силою, всю свою енергію і час віддає на організацію Громад вірних РУНВіри, на працю над «Мага Вірою».

У «Самобутній Україні» (№ 92) за серпень 74 року читаємо: «Правління Громад РУНВіри повідомляє, що 1 вересня (неділя) у Клівленді (Огайо), 8 вересня (неділя) у Нью-Йорку (Н. Й.), 15 вересня (неділя) у Монреалі (Квебек), 22 вересня (неділя) у Гемільтоні (Онтаріо), 13 жовтня (неділя) у Чикаго (Іллінойс) до української спільноти цього (74) року промовляє Духовний Учитель Лев Силенко. Тема: «Україна — колиска народів Індоевропейської раси. Рідні й чужі духовні вартості. Філософія Української Волі».

28 вересня 74 року Учитель Лев Силенко вперше здійснив Обряд Висвячення (дав Благословення побратимам, визнавцям РУНВіри, бути проповідниками-рунтатами).

З Канади, Австралії, з Штатів Америки прибули М. Лозовий, В. Гайдайчук, М. Дворниченко (М. Ситник), Д. І. Зінченко, М. Лисенко, Б. Свириденко, Б. Тарасюк. Усі були в одязі рунтата (такий в РУНВірі титул духовної особи). І тут треба дати пояснення.

Архиереї римської і грецької віри одягають золоті ризи на голову кладуть клобуки, на грудях висять великі хрести. Вони кадять перед іконами, Усі християни, які є протестантами, відкидають ці ритуали і називають їх театральщиною, яка нічого спільного з вірою Христовою не має.

До Учителя Лева Силенка звідусіль почали приходити запитання, який одяг має духовна особа (рунтато), що здійснює Священну Годину в Громаді вірних РУНВіри.

Учитель Силенко впровадив такий порядок. Рунтато має чорний, синій або білий костюм, під костюмом світло-синю або білу сорочку, яка має стоячий комір. На комірці сорочки і на рукавах кожного рунтата повинен бути узір, вишиті мізинські меандри (найстародавніші на планеті Земля елегантні взори). Як уже зазначувалось, цей узір (меандри) засвідчує найстародавнішу в світі культуру, яка була в апогеї розвитку 11000 років тому і відома під назвою Мізинська. (Меандри зарепрезентовані у книзі «Археологія України» та на наших давніх вишивках). Учитель каже, що, маючи на сорочці такі меандри, ми духовно зріднюємося з нашими Предками.

Учитель Силенко із санскритських слів «свя» і «дана» створив слово «свядана», що значить «святинодіяння». Він у кравця замовив такі свядани — золотисто-блакитні вузькі і довгі. Рунтати накладають їх наверх коміра піджака, і свядана спадає на груди.

На свядані ліворуч і праворуч нашиті вузькі червоно-чорні смужки, які означають, що наші славні Предки впродовж тисячоліть багато крові, пролили, обороняючи найбагатші в світі землі, які нам у спадок передали. Щоб ми їх боронили і щасливо на них жили. І називали ці землі Україна-Русь.

На грудях на ланцюжку в обрамленні сонячного проміння кожен рунтато має Трисуття — Святе Дажбоже Знамено. Оце і є одяг духовної особи РУНВіри. І першим, хто такий одяг мав на собі (в 72 році), був Учитель Лев Силенко. У країнах Діаспори і в Україні всі духовні опікуни (рунтати) зобов'язані так одягатися. І так були одягнені перші, висвячені Учителем, рунтати.

Кожен стояв перед Трисуттям (Тризуб в обрамленні сонця), на Жертovníку стояла чаша з Дніпровною водою. І тут же — земля, взята біля селища Трипілля. Кожен складав урочисто Обітницю:

«Учителю Лев Силенко, поклавши руку на Святе Письмо «МАГА ВІРУ»*, я (ім'я, прізвище) заявляю, що визнаю Рідну Українську Національну Віру — Віру в Єдиного і Всюдисущого Господа Дажбога, об'явлену у Вашій священній науці.

І прошу Вас, мій рідний Учителю, благословити мене бути проповідником-рунтатом.

Історія вчить мене, що вороги Народу мого покоряли квітучу Вітчизну мою тому, що жили принципом — «діли русичів на ворожі групи, щоб русичі самі себе поборювали, виснажуючись. І пануй над ними».

(* На той час «МАГА ВІРА» була видана накладом 15 примірників у формі машинопису (скорочено), на 400 сторінок. Це був робочий (рукописний) варіант «МАГА ВІРИ»).

І відомо в світі, що Українці поневолені були довгі століття тому, що вони самі воювали проти себе за ту чи іншу чужу релігію, за розкоші сумнівні, за вислугу перед

чужою владою, за те, щоб отримати з рук чужинців шмат хліба рідного.

Пізнавши ці вади наших минулих поколінь, я заявляю, що ніколи й ніде не зраджу Вашої священної науки, яка є Господом Богом дана утверджувати Незалежність Української Духовности і яка вчить, щоб Українці були Українцями по походженню і по вірі.

Я свідомий, що моя священнодійна дорога буде тяжкою і вимагатиме від мене Відваги, само опановуючої Терпеливості, Творчої Праці, і свідомий я, що сили Чужовір'я будуть принижувати мене і будуть очорнювати особу Учителя мого, щоб так зневірити мене і щоб ослабити у світі Силу рідного Духа Українського і родину вірних РУНВіри — віруючих в ЄДИНОГО Дажбога — воістину правдивого рідного Господа нашого.

Перед Святістю Духа Предків заявляю, що я (ім'я, прізвище) всюди і завжди залишуся вірним Вашій науці, і в смутку, і в radoцях, в неволі і на волі, всюди і завжди високо нестиму своє серце і ніколи і ніде не нарікатиму на тяжкі умови життя і не робитиму докорів ні Учителеві, ні побратимам і посестрам моїм.

Я плекатиму культ Самодисципліни, Порядку, Точности, Відваги, виконуючи Сім Законів Правильного Життя. Усім Побратимам і Посестрам, визнавцям Рідної Української Національної Віри, присягаюся, що всі тут мною висловлені почування і мислі є моєю незалежною волею, моїм заповітом життя, і це все я стверджую тут моїм підписом».

(Самобутня Україна, жовтень 74 р.).

Прочитавши Обітницю, кожний підходив до Учителя Силенка, який пучкою торкався до Дніпрові води, після цього до землі Трипільської. А потім до чола побратима — так здійснював Благословення.

Перед Благословенням Учитель кожному на груди накладав свядану.

Кожний отримував від Учителя Трисуття — нагрудне Знамено Дажбоже (Тризуб) в обрамленні сонячного проміння.

Не було ще ні оселі Оріяни, ні Соборного Храму Святині Матері України. Обряд Висвячення був здійснений у будинку родини рунтата Б. Свириденка. Силенко бачив, що висвячені бути духовними опікунами (рунтатами) ще повинні пройти семінари, глибше засвоїти Обряди Освячення Дитини, Вінчання Молодих і Поховання Спочилого. Такі семінари почали відбуватися тоді, коли був куплений земельний простір Оріяна, на якому ще не було жодної забудови.

Священні години, семінари і зустрічі вірних РУНВіри Канади, Америки Австралії відбувалися біля Оріяни в одному із будинків родини рунтата Мирослава Лозового. Семінари очолював Учитель Силенко. Особлива увага була звернена, на прохання старших людей, на Обряд Поховання. Крім розповідей, на семінарі практикувалися відповіді на численні запитання у формі тестів.

(В останні часи Учитель зазначив, що в РУНВірі духовною особою може бути не тільки мужчина, а й жінка, яка від Учителя отримала благословення бути духовним опікуном (рунмамою). Вона одягається в синій, чорний чи білий костюм (жакет і спідницю), блузку світло-синю або білу з стоячим, вишитим меандрами комірцем).

Після Висвячення рунтат Силенко поїхав до Чикаго і 18 жовтня для українців Чикаго промовляв на тему «Україна — первоколіска народів Індоевропейської раси». З

Чикаго Силенко поїхав до Вінніпега і продовжував працювати над «МАГА ВІРОЮ».

«Самобутня Україна» за жовтень 74 року повідомила, що Громада вірних РУНВіри в Чикаго купила будинок, де відбуватимуться Священні Години, доповіді і де буде бібліотека.

28 серпня 75 року рунтато Мирослав Лозовий у містечку Елленвіл (Нью-Йорк) оформив офіційний документ на власність земельного простору Оріяна, де будуватиметься Святиня Матері України і оподаль знаходитиметься Цвинтар (Свяорпа). В цьому документі зазначено, що РУНВіра (Рідна Українська Національна Віра) є релігійною корпорацією, її земельний простір Оріяна перебуває під опікою Духовного Учителя Лева Силенка і знаходиться у Спрінг Глен (Нью-Йорк). Але треба сказати, що був вже даний завдаток на купівлю землі на початку 75 року. І в «Самобутній Україні» в ч. 98 (за лютий 1975 р.) подана мапа із роз'ясненням, як найзручніше українцям Канади і Америки їхати на Оріяну.

37. У Департаменті санскриту в Делі (Індія)

24 січня 75 року Лев Силенко відлетів з Вінніпега до Монреалю. 25 січня був у Цюріху (Швейцарія). На другий день відлетів до Бомбея (Індія). У дорозі пілот повідомив, що літак уже на території Азії, з технічних причин змушений повернутися до Цюріха: летіти далі небезпечно. Пасажири оправдано почали хвилюватися.

З Цюріха іншим літаком Силенко прибув до Бомбея в неділю, 26 січня. Вийшовши з летовища, був неприємно вражений. З лівої сторони Він побачив, може, з тисячу бідних халуп, поставлених з жерсті, паперу, старих дощок. Вікон немає. Замість дверей отвір, над яким звисає ганчір'я. Тут живуть люди з родинами, які прибули з далеких і близьких поселень, шукають працю.

Лев Силенко поїхав з летовища на залізничну станцію Бомбей. Купив квиток на потяг, який прибуває до Нью-Делі.

У вагоні Силенко сидить один між індусами. Бачить: вони спокійні люди, але такі неподібні між собою. Є лиця худощаві, є добре відживлені. Почав з деякими розмовляти.

Червонощокий індус сказав, жартуючи, що він «каннібал», і почав їсти варене м'ясо якоїсь тварини. Належав до сикхів. І цей сикх, усміхаючись до Силенка, сказав: «Ось наш сусід живиться тільки травою. Він по релігії джаніст. Нічого живого не вб'є, навіть мухи».

Очевидно, майже всі індуси є вегетаріанцями. Силенко замовив собі чапату (прісний корж) і склянку чаю. Це Його обід.

Поїзд-експрес мчить просторами Індії з великою швидкістю. Минає села, невеликі міста. Старі, розхитані вагони, здається, танцюють на рейках. У Нью-Делі потяг зупинився, і Силенко вийшов на залізничну станцію.

Невелика площа біля вокзалу заповнена різного роду «таксистами». Є авта, мотоцикли, які мають будку для пасажера. Є й вози, які нагадали Силенкові далеких Предків Оріян, які 5000 літ тому прибули до Індії. Але ці вози, таке враження, гірші, ніж ті, що були колись.

Старі колеса, вичовгані дощечки, запряжена худощаво конячина. На возі сидить індус, тримає батіжок: звичайну лозину, в кінці якої мотузка. За декілька рупій він може відвезти пасажера за призначенням.

Силенко підійшов до триколісних мотоциклів. До Нього підбігло, може, осіб з десять. Кожний умовляє, що найшвидше і найдешевше може відвезти куди потрібно. Зчинився галас. Кожний запрошує до свого «таксі».

Лев Силенко побачив, що це вовтузання може тягнутися довго. Оточений мотоциклістами, Він не може пройти. І, піднявши руку, голосно по-українському сказав: «Та залишіть мене в спокою!» Почувши незрозумілі слова, індуси затихли. Він пішов до мотоцикліста, який стояв осторонь і не галасував.

Зупинився Силенко в готелі «Оборой». Вранці почув за дверима українську мову. Побачив, що є близько 20 туристів, прибулих з Києва. Між ними один у військовій уніформі. Очевидно, працівник органів КДБ.

Силенко підійшов до статечного чоловіка, який говорив українською мовою, і запитав по-англійському, з якої країни той прибув і якою мовою говорить. Турист відповів,

що прибув з України, а українською мовою говорить тому, що це його робоча мова (працює на українській радіостанції). Силенко вирішив не називати себе.

У Щоденнику Лев Силенко пише (подаю уривок): «О 8-й годині ранку 27 січня потягом (Бомбей — Делі) я прибув до Делі. У Нью-Делі (столиці Індії) зупинився в готелі «Оборой» (Мейденс), кімната 314. Телефонічно повідомив професора д-р Сатія Брат Шастрі (Голову Департаменту санскриту, Делі Університет) про своє прибуття. О 12-й годині дня у Департаменті санскриту мене зустріли проф. Д-р Сатія Врат Шастрі, проф. д-р Уззвала Шарма, проф. д-р Радгу Нат Шарма, проф. д-р. Кришналар.

Проф. д-р Сатія Врат Шастрі 28 січня, о 2-й годині дня, відрекомендовуючи гостей із закордону на Всеіндійському Конгресі санскритологів, після делегата з Тайвану запросив до слова «українця з Канади д-р Лева Силенка, санскритолога-індіолога, історика і Духовного Учителя».

Я, за індуським звичаєм, скинув черевики і пішов на підвищення. Сів на білому полотні поруч з іншими членами Президії Конгресу (крісел не було) і, підібгавши під себе ноги, сидячи виголошував Доповідь.

Тут, у Президії, сиділи члени уряду Індії: Шрі Радга Раман — Голова Міської Ради міста Делі, Шрі В. Г. Шукла — міністр планування уряду Індії, д-р Г. Сіварамаутрі — директор Національного музею Делі, Шрі Ягджіван Рам — міністр агрикультури уряду Індії, Шрі П. Г. Шарма — міністр освіти уряду Індії і директор Раштрія Санскрит Санстган, Нью-Делі. (Варто зазначити, що в Індії немає приватних інститутів чи університетів, всі вони державні і очолені представниками уряду Індії)» (Щоденник).

На Конгрес були запрошені санскритологи, історики, вчені, письменники Індії, санскритологи Японії, Шрі Ланки (Цейлону), Південного В'єтнаму, Бірми, Тайвану. І вперше, як зазначено, «на Конгрес був запрошений Делі Університетом Українець Лев Силенко». Він виголосив промову на тему: «Співвідношення священних термінів гіндуїзму, джанізму і буддизму з українською мовою». Відповідав на питання, обмінювався думками з індіологами і санскритологами Індії.

На Конгресі Він познайомився з лінгвістами, прибулими з Тайланду, Тибету та інших країн Азії. Під час свого виступу (а Йому відваги ніколи не бракувало) заявив голосно, що санскрит живе в Його серці. Він читав уривки з свого «Порівняльного санскритсько-англійсько-українського словника»: тата — фатер — тато; два — ту — два; яка — віч — яка; ваю — вінд — віс; калюша — мудди — калюжа; ліпі — ганіш — ліпити; світа (света) — уайт — світла, світлий; Бгу — екзістенс, спейс — Бгу, Буття, Бог; садася — сет даун — сидати; нава — ню — нова; мага — грейт, стронг — могутня; да — гів — дати; свасті — лак — щастя; бад — трабл — біда; аті, іті — гоінг — іти; радга — гепінес — рада (радість). Він прочитав для прикладу більше ніж дві сотні слів санскритських і їх переклад на англійську і українську мови.

Сказав, що ці слова є у «Ведах», і вони, сьогодні живі в мові українських селян над Дніпром. Українська мова найбільш подібна (тотожня) з мовою «Вед». Це тому, що Україна є оригінальною прабатьківщиною індоєвропейських мов. Але санскритологи досі про це не знають, тому що в Україні мова української матері поневолена мовою матері московської, яка окупувала Україну-Русь.

Девакара Шастрі — санскритський вчений і письменник (житель міста Земля, Північна Індія), д-р Рева Прасад Двіведі (Голова Департаменту санскриту, Бенарес-Гінду Університет), проф. Радгу Наг Шарма (Делі Університет), Пандіт Чарісам Шастрі — сучасний відомий санскритський поет і вчений Індії та інші з увагою віднесли до промови Учителя Лева Силенка.

На запитання «Чи «рашен» можна вважати «рідною сестрою» української мови?» Силенко відповів: «У «рашен» є багато монголізмів. Наприклад, по-українському «око», по-санскритському «акі» чи «ако» (сварга око), а по-рашен — «глаз». Знаємо, що слово «глаз» монгольське».

Проф. Пейтса Мікола (Гельсінкі Університет, Фінляндія) погодився із твердженнями Силенка.

Зацікавився виступом Силенка проф. Пентті Аалто, санскритолог Гельсінкі Університету, Фінляндія. Проф. Кітті Уеда (Токіо Університет, Японія) проявив прихильність до української мови.

Після Конгресу студенти, які вивчають санскрит, в надзвичайно гарному індуському одінні показували драматизовані уривки з «Магабгарати», «Рамаяни». Силенко бачив, що ці юнаки і юнки належать до родин вищої касты. Вони не тільки володіють санскритом, а й вишуканими манерами, жестами і м'якою правильною вимовою санскритських слів.

Так, Індія має свою еліту, провідну касту. І тому душею індуського народу не можуть легко заволодіти ті чи інші релігійні іноземні душолови.

Лев Силенко ще буде в Департаменті санскриту і буде гостем деяких професорів. Та насамперед Він має намір оглянути музей Магатми Ганді і Національний Музей Індії.

2 лютого Силенко відвідав Національний Музей Індії в Делі. Особливу увагу звернув на відділ «Зброя Саків (Скитів)». Коли б цей відділ зброї перенести до Києва, то всі б сказали, що це зброя косяків (козаків) епохи Богдана Хмельницького, (Існує повна тотожність гетманської булави з булавою того чи іншого Скитського володаря, і є булави кошових отаманів, полковників). І про це Силенко напише у «МАГА ВІРІ», оповідаючи про Скитів, Будду та його релігію.

Він побував в Музеї Магатми Ганді. Цей Музей є Святиною Індії та місцем (пам'ятником), де тіло Ганді (батька Індії) було освячене вогнем. Відвідав відому в світі Святиню Гіндуїзму (Шрі Лакшмінаран Темпел). При зустрічі з браміном сказав декілька слів з молитви первісних оріян (з «Вед»). Брагман (брамін) привітав Силенка квітами і на чолі поставив «тілак» — знак благословенного вітання в Індії.

На другий день Силенко перебуває як гість на ведійському весіллі, робить з нього фотографії для свого архіву і про обряд цього весілля Він згадує в «МАГА ВІРІ».

Д-р Сатія Врат Шастрі запросив Силенка до свого дому на обід, познайомив з дружиною, донькою, сином. Гостя вгощали овочами, яких Він перед тим ніколи не їв.

Проф. д-р Сатія Врат Шастрі є визначним вченим Індії. Він є автором відомих книг, зокрема таких як «Рамаяна — лінгвістична студія», «Ведійська грамати́ка», «Мова і практика йоги», «Нариси з Індіології», а також книг, написаних санскритом.

З висловом пошани до Лева Силенка д-р Сатія Врат Шастрі подарував Йому свою книгу «Рамаяна — лінгвістична студія». Силенко передав індійському вченому оправлені

річники «Самобутньої України», уривки з «МАГА ВІРИ» та копію «Порівняльного санскритсько-англійсько-українського словника».

Після обіду Лев Силенко відвідав Святиню Джанізму. Джаністи сповідують вчення Духовного Учителя Магавіра. (Лев Силенко у «МАГА ВІРИ» пояснює, що у Скитів, а також у санскриті слово «віра» має багато значень, а саме: «віра», «відвага», «подвиг», «безстрашність», «велике натхнення»). І засновник релігії Джанізму взяв собі ім'я Великий (Могутній) Подвижник, тобто Магавіра.

У Святині Джанізму і духовні особи, і віруючі сидять на килимах, під себе підібгавши ноги. Є гарні мелодії, пісні, проповіді духовної особи на славу святого Магавіра. Є величавий культ Учителя Магавіра. (У внутрішній частині Святині звеличений образ Гуру Магавіра, крім Нього немає жодних образів).

Немає на світі такої релігії, в якій би не було культу духовного провідника: в цьому є таїна сили, єднання і цілеспрямованості віруючих. І тому є правильне переконання, що в релігійній громаді, яка не має культу провідника, немає релігійних почувань, немає порядку, і така громада не має даних на існування.

У Департаменті санскриту і на площі університету, де були студенти і професори, а потім у бібліотеці (відділ славістики) Силенко поводить так, ніби Він тут часто буває, і все навколо для Нього звичне, і професори знайомі Йому.

Він уважно оглянув бібліотеку славістичного відділу Делі Університету. І був огірчений. У працівників бібліотеки запитав: «Чому на полицях лежить всього декілька україномовних книжок, та й ті про щасливе життя советської України, всі інші полиці закладені книгами з рускоязичія?» Бібліотекар пояснив, що СРСР дружня країна, дає постійну допомогу для Індії. Багато індусів у Москві, та й в Києві вивчають російську мову. І про українців нічого не знають. Їм у Москві сказано, що «нікакой разниці нет».

Варто, щоб українські філологи й письменники оглянули бібліотеку славістичного відділу Делі Університету і самі наочно переконалися, як «старший брат», керуючись імперською «ленінською» національною політикою, викреслив українську мову із списку сучасних мов.

38. Чандігар (Панжабе)

З Нью-Делі Лев Силенко автобусом «Тата» поїхав до Панжабе в Чандігар. Йому відомо, що Оріяни, які 5000—4500 літ тому вимандрували з-над Дніпряни, вперше осілися тут, в Панжабе, родючій рівнинній місцевості.

Силенко відвідав музей, перед головною брамою якого є могутня статуя богині Деви. У «МАГА ВІРІ» Силенко дає детальні пояснення етимології цього імені. Зазначає, що в українців є слова «диво», «діва», «дівчина», які мають спільний корінь з словом «див».

Оглядаючи музей, Він звернув увагу на величну картину: Сакия (Скит) Будда йде по воді й не тоне. П'ятсот літ пізніше ці властивості євангелісти приписали Ісусові.

Силенко відвідав Святиню Сикхізму. Сикхи сповідують вчення свого Учителя Гуру Нанакі. Ця високодисциплінована релігійна організація має великий вплив на життя Індії. Щоб індуси перестали бути забобонними, Гуру Нанакі відкинув віру в багатьох богів. У його науці утверджений монотеїзм.

У газеті «Трибюн» (англомовна, виходить в Індії) Силенко прочитав статтю, що один індус у Святині покрав богів (їхні статуї). І чувся нещасною людиною. Щоб повернути собі спокій, він богів відніс до Святині. Але вони його за цей злочин покарали. У його жінки народилася дитина без одного пальця на лівій руці. Брагмани при допомозі багатобожжя плекають між індусами забобонність. І ця забобонність їх тримає у тьмі страху перед богами.

Визнавці вчення Гуру Нанакі спокійно кажуть: «А от боги нас не карають, бо ми їм не віримо. І буддистів не карають, бо їхній Учитель Будда відкинув віру в багатьох богів». (Буддисти мають в собі розвинений комплекс вищости: вони не вірять у багатобожжя, певні, що боги безсилі і не мають впливу на долю людську).

Редактор часопису «Трибюн» Р. Радгаван Наїр прислав свого кореспондента, який мав інтерв'ю з українцем з Канади Силенком. Після інтерв'ю у «Трибюні» (за 31 січня 1975 року) була поміщена стаття під назвою «Санскритолог з Канади».

«Трибюн» (часопис, який має понад мільйон читачів) помістив прихильні вісті про те, що між українцями постала Рідна Українська Національна Віра.

Українці, прагнучи бути вільними людьми, перестають сповідувати грецьку ортодоксію і грецький чи латинський католицизм.

Після поміщення статті у «Трибюні» почали прибувати визначні люди міста Чандігар до готелю Оборой, щоб зустрітися з українцем з Канади. До Чандігару заїжджають французи, поляки, німці, але тільки у справі торгівлі; вони цікавляться індійською шкірою, особливо шовком і вовною. І чандігарці не звертають на них особливої уваги.

Індуси розпитували Силенка про Україну, про вихід арійських племен з-над Дніпра. Біля готелю росли дерева. На деревині висіло у формі довгої торбини «житло», в якому бджоли складають мед. І Силенко показав на цей «вулик», сказав: «По-українському «мед» і по-санскритському «мед», а по-англійському «гані». Присутній син брагмана дав адресу свого брата, який працює в редакції «Таймс оф Індія» в Бомбеї.

Силенко не мав можливості зі всіма мати розмову і прийняти від усіх запрошення відвідати їхні оселі. На велосипеді приїхав до готелю Оборой високий сивобородий дід Тара. Він агроном, має 87 років. Силенко сказав: «Вам 87 і Ви на велосипеді?» Тара відповів: «Тому мені й є 87, що я на велосипеді. Я ще бадьорий. Шрі гарі Лев Силенко, будьте моїм гостем. Мій внук живе в Канаді, одружений з українкою з Сан Томас, Манітоба. Пише мені, що йому подобається українська мова». На згадку Силенко й Тара сфотографувалися. Між іншим, ім'я Тарас походить від санскритського (староукраїнського) імені Тара («тара» значить «бунтуючий», «тарахкаючий»).

39. У Варанасі (Бенаресі)

Лев Силенко пише працю «Будда, Бог і Євангелії». Зібрано вже чимало матеріалів. Особливо Його цікавить родовід, з якого походить Будда, мова, якою розмовляв у своїй родині Будда, відомий у світі як Скит (Сакия). Силенко вирішив познайомитися з землею, на якій родився, жив і проповідував своє вчення великий релігійний Реформатор, відвідати місце Його поховання.

4 лютого Силенко потягом (літак дорогий і, літаком подорожуючи, мало що можна побачити) ввечері прибав до станції Магальсара, тут взяв таксі і переїхав міст через ріку Гангес, прямує до Бенареса. (Варто зазначити, що таких самотньо подорожуючих в Індії майже не буває: всі туристи їдуть організованими групами. Самітнє подорожування тяжке і в багатьох випадках небезпечне).

У Бенаресі (Варанасі) Силенко зупинився у готелі Кларк (кімната 107). Прокинувся о 5-й годині ранку. О 6.30 в Бенаресі (на березі Гангесу) Силенко сідає в човен і за п'ятдесят центів пливе над побережжям.

Над берегом Гангесу багато індусів. Вони прийшли молитовно стрічати схід сонця. Сидять «йоги», «вправами» готуються стрінати сонце, яке вже сповіщає про своє благословення. Сонце сходить якось (може, таке враження європейця) зашвидко. Починаються купання: всі купаються в одязі, промовляють Молитви. Поруч у Святинях чути пісні і дзвони.

Ріка Гангес у релігії Гіндуїзму вважається дочкою Бога Брагми. Брамін Рао сказав: «Бенарес — святе місто Світу, тут самоутверджувалася наука Гуру Магавіра, Гаутами Будди, самовдосконалювалися обряди брагманів».

Після сходу сонця здійснюється обряд «поховання»: тіла спочилих, замотані у білий шовк і покриті квітами, «освячуються вогнем», попіл розпорошується на тихих хвилях Гангесу.

Лев Силенко відвідав Бенареський Інститут Санскриту. Мав розмову з ректором Шрі Шукла, з професором санскриту Лакшані Нараян Тімарі, передав до Інституту копію свого «Порівняльного санскритсько-англійсько-українського словника». Відбувся уважний перегляд і обговорення Словника. Силенкові було запропоновано оглянути санскритські скрипти у відділі «Архів Санскриту».

На згадку Він сфотографувався з директором Архіву Санскриту проф. Балярам Шастрі Бгарадва, який передав Силенкові листа, подякувавши за Його діяльність.

Проф. Бгарадва сказав: «Наскільки мені дозволяють сказати мої знання, д-р Лев Силенко є першим Українцем, що завітав до нас і зацікавив своєю науковою працею з ділянки санскриту. П'ять років тому тут була група туристів з Москви, але вони були тільки як туристи, і ми з ними на теми санскриту не говорили».

В Бенареському Інституті Санскриту Силенко працює над дослідженням життєпису Будди. Директор і професори Інституту створили Йому добрі умови для праці в бібліотеці, архіві.

Санскритський Архів Бенареського Інституту Санскриту вважається найповнішим і найстародавнішим у світі. (Особливе враження створюють чорні прямокутні дощечки, на

яких викарбувані ведійські письмена. І дивно, що вони нагадують дощечки «Виласа Книги». Архівні цінності перебувають у торбинках зі спеціальної тканини).

Попрацювавши в Бенареському Інституті Санскриту, Силенко пішов до Святині, яку за власні кошти побудував Президент Індії С. Радгакрішнан. Святиня багата, викладена гарно відшліфованим мармуром. Підлога і стіни з блискучого каменю. У стінах є заглиблення, подібні на вікна. У них сидять у рід п'ятилітньої дитини різні боги, подібні на ляльки, які мають на собі національний індуський одяг.

При Святині живуть мавпи, з якими треба поводитися обережно: можуть вкусити. Їх зачіпати заборонено — вони є священними тваринами.

На другий день Силенко знову поїхав до Гангесу. Разом з туристами сів у човен, щоб оглянути побережжя міста.

На березі здійснюється обряд поховання: лежать купи сухих дров. На дровах, викладених прямокутником, лежить обкутана білою простинею мертва жінка. Дрова починають горіти. Тому що вони сухі, диму майже немає. В узголов'ї померлої сидить жінка. Мокрою білою хустиною зволожує спочилій обличчя, ніби обороняє від полум'я.

Лев Силенко, сидячи на човні, приготувався сфотографувати обряд. Але індуси йому заборонили. Сказали, що при допомозі фотографії Він бере з собою смерть померлої. Легко зрозуміти, що індуський політеїзм насичений різного роду марновір'ям, забобоном, без якого індус просто не може жити.

5 лютого Силенко сідає на місцевому летовищі в невеличкий літак і повертається до Нью-Делі. Літак не має шибок у вікнах. Він летить низько, похитується, деренчить. Здається, от-от впаде. Нахилившись, з вікна можна дуже зручно оглядати села, городи, дороги. Відчутно, що Індія перенаселена країна. Навіть на польових дорогах ідуть люди в обидві сторони, ніби на вулицях великого міста.

40. «Таймс оф Індія» про Лева Силенка

Повернувшись до Бомбея, Лев Силенко відвідав професора Т. Маінкара. Голова Департаменту санскриту Університету в Бомбеї Т. Маінкара запросив Силенка виступити з Доповіддю в Університеті.

У Бомбеї Силенко уважно оглянув головний Музей Магатми Ганді, в якому з дивовижною любов'ю звеличене ім'я духовного батька сучасної Індії. В Музеї з детальністю показані всі етапи життя Ганді, є маленькі макети зображення його хати, в іншій кімнаті лежать речі Ганді; є фотографії з нього і його родини, навіть стоїть фігура кози, яку доїв сам Ганді.

Лев Силенко відвідував різні Святині. Особливо звернув увагу на Святиню Заратустри. Заратустріяни живуть навколо Святині, творячи своє гето. Вони в Індії є багатими людьми. Заратустріянин є власником найбільшої в Індії автотранспортної компанії, яка має назву «Тата».

6 лютого (в Бомбеї) Силенко оглядав зовні три Святині Заратустри.

Заратустра започаткував свою науку 2600 років тому (отже, перед тим, як була написана «Біблія», «П'ятикнижжя Мойсея» було рабінами Езикієлом і Ездрую написане 2450 років тому). До середини Святині Заратустри невизнавець Заратустри не має права зайти.

Силенко оглянув Історичний музей в Бомбеї і «місце спокою» (тіла покійників, замотані у білий шовк і покриті квітами, передаються вогневі). У Індії кладовищ немає — і жодне місце в Індії не ознаменовує присутність смерті. Відвідав «місце спокою» заратустріян (дїброва, в якій є дім без даху: тут кладеться тіло покійника, і птахи його споживають. Споживши тіло, птахи хмаркою починають кружляти над «місцем спокою», сповіщуючи цим, що тіло покійника вже ними (птахами) піднесене до неба).

Був Силенко і в Святинях Будди, які знаходяться двадцять миль за Бомбеєм у горах. Святині видовбані у скалах. У могутніх кам'яних горах є великі зали, в яких стоять десятиметрові статуї Будди. Святині ці відомі під ім'ям Кангорі.

Святині Будди збудовані були 200 літ перед Христом: це священні місця Гінаяна і Магаяна: дві протилежні течії буддизму. Після смерти Будди буддисти поділилися на дві групи. Група Гінаяна вважала, що не треба обожнювати Будду, не треба будувати таких Святинь, у яких би стояли образи Будди, і не треба поклонятися образам Будди, а тільки визнавати його велику науку.

Група Магаяна проголосила обожнення Будди, поклоніння Його образам; магаяністи почали будувати Святині Будди, в яких стояли з золота, з мармуру чи з граніту постаті Будди.

Рух магаяністів заволодів серцями гіндусів, китайців, японців, в'єтнамців та серцями інших народів Азії і став, як знаємо, могутньою буддистською релігією. Рух гінаянів занепав, має невелике число визнавців науки Будди.

Силенко вважає, що Бомбей найгарніше місто в Індії. Місто історії, культури, релігії, слави. Має зручне географічне розташування. Тут стоїть наймогутніший готель в Індії «Тачмагал». У ньому Силенко не міг перебувати: дорогі кімнати. Та Він сюди заходив,

щоб під час великої спеки посидіти в залі-вітальні і записати важливі думки й факти. (Він зупинився у готелі «Гадвін», кімната 203).

У Бомбеї Силенко оглядав пам'ятник, поставлений німцеві Максу Мюллеру (санскритологу), який 100 літ тому переконав індусів і німців, та й інших, що найспорідненішою до санскриту є німецька мова. Це започаткувало створення терміну «індогерманська раса» і переконання, що арійці, які 4500 літ тому прибули до Індії, були предками сучасних німців. (Гітлер цим твердженням зміцнював теорію націонал-соціалізму, виправдовував вищість німецької нації).

У Індії впродовж тисячоліть існує переконання, що оріянин (арієць) значить благородна людина. Детально про це пише «МАГА ВІРА», доводячи незаперечними джерелами авторитетних археологів, істориків, лінгвістів Європи й Азії, що теорія про прихід арійців до Індії з території Німеччини нічим не підтверджена.

У Департаменті санскриту Університету в Бомбеї Силенко сказав професору д-р. Т. Маінкара і санскритологу д-ру У. Бгісе, що славний німець Макс Мюллер не знав української мови, він тільки на основі окремих німецьких і санскритських слів визначив спорідненість між мовою німців і оріян Індії.

Виступаючи з доповіддю в Університеті (Бомбей), Силенко сказав присутнім: «Ласкаві будьте, проявіть уважність. Перше слово санскритське, а друге — сучасне українське: плава — плаває; дасан — десять; два — два; дасатка — десятка; тапа — тепло; піта — пиття; пава — повітря; гіма — зима; іти — іти; знана — знання; дара — діра; дати — дати; тата — тато і так далі.

Українська мова, як мова поневоленого народу, прихована від світу ширмою, яку сплели архітектори Московської імперії. Термін «індо-германська раса» неправильний. І термін «індо-українська раса» також неправильний, бо, крім української мови, мова литовська більш схожа з санскритом, ніж німецька».

«Кожному освіченому індусові, — продовжував Силенко, — близьке і рідне слово «тама» — бо воно широко зарепрезентоване у «Рикведах». І часто це слово вимовляють брагмани у Святинях, а також буддисти. У селах України селяни слово «тама» сьогодні вимовляють як «темно», тобто неясно».

Очевидно, твердження Силенка зробили на індусів велике враження. Але щоб про це вони голосно заговорили, їм треба змінити ставлення до Москви (зіпсувати настрої Москві), а вони не можуть цього робити, отримуючи трактори та іншу допомогу з СРСР.

Та, незважаючи на все це, найбільший часопис Індії «Таймс оф Індія» помістив сенсаційну статтю про українця Лева Силенка і Його фотографію. В статті написано, що санскритолог українець д-р Лев Силенко об'їжджає регіони Індії. Знаходить переконливі зв'язки (культурний, духовний і мовний) між Індією епохи «Вед» і Україною епохи Трипільської культури. Його твердження на Симпозіумі санскритологів, що українська мова найбільш тотожна з мовою «Вед», бо арії (оріяни) прибули з берегів Дніпра, є науково обґрунтовані «Порівняльним санскритсько-англійсько-українським словником», який Він підготував. В статті згадується, що д-р Лев Силенко є Засновником і Головою Громад вірних РУНВіри, яка є монотеїстичною. 22 Громади РУНВіри в Канаді, США, Англії, Австралії визнають Силенкове вчення.

41. В індуської еліти помітне збайдужіння до політеїзму

Представники індуської еліти, з якими зустрічався Учитель Силенко, особливо тепло вітали Його: в Індії рідко бувають такі гості з Європи чи Америки. Вони казали «Гуру Силенко». Слово «Гуру» в Індії дуже пошановане. Означає «Духовний Учитель».

Між представниками індуської еліти помітне байдуже ставлення до багатобожжя (політеїзму). І це бачив Силенко. З індуськими діячами Він мав розмови про філософа Свами Дананда Сарасваті, який помер більше як 100 років тому. Сарасваті об'явив між індусами концепцію віри в Єдиносущого Господа Бога. Його підтримала передова індуська еліта, об'єднавшись в могутню релігійну організацію «Ар'я Самадж».

Брагмани, як оборонці багатобожжя (а богів в Індії є декілька сотень), вороже поставилися до релігійного реформатора Сарасваті. Осудили його, як людину, яка руйнує, так як і Гаутама Будда, основи індуської духовності.

Сарасваті казав, що для народу Індії єдність Індії, цілісність її території є справою важливішою, ніж забобонність, освячена багатобожжям. Однак він, щоб не дуже дратувати брагманів, сказав, що одного Бога можна називати численними іменами тих чи інших богів, тобто Бог може бути багатоназивним.

Провідна еліта Індії вважає, що Богам не потрібно мати багато імен чи багато помічників у формі тих чи інших божеств. Бог Єдиний, Всюдисущий і Вічний.

(Нема потреби людині давати багато імен. Мовляв, кожний може називати її, як кому заманеться. Кому потрібна така називна словесна розхристаність?)

Лев Силенко тільки тепер ширше познайомився з концепцією Сарасваті. І утішився, що Він, нічого не чувши про Сарасваті, ще в Україні в ранні юнацькі роки виношував віру в Єдиного Господа з ім'ям Дажбог. Бо вважав, що багатобожжя роз'єднує народ, дезорганізовує його мислення, шкодить національній цілеспрямованості і єдності.

Індуси відчули, що вчення Лева Силенка не тотожне із вченням Сарасваті, але в їхніх реформах є щось подібне.

Коли я запитала Учителя Лева Силенка, яке склалось враження від подорожі до Індії, Він сказав, що хотів би написати книжку про Індію, життя її народу, культуру, релігію. Але тепер має багато важливіших справ...

Він поділився роздумами: «Я мав можливість побувати на індійських узгір'ях Гімалаїв. Там є надзвичайно мальовничі краєвиди, екзотичні дерева. На горбах між деревами стоять хаотично розташовані хатини. Біля них овочеві дерева, доріжки. На рівнині видно селища, де люди живуть таким життям, яке було 4000 літ тому.

Люди спокійні і, хоча дуже забобонні (з своєю вірою в сотні богів), мають добротні вдачі. Справді, це люди природи. Увесь тваринний світ, що їх оточує, живе з ними мирно. Навіть отруйні гадюки, які їм так багато завдають лиха, не є зневажені. Гіндуси стараються навіть гадів облагороднювати, мовляв, гадюка не знає, що її вкус спричинює смерть людині.

Люди в селах люблять різні видовища: є між ними вроджені акробати, ворожбити, співаки, музиканти, танцюристи. На своєму сільському майдані вони розважаються, кожен показує свої здібності. Люди живуть бідно, але вони своєї бідноти ніби не відчувають.

Задоволені тим життям, що є. Дітей у них багато. Є переконання, хто має більше дітей, той щасливіший, багатший...»

Втомлений подорожжю, напруженою і рухливою, Силенко літаком з Бомбея прибув до Цюріха (Швейцарія), а звідти повернувся до Канади з валізою зібраних матеріалів, які йому будуть потрібні для подальшої праці над «МАГА ВІРОЮ».

Звіт про свою подорож до Індії Силенко надрукував у «Самобутній Україні» (березень 75 р.).

З Індії голова Департаменту санскриту (Делі Університет) д-р Сатія Брат Шастрі написав до Лева Силенка у Вінніпег листа, датованого 22 квітня 75 року (цей лист зберігається в архіві на Оріяні, США). Сатія Врат Шастрі пише, що він дістав листа з Вінніпега від М. Шкавридька, котрий запитує, чи на санскритському Симпозіумі, де промовляв д-р Лев Силенко, були представники з Москви і чи Силенко з ними по-приятельському комунікувався? Якщо справді таке було, тоді Шкавридько розішле по всій Діаспорі інформацію, що Силенко співпрацює з Москвою.

Сатія Врат Шастрі, не розуміючи підступної мети листа, написав Шкавридькові до Вінніпега на адресу 300 Дженісон Авеню, що «на санскритському Симпозіумі в Делі Університеті, на якому мав доповідь д-р Лев Силенко, представників з СРСР не було, бо вони не були запрошені. Д-р Лев Силенко на Конгресі санскритологів говорив про відношення між священними термінами індуїзму, джанізму, буддизму і української мови і був щиро вітаний. Він є чарівною особистістю і справляє добре враження на кожну людину, з якою спілкується».

42. Як Він писав «МАГА ВІРУ»

Головна праця над «МАГА ВІРОЮ» була зроблена у Вінніпезі (Манітоба). У цей час Лев Силенко жив у великому багатопверховому будинку в однокімнатному помешканні за адресою 1833 Пембіна гайвей, Драрі Манор 446.

Тут, у цьому помешканні, Силенко підготував до видання «МАГА ВІРУ», писати яку почав на початку 60-х років.

З вікна Його кімнати видно Манітобський університет, куди Він часто ходить; у бібліотеці університету працює над книгами, готує матеріали для «МАГА ВІРИ».

Ніхто у Вінніпезі чи деінде не знає згаданої вище адреси, це щоб не відволікали Його від праці.

Він сам собі готує їжу. Щодня виходить на годинний прохід. За будинком, у якому живе, видніється поле. Вдалину стелиться доріжка, по якій Він любить самотній ходити в глибоких роздумах. Цей краєвид нагадував Йому Україну.

Цього літа на полі фермер посіяв цукрові буряки. Восени вирвав Силенкові (на Його прохання) два великі солодкі коренеплоди. Силенко спік їх у духовці. Коли вони охолонули, їв їх з найбільшою приємністю. Це Йому пригадало дитинство: будучи школярем, на обід споживав кусник цукрового буряка і кукурудзяну кашу.

Влітку, особливо в спекотні дні, Він автом їздив до Вінніпег-озера, де є українська оселя і багатолюдний пляж. Тут інколи стрічався з професором Я. Рудницьким, з письменниками, малярами.

Над озером від пляжу був прокладений вузький дерев'яний міст, у кінці якого сиділи рибалки. Силенко скочив у воду. Йдучи на дно, відчув, що вода все холоднішає й холоднішає. Щоб уникнути судороги, почав підніматися на поверхню. Виринув далеченько від того місця, де пірнув.

До Нього підбігли люди. Усі були перестрашені. Хтось із знайомих сказав: «Ви цього більше не робіть, бо ми довго чекали, поки Ви виринете з води. Там глибина 60 метрів».

Його легені мають якусь загадкову будову, яку мало хто має. І, може, це також сприяло його могутній життєвій енергії. Він інколи, щоб звільнити себе від емоційного і розумового перевантаження, любить сидіти і щось співати, жартуючи. Одного разу Він сказав: «Уявіть, араб їде на ослі по рівній пустині і наспівує мелодію, якій немає кінця». І він почав таку мелодію імітувати — набрав у легені повітря і почав; а-а-а-а-а-а-а-а, і так протяжно голосом тягнув то голосніше, то слабше, але щоб мелодію не переривати, не вдихаючи нового повітря. І цю мелодію співав так довго, що мені аж не вірилося, що людина може в легенях помістити таку велику силу повітря (пісня на одному подиху тривала, може, 3 хвилини). Мені стало зрозуміло, чому Він так довго міг перебрати в озері під водою. Біля озера Вінніпег Він до заходу сонця любив сидіти в роздумах на самоті і в цей час писав Молитви, які ввійшли до «МАГА ВІРИ».

(Ще з ранніх юнацьких років, як уже було згадано, натхнений оповіданнями славного діда Трохима, Він мріяв написати велику книгу. Таку, в якій би українці бачили себе достойними людьми. Він вірив у силу слова. Був певний, що Його світла віра в

Дажбога буде щиро вітана. Та коли починав писати (ще в студентські роки), думав: усе, що Він напише, буде осуджене Його рідними людьми, а Він покараний).

Коли закінчилась війна, Силенко в Авгзбурзі почав писати книгу під назвою «Мудрість Української Правди», в якій звеличує Єдиносущого Дажбога. Це було на початку липня 45 року. І знову відчув, що книга не виходить тому, що Йому не вистачає знань з історії Людства. Залишив писати. І почав вглиблюватися у філософію, історію релігій світу. Вивчав психологію, антропологію, етнографію, мови. Як бідний турист-дослідник, бував у багатьох країнах Америки, Європи, Азії. Відвідував музеї, бібліотеки, університети. Найбільше Його цікавили Святині (Храми) різних релігій, їхня обрядність і звичаєвість. Він мав намір написати книгу у формі запитань і відповідей.

Про подорожі Силенка в різні країни, а також про Його діяльність є декілька тисяч фотографій, які я мала можливість оглядати, і вони підтверджують документальність цієї книги. Очевидно, усі газети і журнали та інші документи, якими я користувалася, також збережені при Соборному Храмі Святині Матері України.

Лев Силенко працював у найбільших бібліотеках країн світу — у Франції, Німеччині, США, Канаді, Англії, Ірані, Сирії, Греції, Індії та ін. Вивчаючи індуську філософію, почав студіювати санскрит. Ознайомився з історією приходу арійців (оріян) до Індії. Досліджував «Веди» («найстародавніший пам'ятник людського ума») і був вражений власним відкриттям: у санскриті (у мові «Вед») багато таких слів, які є в сучасній українській мові. Переконався, що мова «Авест», якою розмовляв Заратустра, справді була мовою пізніх Трипільців.

Це давало Йому світле натхнення: вірив, що знайшов правильну дорогу до знайомства з Єством своїх Предків.

Читаючи книги німецькою, англійською, санскритом та іншими мовами, Він записував потрібні цитати, перекладав їх на українську мову. І таких записних зошитів назбиралося дві валізи.

Було декілька робочих назв книги «МАГА ВІРА», головні з них «Велике Світло Волі», «Мудрість Української Правди». Після роздумів Він вирішив: буде добре, коли назва книги матиме такі слова, які в щоденному житті вживали рідні Предки (Оріяни, Скити) — «МАГА ВІРА». У «Ведах» слово «мага» дуже поширене у значенні «могутній» або «могутня». У нас із слова «мага» постало багато однокореневих мовних гнізд: могти, муж, можна, могила, могутність, допомога, перемога та ін. У народів Західньої Європи: могци, моц, моцний, муж, магнат, магістр, маєстат, маєсті та ряд інших слів.

Слово «віра» наші Предки вживали у значенні відвага, достойність, подвижник, вірний, відданий, натхненний. Усе це маючи на увазі, Силенко дав книзі назву «МАГА ВІРА», тобто «Могутня Віра». І ця назва не має нічого спільного з псевдонімом визначного індійського релігійного діяча, відомого під ім'ям (титулом) Магавіра. (Скити своїм великим подвижникам давали титул «Віра» у значенні герой).

Під час праці над «МАГА ВІРОЮ» на стінах Його помешкання висіли великі листи паперу, на яких були наклеєні назви книг, імена авторів і їхні цитати. Пишучи, Він свої думки підтверджував цитатами визначних учених — істориків, лінгвістів, археологів, філософів, антропологів Європи, Азії, Америки, які впорядкував за тематикою. Перед

столом ставив стаяк, на якому був лист паперу з підготовчим текстом, і сідав за друкарську машинку. Працюючи над «МАГА ВІРОЮ», Він священнодіяв. «Пишучи «МАГА ВІРУ», — розповідає Учитель, — я думав про Дажбога. І думи цілковито заповнювали душу мою. І вночі я бачив сон: на великій зеленій долині біля села, в якому я народився, було багато людей святково одягнених, багато молоді, дітей. Я стояв на горбі, на сонячному небі з'явився вихор, з шумом летів на землю. І на мою голову накинув сяюче колюче коло. І я стояв ніби отерплий, і в душу мою линули з небесної високості слова:

«Я, Дажбог, Господь твій єдиносущий. Я зерно Безсмертя. Я Світ всіх світів. Я Розум розуму. Я Краса краси і Розкіш розкошів. Я проміння вогню і квітування Землі. Я Життя життів.

З мого Зерна родяться всі зерна. Я Дажбог, усе незалежне залежить від дій моїх. Мені непокірне підкорене. Я вищий за Життя і Смерть. Той, хто всіх обманює, не обманює мене: мені відоме Минуле, Сучасне і Майбутнє.

Я Дажбог, Я в усьому, і все в Мені. Я володію Небом і Землею. Я створений з Землі, Повітря, Вогню і Води, з Розуму і Рівноваги, але Я вищий за ті сили, з яких створений Я. Я рівновага Світу видимого і невидимого. Без мене світло не було б світлом. Я Дажбог, самонаснажуюча Первооснова вічної Дії всюдисущої. Я, Господь Бог твій, благословляю тебе, іди в Народ, з ім'ям моїм іди, рідні люди ждуть!»

Дивний сон розбудив мене, і я лежав, думаючи про почуті слова Дажбожі. Щоб не забути їх, записав.

Я у сні не вірю, знаючи їхнє походження. Одного разу я до пізньої ночі сидів над віршем і, стомлений, заснув. І вірш мені приснився з новою цікавою строфою. Отже, є й творчі сні».

Щоранку, перед тим як сідати писати нові сторінки «МАГА ВІРИ», Він робив фізичні вправи, купався, мав легкий сніданок, пив каву. Коли відчував, що має піднесений добрий настрій, сідав за творчу працю. Писав від 9-ї години ранку до 4-ї дня. Ніколи не писав, коли втома знесилювала Його. Казав, що втома перешкоджає правильному й енергійному мисленню.

Писав на день по 8 — 10 сторінок густого машинопису. Написане редагував, викреслював, перевіряв. І знову переписував. Третій текст писав повільно і знову редагував. Та вже цього тексту не переписував. (Якщо «МАГА ВІРА» має 1428 сторінок, то з цього виходить, що Він таку кількість сторінок три рази переписував).

«МАГА ВІРА» має 52 Дні Мислення. Кожний День має іншу тему. Для остаточного закінчення праці над котримсь із цих «Днів» Він сідав в авто і з машинописом їхав за місто. Ставив авто на безлюдді так, щоб перед вікном було тільки небо, тобто щоб зір не затримувався над якимось предметом. І тоді уважно обмірковував те, що читав, Ним написане. Він каже, що потрібно міняти оточення для пожвавлення енергії мислення, для зосередження.

Був суворо вимогливим до себе. Казав: «Це щоб недругам дати менше зброї проти себе». Не було біля Нього людини, якій би Він прочитував вже готове до друку.

Коли описував походи царя Святослава Хороброго, то забував, що Він перебуває у своїй кімнаті: поруч з воїнами Святослава брав участь у боях, радів і плакав з ними. Сльози

з Його очей падали на текст. Він схилив голову над друкарською машинкою і затихав.

Це був незвичайний плач: це було якесь божественне збудження, зігрите неземною любов'ю до подвижників України-Руси. Це був щасливий плач духовного осявання, єднання з Духом Предків, яке робило все Його тіло легким. Йому здавалось, що тіло втрачає вагу. Якимсь теплом опромінювалося серце, мозок і дихання. Це був екстаз світлого натхнення творчості, благословенного Господом Дажбогом.

На сторінках «МАГА ВІРИ» немає найменших нарікань на долю, на гірке життя. Сторінки «МАГА ВІРИ» опромінені Святою Вірою в Єдиносущого Господа Дажбога. Цілеспрямованістю, життєвою бадьорістю. Дажбожою благодаттю. І тому у численних листах, у статтях, книгах сповідники Силенкової віри в Дажбога називають «МАГА ВІРУ» Святим Письмом, Українською Біблією.

У «МАГА ВІРІ» немає почувань рабських, зневіри, докорів, поклоніння перед чужою духовністю. Вже це ставить «МАГА ВІРУ» осібно від українських книг, досі написаних. «МАГА ВІРА» є виявом бадьорої життєрадісної вдачі оріянської. І тому є вінцем гордості для кожної української людини.

«МАГА ВІРА» написана Творцем Нової Духовности. Він відчував щастя, працюючи над «МАГА ВІРОЮ», бо писав так, як веліла Йому душа. Не було і немає жодної в світі іноземної сили, яка б обмежувала діяльність Його мозку.

Він казав: «За все, написане в «МАГА ВІРІ», я готовий йти на муки: у «МАГА ВІРІ» є душа мого Народу. В «МАГА ВІРІ» я і «МАГА ВІРА» в мені. З великої любови до мого Народу я писав «МАГА ВІРУ».

Пишучи «МАГА ВІРУ», Він вірив, що виконує Священну Працю для свого багатостраждального Народу. Він не писав для особистої слави. Він гнівається, коли хтось у Його присутності прославляє Його ім'я.

І коли Силенкові сказали, що треба День Його Народження (27 вересня) занести до Календаря свят, Він відповів: «Хай це буде День «МАГА ВІРИ».

У «МАГА ВІРІ» є оповідь «Чому потрібний культ Провідника?»

Силенкияни свято вірять, що без культу Провідника не можна створити міцної організації. Культ Провідника не потрібний Провідникові, а потрібний для організації її членів.

Архиереї з амвонів речуть, що Лев Силенко плямить добре ім'я канадців і американців українського походження, закликаючи їх вертатися 1000 років назад до багатобожного ідолопоклонства.

Панотці в церквах кажуть своїм парафіянам, що до 988 року ідолопоклонні кияни людей приносили в жертву богам і що єдиним Богом для українців є Ісус Христос і Його Отець — Саваот, Господь народу ізраельського. У юдеїв, мовляв, ніколи не було ніяких кривавих жертвоприношень, не було і в греків.

Силенко спростовує ці твердження архиереїв, написавши працю «Дай мені ще два місяці пожити», яка ввійшла до «МАГА ВІРИ». У ній беззастережно доведено на основі незаперечних юдейських і грецьких джерел, що стародавні юдеї і греки приносили в жертву богам Єгові і богині Артеміді своїх доньок. Українці, рано ставши хліборобами, кривавих жертв своїм богам не приносили, про що пише літопис «Виласа Книга» («Влес

Книга»).

У листах до Силенка прихильники й неприятели писали: «Адже старі юдеї завжди вірили в Єдиного Бога і ніколи не мали політеїзму, який є нижчою формою релігії. І князь Володимир, запровадивши в Києві монотеїзм, підняв духовний рівень народу. Якщо Силенко на ці запитання не дасть переконливої відповіді, значить Його духовне вчення зазнає поразки».

Силенко у числі 101 «Самобутньої України» за 75 рік поміщує оповідь під назвою «Що украв еси боги мої» (ця праця ввійшла до «МАГА ВІРИ»). У ній на основі юдейських джерел (і в тому числі й «Біблії») Силенко довів, що юдеї в епоху Ісаака, Іакова, Рахелі поклонялися багатьом богам і ще не мали концепції віри в єдиного Бога.

Митрополит Іларіон у книзі «Візантія і Україна» написав, що українці були варварами, жили у тьмі, і тільки у 988 році світло, принесене греками, облагородило українців. І такої думки є переважна більшість української інтелігенції.

Щоб цю нічим не підтверджену самозневагу спростувати, Силенко написав праці «Совість історичної науки», «Діаманти з Храму Світової історії», «Заратустра, Бог і юдаїзм», «Будда, Бог і Євангелії».

Силенко, покликаючись на твердження найвизначніших істориків Євразії, довів, що Скити були автохтонами Скитії (України-Руси), і Скити Заратустри і Будда були духовними титанами Людства, їхніми учнями були греки, римляни.

У «МАГА ВІРИ» Силенко подав українську інтерпретацію вчення Заратустри, Будди, юдаїзму і християнізму. Висловив свої міркування про історію Риму, Візантії і розвиток релігійно-філософської думки.

«Як виглядала Україна-Русь перед хрещенням? Як насправді відбувалося хрещення киян? Що сталося після хрещення України-Руси?» Лев Силенко на ці питання дає відповіді, пишучи «МАГА ВІРУ».

Як Він пише? Щоб неприятели не могли Його «МАГА ВІРУ» знищити, Він не подає жодних сумнівних чи непереконливих тверджень. Він бачив, що українські історики в багатьох випадках стараються колінопреклонно прислужитися Москві, Візантії, Греції, Римові. І ніби навмисне малюють українців духовно відсталими, некультурними, щоб так оправдати і звеличити в Україні юдейо-християнізм, його догми, канони і архиєреїв.

У «МАГА ВІРИ» звіщена нова концепція Бога, висловлені нові інтерпретації релігійних вчень Заратустри, Будди, Ісуса, подані нові тлумачення «Біблії».

Неможливо охопити великого Світу «МАГА ВІРИ», в якому подані відомості з різних ділянок знань — з історії великих релігій світу, філософії, історії, етнографії, антропології, астрономії, педагогіки, лінгвістики, мистецтвознавства, народознавства. Подані зовсім нові твердження з історії, філології (історії індоєвропейських мов, порівняльного мовознавства, українознавства). Звіщене нове філософське пояснення будови світу. Об'явлене оригінальне, досі світові невідоме богорозуміння, в якому «наука» і «віра» не протирічать одна одній, а навпаки, одна без одної не можуть існувати.

Пророк Силенко пропонує Людству нове розуміння буття. Тут йдеться не про окремі ділянки знань, а про цілісне уявлення Людства про себе, про Всесвіт. Такого переосмислення людської свідомості досі ніким з великих геніїв ХХ століття не зроблено.

Учитель Силенко каже: «Людство впродовж тисячоліть шукало відповіді на запитання: коли був створений Світ? У «МАГА ВІРІ» пишу, що на неправильно поставлене запитання були дані неправильні відповіді. Легенди про сотворення Світу, подані в релігіях (у «Ведах», «Біблії»), сьогодні цінуються тільки як народна творчість.

Світ не мав початку і не матиме кінця. Світ вічно був Світом. РУНВіра шанує лицарів людського розуму, які себе виявляють в астрономії, біології та інших науках. Розуміння Дажбога нове, і його сила в тому, що в ньому наука бачить себе, волю творчості. Та я проти сліпої віри в Розум, інтуїцію. Я за те, щоб Розум ніколи не був закоханий сам у себе сліпо. Усе, що сьогодні найрозумніше, майбутні покоління мають право при потребі переосмислити і йти далі на славу Дажбожу».

Впродовж майже трьох тисячоліть на території Європи і Азії ведеться непримиренна боротьба між лицарями двох протилежних «фронтів»: ідеалізму і матеріалізму (двох протилежних напрямів у філософії).

Лев Силенко звістив, що ці лицарі поставили перед собою неправильні запитання і тому дають на них неправильні відповіді. Сила духовна і сила матеріальна є близнятами, між якими існує природою утверджена світла взаємопов'язаність, і цих близнят не треба розсварювати. Ніщо є щось, а щось є ніщо. Матеріальне може перетворитися у безматеріальну силу, а безматеріальна сила може перетворитися у матеріальну, залежно від дії надматеріальної і наддуховної, ім'я якій Воля. Ні матеріалісти не мають жодних підстав твердити, що Матерія була первинною. Ні ідеалісти не мають жодних підстав твердити, що Дух був первинним.

Пророк Силенко стверджує, що Матерія стає Духом і Дух стає Матерією, — такі закони Космосу, закони вічної самонаснажуючої Енергії, яка є Дажбогом (Дателем свідомого і несвідомого Буття).

Прийде час, коли вчені фізики, хіміки, астрономи, філософи на основі нових відкриттів у науці умотивують ці Силенкові твердження.

Світ у ХХІ столітті очікує нових знань, основи яких вже звіщені Пророком Силенком у «МАГА ВІРІ».

Українська свідомість матиме вищу благородну духовну національну температуру в ім'я спасіння і щастя України і інших народів, коли у школах, учбових закладах України буде викладатися «МАГА ВІРА», «Святе Вчення» Лева Силенка, як філософія Українського життя. Так пишуть у листах з України — з міста Корсунь, з Черкас, з Краматорська, зі Львова та інших міст визнавці Силенкової Віри в Дажбога.

* * *

У Вінніпезі на вулиці Мейн Лев Силенко зустрівся з бізнесменом П. Ріпецьким, прибулим з Альберти. Він чув виступи Силенка в Едмонтоні і тепер в розмові запитав: «Чи потрібна віра в Бога в сучасному модерному світі і чи Ваша віра в Дажбога є необхідною в теперішні часи?»

Силенко відповів: «Кажете, що віри не потрібно, тільки темні люди вірять в Бога, який зробив жінку з чоловічого ребра.

Справа не в Богові, а в тому, яке є розуміння Бога. Я вірю, що Бог — це Світло, Любов, вічна і незнищима Енергія свідомого і несвідомого Буття. Я вірю в Дажбога —

Дажбог Святий Дух України-Руси. Є люди, для яких не потрібно Світла, Любови, Правди, Милосердя. Вони й без цього можуть жити. Але я вважаю, що жити достойно й повноцінно приємніше, маючи віру в Любов, Правду і Милосердя і втілюючи цю Віру в щодення. Віра — це не тільки віра. Наприклад, у юдейській вірі юдейці мають юдейське розуміння Бога і свою звичаєвість (мораль), свої обряди (культуру). Людина може жити, не визнаючи ніяких основ моралі й культури. Але її життя не дуже відрізнятиметься від життя тварини.

У найпримітивніших племенах при допомозі віри, звичаїв і обрядів упорядковується життя, ставлення людини до людини, дітей до родичів і навпаки. Віра — це шлях життя. Тільки людина, природою обдарована, здібна у Вірі проявляти свої натхнення і їх облагороднювати звичаями і обрядами».

Зима у Вінніпезі холодна. Силенко виходив на півгодини з помешкання на свіже повітря. І знову приступав до праці. І так щодня. Незважаючи на велику силу життєвої енергії, Він почав відчувати втому. І приятелеві (визначному жертводавцеві) написав: «Утомився, і не знаю, чи викінчу «МАГА ВІРУ», чи «МАГА ВІРА» викінчить мене».

Жертводавець прислав листа, написавши: «То, значить, все пропало. Запланованої пожертви на видання «МАГА ВІРИ» не пришлю». І як би Силенкові тяжко не було, Він у листах завжди підкреслював бадьорість і віру в закінчення початої справи.

43. «Він посланий Дажбогом — Святим Духом України-Руси»

25 травня (75 року) в Святинному Домі Громади РУНВіри в Чикаго (адреса: 234 Н. Кедзі Авеню) Учитель Лев Силенко здійснив Священну Годину. До Чикаго прибули вірні РУНВіри з міст Америки й Канади. Були присутні діячі РУНВіри С. Бабич, С. Яворівський, Л. Чумаченко, М. Чумаченко, Л. Фенько, Б. Гайовий, Б. Генсіровський, Б. Орлів, Н. Ляшенко, Б. Баран, М. Удовиченко, рунтато М.Лисенко, рунтато М. Лозовий, рунтато Б. Свириденко, М. Марків. Гості вітали Громаду вірних РУНВіри в Чикаго, яка відтепер має свій дім, де заплановано проводити Священні Години, семінари, заснувати бібліотеку.

Учитель Лев Силенко на Священній Годині сказав: «Дажбог — основа першооснов Світу. Божественність її в тому, що Вона сама в собі є Вічною Дією. Віруючі і невіруючі не можуть заперечити існування цієї Правди. Усе живе і неживе, свідоме й несвідоме створене з Енергії. Світло — дія Енергії. Без Дажбога немає Світла. Без Дажбога немає Життя, немає Минулого, Сучасного і Майбутнього.

У РУНВірі нове розуміння Милосердного, Єдиносущого Всеправедного Господа, і хай святиться ім'я Його Дажбог. Жодна достойна людина, чуючи це, не скаже, що ми вертаємося 1000 літ назад до багатобожжя.

Ми віримо: крім Дажбога немає бога. Ми вірні РУНВіри. Дажбог всіх нас поміщає у світі своєму. Та тільки в душі тієї людини є Дажбог, яка Його любить і для Нього живе. Усі ми українці, і Україна всіх нас поміщає у світі своєму. Та тільки в душі того українця є Україна, який її любить і для неї живе. Ми щасливо віруючі українці, ми «со страхом і трепетом» не стоїмо на колінах перед догмами і канонами, які були придумані греками і римлянами».

Учитель Силенко продовжував: «Латини кажуть, що «Дух святий походить від Саваота і його сина Ісуса, і хто в це не вірить, хай буде проклятий». Греки кажуть, що «Дух святий походить тільки від Бога Саваота, і хто в це не вірить, хай буде проклятий».

Брати і сестри! Ми у жодні прокляття не віримо, бо всяке прокляття є тільки виявом незадоволення. Ми не хочемо йти по дорозі безкінечної релігійної сварні і жити в чаді латино-грецьких проклять. Ми достойні люди! Ми не хочемо між собою сваритися, доказуючи, хто правий: латинець чи грек. Усі вони праві по-своєму.

І ми, віруючі в Дажбога, праві по-своєму. Ми не проклинаємо ні греків, ні латинів за те, що вони не вірують в Дажбога. Вони не мають права гніватися на нас за те, що ми не віруємо в їхні канони і догми.

Кожна Віра, яка навчає людей вірити в Бога і навчає людину любити людину, правдива Віра. Та є рідна мати і є чужа мати. Є рідна віра і є чужа віра. Для достойного сина правдивою матір'ю є рідна мати, правдивою вірою є рідна віра. І це є наша догма, тобто — Святе Вчення.

У нас є рідне розуміння Господа Дажбога. Дажбог Святий Дух нашого Єства. Дажбог є ідеалом нашої Національної Свідомости.

Жидівська енциклопедія «Жидівський Народ» в ім'я справедливості пише на сторінці 240, що «Едвард Мейер, широко відомий історик стародавності, не бачить в Мойсееві жодної історичної особи. Мойсей — це, звичайно, ідеал, змайстрований

(зображений) левітами (рабінами) ». Отже, Мойсей — це ідея, а не дійсність. І тут же (на сторінці 279) жидівські авторитети юдаїзму пишуть: «В кінці 4 століття перед Христом заснований жидівський монотеїзм (віра в одного Бога) був твердо устійнений». Хіба можна не шанувати таких жидівських тверджень? »

Лев Силенко, даючи своїм вірним відповіді, обґрунтовуючи їх незаперечними доказами, каже: «Мої рідні люди, ідіть до мене, Я посланий Духом Предків великих, Я виведу Вас з дому неволі, звеличу Вас. Терплячи від Вас приниження, обмови і нарікання, поведу Вас на шлях Нового Духовного Народження, щоб на землі батьків своїх Ви були достойними господарями. Щоб Ви були кращими людьми між кращими людьми. Щоб у Вас було рідне розуміння Бога, рідне розуміння свого «Я».

Вдумливі люди, чуючи Силенкове слово, казали: «Він посланий Дажбогом — Святим Духом України-Руси. Силенко наш рідний Пророк».

Ті, які визнали Силенкове Вчення — віру в Єдиносущого Дажбога, складають пожертви на видання Святого Письма «МАГА ВІРА», на будову Святині Матері України на Оріяні (Штат Нью-Йорк), на купівлю будинку для Святині у Гемільтоні (Канада), яку Учитель назвав Дажбожою.

Вірний РУНВіри В. Груш вирішив показати Учителеві Силенкові в Чикаго широковідомий Віллі Грегем Центр. Це величезні кам'яні монументальні будівлі, в яких є розкішні зали, вітальні, школа проповідників, бібліотека. Віруючі, які сидять у головній залі Грегема, відчують бадьорість на душі, світлий настрій.

Постає віра, що Грегем їх ошчасливлює євангельським словом. Та насправді ніякого чуда немає. У залі вмонтовані непомітні кисневі гнізда, з яких постійно поступає кисень, обадьорує присутніх. Обадьорені складають великі пожертви для Віллі Грегема. Слово «Грегем» між євангелістами стає магічним. У багатьох країнах світу є його проповідницькі центри, а його фонд налічує сотні мільйонів доларів.

Побратим В. Груш сказав: «Учителю, люди в Америці і Канаді складають пожертви Вам, щоб видати Святе Письмо «МАГА ВІРА», щоб виходила газета «Самобутня Україна», щоб будувався Вами вимріяний Соборний Храм Святині Матері України, щоб творилися нові Громади вірних РУНВіри в Канаді, Америці, Австралії, Європі. Вороги знають, коли б не було Силенка, ніхто б в Діаспорі нічого не знав про РУНВіру, Ви є Засновником РУНВіри і відповідальний за все, з волі Дажбожої об'явлене Вами і створене Вами.

Ви взяли на себе великий тягар, не всі, що коло Вас, розуміють, що вже йде Вами започаткована Українська Духовна Революція».

* * *

До Учителя (у Вінніпег) М. Марків написав листа, в якому інформує, що на Священну Годину Громади РУНВіри в Чикаго у травні 76 року прибув якийсь Сухарьовський і з провокативною метою заявив: «Силенко не має права, не спитавши народу, звіщувати віру в Господа Дажбога.

Силенко не має права називати себе Учителем чи Пророком. Маєте зібрати збори членів Громади і на зборах вибрати голосуванням Пророка. Ми демократи ».

Присутній інженер Дейчаківський сказав: «Усі ви, бачу, добрі люди. Але треба Вам

знати, що на зборах нікого не вибирають бути малярем, поетом чи співаком. Поетом і Пророком треба родитися. Мати іскру Божу. Хто визнав Святе Вчення Силенка, той прийняв Силенка в свою душу. І того Силенко прийняв у свою душу. Ми визнали Силенкову віру в Дажбога. У душі кожного з нас живе Силенко. І тому ми силенкияни.

Ніхто Силенка не вибирав бути Учителем. Ніхто Магомета не вибирав бути Пророком. Ніхто Сократа не вибирав бути філософом. Релігія там, де є визнання: ми Силенка не вибираємо, а визнаємо. Хто визнає Силенка, той іде з Силенком, а хто не визнає, той хай іде до того, кого Він визнає.

Усе, що я тепер сказав, мудрим людям зрозуміле, як таблиця множення.

Побратими і посестри, я Силенкові передав багато цінних книг. Він розумна Людина, але про це може знати розумна людина. Ви Силенка ще не розумієте. Але у Ваших душах є проблиск світла. Ви душею Силенка відчували, що він рідна і добра людина. Прийшли до Нього — помагайте Йому. І не осквернюйте самі себе, слухаючи облудні теревені ось цього провокатора Сухарьовського, якого Я випрошую звідси, як підісланого агента єпископа Габра».

44. «Двоєвір'я пригноблює духовні сили народу»

У серпні 77 року на Оріяні відбувалися семінар рунтатів, семінар проповідників РУНВіри, навчання для молоді. Врочисто відзначалося свято Купала. І про ці події в «Самобутній Україні» в числах 128, 129, 130 за 77 рік згадано з детальністю.

На святі Купала Учитель Лев Силенко дав пояснення змісту обряду Посвячення юнака в косяки. Уточнив, що слово «косак» походить від слова «коса». Юнака стригли, залишаючи чуб (косу), як символ відваги й благородства. У татар було слово «газаг», що означає «партизан», «розбійник», який не корився наказам баскака.

З причин довготривалого поневолення нашого народу, переслідувань, замість слова «косак» було впроваджене перевернуте татарське слово «казак» («газаг»). І про це читаємо в «МАГА ВІРІ».

Коли був куплений земельний простір Оріяна, то на ньому крім лісу нічого не було. Усі врочистості, свята, Священні Години Самопізнання відбувалися тут же, біля Оріяни, на земельному просторі, власником якого була родина рунтата М. Лозового. На цьому просторі вже були будівлі, які передавалися родиною Лозових вірним РУНВіри на час свят без жодної оплати.

У 1977 році земельний простір Оріяна (Спрінг Глен, Нью-Йорк), де має початися будова Соборного Храму Святині Матері України, ще не був звільнений від оподаткування. І тому Учитель Лев Силенко заплатив 271 \$ 10 центів податку.

Люїс С. Кіршнер (регіональний скарбник з Кінгстона, Нью-Йорк) прислав листа, в якому пише: «Учителю Лев Силенко, у нашому офісі зазначено, що Ви є власником 200 акрів землі, за які платите податок. Чому зазначаєте, що земля Оріяни має бути звільнена від податку?»

Лев Силенко, прочитавши цей лист, подумав: «Якась помилка допущена у податковій установі».

Силенко, посилаючи різні листи до скарбника ОСІДУ РУНВіри в Монреаль, вклав і цей лист, зазначивши: «Навіть у американській урядовій установі допускаються такі помилки».

Та цей лист Кіршнера (про 200 акрів землі) було переслано до Гемільтона з провокативною метою. У Гемільтоні С. Синник з цього листа зробив більше як 200 копій і розіслав до Громад вірних РУНВіри в Англії, Америці, Канаді, Австралії, до українських газет і установ в Діаспорі з допискою: «За гроші, які склали вірні РУНВіри на будову Святині Матері України, Силенко собі купив 200 акрів землі».

Адвокат Куперман (Елленвіл, біля Оріяни) написав до Люїса Кіршнера, щоб він офіційно в'яснив (на прохання Силенка), що то за двісті акрів.

Люїс Кіршнер з Кінгстона прислав Силенкові листа, писаного 8 червня 83 року (цей документ є в Архіві на Оріяні), в якому зазначає: «Високодостойний Духовний Учителю Лев Силенко, ми дослідили, що Ви не є власником ніякої земельної власності і не маєте нічого спільного з 200 акрами. Наш колишній працівник зробив помилку, поставивши Ваше прізвище під посілість двісті акрів, які є власністю іншої української організації. Прошу вибачення, що помилка нашого працівника зробила Вам клопіт, і цим листом я

дану справу вияснюю».

Вірні вченню Силенка були певні, що це якась провокація, роблена ворогами з метою компрометації Засновника РУНВіри. Але помилка, зроблена американським чиновником, завдала немало душевних огірчень Силенкові.

У 78 році родина рунтата Б. Свириденка поїхала на відвідини до родичів в Україну. Біля Видубицького монастиря, де на основі літописів були спалені давньоукраїнські письмена (дошечки) в 988 році, рунтато Б. Свириденко прочитав Молитву з «Самобутньої України» «Дажбоже, Ти Святий Дух Народу мого». Він, його дружина, син і донька роздавали примірники «Самобутньої України» у Києві, Львові, Дніпропетровську та інших містах.

Доктор Юліян Мовчан, який в Діаспорі відстоює справедливість у ставленні до різних релігій, у газеті «Наш голос» (березень, 78 р.) пише: «Якщо газета вважає за потрібне аж так багато уваги приділяти для релігійних чвар на еміграції, то чому це стосується майже виключно чужовірної греко-католицької віри? Чому нічого не пишеться про рідну українську віру, проповідовану Учителем Силенком?»

Якщо починається розмова про юдейо-християнізм і Силенкову віру в Дажбога, то деякі українські інтелігенти кажуть: «Та в нас тепер є двоєвір'я. Обряди, які були в нашій дохристиянській вірі, ввійшли до греко-православної церкви. У нас є коляда, щедрівки, свята вечеря, Купала та інше».

Лев Силенко написав працю «Як двоєвір'я пригноблює духовні сили народу?».

Він переконливо довів, що двоєвір'я пригноблює духовність нашого Народу. Архиреї при всіх намаганнях знищити українську духовність, звичаєвість не могли викоринити з душі Народу рідну, утверджену тисячоліттями обрядність. Вирішили обманом затягнути українців у ярмо чужовір'я. Щедруйте, мовляв, колядуйте, посипайте, співайте своїми гарними голосами, але не про Рідне, а про Чуже: українськими мелодіями славте Йордань, Вифлеєм, Єрусалим, Ісуса і його Матір Марію. Славте святу землю старих юдеїв, бо на ній народився і жив Ісус, син Господа юдейського.

У «Святому Вченні» Учитель Силенко пише: «Щоб поневолити душу народу, треба, щоб його культура (обрядність) мала зміст чужий, а форму рідну. І так, як знаємо, в Україні при допомозі іноземної релігії плекалося духовне рабство. Рідне підпорядковувалося Чужому. Двоєвір'я пригноблює духовні сили народу».

Не можна твердити, що між священиками греко-православними у всіх живе беззастережна віра у грецькі канони і обоження Ісуса jako Бога. Священик Боголюб (Петро) Мотуз з Англії написав «Відкритого Листа до блаженніших, високопреосвященних, преосвященних владик і всіх високопреподобних, преподобних дияконів — отців українських православних церков». У цьому листі священик Мотуз висловлює свої погляди на «Євангелії». Пише, що він діждався того, кого ждала його душа з дитинства. Він діждався рідного Пророка, посланого праведним Дажбогом.

У «Самобутній Україні» за червень 76 року поміщена фотографія П. Б. Мотуза, поданий опис його біографії, надрукований Відкритий Лист, уривок якого тут подаю:

«До Митрополитів, Архiepіскопів, Єпископів, Священиків і Дияконів Українських Греко-Православних церков всіх напрямків та ухилів.

Я, Петро Мотуз, відомий Вам як Ваш собрат-священик УАПЦ. Свої статті друкував у «Відомостях» (видання УАПЦ в Англії), в «Українській Думці» (видання СУБу в Лондоні), у «Віснику» (видання Укр. Греко-Православної церкви в Канаді).

У 1964 році, ставши священиком (висвяти Митрополита Никанора), я почав вдумливо читати «Біблію», побачив, що ця жидівська книга написана рабінами з метою звеличити жидів і привити їм віру, що вони кращі люди на землі.

Християнська релігія — це спочатку була секта юдаїзму і потім була поширена між гоями. Рим і Візантія використали цю релігію для своїх імперських цілей так, як тепер Москва використовує комунізм для своїх імперських цілей.

Я побачив, що папи, патріархи, єпископи християнам говорять: «Не журіться про життя своє, що будете їсти та що будете пити», «шукайте... царства небесного». Парафіяни в церкві ці слова чують і думають: а чому ж ви, архієпископи, живете у розкішних палацах, у солодощах земного світу і не шукаєте «царства небесного»?

І думав я: мої рідні люди дають мені хліб і мешкання, а їм я говорю не про рідні справи, а про жидівські (про Сіон, Єрусалим, Синай, про Авраамового Бога Саваота). І померлих моїх людей відправляю на лоно жидівських батьків (Авраама, Ісаака).

«Яку ж релігію я даю для українців? Жидівську. А хіба ми, українці, так збідніли, що більше любимо чуже, ніж рідне?» Я відчував, що займаюся в церкві релігійним злочином, бо віру Руси (України) зву поганською, а віру Юдеї (Ізраеля) зву правдивою. І я нещасний раб і мої парафіяни — нещасні раби.

Хто я такий? З роду козацького походжу я, мій дід-козак жив 105 років, помер в 1915 році. У 1919 році я став добровільцем армії УНР, був писарем при штабі 15 полку ім. Т. Шевченка. Був ранений під час бою з денікінцями. У 1932 році викрили мене органи НКВД був на каторзі в Алма-Аті. Бачив я: з вагонів виносили трупи, собаки військ НКВД загризли тих, що вже не могли ні жити, ні померти — конали в муках.

У 1937 році в Білгородській тюрмі катували мене кати московські, декілька разів непритомного водою одливали. Мій був злочин, що я, маючи 16 років, став солдатом УНР.

У часи Другої світової війни німці мене вели на розстріл. Чудом урятувався, працював у Львові головним бухгалтером в конторі т-ва «Сільський Господар». Після війни організував ДП-табори, рятував, як міг, людей від репатріації. Я жив долею рідного народу.

Коли я почув про Учителя Лева Силенка (про Рідну Українську Національну Віру), душа моя осінилася і помолодшала. Дажбог (Господь Руси-України) послав нам, українцям, Рідного Месію, який нас вирятовує з багатовікової духовної неволі і показує нам шлях рідного розуміння Єдиного Бога. Так, я діждався Того, Кого душа моя ждала з дитинства. Значить, не тільки жидам їхній національний Бог Саваот (Єгова) посилає христосів-масаїв, а й Українцям їхній рідний Господь Дажбог послав свого Посланника Лева Силенка. І Учитель Лев Силенко говорить тому від імени Дажбога, що в Його душі діє (після десяти століть) світла сила Бога Русі (України), вічний Дух Предків.

«Розіпніть Силенка!» — речать архиєреї і фарисеї та садукеї чужовір'я, тримаючи Українців в духовному рабстві. Ні, не розпинайте сильного Силенка, радіймо й веселімося, що навіть за десять століть архиєреям Візантії і Риму не вдалося в душі народу

Українського вбити віру в Дажбога. Він проявляє свою невмирущу силу, пославши свого Посланника Лева Силенка. Це тайна пресвятая душі Руси (України), це містерія світотворчих сил Космосу, це Нове Пришестя, яке започатковує оздоровлення душі Людства. І тепер не з Вифлиему, а з священних берегів Славути-Дніпра сходить зоря спасіння Сходу і Заходу, щоб народи стали вільними, а вільними вони стануть тоді, коли кожний з них матиме вільну душу. Усі місіонери-душехвати повернуться до своїх хат, бо кожний народ сам буде творити свої духовні вартості, свої розуміння Бога, релігії. Справа місіонерська вважатиметься справою шахрайською, яка поневолює людей чужою вірою, чужими законами.

Архиереї чужовір'я, Ваша професія перестаріла, не примушуйте рідних людей стояти на колінах перед намальованими біблійними жидами і греко-римськими канонами. Пробудіться!

Іде Дажбожа сила — сила духовного відродження Руси (України), і вже жодні імперії її не стримають! Мільйони закатованих синів і дочок України воскресають — ідуть судити катів України (Руси)!

Слава Дажбогові, Який є Живим, Світлим Господом України (Руси) і Який проявляє свою Божественну Силу через свого Посланника Лева Силенка, народженого українською жінкою у білій селянській хатині над Славутою-Дніпром! Народ, який шанує рідних Посланників, спасенний і славний мудрістю, слава Дажбогові».

Боголюб (Петро) Мотуз, Лондон, Англія.

45. Учитель освятив землю, на якій будуватиметься Святиня

30 липня 78 року на Оріяні було велелюдно: відбувалася зустріч вірних РУНВіри Канади й Америки. На свято прибули рунтати. З'їхались сповідники Силенкової віри в Дажбога, серед них молодь (переважно студенти університетів Канади й Америки), були старші роками люди. Стояв гарний сонячний день. У всіх настрій піднесений. Між вірними РУНВіри є волиняки, гуцули, бойки, лемки, галичани, наддніпрянці, слобожани — вся соборна Україна. Усі вони, відійшовши від чужих релігій, зріднилися в Рідній Українській Національній Вірі.

Рідне зріднює, а Чуже очужинює, розсварює, роз'єднує.

У неділю 30 липня 78 року о 3-й годині дня після Священної Години Учитель Лев Силенко святою водою Дніпровою і землею з Трипілля поблагословив — освятив землю, на якій буде почата будова Соборного Храму Святині Матері України. Усі стояли колом як одна родина, співали пісню:

Ми не будем просити спасіння
У священних синів Чужини.
Горе наше і наше терпіння
Не розділять із нами вони.
    Ми не будем чадіти в кадилі
    Вір чужих і чужого добра,
    Щоб служити в ярмі чужій силі,
    І просити свого сухаря.
Ми не будем свій ум годувати
Хитрим плодом чужого ума,
Ми народжені лад рідний мати,
Щоб у нас Рідна Віра була.
    Ми не гості планети Земної,
    Ми достойні її трударі,
    Маєм розум Вітчизни святої,
    Свій Закон і свої Вівтарі.
Ми народжені Духом Дажбога,
Орь і Лель нам дарили Любов,
Щоб у нас була Рідна Дорога,
Рідна Сила, і Воля, і Кров!

Після Освячення Учитель сказав: «Рідні люди мої, я вам показую дорогу в світле майбутнє. Ідіть зі мною. Для дітей і внуків ми ставимо Святиню Матері України, щоб вони по-рідному розуміли Бога, щоб мали рідний шлях життя, щоб самі розпоряджалися енергією свого розуму, світлом своєї душі, багатствами рідної землі».

* * *

У готелі «Американа» 23—26 листопада 78 року відбувається Третій Світовий Конгрес Вільних Українців. Приїхали з різних країн світу представники українських культурних, політичних і релігійних організацій. До Президії Секретаріату СКВУ був

переданий від Головного Столу ОСІДУ РУНВіри лист з п'ятьма пропозиціями, серед яких є й таке твердження: не треба, щоб над Гербом України-Руси (Триzubом) домінували символи інтернаціональних релігій (юдейо-християнської, мусульманської чи буддистської). Примітка: чомусь так є, що коли на стіні висить Трисуття (Триzub), то обов'язково вгорі над ним поставлено хрест, і цим підкреслюється домінація інтернаціональних символів над Гербом України-Руси.

В Українській державі ніяка релігія не має права вважати себе домінантною, традиційною, державною. Релігія відокремлена від держави, і держава охороняє рівноправність усіх релігій, так є в Америці, Канаді і в усіх демократичних державах, немає привілейованих, традиційних чи нетрадиційних релігій. Перед Богом усі релігії рівні, так як усі народи рівні. Ніякий народ не має права гнобити інший народ.

На СКВУ у залі стояли столи, на яких були розкладені різні книги, часописи. І тут був стіл, на якому лежали видання РУНВіри. Студенти Мирослав і Тарас Лозові роздавали листівки про РУНВіру, примірники «Самобутньої України».

Архиереї у виступах зазначили, що скоро відзначатиметься 1000-ліття хрещення Київської Русі і що «християнська церква в Україні жила і живе radoщами і болями українського народу і є творчою в усіх галузях українського життя».

Очевидно, вдумливі інтелігенти знають, що так не є: архиереї церкви Христової служили ханам Татаромонгольської орди, служили королям польським, монархам московським і в церквах славили цих деспотів. Переконавали рабів, що всяка власть Богом дана, і хто їй не служить, той проти Христа.

Великий гетман Богдан Хмельницький, бачачи, що архиереї церкви Христової йому не допомагають в боротьбі проти жорстокої польської окупації, наказав на бердишах (на бойових сокирах) викарбувати слова, що він, Хмельницький, «цим бердишем ляхам і попам супостатам заграє по їх товстих шиях».

Ці бердиші тримала в руках сторожа гетмана Хмельницького. Фотографії цих бердишів подані у «Великій історії України» Івана Тиктора.

Постає запитання: якщо церква Христова жила болями українського народу, то чому гетман до них мав таке грізне ставлення?

До Учителя з Чикаго потелефонував М. Марків і стривожено сказав, що адвокат католик хоче передати «Самобутню Україну» в суд, бо в ній зазначено, що кардинал Йосиф Сліпий в Галичині зібрав 100000 крб. і передав Москві як дарунок, а у цей час в лісах лежали ранені бійці УПА і не мали чим рани перев'язати. Адвокат сказав, що ці інформації є придумані Силенком.

Учитель відповів: «Скажіть адвокатові, що ці дані про кардинала Сліпого подав католицький журнал «Світло» за лютий 1960 року. Журнал виходить у Торонті, порадьте адвокатові звернутися в Торонто до редакції «Світла».

46. Тасмне видання «Мага Віри»

У неділю 21 жовтня 79 року відбулося урочисте свято внесення «МАГА ВІРИ» у Святиню Дажбожу у Гемільтоні (Онтаріо). На свято прибули діячі РУНВіри з міст Канади й Америки (опис свята подано в «Самобутній Україні» за листопад 79 року). Присутні були зворушені величавою історичною подією. Відчули, що тепер українці мають своє Святе Письмо, своє розуміння Єдиносущого Господа з ім'ям Дажбог. Вони вже не зобов'язані шукати себе в «Біблії», в якій українець не може знайти ні своєї духовости, ні своєї історії. Жертводавцям, які склали пожертви в сумі 1000 чи 500 доларів, були подаровані примірники «МАГА ВІРИ» з підписом Учителя Лева Силенка.

«МАГА ВІРА» була видана накладом 3000 примірників у друкарні «Київ» (260, Річмонд Стріт Вест, Торонто). Договір про видання «МАГА ВІРИ» був підписаний 20 червня 75 року.

Слід зазначити, що друкарні українські, які повністю або частинно перебувають під духовною владою архиєреїв юдейо-християнізму, не мали відваги погодитись видати «МАГА ВІРУ». Тому що її Автор є Лев Силенко.

У листі від 19 квітня 75 року, написаному до Учителя Силенка, директор друкарні «Київ» Михайло Федак зазначає, що він береться видати «МАГА ВІРУ» з умовою, що ніде не буде згадано, що він її видавець. Бо «є небезпека: ніяк не хотів би, щоб попи довідалися, що друкарня Федака друкує «МАГА ВІРУ»».

«Неприхильні люди», дізнавшись, що М. Федак друкує цю «страшну книгу», почнуть його бойкотувати з метою довести до банкрутства, бо він... відійшов від Ісусової віри в Саваота, Бога народу юдейського, і прийшов до Силенкової віри в Дажбога, Бога народу українського.

Зовнішній вигляд «МАГА ВІРИ» оформив сам Автор. На лінотипі текст складав Петро Раєнко. Звіряли набраний на лінотипі текст з оригінальним текстом «МАГА ВІРИ» А. Лукіна і С. Яворівський.

Не було професійного мовника-коректора, і коректуру робив сам Автор «МАГА ВІРИ». Ніхто крім Нього не мав права вставити в текст якесь слово чи замінити його іншим.

Коли вже «МАГА ВІРА» вийшла в світ (це було в 79 році) і Лев Силенко почав її проглядати, Йому стало гірко на душі. Директор друкарні М. Федак чи зі страху, чи з недбальства, чи просто тому, що не мав часу, не звернув уваги на третю коректу, яка йому була прислана Автором з Вінніпега. Тому можна помітити такі недоречності, наприклад, на тій самій сторінці в одному реченні написано «вариво», а через декілька рядків — «варево». Є навмисні друкарські помилки: відчутне прагнення принизити «МАГА ВІРУ» і її Автора.

Та всі ці недогляди анітрохи не кидають тіні на святу «МАГА ВІРУ». Для вдумливого читача головне зміст, сила мислення, світлі нові ідеали. Друкарські огріхи спричинені важкими видавничими умовами: видання здійснювалося тасмно.

У залі друкарні лежали великими стосами висотою майже в півтора метри видруковані аркуші «МАГА ВІРИ» (ще не складені). Вони були прикриті зверху

декількома аркушами з книги про життєпис кардинала Йосифа Сліпого. Ніхто з відвідувачів (а їх було немало) не міг знати, що під аркушами книги про кардинала лежать аркуші Святого Письма «МАГА ВІРА».

МАГА ВІРА має 1427 сторінок, тверду оправу, має статичний вигляд. На її видання визнавці Силенкової віри в Дажбога склали 54000 доларів.

«Самобутня Україна» (№ 156 за грудень 79 року) подає список найвизначніших Жертводавців: Миролуб Тимченко, Богдан Костур, М. Різанець, Мирослав Цупер, С. Яворівський, рунтато Богдан Станопруд, д-р. П. Синівський, С. Когут. їхні дари склали від 2000 до 5000 доларів. За ними йдуть: Б. і З. Підгурські — 1500, О. Левшонюк — 1200, рунтато Б. Свириденко — 1170, М. Ситник — 1100, С. Гулак — 1160, Святослав Тата — 1200, Володар Гайдайчук — 1000, жіноча рада ОСІДУ РУНВіри — 1115, рунтато Ор Улицький — 600, О. Пивовар — 500.

Рунтато І. М. Лозовий — 665, С. Пелешок — 500, М. Шкварченко — 500, С. Арсієнко — 500, В. Мацьків — 500, С. Кравець — 500, Б. Коломицький — 500, В. Шахтенко — 600, Б. Бриль — 500, М. Кузів — 500, Я. Кулик — 520, М. Смалюх — 500, С. І. Клер — 500, Богдан Фень — 500, С. Равро — 500, Людмила і Роман Фенько — 500, Б. Сурма — 500, далі в «С. У.» йде перелік прізвищ вірних РУНВіри, які склали по 200—300—100 доларів.

Окремо Петро Костур прислав 5000 доларів. І пожертви постійно надходили на конто (рахунок) видання «МАГА ВІРИ».

Така велика прихильність людей до Силенкового Вчення про українське розуміння Єдиносущого Бога дратувала осіб, відданих греко-католицькій і греко-православній вірі. Вороже наставлені до Силенкової віри всілякими способами намагалися стримати розвиток РУНВіри між українцями Канади, Америки, Австралії, Європи: ширили наклепи двома каналами.

По першому йшли листівки, в яких написано, що Лев Силенко агент НКВД, «МАГА ВІРУ» видав за гроші, які дала йому Москва з метою послаблення Христової віри між українцями.

По іншому каналу йдуть листівки, що Лева Силенка фінансує американська розвідка, щоб підняти український національний дух в боротьбі проти московського большевизму.

Одночасно ширяться обмови, що Лев Силенко, як визначна особа, належить до керівництва науково-дослідного Інституту, який займається дослідженнями таємниць людської психіки.

Зрозуміло, що на ці та подібні фабрикації поважні люди не звертають уваги.

Лев Силенко своїми здібностями викликає подив між українцями різних поглядів, різних політичних і релігійних напрямків. Про Його особу люди складають легенди, бо ж як інакше: народжений у селянській хатині, п'ятнадцятилітнім юнаком самітній пішов у світ, і своєю силою Духа, Розуму, Інтуїції творить у Світі Переоцінку Духовних Вартостей.

Були й інші спроби очорнити Силенка. 85-літній жертводавець П. Костур прислав на видання «МАГА ВІРИ» 5000 доларів. Наклепник у листі П. Костура, адресованому ОСІДУ РУНВіри, додавав ще один нуль, щоб було 50000. Копію цього сфальшованого листа

розіслав визначним жертводавцям з допискою, щоб пожертв більше не присилали, бо Силенко, мовляв, вже досить отримав.

Вірні РУНВіри звернулися до П. Костура, щоб той прислав копію банкового чека. П. Костур відповів, що проти Силенка діють агенти НКВД і з цією метою використовують його пофальшовані листи (цей лист Костура зберігається в Архіві на Оріяні).

Силенкові помічники казали: «Чуєте, Учителю, несусвітні обмови вороги ширять проти Вас. І це ще раз стверджує, що РУНВіра є спасінням для народу України-Руси! Є в нашому народі прислів'я: пси гавкають, значить ми їдемо».

Силенко ніколи не мав замилювання до вигідного життя, дешевої слави. Шукав відповіді на запитання: як допомогти рідному народові, щоб він став славним і багатим у славній і багатій спільноті Європи й Азії. Ним керувала вища неземна сила, яка втілилася в Його Єстві, як маєстат многотраждальної української нації. І тому всі наклепи, обмови, хитро препаровані фабрикації не затемнюють Його Світлого Генія.

Не гнівається Лев Силенко на тих, які зневажають об'явлену Ним Святу Віру в Дажбога. Він на них дивиться як на людей з рабськими навиками.

Андрей, Митрополит Вінніпега і всієї Канади, у великопісному посланні, поміщеному у «Віснику» (органі української греко-православної церкви), пише: «Прийшли поганські Дажбоги, і ми мусимо їм протиставити нашу глибоку віру в Христа». На думку митрополита, самі православні християни винуваті в тому, що починає ширитися віра в Дажбога.

Лев Силенко не спізнився дати відповідь: «Православний малоросійський Собор, піднявши хрести у церкві Христовій, речав: «Смерть Мазепі, антихристові, поганцеві! Днесь юда, приймає диявола». Єпископи на Соборі зробили опудало, яке нагадувало гетмана Мазепу з булавою у руці. Вони жезлами били в груди Мазепу, рвали його портрет і рекли: «Анатема!»

Чи міг наш народ, бачачи жорстокість архиереїв віри Христової, довіряти їм свою багатотраждальну душу? Чи міг наш народ вірити архиереям, які неправду говорять, називаючи чужу релігію рідною, рабське поклоніння чужим Пророкам, чужим святощам, чужим традиціям — «рідною церковцею»?

Чи може наш народ вірити архиереям, до яких не проявляють пошани великі сини України Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Ю. Федькович, П. Грабовський, О. Маковей та багато-багато інших борців за волю України?»

Чи можна вірити архиереям, які речать, що юдеєць Ісус Богом вибраний, а Силенко походить не від Бога. Насправді вони закидають Силенкові те, що закидали вороги Христа Христові.

Як знаємо з «Євангелій», Христа називали безбожником, бунтівником, лжепророком. Майже подібними обмовами, осудами, наклепами тепер християни зневажають й Силенка. Та було б дивно, якби вірні католицизму проявляли прихильність до Нього.

Оглядаючи архів з листами, бачу, з яким благоговінням, обоженням ставилися до Учителя Силенка віддані Йому вірні. Рунтато Богдан Станопруд пише: «Дякую Тобі, Дорогий наш Учителю і Пророче Лев Силенко, Ти з світил Світило наше рідне, прозрив

наші очі і ум, освітив наше затемнене серце. Ми нині з Тобою, округ Тебе, в Тобі. І більше немає в нас рабської віри. Дякую Тобі, Учителю, що Ти поміг нам виправити помилку наших батьків, які відреклися від рідної духовности і визнали чужу духовність, ставши на коліна перед греком, жидом. Ти, Учителю, дав нам Святе Письмо «МАГА ВІРУ», і ми тепер ідемо рідною дорогою життя».

Будучи натхненим Святим Письмом «МАГА ВІРОЮ», Богдан Станопруд, по професії слюсар, особисто передав Учителеві Силенкові чек (10 000 канадійських доларів), виписаний на ім'я Учителя Силенка 4 січня 82 року на будову Святині Матері України.

Відомий в Діаспорі д-р Юліян Мовчан у листі від 22 жовтня 79 року пише: «Після «Талмуду», «Корану», «Біблії», «Капіталу» світ має «Мага Віру». Треба мати дійсно геніальні здібності, аби в таких несприятливих еміграційних умовах, в яких живе Ви, дорогий Учителю, написати і видати таку Книгу».

У газетах і журналах «Нові дні» (Торонто), «Свобода» (Нью-Джерсі, США), «Народна Воля» (Піттсбург, Пенсильванія), «Гомін України» (Торонто), «Новий Шлях» (Торонто), «Наше слово» (Варшава), а також у журналах «Наука і суспільство» (Київ), «Київ» (Київ) та в інших журналах були поміщені повідомлення про вихід у світ «Мага Віри».

У часописі «Українські вісті» (1 червня 86 року, Детройт, США) архипресвітер С. Кендзір'явий-Пастухов пише: «Нещодавно я сам був дуже схвилюваний, дізнавшись, що відносно широкі кола нашої еліти підтримують РУНВіру. І ця еліта каже, що «християнство, мовляв, зійшло до безвольної та безвартісної формалістики». Цей архипресвітер підтримує християнку Анну Гувер, яка в газеті пише, що навіть за великі гроші не треба в газетах повідомляти про вихід тієї чи іншої книжки Лева Силенка.

У Вінніпег до газети «Український голос» було послано платне оголошення про вихід у світ «МАГА ВІРИ». До оголошення був доданий чек на суму 110\$. І Кубрак, управитель, 30 січня 1989 року повернув цей чек, пишучи в листі, що «часопис «Український голос» ідеалізує та ісповідує християнську релігію. І тому не може помістити оголошення про «МАГА ВІРУ»».

Д-р Ю. Мовчан у газеті «Українські вісті» за 8 червня 86 року пише: «Виходячи з елементарних понять демократії, дуже добре роблять наші газети, що на своїх сторінках поміщають оголошення всіх віровизнань, незалежно від того, чи це комусь подобається, чи ні».

Справді, дивно виглядає: християни визнають вчення Христове, в якому сказано, що навіть ворогів треба любити. І в цей же час деякі з них проявляють жорстоку ненависть до інакшевіруючих.

Та більшість часописів у Діаспорі платні оголошення про РУНВіру беззастережно поміщають, наприклад, такі як «Свобода» (Нью-Джерсі), «Новий Шлях» (Торонто), «Народна Воля» (Піттсбург), «Українські Вісті» (Детройт), «Гомін України» (Торонто) та інші.

Ті, хто хотів стати власниками «МАГА ВІРИ», платили 47 доларів.

Священик Петро Сагайдачний (Гіксвил, Нью-Йорк) пише у листі за 10 січня 80 року: «Хочу придбати книгу Лева Силенка «МАГА ВІРА», прошу подати мені ціну книги.

Зазначте, кому і куди висилати чек». Такі листи із замовленнями придбати «МАГА ВІРУ» приходили від багатьох священиків, а також проповідників-пасторів.

(У вересні 87 року Ярослав Свириденко з своїм приятелем прибув великим вантажним автoм до Онтаріо, щоб почати перевозити весь наклад «МАГА ВІРИ» до Оріяни. Він цю важливу працю достойно здійснив і отримав від Учителя вислів благодарности. «МАГА ВІРА» була розміщена в окремих приміщеннях Святині Матері України у Спрінг Глен на Оріяні. І звідси «МАГА ВІРА» йшла в світі).

Прибутки з продажу «МАГА ВІРИ» та інших книг Силенко передає на Фонд РУНВіри, тобто на видання газети «Самобутня Україна» та на інші витрати, пов'язані з РУНВірою. З цих причин на Третьому Соборі ОСІДУ РУНВіри було Собором постановлено щомісяця з Фонду ОСІДУ РУНВіри давати Силенкові 312 доларів як допомогу на життєві потреби. Це не вважається платою, бо такої малої платні щомісяця не отримує навіть американський студент.

* * *

Силенкове вчення вже 30 літ утверджується в свідомості українських інтелігентів, і це відчутно в їхніх статтях, промовах, книжках. Але майже всі вони ще обтяжілі комплексом страху, духовної боязні. І тому хоч і переказують думки, взяті з «МАГА ВІРИ», та стараються не згадувати Силенка з двох причин: щоб читач не довідався, звідки ці думки походять. Щоб не викликати на себе підозріння з боку духовенства і їхніх преподобників.

Коли Силенкові показують щось надруковане і кажуть, це переписано з Вашої книги, Він каже: «Усе це сприймаймо спокійно. Час все впорядкує і поставить на своє місце».

47. «Та віри чужої не смійте вторгати»

Лев Силенко відвідує Громади вірних РУНВіри у містах Канади й Америки. Здійснює Священні Години. Приходять нові люди, визнаючи Силенкову віру в Дажбога. Що ж то за люди?

У Каліфорнії живе Святослав Гомула. Він був добрим співаком в українській греко-православній церкві в Лос-Анжелесі. Та, познайомившись із Силенковою вірою в Дажбога, на хорі відмовився співати «свят, свят Господь Саваот, Бог народу ізраельського».

Коли його запитали, що сталося, він спокійно сказав, що не є ізраельтянином, то чому має славити Господа народу ізраельського і просити в нього спасіння? «Не можу більше цього робити. У моїй душі сталося дивне освітлення: слава Дажбогу, Господу Богу Українському!»

Святослав Гомула проспівав натхненно всю поему Лева Силенка «Гість з Храму Предків» («Мага Врата»). Поема записана на магнітофоні. (Зберігається у Музеї при Соборному Храмі Святині Матері України).

Піп Подгурець, почувши про «бунт» Гомули, біля амвону в недільній проповіді сказав: «І я маю Силенкову «МАГА ВІРУ», читав, читав її. Дуже був захопився. І зі мною діялося щось страшне. Я втрачав віру в «Біблію» і хотів іти до Силенка, як рідного нашого Пророка. Але сталося господнє чудо! Вночі до мого ліжка прийшов сам Господь Ісус Христос і сказав мені, щоб я не зневірювався, тримався святої «Біблії» і не потрапляв під вплив Дажбожої «МАГА ВІРИ». Бо Дажбог не бог, Богом є тільки Саваот. І це мене врятувало. Отож і ви бережіться лжепророка Силенка».

У цю ж неділю на Священній Годині Громади вірних РУНВіри «Скитія» в Лос-Анжелесі силенкияни співали пісню:

О люди чужії, ми вас поважаєм,
Ви нас поважайте також.
Дажбогу святому Молитву складаєм
Без зайдів — єреїв вельмож!
О люди чужії, до нашої хати
Приходьте на щедрий обід.
Та віри чужої не смійте вторгати
У наш добросовісний світ!
О люди чужії, святі ваші дари:
Є Біблія, Тора, Коран.
І в нас є святії слова Мага Віри,
І хліб свій, і хата, і лан!

Чому польська інтелігенція, вважаючи себе католицькою, має високе почуття національної гідності? Чому, починаючи від Костюшка, ці інтелігенти чинили відвертий наступ проти своїх ксьондзів — поляків, які в ім'я Ватикану і віри Христової згерманізували поляків, впроваджували у польську спільноту німецьку мову?

Чому українські інтелігенти, які є католиками, майже не чинили опору ксьондзам — українцям, які ополячували галичан, про що й пише Іван Франко та інші його однодумці.

Відповіді на це дав прихильник РУНВіри інженер О. Дейчаківський: «Наша галицька інтелігенція майже вся походить із священничих родин.

Поляки не вороже ставилися до галицьких поповичів і попадівень. І вони мали можливість закінчувати польські університети. Очевидно, з попівських родин виходили й визначні борці за українську державність, але всі вони ніколи й ніде не осуджували всечесних отців такого типу, як єпископ Синишин та йому подібних, які вважали, що головне бути католиком, а українцем можна й не бути.

Поляки не мали синів і дочок, які походили з священничих родин. І тому їхня інтелігенція, що формувалася за національними основами, є більш незалежною, відважною і менш підлеглою касті католицького духовенства, має більші національні натхнення і успіхи в боротьбі за вільну і незалежну Польщу».

Д-р Юліян Мовчан, автор численних книг, послідовний гуманіст, помістив у журналі «Українська книга» (за квітень 80 року) статтю про «МАГА ВІРУ», яка, між іншим, була повністю прочитана в українській радіопрограмі у Баффало (Нью-Йорк). Він коротко переказує зміст «МАГА ВІРИ», називає її «Українською Біблією». Пише, що багато в ній є просто неймовірного. Але в це треба вірити, бо все підтверджене беззастережними доказами. Мовчан пише: «Дехто каже, що Силенко свідомо намагався натягнути свою «МАГА ВІРУ» на розмір «Біблії». Насправді у Силенка такого намагання не було: ні Силенко, ні друкарня не знали, скільки матиме сторінок «МАГА ВІРА». Силенко вважав, що не більше, як 1200 сторінок. А коли вона вийшла, Він побачив, що в ній 1427 сторінок». Мовчанові вдалося широкі кола читачів повідомити про вихід у світ монументальної «МАГА ВІРИ».

48. Ставиться основа Соборного Храму Святині Матері України

У «Самобутній Україні» (ч. 163 за липень 80 року) на всю сторінку поміщений малюнок Соборного Храму Святині Матері України. Це архітектурний проект, зроблений Учителем. Технічне оформлення цього проекту здійснив маляр Дан Онишук. Велику кольорову картину із зображенням Святині, оправлену в раму, привіз Учитель Силенко з Вінніпега на Оріяну.

27 липня 80 року вірні РУНВіри йшли вчисто колоною на Оріяні: несли Святе Письмо «МАГА ВІРУ» і проект Святині Матері України. Зупинилася на тому місці, де вже закладається фундамент будови Святині. Відбулася Священна Година. У мідяну скриньку кладеться «МАГА ВІРА». Скринька щільно закривається, і її закопують у землю: на Святій «МАГА ВІРІ» створена основа РУНВіри, на Святій «МАГА ВІРІ» ставиться основа Соборного Храму Святині Матері України. Щоб ця основа єднала усіх вірних РУНВіри. Обезсмертнювала їхні дії. І в майбутньому ставитимуться на «МАГА ВІРІ» Святині Дажбожі у містах і селах України.

У газеті «Новий шлях» за 20 травня 1980 року поміщена стаття «Ні, справа не в силенкиянах». У ній пишеться, що багато часу наші інтелігенти витрачають на поборювання силенкиян і їхніх Громад. Але справа не в силенкиянах, бо їх ще мало. А справа у проповідникові ОУН Я. Стецькові, який багато сил витрачає, пропагуючи утвердження у Києві Києво-Галицької католицької патріархії. Стецько майже у кожній статті пише «За християнську Україну», а насправді він думає, як зазначає «Новий шлях», за «католицьку Україну». Чи може націоналіст, який на перше місце ставить католицтво, а на друге Україну, вважати себе правдивим націоналістом? І ця газета пише, що в Америці ніхто не ширить кличів «За мусульманську Америку», «За християнську Америку», «За юдейську Америку», «За буддистську Америку». Бо такі кличі не тільки «абсурдні», а й «встромлюють ножа роздорів у спину Америки». Америка є американською, американці живуть в ім'я американської Америки, в якій усі релігії і їхні секти користуються однаковими правами в ім'я єдності, успіху і миру американського народу. Там, де одна релігія вважається традиційною і тому привілейованою, є дискредитація релігійних почувань і порушення демократичних основ держави.

49. Пророк Силенко і архисереї віри Христової

Свідоміша частина інтелігенції міста Лос-Анжелес (Каліфорнія) запросила Лева Силенка виголосити Доповідь в Українському Культурному Центрі. Напередодні у місті були розвішені оголошення (плакати), видані Управою УКЦ, в яких повідомлялося: «Достойний д-р Лев Силенко, відомий та непересічний своїм знанням української Стародавньої історії, діяч та історичний дослідник загостить до нас з Канади та в неділю, 30 листопада 80 року, о 5-й годині вечора в залі дому Українського Культурного Осередку (4315 Мелроз Авеню, Лос-Анжелес) виголосить багату своїм змістом цікаву Доповідь на тему: «Чому Україна (Русь—Скитія — Оріяна) була Первоколискою Індоевропейських народів», а також «Як і чому аристократія Татаро-Монгольської Орди, ставши православною, творила і зміцнювала державність Московитії».

Запрошуємо Вас усіх прибути на цікаву та рідкісну науково-історичну Доповідь.

Управа Українського Культурного Осередку в Лос-Анжелесі».

На оголошенні була фотографія Учителя Лева Силенка. Його образ світлий, натхненне благородне обличчя промовляє силою духовної незалежності, відданістю святих справі, священною любов'ю до України-Руси. (На всіх фотознятках Він одягнений у сорочку з вишитим меандрами комірцем).

Всечесні отці греко-католицької і греко-православної церков на ґрунті боротьби з Силенковою вірою в Дажбога об'єдналися. Ударили у церквах у дзвони і закликали парафіян не йти на Доповідь Силенка.

Сереї спільно видали листівку під назвою «Хитрі підступи диявола», яка була поміщена у «Бюлетні укр. кат. церкви» у Лос-Анжелесі за листопад 1980 року.

У ній читаємо: «В теперішній хвилі історії стоять одна проти одної дві могутні трійці: Божа трійця (Отець, Син і Дух святий) і фальшива трійця; Диявол, Антихрист і Лжепророк Силенко».

«У Книзі Об'явлення («Біблія») написано: «І бачив, як із рота звіра, із рота змія, із рота лжепророка три нечисті духи, подібні до жаб» (16, 13)».

Так панотці залякують християн, щоб вони не йшли слухати «Лжепророка» Силенка, бо із його рота, мовляв, виходять «нечисті духи, подібні на жаб».

І відбувся 5 листопада 80 р. «конглав», на якому католицькі і греко-православні всечесні отці (о. Колтуцький, о. А. Поротько, о. С. Тростянецький, о. П. Маєвський, о. О. Подгурець, о. С. Голутяк) за традиціями святої інквізиції написали і підписали «Декларацію»: «Ми, нижче підписані духовні проповідники української Христової громади, довідалися, цю управа Українсько-Культурного Осередку дозволила в нашій культурній Централі ширити неопоганську ідеологію поганського філософа Лева Силенка.

Ми примушені нашим становищем духовних проповідників стати в обороні християнської віри і в обороні вірних, яких Христос віддав нам під нашу опіку, боронити вірних від виступу Лева Силенка, який проповідує віру в Дажбога». І цю «Декларацію» «всечесні» з амвонів читають у церквах. Передова інтелігенція, яка очолює Український Культурний Центр, і в тому числі й відомий діяч Микола Новак, заявили, що часи палення Бруно, Гуса минули. У Америці немає місця для дій «святої інквізиції».

Створилася напружена ситуація. Вороги Силенкової віри в Дажбога добре знали, що Силенко буде говорити тільки на тему Стародавньої історії України. І про справи релігійні не буде згадувати. Але вони боялися, що християни, над душами яких вони владичать, почувши Силенка, почнуть проявляти вільнодумство.

Прибувши з Торонта до Лос-Анжелеса, Учитель Силенко зупинився у помешканні сповідника РУНВіри Олега Кармелюка.

У неділю 30 листопада 80 року перед 5-ю годиною вечора Силенко з Кармелюком прибув до Українського Культурного Центру. І тут побачив, що трохи оподаль від дверей стоять два типи. Коли люди хочуть наблизитися до дверей Центру, де через півгодини буде промовляти Силенко, вони їм кажуть: «Вертайтеся, двері зачинені, доповіді не буде».

Силенко підійшов до дверей, але вони були замкнуті. Невідома людина, яка тут стояла, сказала, що господар, який би мав відчинити двері, десь поїхав. Невідомо коли повернеться.

Силенко зрозумів: запланований шантаж. Та незадовго прибули члени Правління Центру — відомий в Лос-Анжелесі д-р Святополк Шумський (керівник української радіопрोगрами), Микола Новак та інші, і двері були відчинені.

На Доповідь приїхали люди з міста Сан-Дієго (десь 150 кілометрів від Лос-Анжелеса) та з інших міст. А з самого Лос-Анжелеса було тільки 50 осіб. (Три роки тому у цьому великому залі, де був колись кінотеатр, промовляв Лев Силенко, тоді на Його Доповіді було присутніх 700 осіб).

Незважаючи на малу кількість присутніх, Лев Силенко промовляв, як завжди, натхненно. З великим ораторським хистом.

У доповіді, як кадри у фільмі, проходили події з давньої історії Євразії. Багато нових фактів.

Ось один із численних прикладів. Гіттїти (наші Предки — родичі Трипільців, які володіли Малою Азією більше як 3100 літ тому), перебуваючи на території Палестини, мали свій Кіш (постій) над Йорданом. Місцеві люди, автохтони, називали Гіттїтів росами (русами), русинами. Вони постій Гіттїтів назвали Руса-Салем. І тут Лев Силенко подає джерела, взяті з книг з археології, лінгвістики, історії, які з детальністю подані у «МАГА ВІРІ».

Згодом місто Руса-Салем почало називатися Ерусалем (Єрусалим). Отже, місто Єрусалим заснували наші далекі рідні Предки 400 років перед приходом до Ханаану племен юдейських.

Святим символом Гіттїтів (засновників Єрусалима) було Трисуття (Тризуб). Кажучи це, Лев Силенко показав велику фотографію Гіттїтського Бога Ява, статуя якого була зроблена 4000 років тому. Ява тримає в лівій руці Святе Знамено Трисуття (Тризуб). І цю статую Силенко оглядав, перебуваючи в Туреччині (на малоазійській території).

Сила Силенкових тверджень в тому, що Він усе, про що говорить, тут же підтверджує незаперечними даними, узятими з книг археології, Стародавньої історії.

Якби Силенко у Доповіді говорив, що «українці були варварами, які на вогні пекли своїх діток, бо правдивої віри Христової не знали», та «в 988 році над Києвом возсіяла Віра Ісуса Христа, сина з роду царя юдейського Давида, сина Господа Саваота, і кияни стали

людьми благородними, прав дивовіруючими, культурними», то під час такої доповіді архиереї сиділи б у перших рядах з хрестами на грудях і вітали б Силенка як «правдивого християнського історика».

У газеті «Канадійський фермер» (6 квітня, 1981) митрофорний протоієрей С. Галик-Голутяк осудив не тільки «лжепророка» Лева Силенка, а й Український Культурний Центр. Він пише, що управа цього Центру відкинула заяву всечесних панотців і «дала слово Леву Силенку, який тепер в Лос-Анжелесі поміж нашими парафіянами ширить свою монотеїстичну віру в Дажбога, вносячи у наші громади роздори, суперечки, які приводять до зневаги тієї віри, яку прийняв наш князь святий Володимир».

«Тривога є та, що більшість членів Управи Укр. Культ. Осередку в Лос-Анжелесі, дирекція радіопрограми «Пісня України» офіційно стала по стороні Силенка, кажучи, що в Америці є свобода слова. Чому наша інтелігенція відкинула заяву всечесних отців і прийшла до залу Українського Культурного Осередку слухати одкровеніє Лжепророка Лева Силенка, котрий проповідував, тримаючи в руках ним написану поганську біблію — «МАГА ВІРУ»?»

Читаючи цю писанину в газеті «Канадійський фермер», мимоволі думаєш: Голутяк попом міг би й не бути, а порядною людиною треба було б бути.

У Чикаго 31 травня 81 року, в неділю, Лев Силенко промовляв у залі українського спортивного Товариства «Леви». Зал був переповнений.

Коли Він говорив про Скитів (Скифів), зазначав, що великий Будда походив зі скитського роду, і тут же почав знайомити людей із мовою, якою говорив Будда. Сказав, що Будда був косяком (він як принц мав косу, чуб на голові). Це викликало подив серед слухачів. Було відчутно заворушення в залі. І дехто піднімався з місця і говорив, що Скити були іранцями, що Будда був азіятом, що наша історія починається з 988 року, коли над Київською Руссю «возсіяла віра Христова».

Треба було дивуватися божественним спокоєм доповідача Силенка. Він промовляв такі слова: «Мій пане-брате, не з ненависти до вас, а з любови я говорю Вам незаперечну історичну правду. Ми старші, як стадо племен Авраамових. Ми, не ображаючи і не принижуючи нікого, маємо право знати свій корінь — звідки ми, які ми і хто ми? Не знаючи свого минулого, ми йтимемо вперед із зав'язаними очима, як каліки. Ніколи не будемо здібні оборонити себе і викликати у дітей своїх пошану до себе».

«Про те, що Скити були іранцями, це застаріла, нічим не підтверджена теорія, яку тепер археологи, історики, лінгвісти відкинули; і не були вони людьми з «раскосыми глазами», так міг написати тільки неук з ділянки історії Олександр Блок. Огляньте золоті скитські вази, на яких зображені Скити, вони мають європейські обличчя. Кожна раса має притаманності ген своїх, тільки їй властиві риси й особливості».

Перед початком Доповіді біля вхідних дверей залу Товариства «Леви» стояв невідомий чоловік з коробом. Роздавав даром книжку під назвою «Від Сталіна до Дажбога». Ця книга написана на замовлення архиєреїв і підписана псевдонімом І. Федоренко. Має 160 сторінок, видана в Чикаго у 1980 році.

На обкладинці цієї книги під заголовком є біблійний напис: «Пізнаєте правду, а правда визволить вас» (Іоан 8:32). Люди казали, що цю книгу написав священник Білецький

з греко-православної церкви св. Володимира (Чикаго).

У книзі написано, що Лев Силенко заснував РУНВіру з наказу Кремля і Він фінансований московським НКВД. Маючи багато доларів, живе розкішно у Флориді. (Та вірні РУНВіри знають, що Силенко у Флориді ще ні разу не бував).

У цій книзі, крім наклепів, нападів, провокацій, підлого шантажу, містилися й відверті погрози на адресу Силенка. Навіть неприхильники Силенкові обурювалися такими підлими методами компрометацій і очорнень Його особи.

Після доповіді в Чикаго до Силенка підійшов інженер Дейчаківський і запросив на вечерю. В розмові сказав: «Я передав для Вас рідкісні книги з археології, історії, лінгвістики. І ось дарую Вам словник Вебстера. Ви мене і багатьох таких, як я, дивуєте. Скільки на Вашу світлу голову вилито бруду, обмов, наклепів. Усюди чую, що попи Вас ненавидять більше, ніж Франка. Ви весь час у дорозі. У Вас немає ні хати, ні родини.

Скільки терпінь виносить Ваша зворушлива душа. І за що? За віру в Дажбога, за прагнення вивести свій народ з дому духовного рабства. Ви справді є святим мучеником, але наші люди не здібні ні пошанувати, ні оцінити Вас. І коли б американські закони дозволяли, Ви були б нашими попами спалені, як Іван Гус чи Джордано Бруно».

Силенко відповів високочолому панові Дейчаківському: «Так щиро і розумно, як ви, мало хто зі мною говорив. Що можу сказати... Живучи в постійній нервовій напрузі, виснажуючи себе тяжкою працею над «МАГА ВІРОЮ» і чуючи погрози, наклепи, скажу Вам: хай вороги РУНВіри скажуть, де будуть мене палити, і я сам принесу в'язанку дров. Так може закінчитися моє страждання. Але моя свята віра не буде спалена. Житиме святим променем у душах вірних синів і дочок України-Руси».

Побратими М. Марків, П. Микитин, М. Булка та інші порадили Учителеві, щоб Він нікому не давав адреси свого мешкання у Вінніпезі, а число телефону знали тільки довірені люди. І щоб мав телефон «нот лістен», тобто в телефонній книзі адреса не подана. На вулиці Чикаго у Чикаго є чимало українських крамниць. Вийшовши з крамниці «Орбіт», Лев Силенко зайшов до книгарні.

Купивши декілька газет, йшов вулицею. До Нього підійшли двоє незнайомих. Один з них вийняв книжку «Від Сталіна до Дажбога», сказав: «Лев Силенко, ти пророк несповна розуму. І не думай, що як Ти живеш у «фрі кантрі», то маєш право баламутити українців своїм вишуканим ідолопоклонством з різними богами-чудаками. Ми закликаємо Тебе припинити ширити віру в Дажбога. Коли Ти не образумишся, ми Тебе зітремо в порох. Віра в Дажбога — це советсько-московська затія, щоб роз'єднати українців».

Силенко відповів, як завжди у таких випадках, спокійно: «Віра Христова, яку Ви сповідуєте, вже сотні років роз'єднує українців. Гляньте, на одній вулиці стоїть три церкви, збудовані українцями: католицька, греко-православна, баптистська. І українці, вірячи по-різному в Христа, не люблять себе. Живуть в роз'єднанні. Українці були роз'єднані, як бачите, ще перед об'явленою мною вірою в Дажбога. Тільки рідне є рідне. Я хочу українців об'єднати рідною духовністю — РУНВірою, вірою в Господа Дажбога. Ваш Бог Ісус навчає Вас любити ворогів своїх. Ми ж є братами: нас родила одна мати, любимо її понад все. І хай ця свята любов буде нашою святою рідною вірою».

Двоє невідомих, чуючи тиху сердечну мову, ніби заспокоїлися.

Силенко усміхнувся, склав перед собою молитовно руки і, ніби вклонившись їм, сказав: «Добро походить від Добра. Хай святиться Добро у ваших душах. Я Добру кланяюся». І пішов спокійно вулицею, а коли оглянувся, побачив: двоє невідомих, як окам'янілі, стояли і дивилися Йому вслід...

* * *

1 березня 81 року у Гемільтоні (Канада) на Священній Годині Учитель Силенко сказав: «У недалекому майбутньому буде відроджена Українська Соборна Демократична Держава». Він передбачав приблизно рік постання незалежної України. Вірні РУНВіри щиро приймали Його слово, проявляючи жертвенність.

На купівлю будинку для Святині Дажбожої у Гемільтоні були складені такі пожертви: Славин Яворівський — 6720 доларів, Богдан І. Тимченко — 6000, Мирослав Ситник — 4040, Мирослава Тимченко — 4000, Олег Левшенюк — 4540, Богдан Підгурський — 2060, Зоряна Підгурська — 2000, Ярослав Кулик — 2140, Володар Гайдайчук — 2000, Миролуб Сидюк — 1260, Світанна Клер — 2000, Миролуб Петронюк — 1020, Лада Ситник — 500, П. Гордієнко — 260, Наталя Пивовар — 100, Світанна Бабич — 170, Степан Глушко — 120, Лінда Галан — 50, Поляна Дмитренко — 45, Катерина Кобець — 30, Степан Равро — 1020, Василь Лановий — 505, Орь Балабан — 200, Михайло Рудик — 310, Лада Дуб-Коріневич — 260, Святослав Татаринів — 510.

50. Є люди будівники, а є — руїтники

Професор Вейлес Браун (Карнел університет, Нью-Йорк) у листі за 27 серпня 81 року доброю українською і англійською мовами пише, що Він прочитав, що «Дажбог — це субстанція, яка має в собі всі починання фізичні і метафізичні українського народу, — так пише Учитель Силенко». «Я не українець, але я вивчаю Вашу мову, Вашу історію і культуру. Мене зацікавило, що українці мають своє розуміння Бога. Чи можете прислати мені інформації в українській і англійській мовах про РУНВіру?»

З цього зрозуміло, що чужинці, які хочуть пізнати, хто такі українці, не шукають їх у католицизмові чи греко-ортодоксії, де їх немає.

У Австралії Громади вірних РУНВіри з тривогою відгукувалися на провокативні дії деяких осіб, що розсилають листівки, фабрикуючи наклепи на Учителя. Побратим з Австралії С. Спасько у листі від 27 листопада 81 року пише: «Пане А. Білецький, в минулому ви вже піднімали бунт серед рідновірів проти Учителя Силенка, але Вам це не вдалося.

За бунтарство вас було виключено з Громади вірних РУНВіри. Тепер ви тайком підмовили Гайдайчука, Дидика та двох інших, щоб з ними діяти проти Силенка. Ви кажете, що в РУНВірі всі рівні і всі мають однакові права. І тому кожний може мати свою в себе РУНВіру без Силенка. Ви розвалювач організованого українського життя, пане Адаме. Ви самі пишете, що Силенко великий, бо Його ідея, що живе в РУНВірі, винахід великий. Та Вам не подобається, що Силенкові вірні називають Його Учителем, Пророком. Мовляв, у РУНВірі всі рівні: немає Пророків і Учителів. О, яка це глупота! Якщо в армії всі рівні, немає старшини, полковника, генерала, то тоді й армії немає. Коли ми, українці, не матимемо свого Учителя чи Пророка, то тоді на це місце чужинці і вороги нам дадуть чужого Учителя й Пророка. Коли ми не матимемо своєї рідної віри, то чужинці нам брутальною силою накинуть чужу!

Є правда, яка всім відома. Силенко створив РУНВіру, об'явив концепцію Єдиного Бога. Не розвалюйте те, що хтось створив, в даному випадку Силенко. Ви шукаєте в Силенкові тільки недоліки, закликаєте всіх бунтуватися проти Нього. Для нас, вірних РУНВіри, вже досить анархії в Українському житті, впродовж віків вона нас переконала в тому, що порядок, організоване життя твориться тільки там, де є Авторитет Провідника і повна дисципліна.

Пане Адаме Білецький, Ви себе проголосили рятівником РУНВіри, якої Ви не започатковували і ніякої праці в неї не вклали. Мовляв, Силенко розвалює те, що Він організував і збудував і на що потратив частину свого життя і багато-багато праці. Треба бути наївним і тугодумним, щоб повірити у ці Ваші маячіння.

Ми, вірні РУНВіри, знаємо, що Учитель Силенко дав РУНВірі ідею, перетворив її в організацію, яка за десяток років стала поважною силою. РУНВіра стала тим магнетом, який притягає до себе тверезо думаючих українців. Але це дуже залякало і стурбувало тих, які не хочуть, щоб українці мали своє розуміння Єдиного Бога. Тому вороги України шукають різних шляхів і способів, щоб РУНВіру завалити.

Ви для нас в Австралії є людиною незнаною, так як і ваші колеги І. Став, В.

Гайдайчук. Та ми про Вас судимо з вашого власного поступовання і з того, що ви самі написали. Ви робите Каїнову роботу. Інша справа, свідомо чи несвідомо. Ми вам кажемо: «Припиніть! Бо ваша робота є на руку ворогам України».

* * *

Соборний Храм Святині Матері України будується.

На Оріяні (Спрінг Глен, Нью-Йорк) Учитель Силенко 7 серпня 82 року підписав договір з будівельною фірмою «Еркес Брас констракшн» (Порт Джервіс, Нью-Йорк) в присутності рунтата М. Лозового, рунтата Б. Свириденка і С. Гулака. У контракті зазначено, що цій фірмі заплачено за будівельний матеріал 10777 доларів 99 центів, а за роботу — 7383 долари.

У серпні будуть ставитися стіни. Уже замовлені біми (великі залізні балки) довжиною 40 футів. Стіни кластимуться з блоків. У жовтні має бути закінчений перший поверх.

Про будову Святині широко інформується у часописі «Самобутня Україна», Розійшлася по Діаспорі вістка, що будова Першої в світі Святині Матері України продовжується. Вірні Силенкової віри в Дажбога складають щирі пожертви. І відразу почали діяти «воріженьки».

Щоб стримати будову Святині, ворожі сили використали у Гемільтоні С. Синника і С. Яворівського, які почали всюди розсилати листівки, що Соборний Храм Святині Матері України «будується біля жидівського гето, та ще й на болоті». Отже, не треба складати пожертви на будову.

Та поруч оселі Оріяна на відстані близько одного кілометра знаходиться світова оселя Спілки Української Молоді. Та й інші є забудови українців. І регіональні будівельні інспектори-американці вважають, що земля є придатною для будови, тому дали дозвіл на будівництво Святині. А що на південь від Оріяни за кілька кілометрів є жидівська оселя, то в Америці таке буває досить часто: на одній вулиці декілька церков чи організацій різних національностей і неоднакових релігійних напрямків.

Якийсь Роберт Ч. написав до архітектора Річарда Шермана у Кергонсон листа, в якому ставить запитання: «Скільки коштуватиме закінчення будови і скільки коштує фундамент цієї будови? І чи на цій місцевості дозволено будувати Церкву і оподаль мати кладовище? »

Річард Шерман виготовив архітектурні плани будови Святині Матері України на основі вказівок Учителя Лева Силенка, маючи всі дані про місцевість і дозвіл на будову Святині на Оріяні, виданий урядовими чинниками США. Усе йде згідно закону, і ні в чому немає ніяких порушень. Та архітектор Шерман написав листа Силенкові, що він має справу тільки з Ним (Силенком), а не з людьми невідомими з Канади, які його турбують своїми провокативними листами, на які він, як архітектор, не зобов'язаний відповідати. І тут Р. Шерман додав: «Що ви за люди, українці, коли хтось починає щось будувати, завжди його обсїдають руїнники, щоб всякий добрий почин зруйнувати».

І знову з Австралії від Правління Громади вірних РУНВіри (Київ, Сидней) прийшов офіційний лист (22 серпня 82 р.), який підписали рунтато Тарас Осадчук, І. Присташ, М. Свищ, С. Спасько та інші. У цьому листі читаємо: «Це ще один бунт проти єдності вірних

РУНВіри і Учителя Силенка. Бунт, подібний бунтові Шкавридька і Білецького. Тепер цей бунт очолив М. Синник з трьома своїми «мушкетерами», які творять роз'єднання рідновірів, очорнюють Учителя, і все під гаслами «в оборот правди, справедливості, порядку», і виставляють себе як ангелів, а всіх, хто не з ними, обкидають болотом. Синник підбурих несвідомих, щоб вони приїхали на його «собор», і на цьому «соборі» вони самі себе обділили найвищими титулами — «мага рунтато», «гета рунтато» і тому подібне. Усі ці титули вони взяли з «МАГА ВІРИ»: все це звичайний грабунок чужого надбання і присвоєння собі в анархічний спосіб.

Правильно кажуть тут деякі наші посестри: «А де були б ті всі гета і мага рунтати, коли б не Учитель Силенко. Вони б, тобто Синник і його товариші, до цього часу били б поклони перед ідолами іноземними та давали гроші чужим богам. Діяльність М. Синника, С. Яворівського і тих кілька осіб, що з ними, ми засуджуємо, бо вона нечесна, підступна і брудна. А головне, скерована на дискредитацію РУНВіри і Учителя Силенка, як і на знеславлення Українців у світі».

У листопаді місяці на Оріяну з Гемільтона прийшов таємний лист, в якому повідомлено, що Синник і Яворівський ширять наклепи на Силенка, бо мають в плані ліквідувати Громаду вірних РУНВіри у Гемільтоні, а Святиню тут же, у Гемільтоні, куплену за пожертви людей, які визнали Силенкову віру в Дажбога, в недалекому майбутньому продати, бо в купчих документах вони вхитрилися поставити свої прізвища.

Відома діячка ОСІДУ РУНВіри Людмила Фенько написала власноручно листа (24 лютого 83 року), зробила копії і послала Громадам вірних РУНВіри. В листі вона пише: «Українці відомі в історії як люди, які самі себе роз'єднують, розсварюють і знищують. І ця хвороба проникла і в ОСІДУ РУНВіри. Наприклад, вірні РУНВіри в Чикаго хотіли, щоб Оріяна була куплена в Чикаго. Учитель почав доводити, що Оріяна має бути там, де є найбільше скупчення українців, тобто біля Нью-Йорка. А І. Став хотів, щоб все було в Атлантик Ситі, та ще й як його власність. А в Гемільтоні панове Брага, Синник, Яворівський хотіли, щоб Централя була у Гемільтоні. І це стало головною причиною роздорів, сварні і очорнень Учителя. І. Став і панове з Гемільтона почали всюди писати листи, що Учитель всіх ігнорує, зі всіма не погоджується. Бо Його завдання, мовляв, писати книжки, займатися духовними справами і закликати людей складати пожертви на РУНВіру. А от Став, Синник, Брага зі своїми колегами хочуть цими зібраними грошима розпоряджатися так, як вони вважають. Учитель виступив проти цього, і вони тепер на Нього зводять найбрудніші наклепи і вносять розлад у Громади вірних РУНВіри.

Тепер нам всім зрозуміло, що збунтовані хочуть перебрати рахунки банківські, а Учителя готові розп'ясти, як Він не буде робити так, як вони хочуть.

Ви Учителеві присягалися на вірність, обіцяли Йому помагати, а тепер поводитесь як Юда, який продав Христа. Та люди не дурні, бачать змовників, які заплямовують Учителя». (Усі листи, тут подані, зберігаються у Архіві при Соборному Храмі Святині Матері України).

Посестра Людмила Фенько і її муж доводять, що Учитель при жодних обставинах не повинен погодитися на підступні вимоги змовників, які планують знищити засновану Учителем РУНВіру.

З Англії вірні РУНВіри Д. Солодуха, П. Печерний, Я. Іванко, М. Грушенко, П. Чумак, І. Москаленко, В. Шевченко, А. Коломиєць, Г. Панасенко та інші прислали листа Учителеві, висловлюючи свої співчуття і вірність Його науці, осуджуючи тих, які різними способами хочуть зруйнувати те, що вже збудоване.

51. «Я не можу відректися від себе»

Коли на Оріяні був поставлений перший поверх Святині (а це було 17 липня 83 року), на Третньому Соборі Учитель Лев Силенко сказав: «Любі мої Брати і Сестри, сьогодні ми з'їхалися з міст Канади, Америки, є й гості з Англії, Австралії. Відбувається Третій Собор Громад вірних РУНВіри, присвячений будові Соборного Храму Святині Матері України. Один з присутніх побратимів мені сказав, щоб я був обережний. Є чутки, що «вороги хочуть у Силенка відібрати життя».

Я тут на Соборі біля Знамена (Трисуття Дажбожого) заявляю Вам, що коли б зайшов до залу в цю хвилину озброєний ворог і сказав мені: «Відрікайся від віри в Дажбога, а ні, — тут тобі смерть», — я б сказав: «Віра в Дажбога — це душа моя, я не можу відректися від себе, я не можу зрадити Святого Духа України-Руси».

Так, мої любі Побратими й Посестри, прошу зрозуміти, що моя віра в Дажбога свята. Я їй присвятив своє життя. Таким я є і таким я буду до останнього удару серця мого, і в цьому моє духовне щастя і велич моєї віри в Єдиносущого Господа Дажбога».

Люди, затамувавши подих, слухали промову Учителя.

Того ж дня під час обіду на будову Святині Матері України було складено 15758 доларів. А перед тим рунтато Лозовий склав пожертву в сумі 12000 доларів.

Ознаменовуючи 3-й Собор, сповідники Силенкової віри в Дажбога склали пожертви: Віра Волян — 1000 доларів, рунтато Б. Станопруд — 1250 доларів, М. Тимченко-Смалюх — 1000 доларів, Євдокія Шкварченко — 1000 доларів, Роман і Людмила Фенько — 1000 доларів, Богдан Коломицький — 1000 доларів, отаман Я. Шелестун — 500, рунтато Орь Улицький — 560, Світання Клер — 500, Лінда Галаган — 500, станиця «Сонцеград» (Монреаль) — 625, Б. і П. Борис — 625, рунтато М. Лисенко — 500, Ніна Кочерга — 250, Б. Коломицький — 250, Святослав Гулак — 500. Усі інші склали пожертви по 200, 100 доларів.

Рунтато Мирослав І. Лозовий (скарбник фонду Комітету будови Святині Матері України) подав Соборові детальний Звіт, зазначаючи, скільки і на що були зроблені витрати. Він сказав, що земельний простір Оріяна був у 1975 році куплений за готівку (12000 доларів). На рахунку було 9000 доларів. І щоб не робити позики в банку, у день купівлі дарували по 1000 доларів Ф. Коваленко, рунтато Б. Свириденко і рунтато М. Лозовий. У Звіті за 26 червня 83 року зазначено, що уже загальна сума витрат, зроблених на будову Святині Матері України, складає \$ 106,223.83.

Фінансовий Звіт був перевірений Ревізійною Радою при Головному Столі ОСІДУ РУНВіри.

На Соборі голова Ради Побратимського Взаємодовір'я рунтато Богдан Станопруд у своїй звітній доповіді також порушив питання допомоги Учителеві Силенкові. Подаю нижче твердження ревізора Б. Станопруда без змін.

«1. Учитель Лев Силенко до 72 року отримував з Канцелярії Головного Столу ОСІДУ РУНВіри в Чикаго щомісяця по 50 доларів: отримував цей гонорар загальною сумою (раз чи два рази на рік), даючи розписку. Фонди були такі малі, що від часу виходу журналу «Рідна Віра» (літо 64 року) і до 72 року Учитель входив у нові й нові борги.

2. Від 72 року починаючи, як стверджує скарбник Фонду Головного Столу ОСІДУ РУНВіри Ф. Мирош, Учитель почав отримувати щомісяця 120 доларів. Такий гонорар отримував Учитель, тяжко працюючи над «МАГА ВІРОЮ». Він, щоб мати відповідні історичні матеріали, робив з науково-дослідницькою метою подорожі до Іраку, Ірану, Греції, Індії, Англії, Туреччини та до інших країн, відвідував бібліотеки міст Канади і США і в цей час видавав «Самобутню Україну», організовував Станиці ОСІДУ РУНВіри, виголошував доповіді у містах Канади і США. Я подумав: чи міг би все це робити Учитель, маючи дружину, дітей, гаражі, дома, маєтки? Я почав розуміти життя Учителя. Знаходилися добрі люди (світ не без добрих людей), які дарували особисто Учителеві гроші на прожиток і писали в листах: «Це Вам мій дарунок. Ви робите велику корисну працю для України», (Правда, як опісля виявилось, були такі, що дарували 50 доларів, а потім казали: «Та я дав 500», та від того немає нікому ніякої шкоди. Є в нас прислів'я: подарованому коневі в зуби не заглядають).

3. Від 77 року починаючи скарбник Фонду Головного Столу ОСІДУ РУНВіри А. Топчан з Монреалю для Учителя посилала 195 доларів на всі видатки життя, включаючи оплату мешкання.

4. Від березня 81 року Учитель від Головного Столу ОСІДУ РУНВіри щомісяця отримував на прожиток 247 доларів.

5. Від листопада 82 року починаючи Учитель з Фонду Головного Столу ОСІДУ РУНВіри щомісяця отримує на прожиток 257 доларів.

Отже, 257 доларів щомісяця від нас (від Світового ОСІДУ РУНВіри) на життя отримує Людина, без якої не було б «МАГА ВІРИ», не було б ОСІДУ РУНВіри і власностей ОСІДУ РУНВіри, не було б «Самобутньої України» і не будувалася б сьогодні Святиня Матері України.

Наведу тут для порівняння таку арифметику: український греко-православний Собор у Вінніпезі давно вже постановив, що ставка священника щомісяця становить 900—1000 доларів. Канадським баптистам платять щомісяця 1000—1400 доларів.

Ми продаємо всюди «МАГА ВІРУ», усі брошури і книжки, написані Учителем. Гроші з проданих книг Учитель відмовився брати, Вони йдуть наkonto (рахунок) Фонду ОСІДУ РУНВіри. Отже, Учитель свою працю, час і життя своє дарує для РУНВіри.

Сьогодні ми постановили: до тих 257 доларів, що отримував Учитель, додати 55 доларів щомісячно.

Учителю наш! Треба справді бути Духовним Лицарем-Переможцем свого «Я» —не палити, не пити сивухи, не мати родини, повністю себе присвятити великій праці для Українського Народу, щоб жити скромністю аскета, як Ви живете. Ви наш Духовний Батько», рунтато Б. Станопруд за Раду Побратимського Взаємодовір'я ОСІДУ РУНВіри. Оріяна, Спрінг Глен, 16—17 липня 10983 р. Дажбожого. (Матеріали 3-го Собору зберігаються в Архіві при Святині Матері України на Оріяні).

52. «... Немає української православної церкви». Що сказав Добролюб Лимар тиждень перед смертю

5 листопада 83 року вірні РУНВіри врочисто відзначили 3-тю річницю відходу у Царство Духа Предків визначного жертводавця інженера Володимира Олійника. Біля його пам'ятника на Оріяні були покладені квіти щиросердечної побратимської любови. В. Олійник 28 липня 1979 р. власноручно на Оріяні написав заповіт (тестамент), що він і його дружина Мирослава складають 10000 доларів на видавничий Фонд РУНВіри. У заповіті В. Олійник написав, що відповідальним за цей фонд є Учитель Лев Силенко (оригінал цього заповіту знаходиться при Соборному Храмі Святині Матері України). З частини коштів цього фонду були видані книги: «Навчання. Пісні. Молитви» (Катехизис РУНВіри), «Гу із спірітуал Тічер Лев Силенко» («Хто є духовний Учитель Лев Силенко»), а також брошури.

Побратим В. Олійник казав, що будова Святині Матері України — справа добра, але вона заросте бур'яном, коли у Діаспорі й Україні не будуть ширитися книжки з ученням Лева Силенка про віру в Єдиного Дажбога. Потрібне проповідництво і ще раз проповідництво: видання книг і брошур ставити на перше місце, бо без цього РУНВіра не може в Україні утверджуватися.

Тепер на видавничому Фонді імені В. Олійника є більше, ніж 16000 доларів. Вони мають бути призначені на поширення РУНВіри в Україні, щоб був достойно виконаний заповіт побратима В. Олійника.

В. Олійник вірив у перемогу Силенкового вчення в Україні. Любив Учителя за Його послідовність і самовіддану працю для РУНВіри. Казав, що Пророк Силенко посланий Дажбогом звістити Світові Нову Релігію.

«Вісник» (орган православної церкви в Канаді) за 1—15 липня 83 року помістив статтю про перепис населення Канади. Зазначає, що українцям завдана кривда: українців записано «православними греками».

Статутна комісія української греко-православної церкви в Канаді хоче відкинути слово «греко», щоб було тільки «православна церква».

Але насправді немає української православної церкви. Як довести, що в українській православній церкві канони, догми, ритуали, літургія, теологічні поняття створені українцями, а не греками?

«Але ж в українській православній церкві священник читає «Євангелії» по-українському. Отже, церква українська...» — кажуть всечасні отці.

До Учителя Лева Силенка прийшли листи із запитаннями, що Він може про це сказати. Силенко відповів: «Коли літургія, створена патріархом Візантії Іоаном Златоустом, перекладена з грецької мови на українську, то це не значить, що літургія українська. Коли твір Маркса «Капітал» перекладений на українську мову, то це не значить, що цей твір український. Якщо ми здібні думати, що маємо пошану самі до себе, то ми не будемо православною церквою, створеною греками, у якій нічого українського немає, називати українською. Люди не люблять плагіаторства, навіть у світі релігійного життя».

У 84 році вийшла у світ англomовна книжка „Гу із спірітуал Тічер Лев Силенко?“ («Хто є духовний Учитель Лев Силенко?»). Її видання було потрібне, тому що вірні

РУНВіри у Діаспорі контактуються з англomовним світом, і чужинці, переважно американці, у своїх листах запрошують інформацію про РУНВіру і її Засновника.

6 січня 84 року відійшов у Царство Духа Предків рідних рунтато Мирослав (Іван) Лозовий, народжений 6 вересня 25 року в селі Олександрівка на Сумщині. Він був одним з перших визнавців РУНВіри, засновником Громади вірних РУНВіри у Нью-Йорку. Був людиною високої самодисципліни, плекав обряд шанобливого ставлення до Учителя Лева Силенка. Усі організаційні справи обмірковував з Учителем і казав, що в ОСІДУ РУНВіри буде порядок, як буде пошанований авторитет Учителя. Коли вирішувалася якась справа і поставала неоднозгідність, він казав: «Учитель має пріоритет і Його рішення ми повинні приймати так щиро, як щиро ми визнали Його Вчення».

Рунтато М. Лозовий був діловитою людиною. Усім відома Його кмітлива працьовитість. І послідовність у діях. Чи не найбільше саме він спричинився, щоб був куплений земельний простір Оріяна і щоб на ньому почалася будова Святині Матері України.

Він у порозумінні з Учителем у визначеному місці поставив фундамент для Соборного Храму Святині Матері України, подарувавши на це 10000 доларів.

У Пенсильванії на заводі були замовлені так звані сталеві біми (балки), які згодом вантажними автами були привезені на Оріяну. І рунтато М. Лозовий, його дружина Людмила, рунтато Свириденко і його дружина Світання, побратими Б. Міненко, К. Коперник, М. Черепаха та інші брали активну участь у розвантаженні троків.

Учитель Силенко вважав, що порівняно ще молода людина рунтато М. Лозовий сприятиме завершенню будови Святині. Рунтато Лозовий висловлювався, що сам особисто щороку буде жертвувати по 10000 доларів, щоб будівництво було успішно закінчене.

Його відхід Учитель боляче сприйняв, Рунтато Лозовий був одним із головних учасників Першого, Другого і Третього Соборів ОСІДУ РУНВіри.

Під час поховання Учитель сказав: «Ми проводжаємо в останню дорогу лицаря Української Духовної Революції — у наших серцях завжди світлитиметься пам'ять про побратима Мирослава (І.) Лозового». Рунтато Лозовий залишив у смуткові дружину Людмилу, синів Мирослава і Тараса, доньок Галю, Людмилу, Лесю. Він похований на кладовищі на Оріяні. І вірні РУНВіри щороку квітами любови вшановують пам'ять про нього.

У п'ятницю 10 лютого 84 року до Учителя Лева Силенка потелефонував побратим Добролюб (Данило) Лимар з Лос-Анжелеса. І сказав: «Любий Пророче, Учителю Лев Силенко, говорю до Вас перший і останній раз. Я маю 87 років. Знаю, що ніколи не побачу Вас. Шкодную, що ми ніколи не стрічалися. Відчуваю, що через тиждень я відійду у Царство Духа Предків. І це буде останнє моє слово: слава Силенкові, нашому рідному Пророкові! Слава Дажбогу!

Учителю, Ви підіймаєте камінь дуже тяжкий. Тисячу літ ніхто не думав цей камінь зрушити з місця. Ніхто не додумався між українцями проповідувати віру в Одного Господа Дажбога. Ви перший і останній Пророк. Тільки 100 років після Вас прийдуть люди, які збагнуть Ваше Святе Вчення. А тепер Ви будете зацьковані, обмовлені, обкидані брудом, може й калічені або вбиті. А з РУНВірою може статися таке: кожний намагатиметься

спотворювати Ваше Святе Вчення, приписуючи собі і творячи якусь нову окремішню РУНВіру. Може постати 100 груп, і кожна з них матиме свою РУНВіру, і кожна інакше інтерпретуватиме Ваше Святе Вчення, переінакшуючи його. Одна група РУНВіри буде воювати з іншою, і кожна вважатиме себе найправдивішою. Провідник кожної групки вважатиме себе найголовнішим «отаманом». І прагнутиме інші групи РУНВіри приєднати до себе, як до Централі. І не буде між вірними РУНВіри часу на втілення в життя «МАГА ВІРИ». Сварня, гризня виснажуватиме і стомлюватиме їх. Очевидно, будуть активно діяти у цьому напрямку провокатори, підіслані архиєреями чужих релігій, які, перелякавшись РУНВіри, намагатимуться її позбавити статусу релігійної Громади і перетворити РУНВіру в товариство дослідників міфології, у спільноту народознавства, у розшарпане просвітянство. І тоді архиєреї чужих релігій скажуть: «Нікчемні холопи, «раби божіє», «со страхом і трепетом» бийте поклони Господу Саваоту, Богу народу юдейського, просіть, щоб Він Вам відпустив гріхи». І «раби божіє» не знатимуть, хто вони, ким і чому закуті в ганебне рабство.

Рідний Пророче, Ви об'явили рідні догми і канони: рідна віра рідна, а чужа — чужа. Ваші Сім Законів Правильного Життя — це свята догма благородного самовдосконалення, і до цієї української догми не доросли «німії, підлії раби», не здібні самі робити порядок у своїй душі й помислах.

Пророче, Ви Всевишнім Господом посланий. Терпіть. Жахливі зневаги і обмови сипатимуться на Вас. Терпіть і прощайте знахабнілим, розгуканим рабам. Їм більше буде імпонувати відстала форма релігії — політеїзм (багатобожжя), бо кожний матиме свого божка, щоб казати, що його божок кращий, ніж у сусіда. Таке багатобожжя точитиме душу, так, як шашель точить дерево. Але прийдуть кращі люди в Україні.

Ваше Святе Вчення приймуть і Світ Правди засвітять. І цим звеличать себе і Матір Україну, Якщо буде потреба, згадайте мої міркування і напишіть, що я, силенкиянин Добролюб Лимар, відійшов у Царство Духа Предків з поклоном до Вас».

17 лютого 84 року до Учителя Силенка потелефонувала посестра Калина, дружина Лимаря, і сказала, що вчора (16 лютого) її любий чоловік Добролюб відійшов у Царство Духа Предків.

53. «Прийшов, щоб їх розбудити»

18 серпня 85 року на врочистій Священній Годині у Соборному Храмі Святині Матері України Учитель Силенко мав промову, у якій дав відповіді на ряд важливих питань з Українського Духовного Життя. (Його промова була видана окремою брошурою під назвою «Що Українець повинен знати?»).

У Святині була велика кількість віруючих РУНВіри, прибулих з міст Канади, Америки, були присутні представники Громад вірних РУНВіри з Австралії, багато молоді, студентів, які брали участь у Священній Годині.

В цей день вірні РУНВіри (після промови Учителя) склали пожертви на будову Святині Матері України в сумі 22406 доларів. Подаю список жертводавців: М. і М. Черепача — 1000 доларів, Калина Лимар — 1000 доларів, Людмила Шкварченко — 1000, М. П-н — 1000, Святослав Гулак — 1000, Людмила і Роман Фенько — 1000, Богдан Коломицький — 1000, станиця ім. Святослава — 2000 (Чикаго), рунтато Богдан Станопруд — 1000, П. Думний — 1000, Людмила Лозова — 1000, рунтато Б. Свириденко і дружина Світання — 1000, Віра Волан — 1000, П. і А. Ковалі — 1000, С. Тхорик і дружина — 1000, В. Цупер — 1000, Богдан Борис — 500, рунтато М, Лисенко — 500, Людмила Остринська — 500, Ніна Колосовська — 500, Богдан Кочерга — 600, Л. Шулик і дружина — 500 та інші по 200 — 100 доларів.

Впродовж десяти століть в Україні на славу Бога юдейця Ісуса ставили церкви князі, дворяни, гетмани, вторжники (московські і польські королі). У церквах всечесні отці славили владу іноземну — вторжницьку: «кожна влада Богом дана» — навчає Ісус.

Вперше за 1000 літ між українцями появилася Людина, яка ставить Соборний Храм Святині Матері України.

Учитель Силенко каже, що є в Україні храми, поставлені на честь святих юдеїв, греків. Тепер прийшов час, щоб достойні сини і доньки поставили Храм на славу рідної Матері України. І в Храмі звеличували багатостраждальну Україну і славили свого рідного Господа.

Були в Україні князі, гетмани, полковники, були митрополити, наставлені Візантією чи Москвою. І здавалося, що так вже є від сотворення світу, що українці не вірять в Бога по-українському, що у них немає українського розуміння моралі і культури. Усе це виховувало в українця почуття меншої вартости, вислужливого раба, тутешнього православного без почувань національної свідомости, гідности.

І тут ніби грім серед чистого неба, ніби світлий вирок неба і землі, благословенний Світлом, Правдою, Милосердям, благословенний Господом Дажбогом прийшов до рідного Народу рідний Пророк. Він у безпросвітній темряві духовної неволі підняв яскравий смолоскип Нового Духовного Народження. Він, Син Неба і Землі, кличе рідний Народ любити свого Господа і не шукати спасіння біля вівтарів чужих релігій, чужих розумінь Бога, правди, віри, моралі.

Баптистський проповідник Г. Домашевець видав брошуру про релігійне життя в Діаспорі (видання Кирило-Методіївського Братства, 85 р.), в якій розмірковує про РУНВіру, даючи відчути, що мало в ній орієнтується. Наприклад, він пише, що вірні

РУНВіри називають себе внуками Дажбожими. А це, мовляв, убога думка, бо виходить, що Дажбог мав ще й синів і доньок. «Учитель Силенко пише, що Ісус був жидом, рабіном, а це є явна неправда, бо Ісус ніколи не був жидом, він був сином Бога живого, і тому жиди його розп'яли».

Силенко не вступає в дискусії з християнськими теологами, які мало орієнтуються в «Євангеліях». А вірним РУНВіри Він сказав: «У наших Предків слово «внук» мало первісне значення «помічник». Дажбог — Добро, ми творимо добро, ми помагаємо Добру, щоб Добро перемагало Зло, ми помічники, «внуки» Дажбожі».

Лев Силенко був дуже стривожений, почувши, що в Чорнобилі в суботу 26 квітня 86 року вибухнула експериментальна споруда нуклеарної станції — ЧАЕС. Люди казали: «Це кара нам за те, що ми відреклися у 988 році рідної духовності. Це Небо і Земля карає українців за те, що вона возз'єдналася з Москвою і вважає московських шовіністів своїми братами. За те, що вона має любов до тих, які у 33 році умертвили мільйони її дітей, засіяли українськими кістками Сибір і дивляться на Україну, як на свою власність, а на її синів, як на гарматне м'ясо».

Справді так є, в Україні, яка окупована Москвою, українці не розпоряджалися самі собою. Не розпоряджалися багатствами своєї землі. Не розпоряджалися ні своїм розумом, ні своєю душею. Вони були перетворені у «німих підлих рабів».

Рідний Пророк з болем в душі каже: «Раби — це мої рідні люди, я не можу жити без любови до людей, я їхній син. Вороги приспали моїх людей в неволі. Я прийшов, щоб їх розбудити і пробудженим показати велике світло Волі — життєдайний шлях Рідної Української Національної Віри».

«З рабів не треба кепкувати, не треба глумитися. З рабів треба створити нових українських людей. Людей без рабських традицій і навиків, людей без почуттів меншої вартости. Треба створити людей, здібних бути лицарями Української Духовної Революції. І вони почнуть вірити в себе, шанувати себе, бути творцями свого «Я». І світ почне шанувати їх».

У Канаді вийшов перший том англomовної Української Енциклопедії (86 р.), на обкладинці якої було схематичне зображення сонця. І всесесні панотці так налякані Силенковим символом РУНВіри, Трисуттям (Тризубом), яке обрамлене сонячним промінням, що почали робити напади на видавців цієї Енциклопедії: «Чому в Енциклопедії не поданий хрест або зображення святої Варвари чи діви Марії?»

У статті, надрукованій у часописі «Український голос» (21 квітня 86 року), отець С. Сорока зазначає, що варто поглянути на видання Лева Силенка, і там можна побачити Тризуб в сонці. Далі о. С. Сорока пише, що «чужинці сприймуть цей дажбожівський символ за український національний знак, бо ж він є на Енциклопедії», і що «Його (Силенкова) рука сягнула аж на обкладинку Енциклопедії».

Чому така тривога? У книзі «Українські поселення. Довідник» (80 р., Нью-Йорк, видання НТШ) на 289 сторінці читаємо: «Серед українських віровизнань треба згадати також визнавців РУНВіри (Рідної Української Національної Віри). Цей релігійний рух захопив певні кола нашого громадянства (часто молоді), так що по багатьох українських осередках створилися божниці РУНВіри, очолює цей рух Великий Учитель Лев Силенко».

54. За незалежність емблеми Українн-Руси

Коли їхати з містечка Елленвіл у сторону Нью-Йорка по автостраді № 9, то можна при дорозі побачити велику золотисто-блакитну емблему — Трисуття у сонці, від якого розходяться великі проміння.

А у селищі Спрінг Глен за кілька метрів від гайвею (головної дороги) стоїть могутня біла кам'яна брама. Це брама в'їзду до Соборного Храму Святині Матері України. Вгорі напис на двох мовах (українській і англійській) «Оріяна», а вище цього напису променисте сонце, в якому є Трисуття.

Майже всі народи Європи мають свій самобутній національний герб. Архиереї віри Христової сховали від народу Українського на ціле тисячоліття Трисуття (Тризуб) — Святе Знамено Дажбоже. І намалювали для українців біблійного єврея Михаїла у грецькому одязі. І сказали: «Раbam Господа Саваота, Бога народу юдейського. Ось цей біблійний єврей є вашим Гербом, вашою святістю».

Ніякий народ у Європі так не був принижений архиереями, як Українці-Русичі, добродушні хлібороби.

Українцям після хрещення було заборонено любити Україну-Русь по-українському. Вони примушені були силою — «вогнем і мечем» — любити Україну-Русь по-юдейському, визнаючи віру в юдейського Господа Саваота і його сина Яшую (Ісуса) в грецькій інтерпретації.

Силенкова віра робить українців духовно вільними людьми. Щоб вони були українцями не тільки по походженню, а й по вірі. Мали свій незалежний Духовний Шлях Життя. І, як маєстат незалежності України-Руси, є її символ — Трисуття.

Безпорадність української інтелігенції у тому, що вона, пишучи про національну свідомість, дає їй протилежні поняття. Така невизначеність робить українську свідомість кволою, нездідною до впорядкованого організаційного життя. Хіба може бути національна свідомість цілеспрямованою, діючою, коли в народі існує десятки різних пояснень, що означає Герб України Трисуття (Тризуб). Навіть ворог не додумався так глумитися над Гербом Нації, як це роблять українці, що звать себе патріотами.

Трисуття (Тризуб), починаючи з епохи Трипілля, символізувало три основи Життя: Нав (Дух), Яв (Матерія), Прав (Правила Духовного і Матеріального Життя).

Знаходяться такі, які твердять, що Тризуб — це вила, які тримав в руках грецький бог Посейдон, або Тризуб — це сукупність слова воля, чи символ орла, що летить в небесну далечінь, або свята Тройця (Бог Саваот, святий Дух і Син Яшуя (Христос)).

Та відомо, що у Трипільців (Гіттітів—Скитів— Русичів) Трисуття було їхнім національним символом. І про це йде детальна оповідь у «МАГА ВІРІ» і у «Святому Вченні».

Емблему РУНВіри — Трисуття у Сонці — намалював і впровадив Учитель Силенко. Він вважає, що Трисуття має мати строгу геометричну форму, яка є ознакою порядку, творчої будови і самодисципліни. Вперше цей символ був поміщений на обкладинці журналу «Рідна Віра» у 1964 році.

Емблема РУНВіри Трисуття (Тризуб) в обрамленні сонячного проміння є тепер

загально-любленим символом в Україні. Цей символ можна побачити на перших сторінках деяких журналів і газет в Україні.

У всіх релігіях є свої символи. Наприклад, у християн римський хрест, на якому був замучений Ісус, у юдеїв — шестикутна зірка царя Давида. У мусульман — у колі схематично зображені слова Пророка Магомета. У японців (шінто) — ярмо, яке є символом духовної і тілесної самодисципліни, та інші.

У газеті «Український голос» (19.01.1986, Вінніпег) поміщено статтю, в якій є заувага, що жиди ображають українців. Яка причина? Бей Мейер (Головний Спікер Кнессету Ізраелю) дав відповідь пані Вожені Ольшанській, яка є головою організації «Американці за людські права в Україні». Бен Мейер написав: «Ви, українці, мусите йти до церкви не тільки в неділю, а й щодня, і там стояти навколішки до закривавлених колін і просити прощення за те, що ваш народ зробив нам».

З цього виходить, що українці повинні стояти на колінах перед дочкою Ізраельського народу Марією, яка є «матір'ю, царицею України, Богородицею, покровою, спасителькою». І вірити, цю Ісус сказав, що «спасіння походить від жидів» (Іван 4:22).

Спікер парламенту Ізраелю певний, що українці є дуже вірними християнами. І в цей же час жорстокими антисемітами. От він і наказує українцям у церквах стояти аж до «закривавлених колін».

Так є: коли ви зайдете у парафіяльний чи народний дім, то побачите на стіні ікону Ісуса, хрест, а під ними Тризуб — Герб України. Бо українці перш за все християни, а потім українці. А от англійці, німці, французи, італійці свої національні герби ставлять понад усе.

Поляк каже: «Ми перше були поляками, а потім стали християнами. І тому білий орел у нас є вище усіх емблем світських і релігійних».

«Сумно, — каже Лев Силенко, — що українці ставлять вгорі над Гербом України знак інтернаціональної релігії і цим стверджують, що в українців інтернаціональне домінує над національним».

У газеті «Гомін України» за грудень 80 року (Торонто) написано, що кардинал Іван Любачівський заявив, що «навіть України треба відректися в ім'я Христа». Чому? Бо «Євангелія» осуджує національну свідомість. Усі мають бути «насінням Авраамовим, єдиним стадом Христовим», як пише Павло до Галат, 3, 28, 29. Є бо осторога, Ісус сказав християнам: «Хто більше, ніж мене, любить батька чи матір, той мене не достойний» (Маттей 10, 37). Чи можна при такій науці Христовій ставити Україну понад все?..

Ідеологи большевизму часто у своїх інтересах перередаговували твори того чи іншого українського письменника і так читачів вводили в блуд. Не відстають від них й ідеологи інтернаціонального католицизму. Наприклад, вони видали «Хрестоматію з української літератури» для шкіл і курсів з українознавства в Нью-Йорку. У «Хрестоматії» поміщений вірш Юрія Федьковича «Пречиста діво, радуйся Маріє». Але цей вірш сфальшовано, забрано рядки «Пречиста діво, радуйся Маріє, бо я не можу».

У Чикаго горезвісний видавець Денисюк, видаючи «Кобзар» Шевченка, не надрукував (вилучив з «Кобзаря») ті твори поета, які єзуїтам не подобалися («Гайдамаки», «Єретик» та ін.).

Митрополит Іларіон Огієнко, щоб «православніє християни» не знали правду про Шевченка, видав «Граматично-стилістичний словник Шевченківської мови» (Вінніпег, 61). І в цьому «Словникові» він сфальшував «Заповіт» Шевченка: замість слів «А до того я не знаю Бога. Поховайте та вставляйте. Кайдани порвіте» Огієнко подає: «А до того Поховайте та вставляйте. Кайдани порвіте». Так митрополит відкинув найвеличніші мислі і почування Шевченкові, в яких висловлено ставлення до чужих антиукраїнських розумінь Бога. Ворожа кров вторгнулася в Україну і вмертвляє благородну кров Народу Українського. Попи у церквах учать українців, щоб вони вірили візантійському Саваотві і корилися сатрапам Московитії; не хоче Шевченко знати такого «бога». У вірші «Ликері» Він ясно пише: «Одурить візантійський Саваот», тобто той «Бог Ізраеля», до якого со страхом і трепетом моляться (як прикро!) раби духовні українські словами «свят, свят, свят Господь Бог Саваот».

Среї і архиереї греко-католицизму в Римі одягнули Шевченка в тогу латинського преподобника, поставивши пам'ятник Шевченкові при Українському Католицькому Університеті ім. св. Климентія папи. А у Москві комісари поставили пам'ятник Шевченкові, одягнувши його в одяг подібний на невільничу шинель солдата. І про все це читаємо на сторінках «Самобутньої України».

Коли у тій чи іншій газеті появляється якась прихильна вістка про РУНВіру і її Засновника, зразу ж йдуть до редакції листи з погрозами: «Коли газета будь-що прихильне писатиме про Силенкову віру в Дажбога, то ми перестанемо її передплачувати, не допомагатимемо пожертвами». І газета демократична, яка стоїть на засадах християнської релігії, відчуває терор.

Що робити? Часопис «Українські вісті» (Детройт, 6 липня 86 року) поміщає редакційне вияснення під назвою «Толеранція». Газета пише: «Є РУНВіра, організовані Громади якої існують у США, Канаді, Австралії та поодиноких європейських країнах. Більшість визнавців РУНВіри активні емігранти. Вони передплачують газети, жертвують на пресфонди, беруть участь у національних маніфестаціях, і взагалі цінні як національні одиниці. Навіщо їх анатемувати і відсторонювати від організаційного життя? Кому від цього користь?»

Нікому від цього немає жодної користі, а тільки кривда для Матері України. Чому ж тоді так є? Багато українців об'єднані у громади свідків Єгови. Є такі громади, які підпорядкували себе московському патріархові. Є чимало українців, які пішли до лютеранів, адвентистів, менонітів і таким чином зовсім відсторонилися від українських справ. У інтернаціональних сектах вони стали інтернаціоналістами. Чому їх всечасні отці греко-православні і греко-католицькі не осуджують?

Тут є таїна: всечасні отці вважають, що коли українці вірять у Христа, діву Марію, то вони є патріотами України.

Учитель Силенко навчає, що у вірі Христовій немає українського патріотизму, немає української духовності.

Влітку 87 року вийшов у світ Катехизис РУНВіри «Навчання. Пісня. Молитви». Немає такої релігії, яка б не мала свого Катехизису, тобто усталеного усного або писемного навчання (грецьке слово «катехизис» означає «навчання»).

Віруючі РУНВіри хочуть мати гарні обрядові пісні, доцільні самобутні обряди, світлі, без проявів забобонності, ворожбитства та інших прикмет відсталих релігій.

Учитель створює величаві Обряди Освячення Дитини, Вінчання Молодих, Поховання Спочилого. Він володіє тонким відчуттям краси. Він глибокий знавець Української Душі.

...Відбувся Обряд Поховання Спочилого. Вже привезли труну на кладовище. І тут промовляються Молитви. Дехто за давнім звичаєм бере в жменю землі, кидає на труну і каже: «Хай тобі земля буде легкою». У цей час підходить Учитель Силенко, бере в жменю трохи землі, насипає на труну, каже: «Жди і нашого приходу». І речитативом промовляє слова (Автор — Лев Силенко):

О Великий Дажбоже, зорею
Шлях сія до Небесних Осель.
Поєднай мирну душу з душею
Тата Оря і Матері Лель.
Вічна пам'ять про душу спочилу,
Пам'ять світла, як сонце, свята.
Уквітчаєм любов'ю могилу
На безсмертя — на вічні літа!

Поєднай мирну душу із світлом
Рідних весен, ланів і Дніпра,
Щоб жила вона променем-квітом
У Безсмертній Святині Добра.

О Великий Дажбоже, ми знаєм
Твій Закон — Твоє вічне Буття,
Що, померши, в Тобі воскресаєм
Неповторністю душ і життя.

Силенком створені Обряди в РУНВірі люблені людьми, і навіть чужинці захоплюються їхньою шляхетністю, виявом благородного ставлення до Людини.

55. “Переоцінка Духовної Вартости”

Американський Біографічний інститут (Норт Каролайна) в книзі «Громадські провідники і визначні американці» в 1975 році відзначив діяльність Учителя Лева Силенка як засновника нової конфесії РУНВіри (Юкреїнієн Нейтів Фейт) і Голову Громад РУНВіри в США, Канаді, Англії, Австралії. І цей же Біографічний інститут у книзі «Видатні (нотабл) Американці двохсотлітньої ери» в 1976 році подав статтю на 843-й сторінці з біографічними даними про нашого земляка Лева Силенка. У статті пишеться, що Він родився в Олександрії в родині Терентія і Олени Півняк-Силенко в Україні, Доктор філософії, Засновник конфесії РУНВіра, організатор Громад РУНВіри, історик, лінгвіст, автор «МАГА ВІРИ». Подані й інші дані з Його життєпису. Є щось надзвичайне в тому, що українець, народжений в Україні, відзначений як визначний американець! У цей же час так багато українців, обтяжених духом рабства, ще не розуміють Його, і тому не здібні належно пошанувати діяльність національного Генія, Велич і Гордість України-Руси!

У 1978 році Інтернаціональний Біографічний Центр (Кембрідж, Англія) видав монументальну книгу «Інтернаціонально хто є хто інтелектуал», у 1981 році перевидав її (вона має 2116 сторінок). На сторінці 1851 відзначена діяльність Духовного Учителя Лева Силенка як Засновника нової конфесії, подані дані з Його життєпису.

У багатьох американських довідниках подаються дані про Лева Силенка, зазначається, що Він українець, Засновник конфесії РУНВіра і Ним Організовані Громади діють у вільному світі. Він Автор «МАГА ВІРИ», в якій сповіщена монотеїстична основа РУНВіри, нова концепція Бога.

28 вересня 84 року з Білого Дому (Вашингтон) прийшов лист до Духовного Учителя Лева Силенка від А. Гіккінс, спеціального президентського асистента, в якому зазначається: «Учителю Лево Силенко, Ваше мислення багато означає для Президента Рональда Рейгана. Президент приймає Вашу добротливість в пам'ятанні Його».

В американських англомовних газетах час від часу можна прочитати про Силенка і Його Святе Вчення. Наприклад, у газеті «Арканзас Демократ» за 8 вересня 87 року читаємо, що добре було б Михайлові Горбачову, коли він відвідуватиме Америку, показати «Шрайн» (Святиню) Рідної Української Національної Віри (РУНВіри), яка є на Оріяні в Кетскіл горах.

В українських газетах Діаспори, над якими домінують архиереї юдейо-християнізму, постійно помішуються статті про те, що у 1988 році відзначатиметься тисячоліття хрещення України. З цієї нагоди ієрархія УК церкви схвалила емблему відзначення 1000-ліття. На ній бачимо коло, яке навпіл переділене хвилями Дніпровими, вище хвиль стоїть широкораменний хрест, у центрі якого напис «Іс Хс НІКА».

Архиереї люблять містерії: парафіяни, чуючи слово «НІКА», нічого не розуміють. Та були такі, які почали тлумачити, що у Греції в музеї на Олімпі стоїть ідол — статуя красивої діви, яка має ім'я Ніка, сам бог Зевс з нею мав любовці.

Преподобні отці і монахи роздають ці листівки, в яких є напис: «Україна, на коліна! Пресвятая богородице, спаси нас».

Доктор Миролуб Юхиць передав Левові Силенкові 3000 доларів. Сказав: «Учителю,

напишіть книжку, в якій би була висвітлена правда про хрещення і його наслідки». І Силенко написав і видав книжку, давши їй назву «Переоцінка Духовної Вартости» (1988 р.), яка силою вільної духовости, логікою, незаперечними аргументами і фактами зробила великий вплив на мислення нашої інтелігенції в Діаспорі і Україні.

«Переоцінка Духовної Вартости» була без змін поміщена у журналі «Київ» (ч. 3—4, 1992 р.).

56. «Ні, це не «Віра Предків наших»!»

У Галичині ще на початку 40-х років пошукувачі Б. Кравців, О. Лятуринська, С. Пупецький, В. Шафранський та ряд інших під девізом «проблеми української віри» досліджували українську мітологію (міфологію), кожен інакше її трактуючи. Їм бракувало джерел. І дехто з цих дослідників, наприклад С. Пупецький, В. Шаян, О. Лятуринська, доводили, що імена Дажбог, Хорс та інші є іранського походження. Стверджували, що творці «Вед» вторглися з Індії в Європу.

Та ці теорії, вже тепер перестарілі, відкинуті істориками Європи й Азії. І про це детально пише Лев Силенко у «МАГА ВІРІ», доводить, що імена богів в українській міфології мають українське походження, подає етимологічні роз'яснення їхніх імен.

Д-р Р. Малицький у «Самобутній Україні» (березень 82 року) помістив статтю, в якій пише, що Шаян впровадив в українську міфологію постулати теософії Є. Блавацької. Спіритуалістка Блавацька вважає, що всі інтернаціональні боги походять від одного Бога. У релігії це називається генотейзмом. У Польщі генотейзм, покликаючись на писання Блавацької («Таємна Доктрина»), популяризовував професор Стасяк, а в Галичині — його учень Шаян та інші (детальніше про це йдеться в статті «Неоднакові розуміння Правди», «Молодь України», 14 лютого 95 р.).

У понеділок 27 вересня 76 року Мирослав Марків, Голова Канцелярії ОСІДУ РУНВіри, з Чикаго потелефонував у Вінніпег до Учителя Лева Силенка. Привітав Його з Днем народження і сказав, що до його дому приходило двоє незнайомих. Один з них з портфеля вийняв папку і поставив такі запитання: 1. «Чи ви поширюєте антисемітську пропаганду В. Шаяна, спеціально його брошуру «Біблія як ідеологія»? 2. Чи вам відомо, що Шаян у Відні (Австрія) працював при штабі нацистської пропаганди і на замовлення написав книжку «Біблія як ідеологія», щоб оправдати гітлерівську політику щодо євреїв?»

Силенко запитав Марківа, хто, на його думку, були ці люди і яку він їм дав відповідь.

Марків відповів, що вони, мабуть, були з СіАйЕй. Він їм сказав правду: «Духовний Учитель Лев Силенко і всі люди, які визнають Його вчення, нічого спільного з писаннями Шаяна не мали і не мають».

Далі М. Марків зазначив, що в Чикаго є Іван Баран, який поширює Шаянову книжку «Біблія як ідеологія». І йому (Марківу) дав на вулиці Чикаго один примірник цієї книжки.

У цій книзі Шаян висловлює своє кредо, що жиди мають «злочинну релігію» і виконують накази свого Бога Ягве.

Ось деякі цитати з книжки Шаяна:

«Його (Яхве) накази — це накази жидівського расизму, жидівського засліплення, гордості і божевілья, спрямованого до винищення всіх інших народів. Яхве — їхній «Бог» — це, отже, демон жидівського народу. Це основна сила їхньої народобивчої злочинності, із такою цинічною нахабністю і наглістю сформульована у «Біблії», стор. 9—10.

«Ніякий чорт не видумав би програми більш радикальної різні і винищення. Ніякий чорт не сформулював би її так безсоромно і нахабно. Жидівський чорт має тут безсумнівне

першенство у цілому світі», стор. 13.

«Бога — «Яхве», що жене жидів на вирізування всіх інших народів, не можна вважати ніяким Богом. Це маленький Чорт чи Демон малого народу», що «хоче цілий світ знищити», «Мойсей створив віру злочинну», стор. 20.

«...Побачимо наявну злочинність Жидівської віри. Вона хоче знищити всі інші народи і всі інші віри », стор. 21. «Послабла сила Ізраеля [...], пробують його підняти ще раз і ще раз на ноги магічним іменем Яхве, їх Демона вирізування інших народів». Чи є «якось утеча від їх кривавого Демона Яхве. Батька брехні і вбивств», стор. 26.

Такі й подібні їм твердження пропагує у своїх писаннях Шаян.

І далі Марків зазначив: «Коли вороги РУНВіри з темною метою пришиють нам латку Шаянового антисемітизму і політеїзму, ми будемо позбавлені статусу церкви — статусу релігійної організації».

Силенко відповів: «Ми сповідуємо віру в Єдиносущого Господа Дажбога, ми толерантно ставимося до інакшевіруючих і ні «Вед», ні «Авест», ні «Біблії», ані «Корану» не ображаємо. І про це зазначено у моєму вченні».

Марків додав, що в Торонті живе пані Л. Мурович, яка є парафіяльною діячкою греко-православної церкви св. Володимира. Вона, яка тільки де постає Громада вірних РУНВіри у Канаді, їде туди або посилає їм брошури Шаяна, щоб витворювати враження, що РУНВіра — це віра в багатьох богів, і таким способом робити замішання, незгоди, роз'єднання у Громадах.

(У газеті «Український голос» (29 квітня 85 р., Вінніпег) згадується про Л. Мурович як про одного з фундаторів релігійного товариства ім. св. Андрея. Одночасно вона пише вірші про Стрибога, Хорса, Купала та інших міфологічних персонажів. Преподобні отці до її писань ставляться поблажливо, як до поетичних вправ).

Щоб догодити архиєреям, Л. Мурович переконала В. Шаяна, аби той впровадив у свої писання термін «рідна віра», створений Силенком й широко люблений людьми (бо ж Силенко видавав журнал «Рідна віра» з 64 року). І Шаян, пишучи про міфологію, почав згадувати слова «рідна віра». Перебуваючи в полоні індуського політеїзму, він з ненавистю відкидав Силенкову концепцію віри в Єдиносущого Господа з ім'ям Дажбог.

В. Шаян і Ю. Лісовий були галицькими комуністами (діячами КПЗУ). Лісовий у листах пише, що наприкінці 30-х років вони «оба просиділи у Львові у в'язниці Бригідки довгий час в одній келії». Згодом Ю. Лісовий став католиком, слугою Ватикану. Щоб догодити єпископові, він писав листи до рідновірів у Канаді і США і хитро-підступними методами підбурював їх проти Силенка, розсварював Громади вірних РУНВіри, а потім між католиками хвалився, що йому вдається рідновірів нацькувати на рідновірів.

Ю. Лісовий пише, що Шаян дотримувався школи німецьких істориків, які доводили, що скити, як іранці, принесли в Україну культуру, і арії прийшли у Європу з Індії (хоч самі німці згодом цю теорію відкинули).

Силенко виступив проти цих тверджень, пишучи, що арійці (орії) прийшли з України в Іран, а також до Індії. І Трипільці з Дніпра принесли в Індію усні «Веди». Шаян побачив у Силенкові лютого ворога і не перебирав брудними способами, щоб знеславити Силенка. Та всяка компрометація імені Силенка насправді принижувала не Силенка, а тих,

які намагалися Його обмовити чи очорнити.

Шаян сповідував релігійний інтернаціоналізм у формі «братнього поєднання всіх релігій і міфологій» («Доктрину» Блавацької). Не знайшов він у Діаспорі прихильників і як непомітна особистість не був занесений до україномовних і англomовних видань української енциклопедії.

Після смерті Шаяна Мурович збрала його статті і видала книгу, давши їй назву «Віра предків наших». На цю книгу в газеті «Український голос» (11 грудня 89 р. була поміщена рецензія д-ра С. Савицького під назвою «Ні, це не «Віра предків наших!»». Цю статтю передрукували деякі газети і журнали, зокрема «Нові дні», «Народна Воля», і тут подаю її скорочено.

«В. Шаян «Віра предків наших», 884 стор., 1987 р., Канада.

У Західньому світі можна без перешкод видавати книжки на різні теми. Та чимало книжок проходить мимо уваги читача. І, може б, я не звернув уваги на книжку В. Шаяна, якби не мала вона такої претензійної назви.

Подумав; а може, справді щось нове? Читав про віру предків наших у працях М. Костомарова, М. Грушевського, митрополита Іларіона Огієнка.

У книжці Шаяна бачу різні статті про брагманізм (Індія), написані на рівні знань студента орієнталістики. Є переказ брагманських роздумів і їхнє відношення до богів Індри, Варуни, Вишни, Ушаса та злого духа Вритри. І до цих богів Шаян додав богів Хорса, Перуна, Дажбога, Влеса, Ярила та інших. Він у «Вірі предків наших» (мабуть йому помикитилося) впровадив й турецького духа зла Шайтана, якого поставив окремо від Диявола (стор. 290). Запорожці в листі до турецького султана писали: «Ти, Шайтан турецький».

Шаян пише, що йому захотілося зробити відродження нашої стародавньої віри. Бо воїни Святослава «вмирили за Перуна, а селяни молилися Дажбогові, а жрець — Свантевитові, а жінки — до богині Лади, а хлопці — до Купала, а пастухи — до Влеса, а власники «паші і пашниці» — до Ярила, і тому «моліться, як знаєте, і називайте, як знаєте», стор. 881.

Він з якоюсь пишною бундючністю демонструє, що може створити богів, скільки кому треба. Наприклад, «Бог-бій», «Бог мужества», «Бог — космовулкан» (стор. 308). І так без кінця. Таким натхненням, очевидно, володіють брагмани. Шаян найбільше обожає богів Індії — Індру» Ушаса, Митру (стор. 83). Пише, що писання брагманів є джерелом його натхнення.

Та, щоб те джерело зробити атрактивним для українців, він відважується твердити, що релігія Індії «є джерелом просвітлення Лесі Українки», стор. 669. Очевидно, пришити такий «ярлик» великій поетесі може тільки блазень. Коли вона переклала з німецької мови кілька віршів з «Рик Вед» чи вірш Г. Гейне, то це не значить, що вона там знайшла «джерело свого просвітлення». Шаян з німецької мови також переклав окремі вірші «Рик Вед», але (як мені казав проф. В. Державин) пускав чутки, що переклав... з оригіналу (з санскриту).

Ми знаємо творчість Т. Шевченка і його духовну правду. І от Шаян відважився використати й авторитет Шевченка для звеличення себе. Мовляв, що хоче? І «Шевченко

молився індуським богам», тільки ми «Шевченка не знаємо».

Мова книжки «Віра предків наших» просто-таки вбога, будова речень неоковирна, примітивна. Може, тому, що він (авто р,) як сам пише, по чинав у Льво в писати по-польському. І йому не легко було перейти на мову українську. Ось його стилістичні огріхи: «І ваджру оту віщу дав Брагман Індри», «Хто це є Перун? О, хто це є Перун? Ом! Ом!», сторінка 285. Оце брагманське «ом» Шаян часто й безтолково повторює. Є й русизми: «в тісний хомут каззонної учености» (стор. 315), замість «казенної».

Або інше: «Отже, до «чистої» філології», «Отже, сонце не є найвищим небом», «Отже, тут слово, як іменник» і так далі (ст. 154, 155, 156). І до нудоти перед реченням рясніє оте «отже». Ознака словникової убогости.

На сторінці 155 бачимо малюнок з ділянки астрології, «пояс Зодіяка», по ньому Шаян пояснює, де є «Найвище Світло», «третє небо». Ряд слів — після кожного слова крапка, що нагадує якесь неорганізоване мислення. І звідки ця духовна розхристаність?

І ось знаходжу таке. Декілька сторінок в цій книжці Шаян присвячує «священному напоєві» (наркотикові). Він звеличує, просто захоплений «культом Соми — міцного Божественного Напою», і цей напій є «Святістю у нашому визначенні», стор. 195, «...улюблений напиток Бога Індри — нашого Перуна», «Він любить пити міцні напої так, як і наші воїни-герої», стор. 131. «Витискали сік між двох каменів», «це відповідає нашим жорнам», сік цей тримали «для міцної ферментації», стор. 132. «Основою заправи Соми була відома сьогодні Каннапіс сатіва», сторінка 133. Сатіва (Каннапіс) — деталізує Шаян — це «наші коноплі», стор. 133. Отже, ясно — наркотик вироблений з конопель (гашиш, марігуана). І Перун «любить пити міцні напої так, як і наші воїни-герої».

Я особисто не хотів би, щоб ось ці Шаянові рецепти про виготовлення наркотика під безневинною назвою «Віра наших предків» ширилися між нашою молоддю. (Шаян упокоївся в 1974 році, отже — йому вже не шкодить). Наркотики вільно продаються в Неаполі, а в Індії заборонені. Шаян не повинен був те, що є в Індії гірше, брати і його втовкмачувати у «Віру предків наших». Та ще й робити це під навіюванням «божественного напою Богів і героїв». А хто з молодих людей не хоче бути героєм?

У цій книзі я не бачу чогось корисного. Правда, в ній поміщені майже повністю байки Г. Сковороди «Оселок і ніж», «Олениця і кабан», «Байка про котів». Але це, і все інше в книзі поміщене, таке далеке від віри предків наших. Через те наші науковці ще 35 років тому дивилися на ревеляції Шаяна як на щось комічне.

Шаян пише: «Наша віра — це наймодерніша наука у виді міфології», стор. 140. Охорони нас Боже від такої... міфології!»

57. «Силенкова віра в Дажбога входить у свідомість Української інтелігенції»

24 липня 88 року у Глен Спей (США) мав доповідь відомий дисидент Валентин Мороз (у той час він об'їжджав міста Канади і Америки). Тема його доповіді «Тисячю років нашого християнства — а що далі?». У своєму виступі він зазначив, що під час хрещення киян не треба було нищити, палити, руйнувати рідну культуру, духовність, назвавши її поганською. Адже греки не палили писання своїх поганських філософів і не порозбивали кам'яні фігури своїх поганських богів.

Присутні христоробці запідозрили, що Валентин Мороз став визнаватцем Силенкової віри в Дажбога. І вирішили з ним розправитися: ніде й нічого про нього не згадувати, бойкотувати його присутність у Діаспорі.

Д-р Роман Барський у газеті «Народна Воля» за 29 вересня 88 року помістив статтю «Вода на Силенковий млин». Він пише, що «якщо греки зберегли свої поганські вироби (статуї) і писання, то це тому, що в них це було, а в нас нічого не було. Ми щойно після хрещення осіяли вірою і культурою, яка була принесена нам... Наші інтелігенти хоч і не приймають Силенкової віри в Дажбога, але в душі є прихильниками Його РУНВіри».

І тут же Барський пише, що «Силенкова віра в Дажбога входить у свідомість української інтелігенції, і це я відчув, слухаючи доповідь В. Мороза». «Уже більше ніж два десятки років діє між українцями такий феномен, як Доктор Лев Силенко. Він оголосив реформу нашої дохристиянської віри, об'явив віру в одного Бога з ім'ям Дажбог, організував Церкву РУНВіри і заінкорпорував її в Америці і Канаді».

Далі д-р Барський зазначає, що «в англосаксів і слов'ян немає такого явища, як Силенкова РУНВіра. Дехто каже, що Силенковий релігійний рух треба ігнорувати. Та, на мій погляд, у часописах потрібно робити пояснення, що Силенкова РУНВіра може нас ізолювати від світу. Адже саме християнство нас заприятнює зі всіма християнськими народами».

Силенко дає таку відповідь: японці не є християнами, і це їх не ізолює від світу. У християнському, мусульманському, індуському світах японці пошановані і вітані, як люди кмітливі, працьовиті, винахідливі. І жиди, які не є християнами, не ізолювані від світу, а навпаки, маючи національну юдейську релігію — юдаїзм, який їх зріднює, вони мають всюди великий вплив на культурне, політичне і релігійне життя народів.

І РУНВіра нас не ізолює від світу, а покаже світові, що ми народ, здібний мати своє розуміння Єдиного Бога, своє розуміння культури і моралі. І нам не потрібно, щоб чужинець був нашим амбасадором у справах поєднання нас з Богом.

Відомо: християн на планеті Земля всього 28 відсотків. Різні раси і народності сповідають інакші релігії.

Бог один, а релігій багато тому, що є багато неоднакових розумінь Бога, і доказом цього є Заратустра, Будда, Конфуцій, Магомет, Гуру Нанакі, Христос та інші фундатори релігійних вчень. Усі вони були дітьми своєї епохи і звеличували свій народ.

У Святому Письмі «МАГА ВІРА» утверджене українське розуміння Єдиносущого Господа, є рідні Святі Заповіді, є Сім Законів Правильного Життя, є звеличення родоначальників України-Руси, є рідні Обряди, поняття культури. І нам не треба жєбрати з

чужих земель понять Божественності, Віри, Любові, Правди, Добра, Милосердя.

Ми великий, красивий, розумний народ. І нашого розуму вистачає, щоб ми були творцями своїх шляхетних духовних вартостей, щоб ми збудували в своїй хаті порядок, щоб у нашій душі була наша віра свята, в якій втілена суть нашого національного Єства.

Чи може українець, який достойно любить свою Вітчизну, проявляти неприхильне ставлення до Силенкової віри в Дажбога? Очевидно, всі ті, які хочуть, щоб українці не мали священної національної свідомости (РУНВіри), вороже наставлені до Силенкової віри в Дажбога.

* * *

19 і 20 серпня 89 року на Оріяні у Соборному Храмі Святині Матері України було величаво відзначено 25-ліття проповідування РУНВіри в країнах Діаспори.

На свято прибули вірні РУНВіри з міст Канади, Америки, Австралії, Англії. Очолив свято Учитель Лев Силенко. Здійснювали Священну Годину рунтати.

Квітами любові на Свяорпі (кладовищі) були вшановані спочилі побратими і посестри.

«Українське слово» (25 березня 90 року, Париж) пише, що в Україні релігійний конфлікт відвертає увагу значної верстви української нації від головної проблеми — боротьби за самостійність України. Появилися два синьо-жовті українські прапори: правдивий і неправдивий. Католики кажуть, що правдивий той, який освячений католицьким священиком. А православні кажуть, що правдивий той, який освячений православним священиком».

«Нам потрібна РУНВіра як хліб і вода. Рідне нас буде зріднювати, а чужа віра нас ослаблює, роз'єднує. Ось дивіться: у селі Мелешки (Львівської області) між греко-католиками і греко-православними ні з того ні з сього почався спір про те, яка віра краща. І спір між українцями-християнами інакших понять віри Христової почав перетворюватися у вигуки, крики, погрози», — пише у листі побратим М. Драган зі Львова. І газета «Українські вісті» (28 квітня 91 року, Дітройт) пише, що «незабаром 150 чоловік з обох сторін з кийками і голіруч кинулись один на одного, і потекла кров з розбитих голів. Не один виплюнув і зуби. Кількох потерпілих довелося спровадити до шпиталю».

«Український голос» за 8 січня 90 року (Вінніпег) пише: «Православні галичани просять книжок, які пишуть правду про Берестейську унію, бо їм треба боротися проти нападів з боку фанатичного уніатства, як інформує канцелярія Консistorії укр. православної церкви в Канаді». І цей же «Український голос» за 15 січня пише, що у Львові уніяти розкидають листівки, що «найбільший наш ворог — це православ'є. Усі церкви, крім католицької, походять від сатани. На сході України брати і сестри прозріють і отримують світло правдивої віри католицької».

У газетах Діаспори читаємо, що ненависть між українцями (православними і католиками) патологічна, і щоб не було в українця ненависти до українця, українці священнодійно кладуть руку на Святе Письмо «МАГА ВІРУ» і заявляють, що відходять від чужої релігії, притранспортованої з Візантії чи Риму, і визнають Святу Рідну Українську Національну Віру, об'явлену рідним Пророком.

У «Кобзарі» Шевченко пише: «Наробив ти, Христе, лиха». Учитель Лев Силенко

каже, що тут Христос не винуватий, а винуваті архиереї, які знущаються над українським народом впродовж довгих століть, тягнучи українця ніби на налігачах то до Риму, то до Візантії, то до Москви.

Всю ненависть, весь гнів всечасні отці спрямовують проти українців Силенкової віри в Дажбога. Тайна розкрита: парафіяни отцям заявляють, що треба перестати славити Саваота — бога народу юдейського, ми ж не юдеї. Є у нас рідна віра в рідного господа Дажбога, і про це нам звістив рідний Пророк Лев Силенко. Чому маємо Його проклинати, як Мазепу? Силенко каже, що ми Дніпро, Україну любили більше, ніж ту чи іншу чужу святу чи не святу землю. Хіба це злочин любити рідну матір більше, ніж чужу? Ось та причина, чому проти Силенка ведеться організована кампанія, фабрикуються різні наклепи, обмови, зневажливе ставлення до Його Святого Вчення.

У газеті «Українські Вісті» за 26 липня 87 року вміщена стаття під назвою: «Дещо про толеранцію», у якій читаємо: «Силенковий релігійний рух в Америці існує легально, визнаний Урядом. Осуджувати визнавців РУНВіри значить показувати нерозуміння демократичних основ». У часописі «Самобуття Україна» читаємо: «Пророк Лев Силенко, здійснивши реформу стародавньої віри України-Руси, звістив віру в Єдиносущого Господа з ім'ям Дажбог. Він організував громади в Канаді, Америці, Англії, Австралії та інших країнах. Громади РУНВіри мають Святе Письмо «МАГА ВІРА», свої Молитви, Обряди, духовні служби і навіть свої цвинтарі. Вони зареєстровані в Урядах Америки, Канади, мають ті права, що й всі інші релігії.

Я навмисне поцікавився «МАГА ВІРОЮ» і тим, як визнавці РУНВіри ставляться до інакшевіруючих. У «МАГА ВІРІ» прочитав таке: «Тільки там є людяність, де є толерантне ставлення віри до віри. Кожна релігія має свої святощі, і нікому не дозволено їх зневажати (с. 1200). Я не зустрів у «МАГА ВІРІ» зневажливого ставлення до віри Христової, до мусульманства, буддизму чи юдаїзму. Хотілося б, щоб усі українські часописи свідомо ширили філософію релігійної толерантності».

58. Віра оправдана природою і наукою

Коли у Київ прибула діячка РУНВіри Веданта Кулевич (це було весною 93 року), вона передала мені Святе Письмо «МАГА ВІРУ». Про цю рідкісну феноменальну Книгу я дізналася з журналу «Наука і суспільство» (починаючи від 1-го числа впродовж усього 92 року друкувалися уривки з «МАГА ВІРИ»).

«МАГА ВІРУ» читала всю ніч, що промайнула ніби одна мить. На світанку побачила у вікні березневу сонячну заграву. Я не відчувала втоми. Навпаки, збагатилась якоюсь неземною цілющою силою, моє єство освітило почуття Гідности, святої національної поваги до себе, що я Українка. Є в моїй душі моя Віра. Є в мене рідне розуміння Єдиносущого Господа з іменем Дажбог. Усе це звістив Українцям і Світові рідний Пророк і Учитель Лев Силенко. Я подумала: чи погодилися б Юдеї, щоб їхнім Господом був Дажбог — Бог України-Руси? Ні, вони б це вважали духовним рабством, національним приниженням. Чому ж ми, Українці, як ті «німї підлії раби», стоїмо на колінах в Україні перед Саваотом — Богом юдейським і його сином Яшуєю (Ісусом), його пророками-рабінами? І, втративши почуття гідности, у них просимо спасіння, єдности, розуму, віри. Славетна Дочка Українського Народу Леся Українка устами своєї улюбленої героїні сказала: «Своєї крові я не дам ні краплі за кров Христову». Вона так сказала не тому, що не визнавала Ісуса Богом (Леся Українка не вважала себе християнкою), а тому, що вона свою кров до краплі віддала за кращу долю рідного Народу.

«МАГА ВІРА» — багатьма віками жданий Духовний Дар для Українського Народу. Лев Силенко наш рідний Пророк, посланий Єдиносущим Господом Дажбогом, Тому він проповідує віру в Єдиного Господа України-Руси — Дажбога. Пророк Силенко був жданий Народом України-Руси десять століть. Його Святе Вчення збагачує самотутню геніальність Українського Народу. Я щаслива, що мій народ має свого рідного Спасителя.

Пророк Силенко глянув на світ благородною вільною Українською Душею. Він майстер нового Українського «Я». Він перший Українець у цьому тисячолітті, який піднявся на таку духовну висоту, де немає місця рабським почуванням, куди не сягала жодна українська душа.

Приятелям казала: «Яку велику душу треба мати, яким розумом, талантом і якими глибокими знаннями життя треба володіти, щоб створити Українську Національну Біблію — «МАГА ВІРУ».

На початку жовтня 95 року я відвідала Учителя Лева Силенка на Оріяні. Він похилого віку Людина. Почала розмову: «Є люди в Україні, які Вас обожнюють. Чи людина може бути така щаслива, як Бог? А дехто вважає Вас безбожником. Шляхетні українці називають Вас Самобутнім Генієм, Посланником Божим — Пророком».

Учитель ніби серйозно, ніби жартома відповів: «Сотня людей — сотня протилежних думок. І кожна з них має право на існування. Наприклад, з погляду атеїзму Бог найбільший безбожник (Бог не вірить у Бога). Та справа не в Богові, а в концепції Бога. Знаєте, тяжко бути дурнем, а ще тяжче бути генієм...

Ті, які обожнюють мене, ставляться до мене, як до Божого Посланника. Думаю: Бог не є щасливий, а ще більш нещасливий є Його Посланник. Йому заборонено помилятися,

зневірюватися, казати, що Його щось болить чи на душі, чи на тілі. Йому не дозволено все те мати, що має людина. О, як тяжко бути Богом, особливо там, де люди у Бога багато просять, а Він не має можливості їхні прохання задовольнити, — усміхнувшись, сказав Учитель. — Деякі племена вірять, що кам'яна статуя-ідол є Богом. Щасливий Бог скам'янілий... Він нічого не чує і нічого не бачить. Він не хвилюється, не страждає, не робить помилок. Він щасливий скам'янілий Бог. Тяжко бути Людиною, але й нелегко бути Богом чи Божим Послаником. Хоч кожна людина має у собі таїни живого Бога...»

Потім говорили про зміст «МАГА ВІРИ». Мене зацікавило те, що у «МАГА ВІРИ» Учитель, пишучи про Заратустру, Будду, Ісуса та інших Пророків, веде з ними розмову як рівний з рівними. Зазначає, з якими поняттями їхніми погоджується, а з якими ні. Він нікого не принижує, не зневажає. Своєю вірою, своїм самобутнім богорозумінням збагачує Духовну Скарбницю Людства.

Думаю: після скита Спітами Заратустри, скита Гаутами Будди скит Лев Силенко є третім в історії Індоевропейських народів Творцем, який звістив нову релігію, нову концепцію Бога, що найкраще відповідає природі Єства Європейця і сучасній епосі.

Ісус Назарей нічого не написав. Але видно, що вмів писати і читати, бо в «Євангеліях» названий рабином. І про це читаємо Іоана, 6, 25, 9, 2. Він, крім групи апостолів, ніякої громади, що визнавала його вчення, не заснував. Бо сам був членом релігійної секти ессенів.

Іван Франко писав: «Христос був не Бог, а такий же чоловік, як другі, котрий упоминався за бідними людьми і за те був замучений, і як умер, то так і остався і не воскрес більше» («Культура», 1924 р.).

У «Святому Вченні» Учителя Силенка (на сторінках 241—242) читаємо:

«Ісус Назарей був сином свого часу. Може, він мав мислення чіткіше, послідовніше? І він не винуватий, що автори «Євангелій» усталили в Його уста слова-думки, які самі себе спростовують. («Євангелії» були написані 100 років після смерти Христа). Та я вірю, що Ісус навчав учнів, щиро кажучи: «Не люби світу, ані речей, що в світі», 1-й л. Івана, 2, 15. Весь світ для Ісуса, який був йому відомий, обмежувався простором сімдесяти кілометрів. І він, може, не бачив на цьому просторі нічого вартого любови, належачи до секти, яка відрікається від земного (ессени).

(Ессени — назва юдейської секти. Слово «ессени» постало від східньо-арамейського «гассен», що значить «побожні». Ессени жили комуною (ніхто з них не мав приватної власності). Коли заможна людина хотіла приєднатися до ессенів, вона мусила свій маєток роздати місцевим людям. І скласти присягу, що всяку приємність вважає злом. Ессени вивчали «Тору» («П'ятикнижжя Мойсея»), молилися. Іван Хреститель належав до ессенів. І він в Йордані водою освячував тих, які хотіли бути ессенами (хрестив), освяченням прощав їм гріхи. Він був двоюрідним братом діви Марії (Ісусової матері). І він й Ісуса охрестив (водою), ознаменовуючи Ісусовий прихід до ессенів).

Я не з Ісусом і я не проти Ісуса. Він був сином Йордану. Я син Дніпра, склад моєї душі, спосіб мого мислення оріянський, я живу в моєму Народі, мій Народ живе в мені. Є в Ісуса поучення гарні, милосердні, розумні. Але я не хочу бути гарним, милосердним, розумним по-чужому».

Пророк Силенко дав Українському Народові Святе Письмо «МАГА ВІРУ». Письменник Сергій Плачинда пише: «МАГА ВІРА» зі статусом Української Біблії, як Святе Письмо Українців, має бути настільною книгою — книгою життя, книгою духовності кожного Українця» (С. Д М., Київ, 93 р.).

Силенко створив Громади вірних РУНВіри в Україні й Діаспорі, збудував Соборний Храм Святині Матері України, який хоче, бо такі постали обставини в Діаспорі, перенести до Києва.

Письменник С. Пінчук пише: «Не думав сам Лев Силенко, бо не сподівався, що Його праця ще за Його життя потрапить у вир складних міжнародних та міжконфесійних суперечностей... Ми маємо бути гордими з того, що вселенська миротворча місія може впасти на долю великого Українця». («Вечірній Київ», 27 травня 94 р.).

Учитель Лев Силенко створив Сім Законів Правильного Життя. Що його спонукало це зробити?

Він сказав, що, коли почав формувати Громаду РУНВіри, відчув, що українці не звиклі до самодисципліни, точності. Не звиклі прямувати до мети цілеспрямовано, терпеливо, перемагаючи великі труднощі. Є такі люди: почав працю і залишив її. Розпочав іншу. І здійснює її ліниво, зневірено. Цим ніби сам себе знецінює. Сам творить невіру в себе. Навчився у справах, які почав і не закінчив, шукати оправдань, різних причин, які стрічав як перешкоду. Він знаходить приємність у багатоговоренні, втративши зв'язок між словом і ділом.

Учитель навчає, що слово не повинно розходитися з ділом — це основа мудрости, совісти, шляхетности кожної достойної людини. Багато говорить той, хто мало знає.

«Кожну працю виконуй так, як ти здібний виконати її якнайкраще. Це найправильніший шлях до самовдосконалення», — каже Учитель.

Хоч Америка й Канада — країни протестантські, та українці Діаспори у цих країнах на 70 відсотків є католиками, їхні парафії очолені переважно священиками-монахами. Є українці, які належать до римо-католицьких парафій. Є також невелика частина українців, які належать до парафій, підлеглих Константинопольському чи Московському патріархові.

Та всі вони, ще додати комуністів, виступили проти Силенка. У їхньому розумінні Він антихрист, безбожник, націоналіст (залежно з якого фронту летять стріли нападу на Його особу). Він, мовляв, наш земляк, то «треба на Нього робити сильний натиск, щоб Він перестав проповідувати свою віру в Дажбога».

У таких несприятливих умовах Силенко створив у Діаспорі досі нечувану в історії України організацію, яку назвав «Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри» (ОСІДУ РУНВіри). Він почав у Діаспорі творити Громади вірних РУНВіри, які реєструвалися як релігійні Громади, які визнають віру в Єдиного Господа Дажбога. Усі, що належать до Громад РУНВіри, як зазначено на Соборах ОСІДУ РУНВіри і в Статуті Громад РУНВіри, визнають вчення рідного Пророка, Духовного Учителя Лева Силенка.

Силенкова віра — віра радості, душевного блаженства. Віра світла, оправдана природою і наукою. Людина, яка виступає проти Силенкової віри, справді виступає проти природи свого ества. Така людина несвідомо чинить зло собі і дітям своїм. І її

переслідуватимуть невдачі, хвороби, духовне зубожіння, невпорядковане життя.

Силенкова душа боліє болями Народу. Пророк каже: «Я був би нещасною людиною, якби раби показували свою любов до мене. Коли вони мене ненавидять — це мене наснажує вірою, що моя життєва дорога правильна! Мене любитимуть тільки люди духовної незалежності. Вони вже починають духовно народжуватися. Для них я написав «МАГА ВІРУ»».

В Україні є достойні люди, які розуміють і цінують Силенкову віру в Дажбога і її Засновника. У Силенковому вченні вони бачать себе — свою вдачу, свої мислі, свої почування. У листах визнавці РУНВіри звертаються до редакції «Самобутньої України» прислати портрет Учителя Силенка. І такий портрет був поміщений в одному з чисел «Самобутньої України». Вірні РУНВіри почали робити копії і в своїх помешканнях ставити образ Учителя. Ніхто їм не наказував цього робити. Вони керувалися виявом щирої любови до Рідного Пророка. Голова Громади вірних РУНВіри в місті Черкаси поет Миролюб (Микола) Негода присвятив поетичні рядки «Пророкові Леву Силенку»:

Від Ратьківки — у Світ з його безмежжям
У Часі й Просторі, у Вічності й Безсмерті,
У глибину і далечінь віків;
Від пастуха — до Вчителя й Пророка

З цікавістю Всевидящого Ока,
З проникненням у Таїну Світів...
Яка лягла між нами далина!
Які шляхи, запилені й розмиті,

Вас повели до Оріїв і Скитів,
У Край, звідкіль Ваш голос долина,
Ваш подих відчуваємо щомиті.
Від Стародавнього прийшли Ви в Новий Світ

І повели всіх вірних за собою
Громадою РУНВІСТІВ, не юрбою.
І МАГА ВІРА — Новий Заповіт —
Підноситься над НАШОЮ ДОБОЮ.

59. «Що є з їх народу Пророк»

У всіх народів світу, як тільки до влади приходять новий провідник — чи це коронація царя чи короля, чи це обрання Президента, чи на чолі племені стає вождь, — до нього підходять видатні державні чи племенні діячі з поклоном, висловлюють готовність виконувати його розпорядження. Це ритуал організаційного порядку, дисципліни, без якої ні плем'я, ні держава не можуть існувати.

Відомо, що на Запоріжжі був ритуал: після того, як підкиданням шапок (голосуванням) був обраний отаман, запорожці підходили і грязюкою мазали йому голову, мовляв, щоб не зазнався, ставши отаманом.

Такого самоприниження невідомо чи можна знайти на якомусь куточку планети Земля. Отаман, голова якого в грязюці, чується пригнобленим. З історії знаємо, що отаманів на Запоріжжі вибирали два-три і чотири рази на рік. І в цьому треба бачити причину, чому Запорізька Січ не перетворилася в державну організацію.

Лев Силенко у «МАГА ВІРІ» помістив оповідь «Чому потрібний культ провідника?», маючи на увазі, що українській організації потрібний порядок. Коли в державі немає порядку організаційного, вона стає нещастям для народу.

Силенко ніколи не мав приятеля чи друга. Усі, хто був і є з Ним, — це ті, які визнають Його Вчення. Зі всіма ними Він поводить офіційно. Ні з ким близько не заприятнюється. Добре це чи зле? Добре, бо таким способом Він утримує в організації порядок і показує, що Його ставлення до всіх однакове. І зле те, що ті, які хочуть бути Його близькими друзями, кажуть, що Він диктатор, людина недоступна, їм би хотілося до Учителя ставитись по-панібратському, мовляв, усі ми колеги.

Силенко вважає: коли провідник біля себе гуртує колег, він цим насторожуватиме інших, втрачатиме ореол провідника. І про це він пише у «МАГА ВІРІ», між іншим, зазначає, що в Московитії культ провідника (царя) спричинив до перетворення Московського князства в могутню імперію. У Московитії культ царя був збудований на зразок культу хана Золотої Орди і володаря Візантійської імперії.

Якщо українці будуть постійною критикою ослаблювати авторитети тих своїх провідників, які Україну ставлять понад усе, вони ніколи не матимуть міцної держави, і великі народи з ними не будуть рахуватися.

Який народ великий, а який малий? Великим народом є не той, який має велику територію і численне населення, а той, який дав Людству великих Світочів-Велетів духовних, Геніїв з різних ділянок науки. Конфуцій звеличив китайців, Будда звеличив Індію, Ісус звеличив юдеїв.

Дивно виглядають ті українці, у яких є культ холопа-гречкосія й існує непошана до тих українців, які духовно і розумово стоять вище, ніж звичайні люди. Там, де героєм і мудрецем є холоп, охолопщений народ не має пошани в світі. У Першу світову війну Україна покрилася отаманчиками, які воювали в ім'я демократії самі з собою і самі проти себе. І стали жертвою ленінської орди.

Чим більше Народ проявляє пошану до своїх великих синів, тим він благородніший і розумніший. І про це пише «МАГА ВІРА». Відчуваю, що Лев Силенко є великим

Авторитетом для людей, здібних думати, і для тих, які мають світлі душі. Їм хочеться йти пліч-о-пліч з рідним Пророком, щоб помагати Йому, виконувати Його розпорядження і обороняти Його.

«Розтюкані» люди не йшли помагати Петлюрі, вони чухалися і казали: мушу приглянутись, чи щось з того вийде. І цим вони помагали своїм ворогам. І сьогодні «розтюкані» люди кажуть: «Ми хочемо мати свою РУНВіру, не таку, як в Америці. Силенко написав добру книгу «МАГА ВІРА». Але я все те й без Силенка знаю. Я за демократію. Я за те, щоб кожен з нас мав інакшу РУНВіру — регіональну чи хуторянську».

Таке чуючи, між деякими людьми постає висновок, що ми, українці, ще не є нацією, у нас є звироднілий інстинкт самозбереження. І тому героєм у нас є натовп, а не провідник. Як оздоровляться наші гени і головна їхня властивість (інстинкт самозбереження), тоді в нас будуть пошановані мудреці, подвижники, філософи, які не рачкуватимуть перед чужими авторитетами. Звеличуватимуть народ, втілюючи в життя Святе Вчення рідного Пророка.

Щоб українці мали Українську релігію монотеїстичну, сучасну, з високими духовними ідеалами, релігію світла, радості, любови, релігію, в якій визначені Сім Законів Правильного Життя, треба Святе Вчення Пророка Силенка визнавати таким, яким воно є. І не захаращувати його різними нашвидку придуманими безкорисними ритуалами, низькопробними поняттями. РУНВіра у нас Одна, її Засновник Один. І щоб у віруючих РУНВіри був порядок, не треба в Громади впроваджувати різне шаманство, ворожбитство та інше.

Є думка, що глупота безмежна. Але чому ми, українці, повинні тонути у безкінечній глупоті, в хаосі безгрунтних уяв, видінь?!

У християн є один Засновник віри Христової — Христос. Він Пророк і Бог. У магометан є один Пророк Магомет, і в «Корані» основа Його вчення. У силенкиан є один Засновник РУНВіри — Пророк Силенко. Його наука визначена у «МАГА ВІРІ», у «Святому Вченні» та в інших творах.

Якби у християн було багато Христосів, а у мусульман багато Магометів, їхні релігії перестали б існувати.

Ті, хто хотів принизити Шевченка, писали (така була політика «старшого брата»), що Шевченко став демократом під впливом Чернишевського, Добролюбова та інших «світочів Московської імперії». Без Чернишевського, Добролюбова Шевченко був би Шевченком. І так і Силенко став Силенком. Тому що Він таким родився і інакшим не міг би бути. Ніхто перед Силенком не створив концепції віри в Єдиного Господа з ім'ям Дажбог. Він є першим і останнім Засновником українського абсолютного монотеїзму. Такого розуміння Господа, яке об'явив Пророк Силенко, досі в українському світі не було. Це явище нове і всесвітнє. І це помітили ті дослідники, які написали, що «Силенко нікого не повторює і залишиться ніким не повторений».

Серед української інтелігенції є й такі, які не знають, де різниця між релігією і партією. Партія діє за партійною програмою, яка постійно змінюється, і лідер партії на зборах вибирається і перевибирається. Релігія основана на визнанні того чи іншого Святого Письма. Ніхто нікого не вибирає бути пророком. Пророком треба родитися. Шевченка

ніхто не вибирав на зборах бути поетом. Поет родиться поетом. Шевченко — це самородок, діамант, і народ повинен гордитися, що з його лона вийшов такий Геній.

І Учитель Силенко є самородок, діамант. Геній Світла, Духовний наш Батько — рідний Пророк. Він Засновник нової Української релігії — РУНВіри. Його оцінять майбутні покоління, бо сьогоднішні люди Його ще не розуміють. Та зерно Силенкового Святого Вчення проростає, і 37 Громад вірних РУНВіри в Україні свідчать про це.

Жаль, що мій Народ ще не спроможний зустріти Пророка і піти за Ним сьогодні. Народ метушиться на руїнах Московської імперії. І знесилюється у хвилях кволої державности. Чому так?

Пророк у «МАГА ВІРІ» передбачив скорий прихід загибелі імперії зла і про це пише у «МАГА ВІРІ»: «Як павук, напившись крові, лопне монстр — сатрапія Московська. І на її руїнах розквітнуть, як сади весною, вільні держави вільних народів». І сьогодні пророцтва Силенка збуваються. Він також передбачив, що Українську душу розтерзуватимуть вишколені іноземні душолови, щоб тримати її у темі забобонности і неуцтва, експлуатувати її Енергію. Пророк якраз бачив завтрашній день і готувався до нього.

Думаючи люди відчувають, що Людству потрібна нова Духовність, нова релігійна істина. Але вони, пригноблені буденними турботами, не мають ні сил, ні відваги, ні хотіння переступити зі старого корабля духовности у новий корабель нової Святої Духовної Істини.

Силенкову віру в Дажбога зрозуміють, визнають і втілять у життя собі на щастя і на славу України-Руси ті люди українські, які житимуть після Нього. Сьогодні Силенкову віру в Дажбога визнають тільки ті Українці, які чудом зберегли світлий інстинкт національного самозбереження, мають почуття національної гідности.

Переважає більшість духовно скалічених українців є непримиренними ворогами Силенкової Віри у Дажбога. Бо вони є чужопоклонниками, і їхні почуття національної гідности здеморалізовані. Вони відійдуть з цього світу як вороги Духовної Національної Гідности.

Сьогоднішнє покоління Силенкової віри в Дажбога не розуміє і доживе свій вік у духовному рабстві, не відчувши щастя духовно вільної Людини.

Вірна Дочка України-Руси Леся Українка передбачила, що до її Народу прийде рідний Пророк:

Я духові серцем сказав:
«Навіщо ти будиш мене серед ночі?
    Навіщо сі тихі вуста розв'язав
    І речі надав їм пророчі?
Оспалі тут люди, в них в'ялі серця,
    Народ сей не вдавсь на борця».
Мій дух промовляє мені:
«Ставай, вартовий, без вагання на чати!
    Хоч люди замлілі в рідній стороні
    На голос твій будуть мовчати,
Та слава про них заgrimить до зірок,
Що є з їх народу Пророк».

Київ, 11/XI 1906

60. Чи найбільший Пророк жидівський Мойсей народився і жив в Ізраелі?

«Якби князь Володимир в 988 році запровадив у Києві вчення Магомета, сьогодні всі українці були б мусульманами. І українські інтелігенти казали б: віра в Аллаха вже для українців стала рідною, традиційною. І головне — правдивою вірою в правдивого Господа Аллаха, яку князь в 988 році прийняв від високоосвічених арабів. Араби, мовляв, принесли киянам культуру, науку, світло правдивого Пророка Магомета, бо облудні ромей з їхньою облудною вірою в Бога юдейця Ісуса завжди вторгалися на землі Скитії-Руси. І це вони умертвили князя Святослава разом з печенігами. Слава Господу Аллахові!» — так сьогодні говорили б українські інтелігенти, «настоящі мусульмани», — сказав Учитель Лев Силенко на Священній Годині в Соборному Храмі Святині Матері України на Оріяні.

Та ні віра араба Магомета, ні віра юдейця Ісуса, скільки б її русич не називав рідною, рідною не буде. Вона є розумом і душею семітського світу.

Пророк Силенко об'явив Переоцінку Духовних Вартостей. Він є втіленням незалежності і благородства Єства України-Руси. Він звіщує догму, яку тепер повторюють усі вірні РУНВіри: тільки рідне є рідне. Сотні літ називайте чужу віру в Бога рідною, вона рідною не буде. Бо в ній немає вдачі нашої, української. Чужу маму хоч і щодня називайте рідною, вона рідною не буде.

Учитель Силенко навчає: «Якщо наше рідне, довгі роки перебуваючи у неволі, стало недосконалим, зробимо його досконалим. Якщо наше рідне бідне, зробимо його багатим. Якщо наше рідне осміяне, принижене, обкидане болотом, не цураймося його. Піднімемо його з болота, обмиймо, звеличмо його своїм розумом, своєю світлою душею. Бо коли наше рідне нікчемне, значить ми нікчемні люди. Творці нікчемностей ніколи ніде і ніким не були пошановані. Чим величніше буде в світі наше рідне, тим величнішими будемо ми».

Які божественні моральні основи у вченні рідного Пророка!

Учитель каже: «Хто чуже називає рідним тому, що впродовж віків зник до нього, обездолений рабською звичкою. Така людина, щоб стати вільною, зобов'язана перемогти в собі раба. Ті, що обтяжені рабськими звичками, ніколи не були творцями самобутніх духовних цінностей. Таким людям тяжко бути будівниками своєї держави, їхнє «Я» підлегле ідеалам іноземного «Я»».

Українцям потрібна Силенкова віра в Дажбога, щоб Українці мали правдивого Господа і щоб їх РУНВіра зріднювала, єднала і робила їх духовно незалежними людьми.

Ті, які сповідують Силенкову віру в Дажбога, не виснажують себе сварнею, яка чужа релігія краща (грецька ортодоксія чи римський католицизм). Силенкияни не є блудними синами — вони люблять свого Господа і славлять Його ім'я Дажбог. Блудними синами є ті українці, які шукають себе там, де їх немає (у «Корані», у книзі юдаїзму «Біблії», у догмах грецької ортодоксії чи римського католицизму).

Українцям потрібна Силенкова віра в Дажбога так, як хліб і вода.

Українцям потрібна Силенкова наука, щоб їх не обманювали іноземні душолови, не залякували пеклом і не розніжували казками про рай на небі. Щоб ніхто не експлуатував їхнього розуму і їхньої душі, їм потрібне Силенкове розуміння Бога.

Силенкова віра дана Богом. У ній оновлюється і вдосконалюється сила українського

Єства. РУНВіра дає українцям право зайняти своє незалежне достойне місце у колі світових релігій. І духовні іноземні авторитети з пошани до своїх релігій ставитимуться толерантно до Силенкової віри в Дажбога, в якій визначено: «Тільки та релігія достойна, яка є толерантна. Релігія, яка нетолерантно ставиться до інших релігій, жорстока, у ній є отрута релігійної агресії і жага володіти своїми духовними рабами».

Силенкова віра в Дажбога не призначена на експорт і не посилає своїх місіонерів, щоб на чужих землях ловити душі. РУНВірою захоплюються добровільно самі європейці. Близька і рідна вона європейцю по світовідчуванню.

Взаємопошана між чужинцями є тільки там, де спілкуються незалежні з незалежними. Є такі, які кажуть, що для нас чужа віра, яка була нам накинута мечем і вогнем, вже стала рідною, мовляв, ми вже зжилися з нею.

Є такі, які кажуть, що большевизм для нас вже став рідним. Ми вже зжилися з ним. Діди і батьки були більшовиками. І ми такими хочемо бути. О темна філософія рабства! Тут не зайвим буде ознайомитися з байкою французького письменника минулого століття П'єра Лашамбоді у перекладі Володимира Самійленка «Господар і Віл»:

«Один господар був свободі друг великий.
І зняти він хотів з Вола ярмо навіки.
Але на той замір так Віл йому сказав:
«Відколи я живу, я те ярмо тягав,
І батько мій носив, і всі діди носили;
Спасибі Богові, наш рід не збувся сили.
За ласку дякую: не був би я Волом,
Якби я не схотів зостатись під ярмом».
І люди є такі — дурні, та ще й уперті:
Родилися в ярмі, в ярмі хочять і вмерти».

У Силенковому «Святому Вченні» читаємо:

Яка б неволя не була солодка і якими б релігіями і традиціями вона не була оправдана, неволя є явищем ганебним. І тому з неї треба вийти на світло Волі.

Українська держава буде успішно будуватися тоді, коли Україна матиме Українську інтелігенцію благородну, аристократичну. Духовним аристократом є той, який свій розум, свою душу, ідеали свого «Я» не підпорядковує релігійним, культурним і мілітарним ідеалам іноземного «Я».

Духовний аристократ понад усе любить свій народ, у ньому втілені вольовість, наполегливість, кращі риси вдачі людини-володаря: точність, правильне мислення, правильне виконання. Він уміє втілювати Сім Законів Правильного Життя, об'явлені в Святому Письмі «МАГА ВІРА».

Відомий лікар в Україні Є. Товстуха у своїй книзі «Українська народна медицина» пише: «РУНВіра (Рідна Українська Національна Віра) ставить наріжним каменем своєї НАЙЛЮДЯНІШОЇ філософії щонайвищі чесноти нашого Народу і є тим величним спадкоємним колективним кодексом мудрості, який творив і яким жив наш Народ протягом тисячоліть».

Чому Пророк Силенко проявив свою науку не в Україні, а за океаном, далеко від

Батьківщини?

Україна, перебуваючи в неволі впродовж віків, не могла зустріти Пророка. Зародки вільної мислі були жорстоко нищені.

Силенкова душа обіймає всю Україну. Україна в Ньому і Він в Україні. І українці, які збагнули Силенкове Вчення, вже ніколи не будуть рабами. Твориться нова Українська Людина, яка покликана небом і землею сказати від імені України нове слово стомленому Людству.

Сьогодні Пророк дивний і малозрозумілий Його рідним людям, обтяженим духом рабства. Він, як пише журнал «Київ» (ч. 2, 1994 р.), «піднявся на голову вище своїх сучасників...».

Українські партії, організації, спільноти, різні парафії, які поклоняються іноземним святошам, роз'єднані, розсварені, знесилені, анемічні.

Іноземні дипломатичні представництва в Україні інформують свої уряди, що українці ще не здібні до організаційного життя. Що робити? Де знайти вихід? Яка причина цього всенародного безталання?

Учитель дає відповідь: «Треба дати народові нові правила життя, устійнити закони нової звичаєвості (моралі), нової обрядности (культури). І це може впорядкувати мислення і дії народу».

У «Літературній Україні» (за 30 липня 92 року) письменник Б. Тимошенко помістив на цілу сторінку статтю під назвою «Нашестя». О Господи! З якою жорстокою християнською ненавистю він нападає на Лева Силенка, Він пише, ніби в розпачі: «Не порятує нас новітній пророк Лев Силенко, який з далекої Америки привіз нам Рідну Українську Національну Віру».

Тимошенко нападає на українські часописи, в тому числі і на «Голос України», який «подає інтерв'ю антихриста Лева Силенка». Мовляв, не треба нам Силенкової віри в Дажбога, привезеної з Америки. А з якої країни привезена в Україну Христова віра в Саваота — Господа народу юдейського, яку проповідує Тимошенко, забувши її основну Заповідь: «Люби ворога свого»?

Святого Письма «МАГА ВІРА» нам не треба, бо воно написано на Заході, — розмірковує Тимошенко. А хіба юдейська «Біблія», яку так цінує Тимошенко, написана в Україні українцями?! Тоді й «Кобзаря» Шевченкового не треба, бо він в більшості написаний на чужині?

У «Літературній Україні» за 8 жовтня 92 року надрукована стаття «Щоб нас шанував світ» (відповідь на Тимошенкове «Нашестя»). У ній, зокрема, читаємо: «Б. Тимошенко, щоб у людей викликати насторожене ставлення до Громад вірних РУНВіри й особливо до Духовного Учителя Лева Силенка, цитує Ісуса Христа: «Стережіться фальшивих пророків, які приходять до вас в одязі овечій, а в середині — хижі вовки». Ісус це поучення дав своїм землякам юдеям. Коли б японець прибув до Юдеї і почав пророкувати віру в Амаатерасу, юдеї назвали б його фальшивим пророком. Коли б юдеєць почав у Японії пророкувати ідеї Єгови, японці назвали б його фальшивим пророком. Що ж є? Японці вірять, що пророком (кванушею) Японії може бути тільки син, народжений японською матір'ю. Старі юдеї вірили, що їхнім пророком чи помазаником Єгови, месією може бути

тільки син, народжений жидівською матір'ю. Отже, слова Христові «бережіться фальшивих пророків» не відносяться до Засновника нової релігійної конфесії (РУНВіра) Лева Силенка».

Учитель Силенко у «МАГА ВІРІ» пише, що Заратустра, Будда, Конфуцій, Христос, Магомет — великі Учителі Людства. І вірних РУНВіри Він навчає: «Кожна віра, яка славить Бога і навчає людей любити людей, правдива. І вірні РУНВіри повинні толерантно ставитися до кожної віри. І знати: чим більш віра толерантна, тим більш вона благородна».

«Я націоналіст, і мій батько був націоналістом. Чому Силенко написав свою «МАГА ВІРУ» на чужині? Чому Він не пішов так, як сотні інших, у сибірські концтабори і не склав там свої кості? Чому Він виїхав на Захід? І там творив Громади вірних РУНВіри? Якщо Він Пророк, то повинен жити на Батьківщині. Коли Він живе на чужині, то Він чужинець для нас. І ми до чужинця поклоняться не будемо. Я націоналіст. Слава Ісусу Христу!»

«Ось цього листа Вам посилаю з України, — пише Д. Ружинський, — мені його прислав націоналіст, який вважає себе «єдино правильним патріотом». Я йому відповів: «Наївний патріоте, Силенкова Україна у наших серцях, у наших діях. Учитель Силенко творить велич її на славу Українцям по усій планеті Земля. Пророк Силенко і Україна — одне нерозривне ціле. Присутність українців-оріян на Американському континенті — живий приклад звеличення самої України. Та й «Кобзар» Тараса Шевченка в більшості написаний не в Україні.

Дорогий брате, коли будете мати таку щасливу у своєму житті можливість, то поцілуйте землю, де стане наш Пророк Лев Силенко, а не смійте ятрити на радість ворогам благородну душу Учителя таким диким наміром: «буде Силенко в Україні, скажу Йому, чому Ви не з нами?»

Що ж, тут відповідь проста. І щоб вона була краще обґрунтованою, поставимо таке запитання: чи найбільший Пророк жидівський Мойсей народився в Ізраелі і жив в Ізраелі?

Ні, він на чужині приносив користь своїм землякам і ніколи не був в Ізраелі.

Українець, який живе на чужині і приносить користь Батьківщині, величний такий Українець!

Московський лакиза Щербицький жив в Україні, був між українським народом... І душив прояви його духовної волі.

Жидівська «Біблія» («Тора») написана жидівськими патріотами (Езикієлом і Ездрую) в Ассирії і Вавилоні. І жиди не кажуть «Геть «Біблію», бо вона написана на чужині». А Ви відкидаєте Святе Письмо «МАГА ВІРА», бо вона написана Пророком Силенком на чужині? І Силенко для Вас чужинець, бо Він писав на чужині. А в цей же час Ви йдете до церкви, і стаєте на коліна, і молитесь до святих юдеїв Ісуса, діви Марії, які ніколи не були в Україні, а Ви їх любите більше, ніж Україну. Саваоф — бог народу юдейського, а Ви у церкві співаєте: «Свят, свят Саваот, Бог народу юдейського»... бо ви націоналіст?!

Для Вас римський папа рідніший, ніж рідний Пророк Силенко, бо ви... націоналіст?! А папа римський оголосив, що «націоналізм — ворог людського братерства число Один!».

Учитель Силенко каже: «Патріоти, які вважають себе християнами і в цей же час пробують віру Христову підпорядкувати справам нації, глумляться над Христом, над

основами його науки. Правдивий християнин не може бути націоналістом — Христова віра інтернаціональна. Справжній патріот не може бути християнином, тобто націоналістом й інтернаціоналістом одночасно».

Отже, одна справа називати себе націоналістом, а друга справа ним бути.

Є в нашому народі прислів'я: коли Бог хоче покарати людину, він у неї відбирає розум. Скільки є таких українців, які не здібні пошанувати рідного Пророка Силенка. Пророк примушений був жити сиротою на чужині.

Так як Українець ніколи не відмовиться від Шевченка, Драгоманова, Донцова, Петлюри, Грушевського, Бандери та інших, які були вимушені жити на чужині, присвячуючи биття свого серця Матері Україні, так Українець ніколи не відмовиться від Святого Вчення Пророка Силенка.

Так, «МАГА ВІРА» написана на Чужині. Але в ній є рідна духовність, історія Народу України-Руси. Яка дивовижна аналогія: «Тора» (юдейська «Біблія») написана в Ассирії і Вавилоні. Але в ній є духовність, історія Ізраелю (Юдеї). Це виглядає як містерія. І жиди не відрікаються від юдаїзму, який був створений на чужині. Не зневажають свого найбільшого Пророка Мойсея, який ніколи, ні одного дня, як уже було згадано, не жив в Ізраелі. Жиди залишаються жидами, де б вони не родилися — в Єгипті, Ізраелі, Україні чи Англії.

Жиди оцінюють жида не по тому, де він народився, а по тому, чи він має жидівську релігію, чи він зрадив її, визнавши релігію чужого народу.

«Коли слабкість вчення Силенкового в тому, що воно привезене з Америки, то постає запитання: з яких земель привезені в Україну «Біблія», догми, канони і ритуали католицькі та греко-православні? » («Літературна Україна», 8 жовтня 1992 року).

61. «Не шукаймо себе там, де нас немає»

Після проголошення Незалежності, утвердження Української державності в 1991 році «МАГА ВІРА» почала йти (поштою) в Україну, в першу чергу до видатних письменників. Її уривки друкувалися в газетах, журналах. (Першим почав друкувати журнал «Наука і суспільство»).

Священні Години сповідників Силенкової віри в Дажбога в Україні почали відбуватися в Будинку Спілки письменників у Києві, пізніше в редакції журналу «Україна», в приміщеннях музеїв, особливо часто в музеї маляра Ф. Красицького. Вірні РУНВіри в Діаспорі почали вільно їхати в Україну з міст Канади, Америки, Австралії і везти з собою літературу РУНВіри: з Австралії маляр Світенко, з Канади Богдан Борис, з Америки рунтато Мирослав Лисенко.

«МАГА ВІРА» має порівняно великий розмір (26x18) і вагу три кілограми. Все ж, їдучи в Україну на відвідини до родичів, завжди брала з собою три примірники «МАГА ВІРИ» родина Свириденків. Рунтато Боголюб і його дружина Світання привезли один примірник в Олександрію, щоб передати Всеволоду (Василю) Силенкові, рідному братові Автора «МАГА ВІРИ». (Це було в липні 89 року).

Через три тижні Всеволод Силенко повідомив листом в Америку, що Його питали працівники КДБ, що привезли гості з-за океану. Брат написав, що «МАГА ВІРУ» заховав. І поки що нікому не показує. А сам читає вночі. Коли його допитували в КДБ, кому віддав «МАГА ВІРУ», він відповів, що книгу спалив...

Насправді ж Всеволод Силенко не спалив, а дуже ретельно її заховав. І «представителі», які розмовляли на «общепонятном», залишили його в спокої.

Від 1990 року починаючи, появляються статті про Силенкову віру в Дажбога у газетах і журналах в Україні; «Голос України», «Культура і життя», «Літературна Україна», «Молодь України», «За вільну Україну», «Україна», «Наука і суспільство», «Бористен», «Нова генерація», «Київ», «Жінка», «Дзвін», «Вставай», «Українська культура», «Слобожани», «Нескорена нація», «Вечірній Київ», «Дивослово», «Вітчизна», «Українське слово», «Пост-Поступ», «Подільські вісті», «Зоря Полтавщини», «Край» та в багатьох інших часописах.

У 91 році в газеті «Вставай» (ч. 3, видання демократичних спілок Київського педінституту ім. Драгоманова) надруковано статтю, в якій читаємо: «Лев Силенко реформував стародавню багатобожну віру України-Руси і звістив віру в Єдиносущого Господа з ім'ям Дажбог. У вірних РУНВіри є Святе Письмо «МАГА ВІРА». Віра в Саваота, Бога народу Ізраельського (юдейо-християнізм), не робить нас українцями. Віра в Дажбога, Єдиносущого і правдивого Господа, робить нас українцями по вірі. Справа не в духовній науці Ісуса Назарєя, а в тому, що вони (хрестителі) почали закріпачувати душу і розум українців».

На двох сторінках йде переконливе, захоплююче пояснення Силенкового Вчення.

Після публікації цієї статті почали надходити від студентської молоді, викладачів, професорів листи на Оріяну в США з проханням прислати «МАГА ВІРУ» і літературу про РУНВіру.

У журналі «Дзвін» (Львів, ч. 7, 1991 р.) поміщена стаття Маї Білан «Думи родять думи» про книгу Лева Силенка «МАГА ВІРА». У ній читаємо, що «Силенком об'явлена РУНВіра — це самобутнє українське розуміння Єдиного і Всюдисущого Господа, і хай святиться ім'я Його Дажбог».

М. Білан пише: «Господи! Як то треба любити свою рідну землю, щоб, опинившись за її межами не з власної волі, не впасти у відчай і розпач, забути образи і продовжувати працю во ім'я її, не переставати служити їй! І ще раз — Господи! Чому ж не написали такої праці, як «МАГА ВІРА», наші наукові інститути, колективи, які видали велику кількість об'ємистих томів і малих брошур?»

«Лев Силенко широко користується історичними матеріалами — археологічними знахідками, літописами, документами, дослідницькими працями вчених різних країн і народів, повідомленнями преси, роблячи конкретні й точні посилання на них прямо в тексті книги. Історичні факти розсіпані по всій книзі, текст наповнений ними, кожна думка просякнута історизмом».

«У сучасний, збурений суперечностями світ Лев Силенко входить з набутком знань вселюдського історичного досвіду, щоб шукати шлях до воздвиження вільної України, до порятунку понівеченої своєї землі».

«Напружені роздуми Лева Силенка знайшли продуктивне творче втілення в ідеї вироблення нової віри, яку Він назвав Рідною Українською Національною Вірою — РУНВірою, і вже в цій назві позначив основоположні її цінності. Мені неважко передбачити, які заперечення і звинувачення можуть пролунати на адресу Лева Силенка з різних боків. Гадаю, що на цей раз не будемо поспішати з осудом чи звинуваченням Лева Силенка. Задумаймося. Можна не стати послідовниками Лева Силенка, але відкинути «МАГА ВІРУ» не можемо, як не можемо перестати думати» («Дзвін»).

У часописі «Скарбниця» (№ 1, 1992 р.) читаємо: «Книга Лева Силенка — це виняткове велике досягнення української релігійної, філософської, історичної та політичної мислі. Не кожен, хто утвердився в одній з поширених у нас християнських конфесій, прочитавши Книгу («МАГА ВІРУ») про Національну Українську Віру, зразу ж стане її палким послідовником, однак її впливу зазнає неминуче. З другого боку, в нашому недавно атеїзованому суспільстві є величезні верстви людей, які не мають будь-яких релігійних, зокрема й християнських, традицій. Змусити себе повірити у достовірність усіх біблійних історій їм важкувато. Тому їм може бути ближчим до душі вчення про єдиного для всіх сушних Бога, яке випливає з сучасних наукових уявлень про світ, та ще й з традиційного для нашої національної психології світобачення. В усякому разі маємо широкий духовний вакуум, заповнити якого може Українська Національна Віра не тільки задля духовного спокою кожного, а з огляду на наші загальні державницькі і громадські інтереси» («Скарбниця»).

Шляхетно думаючі українські літератори готують до видання книгу під назвою «Сто найвидатніших Українців Світу». І про це зазначено в «Літературній Україні» (22 жовтня 1992 р.). До найвидатніших Українців занесений математик М. В. Остроградський, М. В. Гоголь, мореплавець Ю. Ф. Лисянський, Миклухо-Маклай, скульптор Олександр Архипенко, Духовний Учитель Лев Силенко, Андрій Гнатишин, Федір Міщенко та багато

інших. Очевидно, мається на увазі тих українців, які волею обставин змушені були творити й діяти за межами Батьківщини в різних країнах світу.

І що ж ви думаете? У газеті «Вісник» (Вінніпег, орган української греко-православної Церкви Канади) протоієрей С. Ярмусь виступив з критикою письменників України, які, готуючи енциклопедичне видання «Сто найвидатніших Українців Світу», дають в ній місце для... Лева Силенка, Автора «МАГА ВІРИ», «батька українського Дажбожизму».

Піп Ярмусь закликає видавців цієї книги не подавати інформацій про Силенка, бо це, мовляв, може ослабити грецьке православ'є. Всечесний о. Ярмусь, тримаючи в руках «Євангеліє», не може чомусь збагнути Христової науки: «Люби ворога свого»...

Прийшов час українцям самооблагороднитися: навчитися відрізнити справжніх вірних достойних синів України від солодково-улесливих носіїв правди, привезеної з чужими релігіями з чужих земель, ніби з метою моралізувати, навчати людей вірити в правдивого Господа.

Лев Силенко душоловам каже: «Не робіть нас, українців, культурними по-чужому, моральними по-чужому, освіченими по-чужому, віруючими по-чужому. Ми маємо право, дане нам Господом, бути достойними людьми. Ми хочемо, щоб у нашому народі була могутня РУНВіра, бо є свята правда, утверджена небом і землею: чим могутніша в народі Рідна Віра, тим могутніша в народі духовна сила. Чим культурніша в народі рідна віра, тим культурніший народ.

РУНВіра — світогляд українців. Ми не хочемо, щоб духовний рівень українця пізнавали по рівні його вірності юдейській літературі («Біблії»). Не шукаймо себе там, де нас немає».

«Біблія» — твори юдейських письменників (рабінів-пророків). Християни визнають «Біблію» як слово Боже. І про їхнє визнання пишуть юдейські теологи й історики.

Наприклад, видатний знавець юдаїзму, вірний син Жидівського Народу Mr. Ravage, звертаючись до християн, пише:

«Наші легенди і наша народна творчість є священною наукою, яку ви мелодійно наспівуєте своїм дітям. Наші поеми наповнюють ваші церковні гимни і молитовники. Наша національна історія стала необхідною частиною навчання ваших пастирів, священників і вчених.

Наші царі, наші державні діячі, наші пророки і наші воєначальники є вашими героями. Наша стародавня маленька країна є вашою Святою Землею. Наша національна література є вашою Святою Біблією. Що наш Народ мислить, творить і навчає, то стає безпомилковою необхідністю в підтвердженні поважності вашої промови і традиції. І ніхто з вас не вважає себе освіченою людиною, якщо він не обізнаний з нашою расовою спадщиною.

Жидівські ремісники і жидівські рибаки є вашими учителями і вашими святими. І незліченні статуї, витесані з їхнім зображенням, і в незлічених катедрах поставлені в пам'ять про них. Жидівська дівчина є вашим ідеалом материнства і жіночності. Жидівський бунтівник-пророк є центральною фігурою у ваших релігійних поклоніннях. Ми розкидали осторонь вашу расову спадщину і замінили це нашим Господом і нашими

традиціями».

Mr. Ravage, «Century Magazine», January, 1928, Lloyd M. Graham.

У листах до Учителя Силенка люди запитують, які назви повинні мати українські ордени, адже орденів Леніна, Красної Звезди вже немає, натомість парафіяльні преподобники кажуть, що тепер будуть ордени св. Володимира, архангела Михаїла та інші.

У «Святому Вченні» Лев Силенко дає відповідь: «З Рідного постає рідне, а з Чужого — чуже. Довгі віки, живучи у Тьмі духовного рабства, ми не мали права бути ковалями своєї долі. Лицарі Тьми, покликаючись на Ісуса Христа, ховали від нас Рідне, щоб ми не були ми. «Архангел» (грецьке слово) означає «старший посланник». «Біблія» (Даніїл, 10, 13) пише, що на небі біля Саваофа — Господа Авраамового жив архангел Михаїл. Він вів війну із збунтованими ангелами (Савафовими посланниками), і Саваоф доставляв архангелові Михаїлові зброю.

Архиереї греко-ортодоксії в Києві ненавиділи золотий символ Київської Русі, Трисуття (Тризуб) — знамено Дажбоже. Під цим знаменом Українці (Русичі) вели війни з Ромеями (з військом Візантії). З благословення греків-архиереїв біблійний житель неба Михаїл-архангел став символом (гербом Києва і всієї Русі). А Трисуття було архиереями впродовж віків сховане від Народу України-Русі.

Коли б я був воїном і мені за військовий подвиг дали орден архангела Михаїла, я б відмовився прийняти, бо цей орден символізує духовне рабство мого багатостраждального Народу. Я не стрічав в державах Європи і Азії орденів, які звеличують постаті з юдейської «Біблії». І нам не треба стояти під чужими прапорами (духовними і мілітарними), не треба! В ім'я гідності ми повинні бути ми.

У Державі Українській утверджуватиметься нова вільна духовність. І достойні Сини і Доньки України-Русі матимуть на грудях нові ордени: Орден Дніпра, Орден Державного Достоїнства, Орден лицаря Святослава Хороброго, Орден Степового Орла, Орден Золотого Трисуття, орден Матері-Землі. І Немає у світі такої країни, яка б не мала орденів. У людини є хотіння довершити подвиг. Подвижники у, всіх Народів пошановані і славлені («Святе Вчення»).

У газеті «Наша Віра» (видання УАПЦ, в числі 9, 92 рік, Київ) на першій сторінці поміщений портрет патріарха Мстислава у зв'язку з його приїздом до Києва. На цій же сторінці під портретом надрукована стаття, спрямована проти Силенка, а також проти часописів, які помішують уривки з «МАГА ВІРИ» та інтерв'ю з Учителем Силенком. У статті закидається Силенкові, що Він має советські погляди на Шевченка, Франка, Лесю Українку, бо цитує з «Кобзаря», що «одурить візантійський Саваоф».

Щоб знецінити концепцію віри в Єдиного Господа, яку об'явив Лев Силенко у РУНВірі, газета питає: «Чому не з'явився свій Силенко в Італії чи у Греції з вірою в єдиного Юпітера чи єдиного Зевса?»

Газета «настоящего православія» не перебирає наклепами, дезінформацією, щоб стримати прихід українців до Силенкової віри в Дажбога. Щоб ще на деякий час затримати їх у вірі в Саваота, Господа народу юдейського і його сина Яшуї (Ісуса Назарея) з роду царя Давида.

Є правдою: чим людина більш віддана догмам, канонам, ритуалам юдейо-

християнізму (грецької чи римської інтерпретації), тим з більшою ненавистю вона ставиться до проявів української самобутньої духовності. І це не дивина — у зрадника є хотіння усіма силами і способами оправдати своє зрадництво.

Лев Силенко дав відповідь, що в «Євангеліях» йде мова про юдеїв, греків, римлян. І віра Христова, як секта юдаїзму, ритуально оформлена греками і римлянами на основі грецької і римської дохристиянських релігій, і про це читаємо у «МАГА ВІРІ» і «Святому Вченні»: «Греки, знищивши Пелазгіянську культуру, почали творити свої релігійні поняття, в яких не було обоження природних явищ. Бог Кронос (Зевсовий батько) пожирав своїх рідних дітей. Тільки появилось немовля, він його зразу ж ковтав. І він хотів проковтнути й щойно народженого Зевса. Та Зевсова мати Рея сховала немовля від бога-дітожерця Кроноса.

Богиня Артеміда брала участь у вбивстві бога-мисливця Оріона. Зевс запліднив богиню Леду, і вона знесла два яйця, з яких вилупилось двоє боженят. Зевс кохався з богинею Деметрою і замордував Ясіона, приревнувавши його до Деметри.

У Зевса в голові появилась дівка, з якої в дорослому віці вилізла богиня Атена (Афіна). Отже, в Аteni не було ні матері, ні дитячих років. (Що ж, Саваот захотів мати сина, але дружини він не мав, і про його дитячі роки також нічого не згадано). Брати Алоеди були вбиті богом Аполлоном» («Святе Вчення»).

Хіба з світу такої грецької віри (міфології) міг між греками з'явитися свій Силенко з вірою в «милосердного» Зевса?

«Євангелії» були написані грецькою мовою огреченими юдеями. Адже від часів Олександра Македонського в Юдеї домінувала грецька духовність. І церква Христова має архітектоніку ту, яка була у громадах римських чи грецьких, які поклонялися Юпітерові, Зевсові. З цих та багатьох інших причин у Римі чи Греції не міг появитися римський чи грецький Силенко. Пророк Силенко прийшов до рідного Народу з веління Єдиного Господа України-Руси. Він є виявом вдачі і духовності Українського Народу.

Яка віра є вірою, а яка віра не є вірою? Цю справу вирішують тільки і тільки віруючі. Знеславив сам себе Є. Сверстюк, автор статті, поставивши себе в позу «релігійного» прокурора, мовляв, тільки віра Христова є вірою, а інші віри, і в тому числі РУНВіра, не є вірою. Цим Сверстюк показав, що в релігійних справах мало орієнтується і має відсталу духовну культуру.

У газеті «Молодь України» за 12 лютого 92 року українці (громадяни США) Веданта Кулевич, Мирослав Лисенко, Боголюб і Світання Свириденки (всього 42 підписи) помістили статтю, в якій вони вибачають хибно думаючому Є. Сверстюкові, дають деякі роз'яснення у справі РУНВіри.

Тарас Шевченко, як, можливо, мало хто з світових геніїв, мав повне право на схилі життя сказати: «У нас нема зерна неправди за собою». І менше б нам славословити сьогодні Шевченка, він досить слави має, а більше уроків високої людськості, національної моралі брати у Кобзаря. Шевченко перший би сміявся сьогодні з намагань нашої інтелігенції сотворити із живої, пристрасної особистості подобу хрестоматійних мощів, «настоящего християнина», як це робить, наприклад, Сверстюк.

Поет Шевченко писав у «Кобзарі»: «Наробив ти, Христе, лиха!» «...Котилися і наші

козачі дурні голови... за віру Христову». «І візантійський Саваоф одурить! Не одурить Бог, карать і миловать не буде: ми не раби його — ми люде!» «Отим киргизам, отже й там, їй же богу лучше жити, Ніж нам на Україні, А може тим, що киргизи Ще не християни?»

Якщо ми шануємо Василя Стуса, то шануймо Його таким, яким Він є. У «Вечірньому Києві» (26.01.95) читаємо: «Чітко сформулював своє ставлення до християнства Стус: «Не люблю християнства... Жертвою православ'я ми є найбільшою. Вийти з-під його східних чар ми так і не змогли. Це знищило нашу вітальну, життєву енергію».

* * *

У листах до Учителя Силенка є й таке запитання: «Учителю, що робити? Українці є людьми, які дуже бояться прокляття. Мій сусід визнав Ваше Вчення, а піп підійшов до нього і каже: «Ось свята «Євангелія». Ти відійшов від Христа і визнав Силенкове Вчення. Ти перестав любити Христа. Читай: «Хто не любить Ісуса Христа, нехай буде проклятий» (1-ше до Коринтян, 16, 22).

Учитель Силенко навчає: «Хто каже люби, бо проклену, той чинить зневагу над душею. Хто любить, тому що мусить любити, нещасний. Ніхто нікого не має права примушувати когось любити чи когось не любити. А той, хто чинить такий примус, є посланником зла. І ці слова я посилаю до апостола Павла, який забув про те, що Його Ісус навчає любити ворогів своїх і підставляти ліву щоку, коли ворог б'є у праву. Апостол Павло повинен знати, що послідовність у вченні повинен показувати кожний достойно віруючий, а особливо апостол Павло».

В українців слово «проклинаю» означає «ненавиджу». Отже, хай буде проклятий значить хай буде нелюблений, погорджений. У нашому народі це слово широко вживається як вияв невдоволеності. Наприклад, прокляті шпаки всі ягоди поклювали. Освічені люди на такий «народний фольклор» не звертають уваги. А люди темні, забобонні кажуть: «Оце баба Горпина прокляла свою сусідку бабу Параску, тому в неї на городі всю капустяну розсаду зайці з'їли». Чим більш недалеко, неграмотні люди, тим більш вони вірять у ворожбитства, заклинання, прокляття.

Апостол проповідував віру в Христа між людьми темними, неграмотними, забобонними. І тому він їх залякував, кажучи: «Хто не вірить у Христа, хай буде проклятий».

Учитель Силенко написав у «Святому Вченні»: «Брати і Сестри, які приходять до мене, істину кажу Вам: уміймо один одному обрядово дарувати добрий настрій, і нікого не залякуйте ні погрозою, ні прокляттям, бо це забобон».

І самі журбою не стомлюйте себе. З журби постають майже всі хвороби. Остерігайтеся грубим словом ранили душу нелюбому побратимові. І не будьте сварливими. Сварливі люди ніколи не були добросовісними: чим гупіша людина, тим сварливіша. У «Євангеліях» Маттея, 12, 30 Христос каже: «Хто не зі мною, той проти мене». Я не з Христом, але я не проти нього. Ісус, як син народу юдейського, хай іде своєю дорогою. Я син народу українського, іду своєю дорогою і бачу: є такі, які не є зі мною (буддисти, мусульмани, шінтоїсти, християни та інші), але вони не проти мене. Вони знають: чим більш благородна людина, тим більш вона толерантна».

62. 28 травня 1992 р. Статут Громад вірних РУНВіри зареєстрований в Уряді України

Лежить у руїнах Московська імперія, яка довгі десятиліття тримала в покорі гноблені народи під назвою СРСР. І щоранку співала, що всі народи «скрепіла навеки єдина Русь»... Упав з п'єдесталу ідол комунізму Ульянов (В. Ленін), який був на просторах імперії обожнений, як непомильне божество. Канони і догми ленінські скріплювалися органами НКВД «от Москви до самих до окраїн». Кому тепер молитися, хто тепер є богом, яку тепер релігію визнавати? Поклонятися іконам, на яких зображені юдеї, греки, схилити голову перед кадилом і кропилом значить зневажати Тараса Шевченка. Поет передбачав: «Будем, брате, з багрянниць онучі драти, Люльки з кадил закурятти, Явленими піч топити, А кропилом будем, брате, Нову хату вимітати!» І дивно, коли чуєш, що у Києві сьогодні говорять про чудотворні ікони, та ще й по радіо всесвітньої служби «Голос України» передають ці маячіння, виглуплюючи себе перед світом.

Тарас Шевченко нас навчає, що «явленими», тобто чудотворними іконами, треба піч топити, а не рачкувати перед портретом милої юдейки, яка для українців робить «чуда», бо українці не здібні самі для себе створити чудо — порядок у своїй державі.

Йти до папи римського, ставати перед його апостольським престолом? Шевченко писав, що «на апостольським престолі чернець годований сидить».

Коли у Світі, як грім серед чистого неба, пролунала Вість — Український Народ Референдумом висловив свою непорушну Волю: бути Україні Незалежною Самостійною Державою, до Учителя почало приходити багато листів з України із запитанням: що Він думає про цю ждану віками подію.

І Лев Силенко відповів: «Моя душа радіє і сумує. Одна справа проголосувати за незалежність, а друга справа її побудувати успішно. Треба в ім'я утвердження незалежності поставити справу волі України понад усе. Бо там, де на перше місце ставитимуться святощі інтернаціональних релігій, а на друге місце справи України, безталанно проходитиме будова Української держави.

Деякі інтелігенти зняли з піджака «красную звезду» і повісили римський хрест. Як все це нагадує роки Першої світової війни: люди у сховку тримали портрети Леніна, Петлюри, Махна, царя Миколи. І вранці виглядали на вулицю, питали, яка сьогодні влада. Очевидно, з найбільшим страхом вішали портрет Леніна, бо коли вторгнувся у Київ Юрій Коцюбинський, то безпощадно вирізував українських інтелігентів-самостійників. І про це детально пише академік Сергій Єфремов».

Після 1991 року почали в містах України поставати Громади вірних РУНВіри і реєструватися в Уряді України. 16—17 травня у Києві відбувся Установчий З'їзд представників Громад вірних Рідної Української Національної Віри — РУНВіри в Києві. З'їзд не підготовляли досвідчені діячі, знавці організаційних справ. Були відчинені двері для всіх. І прийшли люди, віддані вченню Лева Силенка, і прийшли вороже настроєні, які галасували, що РУНВіри, як монотеїстичної релігії української, не потрібно, для українців вистачає міфології з її численними більшими і меншими богами. Виявилось: у залі були присутні люди, які з РУНВірою нічого спільного не мають і на З'їзд прибули з метою його

зірвати. Тоді організатори З'їзду шляхом голосування утворили, що у затвердженні Статуту Громад вірних РУНВіри мають право брати участь тільки визнавці Силенкової віри в Дажбога. І почався довго обмірковуватися Статут, який був більшістю голосів затверджений. У Статуті зазначено, що вірні РУНВіри визнають монотеїстичну концепцію Учителя Лева Силенка — віру в Єдиного Господа Дажбога.

Статут Громад вірних РУНВіри був прийнятий З'їздом (Собором) 17 травня у Києві. І 28 травня 92 року був зареєстрований Радою у Справах Релігій при Кабінеті Міністрів України. Статут РУНВіри, як релігійної організації (Церкви), зареєстровано за числом Свідцтва № 237. У реєстраційному документі зазначено, що діяльність Статуту Громад РУНВіри поширюється на всю територію України.

Головою Громад вірних РУНВіри був обраний львів'янин Володимир Пилат, а заступником — киянин Володимир Короб. Правління Громад вірних РУНВіри складалося з 12 осіб, які очолювали різні відділи духовного і організаційного життя вірних РУНВіри.

На З'їзді-Соборі були представники Громад вірних РУНВіри Харкова, Полтави, Києва, Вінниці, Одеси, Січослава та інших міст України.

Громади вірних РУНВіри в Україні і Діаспорі однозгідно прийняли Статут, затверджений 1-м Собором, і Учитель Силенко благословив втілення цього Статуту у життя вірних РУНВіри в Україні і Діаспорі.

(В. Пилат опісля зазначив, що він у Львові не має зареєстрованої Громади вірних РУНВіри і Головою бути не може. На основі Статуту В. Короб до скликання 2-го Собору ОСІДУ РУНВіри виконує обов'язки Голови Громад вірних РУНВіри в Україні). Маючи розмову з Учителем про постання Громад вірних РУНВіри в Україні, я почула від Нього такі слова: «Є думка, що в генах українця живе вдача руїтника, а не будівника-організатора. І цей руїтник, який живе в естві українця, є його найбільшим ворогом. Коли українці самі у собі переможуть руїтника, вони оздоровляться, стануть успішними творцями організаційного життя».

63. Ні, РУНВіра не міфологія

Неукраїнські українські інтелігенти неспроможні по-українському ставитись до себе, до нових духовних понять. Для підтвердження цього можна навести багато доказів. Тут наведу один.

Професор духовної Академії православ'я Д. Степовик майже півроку перебував у єзуїтському оточенні у Ватикані, де його вітали, як свого. Він перебував також між архиереями греко-православ'я у США, які його вітали, як свого. І перебував він на Оріяні у Соборному Храмі Святині Матері України, де його гостили, і тут він вважав себе «своєю людиною», казав, що йому подобається висока національна свідомість у РУНВірі і що він захоплений новою концепцією Бога, звіщеною Силенком. Степовик добре знає, що Силенкова віра в Дажбога сучасна, монотеїстична. Крім Дажбога, немає Бога.

У травні 95 року Д. Степовик, виступаючи по радіо у Києві, почув від слухача з Дніпропетровська запитання: «Чому я повинен вірити Богові Саваотові, Господу народу юдейського. У нас, українців, є РУНВіра, є рідний Господь Дажбог».

Степовик відповів: «РУНВіра — віра дохристиянська, поганська, багатобожна, ідолопоклонна, реакційна віра».

Отже, український інтелігент чужої духовности Степовик, як бачимо, не чесний сам з собою. Не совісно ставиться до братів християн, бо проповідує неправду, обманює їх, фабрикує фальшиві інформації про РУНВіру. Він знає краще, ніж хтось інший, що поганською вірою називається та віра (у християнській інтерпретації), в якій є багатобожжя. Він добре знає, що Силенкова віра в Дажбога має вищу форму монотеїзму. Вірні РУНВіри не малюють ікони Дажбога і не б'ють перед іконою поклони. Ікона — це образ, тобто ідол. У РУНВірі немає ідолопоклонства. Ні, РУНВіра не міфологія. У РУНВірі немає багатобожжя.

Учитель Силенко пише у «МАГА ВІРІ», що язичество не могло себе оборонити, бо волхви хоч і були добрими людьми, але не були здібні створити єдиного духовного авторитету України-Руси. Кожний волхв жив самітником, поодинці був знищений добре організованим орденом архиереїв.

Сьогодні немає потреби відроджувати духовний анархізм багатобожного язичества, щоб ним роз'єднувати, виснажувати народ, який й так вже роз'єднаний душолами чужих релігій.

Є правда, що любителі української міфології так заплутали суть цієї міфології, що вона виглядає потворною тому, що кожний дофантазовує, заплутуючи обов'язки тих чи інших божеств. Наприклад. У наших Предків було свято Коляди (на славу перемоги сонця). Бралися за руки і робили коло (коло давали за ходом сонця — із сходу на захід), тобто коло-давали, колядували. Деякі дослідники міфології пишуть, що «Коляда — це мати Сонця».

У «Ведах» і у «Виласа Книзі» оселя Дажбожа має назву Сварга, і на Сварзі живе Дажба (Дажбог — Датель буття). Але бога з ім'ям Сварга (Сварог) немає у «Ведах» і у «Виласа Книзі». Отже, монахи навмисне зробили із «Сварга» «Сварог», та ще й добавили бог, щоб глумитися, що у киян боги були з рогами, а міфологи сперечаються, скільки рогів

було у Сварога. І детально про це пише «МАГА ВІРА».

Всеволод Бойченко (редактор газети «Рідна Віра», Донецьк) пише: «Хіба можна Світле Вчення Рідного Учителя й Пророка Лева Силенка, який посланий до нас з волі Господа Дажбога зі щирим Словом Правди і Любови, поміняти на примітивні писання дослідників міфології, які простудіювали записки етнографів і зараз займаються реконструкцією «віри предків наших»? Невже знову слід повернутися до ідолопоклонства, Перунів, Світовидів, Мокошей і йти в ХХІ століття з міфологічними уявленнями, перенесеними з часів первіснообщинного ладу? Про яке язичництво може йти мова — це ж духовний регрес...»

Коли в «Літературній Україні» за 31 березня 72 року І. Гайденко повідомив, що в Канаді є «нова православна секта — РУНВіра, яка заперечує існування Христа, але визнає надприродні явища», то за таку писанину можна вибачити (вірні РУНВіри відвідували виставку на совєтському кораблі, де роздавали листівки про РУНВіру, і, можливо, кореспондент не зорієнтувався). Та коли в цій же газеті за 16 листопада 89 року написано, що «в малочисельних осередках РУНВіри в США та інших країнах поклоняються богам стародавніх слов'ян», то можна подумати: звичайна навмисна дезінформація чи необізнаність, а може, вияв громадської безвідповідальності?

У Діаспорі є «Національно-Трудовий Союз Росії», який вирішив своєю емблемою вважати Тризуб. І це ознаменовуватиме «братство народів, зв'язаних служенням нової Росії» — написано в «Календарі НТС» (1995 р., «Посев», Австралія). І далі: «Тризубець — знак великого князя Володимира, перший державний знак Древньої Русі. Значок нагадує нам, що ми, росіяне, наслідники тисячолітньої історії, традиції і культури».

З цією метою у Києві в 1993 році була видана книжка «Персонажі слов'янської міфології». Мета книги — єднати всіх слов'ян, відродивши віру у старослов'янських божків, щоб створити новий союз слов'янського трикутника (Москва—Київ—Мінськ).

Учитель каже, що в кожному союзі народів домінує той народ, який є численніший, агресивніший і сильніший. І сильніший у цьому союзі гнобить слабші народи, їх експлуатує, принижує. І все це в ім'я «братнього союзу народів».

Семіти мають одного рідного батька Авраама і рідну матір Сару. Чому вони не творять братнього союзу між ізраїльтянами, палестинцями, сирійцями, іракцями, єгиптянами? Бо ніхто з цих народів не має на меті обдурити інший народ кличами братання.

І українців вже ніхто не обдурить «воз'єднанням двох братніх народів»: забагато крові, сліз і терпіння протягом трьох століть...

* * *

19 червня у Києві професор А. Колодний скликав Круглий стіл під назвою «Рідновірство: витоки, течії, тенденції» з участю язичників. Під час цього зібрання зчинився галас, виникли крикливі суперечки, сварня. Кожний доводив, що його язичництво у формі міфології краще, ніж у іншого. Один каже, що треба визнавати Перуна, Сварога, Ярила, інший каже, що головний бог був Перун, якому підлеглі Світовид, Стрибог та ін., третій каже, що треба провести реєстрацію всіх язических богів. Дехто

вважає, що треба визнавати плуральність релігійну і що язичеські боги виступають тепер під іменами православних святих, наприклад св. Власія, св. Григорія, св. Маковія та ін. І цей Круглий стіл, не маючи на це ніяких прав, використовував емблему РУНВіри — Трисуття (в обрамленні сонячного проміння), як свій символ.

Організатор Круглого столу А. Колодний побачив, що не в змозі утихомирити розсварених язичників, оголосив, що засідання закриває: всі залишили зал. Очевидно, наведений факт є доказом того, що клуб язичників є пережитком минулого і ніякого майбутнього не має. Як бачимо, під емблемою РУНВіри діють різні групи язичників, які компрометують Святе Вчення Учителя Силенка.

З України на Оріяну прийшов лист від В. О. з Полтави, в якому читаємо: «Учителю Силенко, Ви за 30 років тяжкої праці зробили РУНВіру відомою в Україні.

А тепер чуємо, є змова проти Вас. Вороги РУНВіри хочуть проникати в Громади РУНВіри в Україні і робити так, щоб РУНВіра перестала бути релігією. А була групою любителів міфології, займалася просвітянством, народознавством. Вони хочуть, щоб РУНВіра так була скомпрометована, і щоб тоді архиереї католицькі, православні у церквах казали: «Люди, та РУНВіра — це не релігія, це забавка інтелігентів. Самі бачите, вона вже перетворилася у просвітянство. А віра Христова є вірою спасенною».

А інші з України пишуть: «У нас тут таке робиться: у кожній Громаді є інакша РУНВіра, і кожний по-інакшому трактує Силенкову віру в Дажбога. Один каже: до Дажбога ще треба додати Перуна, Хорса і Стрибога, а другий хоче зробити трійцю: Перун, Дажбог і Хорс. А інша гукає: а чому між тими богами немає богинь, у нас же була Лада, Дана, Морена. Є такі, які закликають: Силенка нам не треба, ми, «дажбожичі», самі створимо обряди такі, які ми хочемо, і т. д. А митрополит Харківський Никодим у газеті «Слобідський край» (6 лютого 96 р.), вживаючи сталінські методи, пише, що Силенко ворог народу і ворог Бога, ворог християнської, юдейської та ісламської релігій, бо Він між українцями проповідує віру у Милосердного Єдиносущого і Правдивого Дажбога, який для Никодима не є богом, а, за визначенням грецьких архиереїв, ідолом (митрополит-бо не знає, що слово «ідол» і «ікона» мають одне й те ж саме значення, тобто образ, а Никодим поклоняється юдейським ідолам (іконам) і вірить, що чужий ідол є Богом). У «МАГА ВІРІ» сказано: «У РУНВірі немає ідолопоклонства, немає ікони (зображення) Дажбога. Хіба Святий Дух, Воля, Правда, Любов, Гравітація мають образ, стать?»

Отже, як бачите, вороги хочуть РУНВіру задушити, як мале дитя в колисці. І вони вже проти Вас починають робити таку шалену і так майстерно сфабриковану дію обмов, брудних очорнень, що люди з слабими характерами не витримають і казатимуть: «Коли такий бруд Його вороги ллють на Нього, то я краще стоятиму осторонь». Тільки високоблагородні особистості, сильні характери, світлі розуми здібні будуть Силенкове вчення не тільки прийняти, а й відважно всюди Його відстоювати. Бо ж це є шлях спасіння душі народу, шлях успішної будови держави, шлях звеличення українського Єства на планеті Земля».

З цього бачимо, що українці ще не готові мати свою національну релігію з чіткою концепцією віри в одного Господа, тобто не здібні ще мати вищу форму релігії (монотеїстичну). І тому, мабуть, приречені ще довго йти за возом грецького православ'я,

римського католицизму чи інтернаціональних сект. О Пророче Силенко, зарано Ви прийшли. Раби не оцінять Вас.

Українці, довгі століття будучи рабами грецьких і римських догм, мало орієнтуються в релігіях Азії і Європи. Чую, що дехто хоче РУНВіру перетворити у партію, прибутковий кооператив чи фонд, у школу фольклору, тобто ще не має знань, щоб належно оцінити святу Силенкову віру в Дажбога.

«МАГА ВІРА» (Святе Письмо українців РУНВіри) пише: «Людину збагачує рідне розуміння Бога, а не позичене, прийняте, накинута. Для жида жидівське розуміння Бога найбільш природне, для індуса — індуське. Духовна талановитість народу, його культурні багатства не оцінюються вартістю чужої релігії, яку він отримав з чужини. Чим вартісніша в народі його рідна релігія, тим вартісніший народ, його культура і мораль».

64. 21 серпня 94 року відзначено 30-ліття проповідування РУНВіри

Українки з цікавістю прочитали в журналі «Жінка» за березень 93 року інтерв'ю письменниці Людмили Романюк із Учителем Левом Силенком («Родинний світ у РУНВіри»). Відповіді Учителя Силенка на запитання «Яку духовність повинна мати родина?», «Як повинні ставитися родичі до дітей, а діти до родичів, дружина до чоловіка, а чоловік до жінки?» читачам сподобалися, особливо твердження, що жінка є другом чоловіка, а не істотою, покараною казкою про первородний гріх, вчинений Євою.

На прохання вірних РУНВіри в «Самобутній Україні» за березень 93 року була поміщена фотографія Матері Учителя Силенка Олени Півняк-Силенко, її намогильник. Учитель подібний на свою маму, яка є круглолицею красивою українською жінкою.

7 липня 94 року вперше до Соборного Храму Святині Матері України завітав д-р Боеслав Воля, прибувши із Флориди. Він має більше ніж 87 років, але бадьорий оптиміст. Він уважно прочитав машинопис книги «Святе Вчення» і, від'їжджаючи, залишив на столі записку, в якій написав: «Учителю, жаль великий, що Вас і багатьох перед Вами не оцінювали. Великих людей щойно по смерті пізнають і шанують, і жалкують, що не дали їм належної помочі, чести ще за життя».

Д-р Боеслав Воля переслав Учителеві Силенкові чек на суму 12000 \$ на видання книги «Святе Вчення».

До Учителя йдуть листи з України (щодня Він отримує більше 10 листів). У них різні запитання. Тому Він вирішив на головні з них давати відповіді і поміщати їх в газетах і журналах в Україні (було дано відповіді більше ніж на 200 запитань). З'явилася потреба усі ці відповіді видати окремою книжкою. Так вийшла книга «Святе Вчення» (Силенкова віра в Дажбога) у видавництві «Обереги» у Києві (1995 р.).

20 і 21 серпня 94 року вірні РУНВіри в Україні і Діаспорі відзначили 30-ліття заснування Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри (ОСІДУ РУНВіри), звіщення нової концепції віри в Єдиносущого Господа Дажбога, проповідування РУНВіри.

Учитель Силенко у Соборному Храмі, стоячи перед могутнім золотистим Трисуттям — Знаменом Дажбожим, священнодійно говорив: «Я вірую в Єдиносущого Господа. І не зву його Аллахом чи Саваотом. У достойного Народу ім'я Бога рідне. Миле й рідне мені ім'я Дажбог (Датель буття). Дажбог — життєтворча, вічна, незнищима Енергія Світу (Космосу), яка творить суть несвідомого і свідомого Буття. Дажбог — Світло, ми віруємо, що, народжені Світлом, живемо в Світлі і відходимо у Світле Царство Духа Предків — у таїну вічності Народу. Немає Віри вищої за Світло. Дажбог — Святий Дух. Дажбог — свята Правда, Любов, Милосердя. Крім Дажбога, немає бога.

О Дажбоже, Милосердний і Світлодайний Господи мій, я щасливий, що вірую в Тебе, що люблю і славлю Тебе. Ти Всюдисущий. Бачу Тебе в зорях небесних, у проміннях Сонця (любого нам Світла Твого), у пелюстці квітки, в усмішці немовляти, у ласках матері, в леті трудолюбної бджілки.

Я чую Тебе, Дажбоже мій, у шепоті золотоколючих нив, у шумі дощових крапель, у битті закоханих сердець, у мові красивого обличчя моєї Матері Вітчизни. У непорочній

природі планети Земля бачу і чую Дажбога, Господа Живого, Всеправедного. Дажбог у всьому і все в Дажбогові.

Дажбог — Святий Дух України-Руси Один, як одне сонце в небесах, як одна мати в дитини, як одне серце в людини, як одне небо, під яким ми, сини і дочки України, живемо. І не потрібні мені боги більші чи менші, які жили в уяві моїх далеких любих Предків.

О, я обожнюю і славлю Предків моїх, вони — це я, а я — це вони. Та, на славу Предкам, я, збагачений досвідом Людства, йду вперед і по-сучасному дивлюся на Предків, на себе, на Світ, по-сучасному розумію Віру і Бога. Усі, що визнають моє розуміння Бога, Господа нашого, йдуть зі мною, як брати і сестри. Обезсмертнюють себе й родину святою РУНВірою. Щасливляться 7-ма Законами Правильного Життя. Господи, хай всюди і завжди святиться ім'я Твоє, Дажбог!

Я молюся, щоб у світі був справедливий Мир, щоб Воля і Віра, як святі дари Божі, ніколи і ніким не переслідувалися. Щоб вони були недоторканим духовним багатством кожної Людини планети Земля. Слава Дажбогові!»

Відзначаючи 30-ліття проповідання Силенкової віри в Дажбога в Діаспорі, було видане ювілейне число «Самобутньої України» в Україні.

З 1995 року почали виходити в Україні часописи «Рідна Віра» (видавець В. Бойченко) і «Світло Оріяни» (видавець Громада вірних РУНВіри м. Запоріжжя).

У 1995 році у Львові вийшов підручник «Філософія» для студентів вищих навчальних закладів (за редакцією доктора філософських наук Н. Я. Горбача), в якому подані дуже короткі дані про Силенкову віру в Дажбога, Його монотеїстичну концепцію в РУНВірі. Правда, у цьому підручнику нечітко визначене поняття «український національний монотеїзм». У релігіях інтернаціональних чи національних, в яких є утверджений монотеїзм, названий творець концепції монотеїзму. Наприклад, у Перській релігії Заратустра, в Ісламі Магомет. У РУНВірі Творцем національного монотеїзму є Силенко.

65. «Ми силенкияни»

У газеті «Молодь України» (4 серпня 94 року) стаття «Силенкова віра в Дажбога» забрала сторінку. Це Відповіді Учителя Лева Силенка на Запитання головного редактора Володимира Боденчука.

Редактор В. Бойченко (м. Донецьк), прочитавши цю статтю, сказав: «Я силенкиянин». У листі пише, що стаття була передрукована великим накладом у Краматорську у вересні 94 року для навчальних закладів області. Вона зробила велике враження, і люди почали казати: «Ми силенкияни».

У будинку Спілки письменників України в Києві 20 грудня 94 року була Доповідь на тему «Від багатобожжя до однобожжя за концепцією Лева Силенка». Письменник, доктор філологічних наук С. Пінчук присутнім у залі сказав: «Я визнаю Силенкову віру в Дажбога. Я силенкиянин. Силенко привів нас до однобожжя».

Вірні РУНВіри у статтях і численних листах починають визначати зміст слова «силенкиянин» Приходять листи з різними запитаннями, думками, повідомленнями. Наприклад, студент П. Руденко з

* У книзі «Мудрість Української Правди», Навчання РУНВіри (Катехизис), виданій у Києві в 1996 році видавництвом «Обереги», є 9-й розділ під назвою «Я силенкиянин». У розділі подані цитати, взяті з багатьох листів. Тут скорочено повторюємо ці цитати, зазначаючи й прізвища їх авторів.

Києва запитує: «Хто такий силенкиянин?» Учителька Н. Кравченко з Дніпропетровська пише: «Китайці, які визнають вчення Конфуція, звать себе конфуціоністами. Ті, які визнають вчення Будди, звать себе буддистами. Араби, які визнають вчення араба Магомета, звать себе магометанами. А ті, які визнають вчення юдейця Христа, називають себе християнами. Хто визнає вчення Лютера, називає себе лютеранином. Інші називають себе кальвіністами, мормонами, менонітами. Усі ці назви походять від прізвища Пророка чи релігійного реформатора. І так воно є в усіх релігіях Світу. Я визнаю Силенкову віру в Дажбога, прочитала «Святе Вчення», я силенкиянка».

«Наука Пророка Силенка навчає мене мати рідне розуміння Господа, рідне розуміння моралі і культури. І не підпорядковувати себе ідеалам чужого богорозуміння, наказам іноземних авторитетів. О, я щасливий, що я є я. Я силенкиянин», — пише О. Панасенко з м. Вінниці.

«Я вірю, що поняття, визначені у Святому Вченні Пророка Силенка, життям оправдані. Вони дають мені силу правильно орієнтуватися в оточенні і людях. Я силенкиянин», — заявляє інженер Б. Рибак з м. Харкова.

«Сповідники Силенкової Віри в Дажбога з пошаною ставляться до Заратустри, Будди, Конфуція, Ездри, Ісуса і Магомета. Але їм не поклоняються, так як буддисти не поклоняються Христові, християни не поклоняються Будді. Непоклоніння чужим святошам достойних людей не ображає.

«Нехай інші народи ходять, кожний в ім'я свого Бога, а ми ходитимемо в ім'я

Господа Бога нашого» («Біблія», Міхей, 4, 5). «Не поклоняйся чужоземним поняттям Бога» (Лев Силенко, «МАГА ВІРА»). Я визнаю Святе Вчення Учителя Силенка, я силенкиянин», — пише В. Солов'яненко з м. Чернігова.

«Коли професійні або непрофесійні душолови мене гіпнотизують принадними ритуалами, заповонюють мої мислі філософськими правдами і релігійними догмами, коли зневажають або хвалять моє ім'я, мій народ, навчають покути, прощення, зради, любови, я входжу у світ Святого Вчення Пророка Силенка і так спасаю себе, облагороджую і помножую силу свого тілесного і духовного «Я». Я щасливий, бо я силенкиянин», — з листа д-ра Г. Юрченка (м. Одеса).

«Пророк Лев Силенко каже: «Сини і Дочки, обороняючи Вітчизну, беруть участь у священній війні. Хто обороняє Вітчизну від вторжників, той священнодіє, є глибоко віруючою людиною. Ніхто не має права зневажати його рідні розуміння віри і Бога. Найвизначніші оборонці державної України стають лицарями Світової Справедливості.

Оборона державної України є в інтересі всіх миролюбних людей Світу. Хто обороняє державну Незалежність України, той обороняє Мир у Європі.

Коли в Україні житиме декілька мільйонів сповідників Силенкової віри в Дажбога, Український Народ матиме високу державотворчу національну мораль, буде пошанований народами Світу, і Його державна основа буде непохитна у віках.

Дорога моему серцю Силенкова віра в Дажбога, вважаю себе силенкиянином», — пише в листі Б. Коломієць (м. Тернопіль).

«Силенкова віра в Дажбога Свята. Правдива Віра. Господом благословенна. У Силенковій вірі в Дажбога втілена Свята Господня Воля, яка ошаслиблює Народ України-Руси.

Силенко каже: «Тільки рідна влада Богом дана; вона є слугою народу, живе з народом і в ім'я народу. Народ зобов'язаний виконувати її накази. Ніяка достойна влада не підлегла чужим інтересам, і над нею не володіють іноземні, політичні, релігійні, економічні, мілітарні авторитети. Рідна влада ставить інтереси рідного народу понад все. І тому вона Богом дана!»

«Силенкиянина не можна зробити зрадником України-Руси. Він вірить, що Україна-Русь живе в його серці, а він живе в серці України-Руси. У ньому закодоване Минуле, Сучасне і Майбутнє його Народу.

Силенкиянин — духовний аристократ. Він не принижує інакшевіруючих, інакшесдумаючих. Він готовий життя віддати в обороні своєї Віри, незалежної національної свідомості.

Я націоналіст, бо я силенкиянин» (з листа С. Галаган, м. Івано-Франківськ).

«Прочитавши «МАГА ВІРУ», «Святе Вчення», зрозумів: силенкиянин уміє панувати сам над собою. Ніхто не здібний привести його у шал гніву, щоб так ослабити його душу і мислі.

Силенкиянин знає: там, де точність — утверджується успіх, порядок. Він виконує Сім Законів Правильного Життя, об'явлені у Святому Вченні Рідного Пророка.

Силенкиянин прагне знати чужі релігії і культури, але він ніколи не стає їхнім рабом. У нього свій шлях Духовного Життя.

Силенкиянин знає, що його Вітчизна має найбагатшу у світі землю. Він у чужинців не жебрає хліба, одягу, знань. Він мудрий по-своєму. Сам будує собі і своїм дітям достойне життя. І я своїм синам кажу: «Будьте силенкиянами», — пише О. Кошовий, м. Переяслав-Хмельницький.

«Силенкиянин вірить, що перемагати труднощі життєві — це щастя. Хто перемагає труднощі, той сильнішає розумом, тілом і душею. Хто тікає від труднощів, той слабне і гине, не здібний стати в обороні племені свого, родини своєї.

Силенкиянин не нарікає на долю. Він сам творець своєї долі. Не нарікає, що має бідне життя. Він сам себе збагачує так, щоб не збіднювати ближнього свого.

Силенкиянин на чужинах не шукає правди. Він сам творить Правду. З краси свого милосердя, з вірності Вітчизні, з праці на щастя свого народу. Силенкиянин не просить у іноземців спасіння. Він сам себе спасає, щоб ніколи не бути рабом іноземних спасителів.

Мені ці поняття дорогі, тому я силенкиянин», — пише С. Бондаренко, м. Львів.

«Силенкиянин толерантно ставиться до всіх партій, в яких ідеали державної України поставлені понад все.

Силенкиянин вірить: у рідній мові закодована вдача його Єства. Він рідну мову любить і обороняє, як свою душу» (з листа Т. Хоралець, м. Ужгород).

«Коли мене хтось вчить вірити або не вірити в Бога, коли мене хтось примушує творити злі або недобрі справи, коли мене хтось просить залишити одне при звичаєння і прийняти інше, я вхожу у світ Святого Вчення Пророка Силенка і цим обороняю здоров'я і незалежність свого єства, я — силенкиянин». Б. Усенко, м. Чигирин.

«У кожному достойному Українцеві живе силенкиянин. Чому? Силенкиянин не є рабом. Він не підлеглий іноземним богорозумінням, догмам і канонам чужовір'я. У нього рідне розуміння Господа. Він по-рідному релігійний, по-рідному освічений і по-рідному культурний.

Раб не може бути силенкиянином. Навпаки, раб зневажливо ставиться до Учителя Лева Силенка, який хоче Його вивести з тьми рабства на дорогу Волі й Світла. Так є, хто звик до рабства, той не здібний цінувати Волі. І не здібний бути вільною людиною». В. Корнієнко, м. Луцьк.

«Пророк Силенко навчає, що родина (усі члени родини) — одне Тіло, і це Тіло є святинею Віри (духовности). І святиню треба тримати в чистоті.

У хаті в нас стало чепурно, світло. У всіх настроїв покращав. Я тепер мало вживаю алкоголю. У хаті повітря не отруюю тютюновим димом.

І дружина моя повеселішала, що я виходжу з хати, як хочу палити. Усі ми стали рухливішими, і харчі вживаємо правильно — не ослаблюємо тіло лінивством і об'їданням. Ми визнаємо Святе Вчення Рідного Пророка Силенка. Ми силенкияни. І про це я всюди сусідам і знайомим говорю щиро і відважно». П. Піддубний, м. Канів.

«Щоб в родині була згода, єдність, любов, взаємопошана, родина повинна мати рідну духовність. Рідну обрядність (культуру), рідну звичаєвість (мораль). Щоб в родині устійнювалося почуття гідности, у хаті на стінах не повинні чужі емблеми домінувати над рідними. Почуття меншовартости гидке. З пошани до рідного постає в родині зрідненість. На почесному місці у моїй хаті лежить українська біблія «МАГА ВІРА», «Святе Вчення»

Пророка Силенка, я силенкиянин». М. Жижченко, м. Херсон.

«Силенкиянин ніколи не вмирає. Він, як перестає битися серце, переходить у Царство Духа Предків. Царство Духа Предків — це вічна суть Єства його народу, з якого він вийшов і до якого він повернувся.

Силенкиянина ніхто не може перемогти, бо народ є вічним, а він і його народ творять одну таїну Минулого, Сучасного і Майбутнього. Силенкова віра нова. У ній втілена вдача українська. У ній оновлюється і вдосконалюється сила Українського Єства. Я силенкиянин». С. Арсієнко, м. Богуслав.

У «МАГА ВІРІ», «Святому Вченні» Учитель Силенко прагне визнаця РУНВіри називати РУНВістом, рідновіром. У часописах Діаспори різні автори статей про РУНВіру створюють терміни «РУНВірівці», «РУНВіяни», «силенкісти» та ін. Але, як бачимо з листів, вірним РУНВіри найбільш сподобалася назва «силенкияни», вона для них є рідною і дорогою.

Учитель А. Савчук (м. Краматорськ) пише: «Людам найбільш близьке слово «силенкиянин», яке конкретно ознаменовує їхнє віровизнання, одночасно асоціюється з словами «сильний киянин» і зріднює їх із славним Предком Києм, володарем України-Руси. Так є, ми силенкияни. Слава Дажбогу!»

Повідомлення про РУНВіру в Україні

«Засновник РУНВіри Лев Силенко — Великий релігійний Реформатор», д-р. Юліян Мовчан. «Він Пророк. «МАГА ВІРА» — українська Біблія», письменник Сергій Плачинда. «Вселенська миротворча місія може випасти на долю великого Українця», проф. Ст. Пінчук. «Великий Пророк Лев Силенко здійснив подвиг, що дорівнює подвигу богів», проф. Д. Федоренко, «*І. П. Д. і С. У.*».

У давні часи, часи Реформаторів, живцем спалювали на вогні, розпинали на хресті, катували. Заратустра був шаманами оббріханий (названий крадієм речей, грошей). Ісус був названий безбожником, п'яницею, бунтарем. Усі релігійні Реформатори зазнавали переслідувань.

Коли в містах України почали творитися громади РУНВіри, мафіозна групка почала з Діаспори посилати в Україну на адреси письменників, редакцій обмови на Учителя. Та всі ті наклепи редакції відкинули, як перестарілий большевицький метод боротьби з противником. Про Силенкове віровчення подані повідомлення в таких журналах і газетах:

«*Людина і Світ*» — липень 92 р., Київ. «*Нова Генерація*» — квітень 91 р., листопад 91 р., Київ. «*Наука і Суспільство*» - ч. 2, 4 за 91 р., 10, 11, 12 за 91 р, і від числа 1-го до 12-го за 92 рік. «*Київ*» ч. 1 і ч. 9 за 91 р., ч. 3-4 за 92 р., ч. 4-5 за 93 р., ч. 2 за 94 р. «*Жінка*», ч. 3 за 93 р., ч. 6 за 94 р., травень 96 р.

«*Україна*», ч. 18, вересень 91 р., ч. 21, жовтень 91 р., ч. 1 за 91 р., ч. 17 і 27 за 92 р. «*Бористен*», ч. 3 і ч. 4 за 91 р. і ч. 1 і ч. 6 за 92 р., липень 94 р., ч. 5 за 95 рік.

«*Культура і Життя*», 11 липня 92 р., 25 липня 92 р., 29 травня 93 р., 26 лютого 94 р. і 7 травня 94 р «*Дзвін*», ч. 7, 91 р. «*Вітчизна*», ч. 5 -6, 93 р., ч. 7-8. 95 р.

«*Голос України*», 16 січня 91 р., 27 травня 92 р., 24 жовтня 92 р. «*Зоря Полтавщини*», 31 грудня 91 р., 31 березня 92 р. «*За Вільну Україну*», 5 травня 92 р. «*Слобожани*», Харків, ч. 2, 92 р., серпень 92 р. «*Край*», Полтава, 29 травня 92 р.

«*Літературна Україна*», 17 січня 91 р., 8 жовтня 92 р., 24 березня 93 р., 24 червня 93 р., 30 липня 92 р., 24 листопада 94 р., 14 вересня 95 р., 2 листопада 95 р.

«*Дніпро*», Київ, ч. 7—9, 93 р. «*Нескорена Нація*», ч. 10, червень 92 р. «*Вечірній Київ*», 27 травня 94 р., 11 серпня 94 р., 18 травня 96 р.

«*Молодь України*», 2 липня і 12 лютого 92 р., 11 листопада 91 р., 29 квітня, 4 травня 93 р., 5 березня, 11 березня, 4 серпня 94 р., 14 лютого 95 р., 14 листопада 95 р., 18 квітня 96 р.

«*Пост-Поступ*», ч. 26, 94 р. «*Українське Слово*», Мурманськ, грудень 90 р., ч. 2, червень 91 р., ч. 3, листопад 91 р.

«*Українська Культура*», ч. 10, 91 р. «*Гостинний Двір*», Київ, ч. 10(34), 92 р. «*Педагогічні Кадри*», ч. 16 — 28, 92 р. Київ, «*Андріївський Узвіз*», 90 р., 92 р. «*Вставай*», ч. 3, 90 р., Київський Держ. Пед. Інститут.

«*Сільський Майдан*», березень 93 р. «*Історія Педагогічної Думки*», проф. О. Любар, проф. Д. Федоренко, Київ, 93 р., Міністерство освіти.

«*Подільські вісті*», 17 січня 95 р., 16 березня 95 р., 11 квітня 95 р.

«*Дивослово*» (щомісячний науково-методичний журнал Міністерства освіти

України), ч. 8, 95 р.

«Книги України», ч. 10, жовтень 95 р. «Демократична Україна», 4 листопада 95 р. «Світло Оріяни» Донецьк, ч. 1, 2, 3, 4, 5, 95 р. «Рідна Віра», Запоріжжя, ч. 1, 2, 3 -4, 5-8, 95 р., ч. 9-11, 96 р.

МИ «не визнаємо жодних поганських чи непоганських богів, тобто МИ не є визнавцями багатобожжя (політеїзму)».

«Ми на основі реформованої Учителем Левом Силенком дохристиянської Віри України-Руси є визнавцями Єдиного Бога (Дателя Буття) — Дажбога нашого». Із «ЗАКОНІВ», 1-м Собором Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри (ОСІДУ РУНВіри) утверджених 5, 6 серпня 72 року, Чикаго, Іллінойс, Америка.

МИ втвердили «Основний Закон (Статут) ОСІДУ РУНВіри», що МИ є віруючими «Віри в Єдиного і Всюдисущого Господа Дажбога, «МАГА ВІРА» — настольна Книга в Домі Українця Рідної Віри, Дороговказ Українського Стилю Життя». Стаття 1, Розділи 1, 2, «Основний Закон (Статут) ОСІДУ РУНВіри» утверджений 2-м Собором ОСІДУ РУНВіри 27 квітня 1980 року, Гемільтон, Онтаріо, Канада.

МИ у Святині Матері-України для всього Українського Народу об'явили, що «МИ, ОСІДУ РУНВіри (Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Національної Віри), є Святою Церквою («Сосаєті оф Юкреїнієн Нейтів Фейт (РУНВіра)»), Яку з волі Господа Бога заснував Духовний Учитель Лев Силенко і Вірним цієї Святої Церкви дав Заповіді, Закони Правильного Життя, сучасне розуміння Господа Дажбога».

«РУНВіра — Віра монотеїстична, і в Ній звеличений абсолютний монотеїзм — Віра в Єдиносущого Господа Дажбога, з веління Господа об'явлена рідним Пророком Левом Силенком у Святому Письмі «МАГА ВІРА». З «ПОСТАНОВ», утверджених 3-м Собором ОСІДУ РУНВіри 16 липня 1983 року у Святині Матері України, Оріяна, Спрінг Глен, Нью Йорк, Н. Й., Америка.

МИ, Віруючі в Єдиносущого і Правдивого Господа Дажбога, живемо в країнах Вільного Світу, і МИ заїнкорпоровані (правно й організаційно оформлені) в Урядах Америки, Канади, України і маємо ті Права, що мають Католики, Протестанти, Жиди, Буддисти та сповідники інших релігій.

Слава Дажбогу!

*Священна Рада Соборного Храму
Святині Матері України*

Про автора:

Світослава (Тетяна) Анатоліївна Лисенко народилася в Києві.

У 1980 році закінчила десятилітку з золотою медаллю, а у 85 році — Київський державний університет ім. Т. Г. Шевченка з відзнакою. У 85 р. працювала у відділі енциклопедії Інституту літератури Академії Наук України.

З 86 по 93 рр. — викладач української філології у Київському університеті ім. Т. Г. Шевченка. У 91 році викладала українську мову в 1-й Міжнародній Школі Українознавства при Академії Наук. З 92 року кандидат філологічних наук. У 93 — 94 рр. організувала і очолила Українсько-Аргентинську Асоціацію, викладала українознавство в Буенос-Айреському університеті.

Автор численних праць, статей з україністики, надрукованих у виданнях «Слово і Час», «Наука і Суспільство», «Літературна Україна», «Україна», «Укр. мова і література», «Дивослово», «Слово», «Українська культура», «Голос України» та ін. Написала навчально-методичний посібник «Синтаксис української мови» (виданий Київським університетом ім. Т. Г. Шевченка).

У США працює як акредитований кореспондент (форінг Прес Центр, Вашингтон).

У бібліотеках Громад вірних РУНВіри в Україні й Діаспорі можна отримати книги:

1. «МАГА ВІРА», 1427 сторінок.
2. «Святе Вчення», 400 сторінок.
3. «Священна Книга Обрядів», 112 сторінок.
4. «Переоцінка Духовної Вартости», 104 сторінки,
5. «Мудрість Української Правди», Наука РУНВіри (Катехизис), 480 сторінок.
6. «Гість з Храму Предків», 140 сторінок.
7. «Учитель Силенко. Його родовід, життя і Віра в Дажбога», 544 сторінки.
8. Ювілейне число «Самобутньої України», 32 сторінки.
9. Часопис «Рідна Віра», 32 сторінки, газета «Світло Оріяни», 8 сторінок.

УЧИТЕЛЬ СИЛЕНКО

його родовід,
життя і Віра
в Дажбога

ISBN 966-513-030-7

Монографія велична правдивим описом подій. Має 65 розділів. Охоплює родовід Учителя від 1775 року. Є розділи з такими назвами: 9-ий – «і так Силенкове життя було врятоване», 10-ий – «У ямі між мертвими Він лежав мертвий і ожив», 18-ий – «Замах на його життя в Канаді», 24-ий – «Деканат оголошує анатему Силенкові», 32-ий – «Перший Собор ОСІДУ РУНВіри», 35-ий – «У Вавилоні Він досліджує історію Сумерів», 37-ий – «У Департаменті санскриту в Делі, Індія», 46-ий – «Таємне видання «МАГИ ВІРИ»», 65-ий – «Ми силенкияни». Автор, пишучи книгу, користувалася оригінальними документами, літературою, у якій висвітлювалася багатогранна діяльність Учителя.

© Лисенко С., 1996